

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAITH HUNTER
AUTHOR OF *BLOOD CROSS*

MERCY BLADE

A Jane Yellowrock Novel

IT'S NOT A MERCY
KILLING IF THEY
FIGHT BACK.

"A new, strongly unique voice in the dark fantasy genre."

—KIM HARRISON

Ücretsiz PDF - <https://tr.indl.co>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mercy Blade

Faith Huntei

.lane å "ellou iocli - Booli Tln'ee

*Rönesans Adamına,
Gitar çalıp şarkı söyleyerek beni uyutan, meydan okumalara asla
hayır demeyen ve bana çikolata getiren*

BÖLÜM 1

Bir Beynin Olduğunu Bilmiyordum

Gerinirken yorganın çoğunu da yanıma alarak yuvarlandım. Kendimi büyük, memnun bir kedi gibi hissediyordum - iyi beslenmiş, iyi sevilmiş ve neredeyse memnuniyetle mırıldanan. Yanımda, hâlâ usulca horlayan erkek arkadaşım Rick LaFleur vardı. *Hay* aksı. Bir erkek arkadaşım vardı. Hâlâ bu fikre alışmaya çalışıyordum. Bir aydan fazla bir süredir birlikteydik, New Orleans'ın yeraltı dünyasında kaybolmadığı zamanlarda -yani henüz benimle paylaşmadığı bir şeyi araştırmadığı zamanlarda. Ya da vampir karargâhının güvenlik sistemleriyle uğraşmadığı zamanlarda. Şehrin Efendisi arazinin tamamen yenilenmesini emretmişti; ben de avansıma kazanıyordum.

İşimiz, fırsat anları çalmak demekti.

Rick'le olan ilişkim hâlâ yeniydi. Hâlâ korkutucuydu. Ne zaman konuşmanın ya da bilgi paylaşımının önündeki engelleri zorlayacağımdan ve ne zaman geri duracağımdan henüz emin değildim. Rick bir polis, bu yüzden bazı şeyleri paylaşamaz; benim işim müşterilerin sırlarını saklamak anlamına geliyor, bu yüzden paylaşmama konusunda da aynı şekilde. Bu durum zaman zaman aramıza bir engel koyuyor.

Daha da kötüsü, bir yanım hâlâ onun etrafımda olmasına karşı çıkıyordu. Bağlanmaya direndiğimden değildi. Gerçekten. Bir parçam sadece bölgemi paylaşmaya direniyordu. Demek istediğim, bedenimi zaten başka bir ruhla paylaşıyordum ve etrafımda bu kadar çok başka birinin olması yaşam tarzımı ciddi şekilde etkiliyor, ikili doğamın diğer yarısından zaman çalıyordu. İki haftadır Canavar'a dönüşmemiştim ve o benim seks hayatım hakkında iyi şeyler söylerken, benim büyük kedim avlanmak için dışarı çıkmasına izin verilmediği için mutsuzca volta atıyordu.

Yatağın kenarına oturdum ve kalça uzunluğundaki saçlarımı başımın arkasında özensiz bir düğüm haline getirdim, gümüş uçlu kazıkları geçici topuzun içine soktum. Bir haydut-vampir katili için bu, silahını tuvalete götüren bir polise benzer bir eylemdi. Aşırı ölümcül, paranoyakça ama bir kez onu hayatta tuttuğu için alışkanlık haline gelmişti. Yirmi dört/yedi kazık benim yeni alışkanlığım olmuştu.

Yataktan kalktım ve hiç çıkarmadığım altın külçeli kolyem dışında çıplak bir şekilde Appalachian Dağları'ndaki tek odalı küçük dairemin banyosuna doğru yürüdüm. Ev sahibime evi boşaltması için haber vermişim ve Rick'le birlikte Louisiana'dan bisikletlerimizle -onun Kawasaki'si ve benim piç Harley'im- küçük bir kamyon kiralayıp eşyalarımı boşaltmıştık. Geriye sadece televizyon, bisikletler ve son nevresimlerimle giysilerim kalmıştı. Yatak bile mobilyalı daireyle birlikte gelmişti ve taşıyabileceğim şeyler dışında pek bir şeyim yoktu - giysiler ve silahlar. İşim genellikle çok seyahat etmeyi gerektiriyordu ve hayatta kalmama yardımcı olmadığı sürece çok fazla eşyaya sahip olacak ya da saklayacak durumda değildim.

Uyanmaya başladım, bulanık ışıktaki rahatça hareket ederek çay için su koydum ve kahve makinesini açtım. Çalışırken pencereden hava durumunu kontrol ettiğimde, alçalan bulutlar ve aralıklı yağmurla birlikte çok karanlık, gri bir şafak gördüm. Küçük verandadaki termometre yetmiş ikiyi gösteriyordu, dağlarda yaz için hiç de fena sayılmazdı.

öğlene kadar doksana vurdu. Dün gece gelmiştik ve Louisiana vampir konseyinden kabul ettiğim avans sayesinde önümüzdeki altı ay boyunca yaşayacağım New Orleans'a dönmeden önce sadece bugün dağlık bölgedeydik. Bu iş bittiğinde nerede yaşayacağıma karar vermem gerekecekti ama son birkaç ay, bir zamanlar parasız ve yoksul olduğum döneme kıyasla bunu çok daha az endişe verici kılacak kadar kârlıydı. Rick'in hayatımda olmasıyla birlikte, bir süreliğine tek bir yere kalmak güzeldi.

Mutfak masasındaki pembe boyalı sandalyeye oturmuş, kahve makinesindeki su fokurdarken ve tencerenin altındaki alevler tıslarken bekliyordum. Pembe ev sahibimin rengiydi, benim değil. Dekor şu ya da bu şekilde önemseyecek kadar sık gelmediğim için bu renk beni hiç rahatsız etmemişti ama Rick, Yaşlı Leydi Pierson'ın evinin saçaklarının altındaki kiralık alan için uygun gördüğü firfırlar, büzgüler, kıvrımlar, düğmeler ve çiçeklerle ilgili olarak benimle acımasızca dalga geçmişti.

Saati kontrol etmek için televizyonu açtım, sesi kapattım. CNN açıktı ve sert bakışlı, simsiyah tenli ve kısa kesilmiş saçları olan yakışıklı bir adamın fotoğrafını gösteriyordu. Altta çubukta "Son Dakika Haberleri" yazıyordu, ardından "BBC yaratıkların var olduğunu iddia ediyor."

"Kahretsin," diye fısıldadım. Canavar, yırtıcı hayvanın anlık dikkatli farkındalığıyla içimde uyandı ve gözlerimin içinden ekrana odaklandı. Sesi bir kademe açtım ve Beast'in mükemmel iştme yeteneğinden yararlanarak, elinde mikrofon tutan sarı saçlı ve açık tenli bir muhabirin resminden bahseden yorumcuyla dinledim.

"Bağımsız bir doğrulama olmamasına rağmen, ekranın ortasında görülen BBC araştırmacısı Donald Cooper, ekranın üst kısmında resmedilen ve sadece Kemnebi olarak anılan Afrikalı bir adamla yaptığı röportajı yayınladı. Kemnebi bir kedi olduğunu, yani siyah bir leopar olduğunu iddia ediyor. Aşağıdaki görüntülerde Kemnebi'nin giysilerini çıkardığını ve bir orman kedisine dönüştüğünü görüyoruz. İzleyicilerimizi BBC görüntülerinin grafik olduğu ve kendi kültüründe yaygın olan kısmi çıplaklığı tasvir ettiği konusunda uyarıyoruz."

Ekrana doğru eğildim ve görüntülerin akmaya başlamasını izledim. Hareketsiz çekimdeki adam, edep gereği dikkatlice kalçalarının çekilmişti, kıyafetlerini çıkarmaya başladı ve teker teker yere bıraktı. Eğildi, sanki pantolonunu çıkarıyormuş gibi büyük bir kısmı ekrandan kayboldu ve sonra odanın içinden geçti. Uzun boylu ve zayıftı, kasları iyice belirginleşmişti, derisi bir gram bile yağ içermeyen bir iskelet üzerinde gerilmişti. Dansçılar dışında insanlarda pek rastlanmayan bir zarafetle hareket ediyordu. Hala sessiz olan adam yerdeki bir minder üzerine diz çöktü, kamera onu yandan görüntülüyordu, vücudunun uzun, zayıf boyu parıldıyordu - bir Amerikan kablolu TV ağı için çok fazla deri.

İçimde bir gerilim oluştu. Bu bir şaka olabilirdi. Marilyn Monroe'nun Oval Ofis'te başkanı dönüştürmeye çalışırken Gizli Servis tarafından kazığa oturtulmasından sonra vampirler ve cadılar süpernatant dolabından çıktığından beri dünya sahnesinde yeni bir doğaüstü varlık ortaya çıkmamıştı. Ne elfler, ne periler, ne troller, ne browniler, hiçbir şey yok. Kesinlikle weres ya da skinwalker yoktu - ya da tanıştığım türümden tek kişiyi öldürdüğümden beri yoktu. Bu

Çok yaşlı, çok kaçık bir skinwalker bir vampirin şeklini çalmış ve insanları ve vampirleri öldürüp yemeye başlamıştı, bu yüzden onaylanmış bir cinayetti. O zamandan beri, saklanan bir şekil değiştirici olarak, insanlar, vampirler ve cadılar dünyasında tekildim. BBC'nin iddiaları gerçekse artık değilim. *Eğer öyleyse.*

Parmaklarımı sandalyenin kollarına kapatıp tırnaklarımla kazdım. Ben bir deri gezginiyim, bir varlık değil; büyülerin aynı mı, tamamen farklı mı, yoksa sadece çok az mı farklı olacağını bilmiyordum. *Eğer gerçek olsaydı.*

Adam odağını kaybetmeye başladı. Soluk bir sis derisinden süzülüp etrafını sarıyor, onu bulanıklaştırıyor, sis sanki bir esintiye kapılmış gibi yavaşça hareket ediyordu. Karanlık ışıklar içinden parıldıyor, dijital görüntülerde siyah kristaller gibi görünüyordu. Dönüşüm geçirdiğimde tam olarak görüldüğüm gibi değildi, gerçi dijital işleme yazılımından ucuz televizyonuma kadar pek çok şey gördüklerimi etkileyebilirdi. Ama tanıdık. Çok acı verici bir şekilde tanıdık.

Kemnebi'yi çevreleyen siyah ışıklar, derisinin üzerindeki sis koyulaşıp derinleştikçe arttı. Kemikleri kısalıp uzarken ve eklemleri yeniden şekillenirken mide bulandırıcı bir sesle patladı. Başını geriye attı, ağzı sessiz bir çığlığa benzeyen bir şekilde açıldı, iç burkan bir acı gibi. Siyah saçlar vücudunun her yerinde filizlendi. Omurgası eğildi ve kavislendi. Diş etlerinden köpek dişleri çıktı, alt çenede bir inç uzunluğunda, üstte daha uzun. Çenesi ve kafatası farklı hatlara bürünerek kediye benzer bir şekle büründü. Eti dalgalanırken, gerilirken ve başka bir şeye dönüşürken harcadığı çabayı ve çektiği acıyı görebiliyordum.

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Vücudum soğuk terler döküyordu. Metal çatıdaki yağmurun yumuşak pırtırtıları arasında kaba ve düzensiz nefesimi duyabiliyordum. Kalp atışlarım hızlandı ve tekledi.

Beast beni sakinleştirmek istercesine pençesini zihnimin üzerine koydu, bakışları önümüzde duran ekrana odaklanmıştı. *Canavar av değildir*, diye düşündü bana. *Korkmayacaktır.*

Evet, doğru, geçmişini düşündüm. Gözlerimi televizyondaki dönüşümden hiç ayırmadım. Gözlerim yanıyor, sıcak ve kaşınıyordu. Titredim, derim karıncalandı. İki dakika geçti. İnsan olan sis. Bir zamanlar adamın diz çöktüğü yerde bir orman kedisi oturuyordu. Siyah bir kürkü vardı ve üzerinde ışığı yakalayan, zar zor görülebilen sessiz lekeler vardı. Pençeleri Canavar'ıminkiler gibi geri çekilebilir pençelere sahipti, ancak kuyruğu Canavar'ımın ağır, sopalı versiyonunun aksine uzun ve incedi. Siyah leopar kameraya baktı. Ofladı. Ve, yemin ederim, sırttı.

Canavar içten içe titriyordu, tüyleri tenime sürtünüyordu, kaba ve neredeyse acı vericiydi. *Büyük kedi. Canavar gibi. Ama Beast gibi değil.* Beast ağzını açtı ve hoşnutsuzlukla kıkırdadı, dudaklarını geri çekti, zihnimin derinliklerinde dişlerini gösterdi, sanki ekrandaki leopar onun meydan okumasını ve gücünü görebiliyormuş gibi. *Beast daha iyi. Ben/biz daha iyi avcımız. Daha güçlüyüz.*

"Bu gerçek mi?" diye sordu CNN muhabiri, ekran Donald Trump'ın bir fotoğrafına geri döndüğünde

Cooper, "Yoksa bu bir aldatmaca mı? Ya da belki de sadece yaklaşan bir İngiliz aksiyon-macera filmi için özel efektlerdir. Ya da"-sesi alçaldı-"belki de Kemnebi, Afrika'nın siyah leoparı gibi başka doğaüstü yaratıklar başından beri aramızda yaşıyordu. Gelişmeler oldukça bu son dakika haberi hakkında daha fazla bilgi edineceksiniz."

BBC'yi açtım, sadece bir yerlerde bir savaş bölgesinin görüntülerini buldum ve daha fazla bilgi için kablolu haber kanallarını çevirmeye başladım. Hiçbir şey yoktu. Henüz yoktu. Arkamdan yatağın gıcırdadığını duydum ve Rick'in dönüp televizyona, sonra da televizyonun parıltısının yarattığı keskin gölgeler içinde çırlıçıplak oturan bana bakmasıyla yüzümü düzeltmek için bir anım oldu. Yavaşça gülümsedi, gözleri mavimsi ışıktaki üzerimde geziniyordu, dişleri iki günlük siyah sakalına karşı bembeyazdı. Kirli sakalına rağmen -belki de kısmen bu yüzden- çok çarpıcıydı. Kara gözlü, ince yapılı, 1.80 boyunda ya da bir santim daha uzun, çoğunlukla Fransız ve Amerikan Kızılderili mirasının pürüzsüz altın zeytini ten rengine sahipti. Düz, dağınık siyah saçlarıyla o güne kadar tanıdığım en güzel adamdı. Ona bakmak bile kalbimin hızlanmasına, dans etmesine ve mutluluk hormonlarımın eriyip gitmesine neden olurdu. Bu sabah bile, dünya etrafımda değişirken. "Günaydın bebeğim," dedi, sesi uykudan çakıllı çıkmıştı. "Saat kaç? Kahve kokusu alıyorum."

"Günaydın, sen. Uyandırdığım için özür dilerim. Saat sabahın beşi.

Tencereyi koydum." "Beni yağmur uyandırdı, sen değil. Bu gürültüde

burada nasıl yaşıyorsun?"

Soru retorikti ve cevap vermedim. Metal çatıdaki yağmurun farkına bile varmamıştım. Çarşaflardan kayarken, televizyonun ışığı göğsündeki ve karnındaki yara izlerini yakaladı, derisine karşı beyaz, büyük kedi pençeleri sert bir rahatlama içindeydi. New Orleans Polis Departmanı için gizli görevdeyken onu öldürmeye çalışan kılıç dişli aslan formundaki deri gezginiyle savaşırken neredeyse ölüyordu, bu yarı yarıya unuttuğu bir şeydi. Bugün hayattaydı çünkü Beast ve ben deri değiştireni kovalamış ve onu kurtarması için New Orleans Şehri'nin Vampir Efendisi'ni çağırmıştık.

Rick banyoya doğru uzandı, titrek ışık tenine vuruyordu, dövmeleri karanlık ve tehditkâr görünüyordu - çömelmiş dağ aslanının ve bir omzundaki vaşağın altın gözleri loşlukta görülebiliyordu, pençelerindeki kırmızı küreler çok parlaktı. Onları görünce yine ürperdim. Kadere ya da karmaya inanmazdım ama onun vücuduna resmedilmiş iki kedimin varlığı bana hep bir işaret, bir alamet gibi gelmişti; bir gün birlikte olmamız gerektiğine ve olacağımıza dair. Ve şimdi öyleydik. Birimiz çalışmıyorken.

Vaşak, çocukken dönüştüğüm ilk hayvandı. Dağ aslanı benim yetişkin hayvanımdı ve Canavar'ım, kafamı paylaşan diğer ruhtu. Onun benimle birlikte içeride olması deri değiştiren büyüsü değil, daha karanlık bir şeydi. Kazara oradaydı ama kaza bile kara büyüyü daha temiz, daha saf ya da daha kabul edilebilir kılıyordu.

Canavar benim suçluluk duygumla eğleniyor, her türlü suçluluk duygusuyla, hatta onun ruhunu çaldığım için duyduğum suçluluk duygusuyla bile. Canavarımın birçok ismi var: puma, puma, panter, katamount, çılgın atan, şeytan-kedi, gümüş

aslan, dağ aslanı ve hatta Kuzey Amerika kara panteri, ancak hepsi tek bir canavara atıfta bulunur - bir zamanlar Kuzey Amerika kıtasındaki en geniş yayımlı memeli olan ve hala insanlar, ayılar, birkaç büyük kurt ve vampirler dışında kıta ABD'sindeki en büyük modern kara yırtıcılarından biri olan *Puma concolor*.

Rick mıknaşı tutulmuş çelik gibi kahve fincanına doğru ilerledi ve karanlıkta bir fincan buldu. Kalbim pıt pıt atmaya başladı ve Beast'in erkek arkadaşımı takdir ettiğinin kanıtı olarak tenime bir kan oturdu. Rick'le bir araya geldiğimizden beri benim duygusal iniş çıkışlarım yumuşamış, onun da kızgınlığı azalmıştı. Artık tuhaf ağlama krizleri geçirmiyordum ve Beast daha sık mırıldanmaya başlamıştı. Beast mutlu olduğunda, herkes - ya da vücudumdaki herkes- mutlu oluyor. Kahvenin bardağa döküldüğünü ve yutkunma seslerini duydum. Rick zevkle iç çekti, bu sesin birçok farklı anlamı olduğunu öğreniyordum -yemek, müzik ve seksin her birinin kendine has bir iç çekişi vardı. Ancak kahve kendi başına bir kategorideydi, mutluluk kadar rahatlatıcıydı da.

Tekrar CNN'deki televizyona baktım ve oturan bir leoparın hareketsiz görüntüsünü gördüm. Sesimi hafif, hafif alaycı tutarak uzaktan kumandayla işaret ettim. "Büyük haber. Adam siyah bir leopar olduğunu iddia ediyor. Az önce BBC görüntülerinde şekil değiştirdiğini gördüm."

Rick kıpırdamadan ekrana bakıyor, ön patilerini kapatmış, kulaklarını öne dikmiş, mırıldanarak kameraya hoş görünmeye çalışan orman kedisini inceliyordu. "Güzel kedi," diye mırıldandı Rick sonunda, sesi tuhaf bir şekilde rahattı. "Güzel kedi" yorumu beni gülümsetti ve Beast'in sahiplenici kıskançlık gibi bir şeyle oflamasına neden oldu, bu da her türlü düzeyde eğlenceliydi.

Rick'in parmak uçları, bilinçsiz bir hareketle göğsündeki kedi pençesi izlerine dokundu. "Yeşil gözleri ve yuvarlak bir gözbebeği var, tıpkı bir insan gibi. Kedi gözü değil."

Şok, memnuniyetini yok etti. Onu neredeyse öldürecek olan kılıç dişli aslanın gözbebekleri yuvarlaktı. *Rick hatırlıyordu*. "Büyük kedilerin gözbebekleri yuvarlaktır," dedim, hızlanan kalp atışlarıma rağmen sesim sakindi. "Ev kedilerinin ve bazı küçük yaban kedilerinin gözbebekleri yarıktır."

Rick homurdandı, gözlerini ekrana sabitlemişti, ses tonu da sanki "*Peki, buna ne dersin?*" der gibiydi. "Sesini aç."

İstedığı gibi yaptım ve BBC kanalına geçtim, orada yine kedi haberleri vardı ve Donald Cooper şöyle diyordu: "-kedi formundayken avlanmaya oldukça hevesli. Vegetaryenler ve dünyanın bir yanındaki hayvan koruma örgütleri onun taze beslenmesine olasılıkla çok kızacaklardır ve ona göre, avını dişleri ve pençeleriyle indirdiğinde tadı daha güzel oluyor."

Beast bu ifadeye katıldı ve bana büyük bir kedinin daha büyük bir avı yere serdiği görüntüler gönderdi. Grafik, kanlı ve canavarcaydı. Canavar eğlenerek ofladı ve zihnimin karanlık kısımlarına geri çekildi.

Rick kupasını yatağa götürüp oturdu ve yatağı okşadı. Kahve kokusunun üzerine demlenen çayın kokusunu aldım. Demliğe, süzgeçteki yaprakların üzerine sıcak su dökmüştü. Özellikle sevdiğim sert bir siyah çayın kokusunu aldım, organik bir Darjeeling ilk sifonu, elimde olsa her zaman içerdim ama kilosu yüz yirmi dolardı, düzenli içmek için çok pahalıydı. Bu yarım kilo Rick'ten bir hediye idi, beklenmedik, cömert ve düşünceli.

Mutfakta yaprakları kaldırdım ve kendi fincanımla, şekerli çayım ve üzerine bir parça Cool Whip ekleyerek ve dün gece Hot 'n Now'dan aldığım ve hala ağzımda eriyecek kadar taze olan bir kutu Krispy Kremes ile yatağında ona katıldım. Kolunun kıvrımına kıvrıldım, boy farklı olmadığında kolay değildi ama gerçekten kararlı olanlar için imkânsız da değildi. Rahat ve sıcaktı, sanki sadece zaman bulduğumuzda değil de her gün bu şekilde sarılıyormuşuz gibiydi.

Rick'le yattığım için, onunla evlilik dışında bu kadar evcimen ve rahat olduğum için kendimi suçlu hissediyordum. Büyüdüğüm Hristiyan çocuk evindeki ev annem bunun için beni azarlardı. Hem de çok. Şimdi ona yaslanıp titreyen ekranı izlerken içimi sızlatan da bu suçluluk duygusuydu. Ve bu suçluluk duygusunu daha sonra endişelenmek üzere içimin derinliklerine ittim. Çok sonra.

Tepemizde yağmurun metalik patırtıları davul gibi bir gürültüye dönüştü. Rick televizyonun iki kademe daha açtı ve ben de ona sokuldum, ten tene, Amerika rüyalarında bıraktıklarından çok farklı bir dünyaya uyanırken dünyanın dört bir yanında gelişen olayları izliyordum. İzlerken Rick'in içinde bilinçsiz bir gerginlik vardı ve eli sık sık yaralarına gidiyordu.

Siyah kurt adamla yapılan röportajı kaçırmıştık ama Donald Cooper ile Uluslararası Kurt Adamlar Birliği'nin ve Afrikalı Kurt Adamlar Partisi'nin lideri olduğunu söyleyen nadir Afrikalı kurt adam Raymond Micheika arasındaki derinlemesine ve siyasi açıdan zekice diyalogu dinlemeye koyulduk. Rick kısaltmayı heceledi-PAW- ve bunun eğlenceli olduğunu düşündüğünü söyledi, ben ise bunun samimiyetsiz ve adamın ham gücü için fazla sevimli olduğunu düşündüm. Raymond Micheika bir alfa yırtıcıydı, Beast'ten daha büyük ve iki kat daha acımasızdı.

Büyük olabilirim, diye kendini beğenmiş bir şekilde hatırlattı bana. Beast'in ben/biz'i alfa erkek kılıçdış olabilir. Kişisel mücadelede herhangi bir erkek büyük kediyi öldürebilir.

"Bazı kedi türleri sürüler halinde koşar, yaşar ve avlanır," diye mırıldandım, Rick'e olduğu kadar Beast'e de. "Birini alt edersen, bahse girerim hepsini alt edersin."

Rick, "Evet. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşmaktan nefret ederim, özellikle de etrafta ahbabları varken. 'Daha büyük bir silaha ihtiyacımız var,'" diyerek eski *Jaws* filmini yorumladı, sesi hafif kelimelerle tezat oluşturacak şekilde gergindi. Döndüm ve yüzüne baktım. "Kediler varsa, başka şeyler de olmalı," dedi kahvesini yudumlarırken, parmakları hala yaralarını izliyordu. "Belki de Koca Ayak denen goril tipi yaratık her neyse odur. Belki Büyük Göller'de gördükleri o balık şey. *Kurtadamlar*," dedi Rick. "B sınıfı film türünde." Onu izlediğimi biliyordu ama bakışlarını televizyondan ayırmıyor, gözlerimden kaçıyor, beni içeri almıyordu. Yavaşça bir adım attı.

nefes aldı ve kafasının içinde dönüp duran kelimeleri söyledi. "Kılıçdiş kediler." Cevap vermeyince, "Beni yakalayan gibi. Onu öldürdün. O da insana dönüştü."

"Yarı insan," dedim yüzüne bakarak, nefesim daralmıştı, "yarı vampir, yarı kılıç dişi."

"Eğer öldüklerinde sadece kısmen , neden hiç yarı insan iskeleti bulamadık?" Parmakları yara izlerini okşuyor, gözleri televizyona yapışmış, gerginlik içinde uğulduyor, neredeyse şarkı söylüyordu.

"O bir were değildi," dedim yavaşça, tehlikeli bir şekilde kelimeye yaklaştığımızın farkındaydım *Skinwalker*.

"O başka bir şeydi." Eli yaralarından kaydı, gerginliği yumuşadı. Rick'te en çok hoşuma giden şey buydu; seksi gülüşü, dövmeleri ve aşırı korumacı olmadan işimi yapmama izin vermesi dışında. Zekiydi. Olayları fazla analiz etmezdi. Sadece... olanı kabullenirdi.

"Evet."

Ancak onun hakkında en az sevdiğim şey işle ilgiliydi; hayatlarımız hakkında pek bir şey paylaşamıyorduk. Haftalardır birlikte yatıyor olmamıza rağmen, onu neredeyse öldüren saldırı hakkında şimdiye kadar hiç konuşmamıştı. O sırada gizli ve ona anlatılan hikâye, insan formunda onu takip ettiğim, onu parçalayan kediyi kovaladığım ve daha sonra öldürdüğümdü. Ama anılarında bir değil iki kedi olmalıydı. Bir gün bunu ele almak zorunda kalacaktık. Eğer ilişkimiz devam edecekse, bir gün pek çok şeyi ele almamız gerekecekti.

Çayımı yudumladım, bekledim, her ne sonuca varacaksa varması için ona bir şans verdim. Ağzını açtı, durdu, kapattı. Dansta bir adımı kaçırmış gibiydi. Sanki bir şey yoldan çıkmış, atlanmıştı ve ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yarım saat sonra Rick elindeki kupayla televizyonu göstererek konuyu başka bir yöne çevirdi, sesi zoraki ama daha hafifti, kesin olarak bildiği bir şeyi anlatırken kullandığı polis tonundaydı. "Bu çok kurnazca bir video. Bu hızlı bir şekilde çekilip yayına verilmedi. Üzerinde zaman harcamışlar, bu da BBC'nin perileri bir süredir bildiği anlamına geliyor."

Yüzünü daha iyi görebilmek için hafifçe yer değiştirdim. Ama bana doğru bakmadı. "Ve?" Vücut dilini okumaya çalışarak, gözeneklerinden sızan hafif adrenalin izini fark ederek sordum.

"Bunu tamamen tutmaları değil. Muhtemelen yayına gireceği haberi yayılmıştır. Ve ABD'de ne kadar kurt varsa, olayın patlak vereceğinden haberdar olacak ve bir açıklama yapacaktır. Hızlıca." Bunu bir tahminden ziyade bir bildiri gibi söyledi.

Rick gizli görevdeyken vampirleri araştırıyordu ve onlara ifşa olmuş olsa da, herhangi bir weres... *Kahretsin*. Herhangi bir weres onun polis olduğunu asla bilemezdi. Her yere uyum sağlayabiliyordu ve bu da onu gizli görevde çok iyi yapıyordu. Ve Rick son birkaç haftadır çoğunlukla ortalıkta görünmüyordu; hızlı kahvaltılı randevuları, gece geç saatlere kadar süren akşam yemekleri ve beni New Orleans'a götürmek için dağlara yaptığı bu yolculuk için ortaya çıkmıştı. Birden Rick'in neden gizli çalıştığını anladım. Kurtlarla ilgili bir şeydi.

Soğuk ürpertilerim geri döndü, sanki postum yükselmiş gibi derimi sıkı noktalar halinde kaldırdı. Canavar içimde guruldadı, Rick'i izliyordu, meraklı, odaklanmış, bir ipin ucunda bükülen kabarık bir oyuncağı izleyen bir kedi yavrusu gibi, saldırının garanti edilip edilmediğinden emin değildi. Açık ağzımdan Canavar gibi nefes aldım. Vücudunun kokusu nergis rengi gibiydi, sarı ve ekşi. Rick bir şeyler biliyordu.

Bir çörek aldı ve üç ısırıkta yiyip kahvesini içti. "Bu duyuru," dedi, kehanetten daha kesin bir sesle, "birkaç tepkiden biriyle takip edilecek." Parmağındaki şekeri yaladı ve havaya kaldırdı. "Bir. Basın çılgına dönecek. Aslında bu aksiyomatik." Başka bir parmağını kaldırdı. "İki. Daha fazla weres dolaptan çıkacaktır. Üç. Beyaz üstünlükçüler ve yabancı düşmanı insan aşırılıkçıları el ele verip insan olmayanları avlamaya ve yok etmeye yemin edecekler."

"Bir de sana bardağın yarısı dolu derler." Sesimdeki endişenin düşük tınısını duyabiliyordum.

"Hey, ben iyimserim bebeğim," dedi Rick. Ama hâlâ gözlerini televizyondan ayırmamıştı; hâlâ bana bakmamıştı. Kıkırdadı ve bir çörek daha alarak eliyle işaret etti. "Tam bir hayvanat bahçesi olacak. Bilirsin işte. Vahşi hayvanlar. Hayvanat bahçesi."

Espri üzerine gerekli iniltiyi çıkardım. "Bir şey biliyorsun, değil mi?" Bir omzunu

kaldırdı, kayıtsızdı.

Endişe midemin çukurunda çalkalanmaya başladı, ağır, acı bir tat, karanlık, devridaim yapan bir olasılıklar girdabı. Ne bildiğini merak ediyordum. Acaba -tamam, umarım- deri değiştirenler de kurtlarla birlikte ortaya çıkar mı? Sonunda yalnız kalmayacağımı umuyordum. Ve Rick'in biriyle yattığını öğrendiğinde -eğer öğrenirse- ne yapacağından endişe ediyordum. "*Güzel kedi*," demişti siyah leopar için, sanki hoşuna gitmiş gibi. Ama bir teori hakkında umursamaz olmak çok daha kolaydı; bir ilişkinin gerçekliğinde durum bambaşka olabilirdi. Ve son olarak, kurtadamlarla gizli görevde ne yaptığını merak ediyordu.

Üzerinde hiçbir koku almamıştım ama kız kardeşlerinin kedileri vardı ve ailesinin evinde en az bir düzine ahır kedisi vardı. Kedilerle birlikte olsaydı fark etmeyebilirdim.

BBC'ye geri döndüğümüzde Donald, bir kez daha insan formuna bürünmüş olan büyük kedi Kemnebi ile nasıl kedi olduğu hakkında sohbet ediyordu, kaçırdığımız röportaj. Kedicik İngilizce konuşuyordu, lehçesi taştan aşağı su gibi akan o sıvı Afrika aksanlarından biriydi.

"Biz de insanlar gibi çiftleşerek ve bebek sahibi olarak çoğalıyoruz. Ama yavrularımız var, bazıları küçük, bazıları büyük, bazıları insana dönüşme potansiyeli olan kedi bebekli, bazıları kediye dönüşme potansiyeli olan insan bebekli. Bazılarında her ikisi de var. Potansiyel orada, uyandırılmaya hazır."

"Bir kedicik yapmak için ısırıyor musunuz?" diye sordu sunucu, açıkça şaşırmıştı.

"Hayır. Kendini savunmak için bile olsa bir insanı ısırarak tüm yasalarımıza aykırıdır," dedi siyah derili yüzü zorlayarak. "Bir insanı ısırarak, onu bizden birine dönüştürmeyi ummak, ölüm cezasıdır. Bulaşıcı hastalık bulaştırma korkusuyla insanlarla çiftleşemeyiz. Bu suç için merhamet yoktur."

Rick konuşmaya başladı ve durdu. Kısa bir süre sonra da, "Jodi bunu woo-woo dosyalarına eklemeye bayılacak," dedi. Jodi, Rick'in patronu ve Güney'in parti kentindeki tüm paranormal araştırmalardan sorumlu. "Özellikle de insan şeklindeki bir annenin aynı anda hem kedi hem de insan yavrusu doğurmasıyla ilgili kısmı."

Cevap vermedim. Dışarıda gökyüzü aydınlanırken, yağmurun gürültüsüne rağmen kanallar ve kablolu yayın kanalları arasında geçiş yaparak izledik. Soru sormak istememe, Rick'in ne düşündüğünü bilmek istememe rağmen konuşmadık. İçimden bir ses, normal bir kızın Rick'in bilgi birikimiyle ilgili cevaplar almak için onu sıkıştıracağını söylüyordu. Ama ne soracağım ya da bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Çoğu kızın aksine, ilk yıllarımı insanlar arasındaki sosyal etkileşimleri özümseyerek geçirmemiştım. Bir dağ aslanının bedeninde yaşarken bunu yapmak imkânsızdı; bir çocuk yurdunda, İngilizcesi ve geçmişini olmayan hafızasını kaybetmiş bir yabancı olarak yaşarken de bunu yapmak neredeyse o kadar zordu. Bu yüzden yatağa oturdum, omzum Rick'in omzunun altında, ona sokuldum, onunla birlikte ama yalnız.

* * * *

Rick, sabah altıya doğru FOX kanalına geçti; kanalda, merkezi Cheyenne, Wyoming'de bulunan ABD kurtadamları Lupus Klanı'nın liderlerinden biriyle yapıldığı iddia edilen bir röportaj yayınlanıyordu. "Sana ne demiştım?" Rick söyledi. Yatağa uzanmış, yorganın altına girmiş, bardakları doldurmuş ve bir kutu mısır aramızda açmış, kuru kuru yiyorduk. "*Kurtadamlar*. B sınıfı film versiyonu." Sözde kurt adam kaslı ama ince yapılydı, çilek sarısıydı, sert görünümlüydü, agresifti, sinirliydi, düşmanca hareketler yapıyordu, muhabire küfrederken sözleri bipleniyordu.

Rick, "Eminim bunu duymak onu kızdıracaktır ama bir pitbull kadar huysuzdur," dedi.

Bu bana komik geldi ve çoğunlukla rahatladığım için kıkırdadım. Rick bana sırtıttı ve ben de nedenini bilmesem de kendimi daha iyi hissederek homurdandım. Televizyonda pitbull/kurt adam hâlâ kapışmaya devam ediyordu.

"Yaklaşık bir metre boyunda," diye düşündü Rick, "ve muhtemelen bir seksen. Sence bir kurt olarak ne kadar büyüktür?" Ses tonunda bir tuhafılık vardı ama Rick'te bugün tamamen tuhaf bir şeyler vardı, bu yüzden bu yeni şeyi nasıl kategorize edeceğimi bilemiyordum.

Garip.

"Kütle ve enerjinin korunumu yasası geçerliyse," dedim, genetik olarak vücut kütleme eşit olabilecek herhangi bir hayvana dönüştüğümde neler olduğunu düşünerek, " zaman seksen kiloluk bir kurt olurdu." Rick bana şaşkınlıkla baktı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. "Lisede fizik dersi almıştım."

"Ben de öyle ama bir kanunun adını asla hatırlayamam. Senin bir beynin olduğunu bilmiyordum," dedi alay ederek. Yumruğumu sıktım ve ona vuruyormuş gibi yaptım. Yumruğumu tuttu ve parmaklarımı teker teker öptü, ayak parmaklarım kıvrıldı. Elini kavradım, sanki kaybolacaktı gibi sıkıca tuttum. Sanki *o da* yok olacaktı gibi. "Ayrıca," dedi Rick, dudakları parmak eklemlerimde gezinirken, "bu sihir. Fiziksel yasalar neden geçerli olsun ki?"

"Neden olmasınlar ki? Değiştiğinde etrafında uçuşan o siyah zerrecikler bir tür kıvılcıma benziyordu, ki bu da enerjidir." Televizyonun sesini kapattım ve ona bakabilmek, parmaklarıma ve uzanmak isteyebileceği diğer yerlerime daha iyi erişebilmek, ona dokunmak, onun da bana dokunmasını istemek için döndüm. Diğer elimi kolundan yukarı kaydırđım, teni avucuma sıcacık değiyordu. "Adam siyah bir leopara dönüştüğünde, kedi seksen kilo gelecek kadar büyük görünüyordu."

"Yani şişman bir adam bir dönüşürse, şişman bir varlık mı olacak?"

Yürüdükçe yağları dalgalanan, tombul bir siyah leoparın zihnimdeki görüntüsüne güldüm. Canavar dişlerini gösterdi, eğlenmemişti. "Hayır, hatırlarsan Micheika denen adam yer değiştirmenin kalori ihtiyacının muazzam olduğunu söylemişti."

"Böylece şişman insanlar ay her dolunay olduğunda bir şeytan tarafından ısırılıp kilo verebiliyordu."

"Sen komik bir . Komik, komik adam." Ama sıradan sıkıcı sohbetler ve teninin dokusu beni rahatlatmıştı. "Bir insanı ısırıkları için öldürölüyorlar. Kilo vermeyi teşvik etmek için iyi bir yol değil."

"İşte bu var. Ve ayda bir kez kürklü . Bununla bir işte tutunmak zor." Rick dikkatini tekrar televizyona verdi ve haber kanalları arasında geçiş yaparak CNN'de durdu; Jones adında bir Teksas senatörüyle sabahın erken saatlerinde yaptığı, kendi deyimiyle "aramızdaki doğaüstü yaratıklarla ilgili sorun" hakkındaki bir telefon röportajını yayınlıyorlardı. Konuşma tarzı küçük kasaba Güneyli Baptist vaizlerden çalıntı olan Jones, "*On yıllar yerine yüzyıllar* boyunca yaşayan türlerde, *sınırlama kanunları* ne işe yarar? Ve *gerçek insanlardan* onlarca yıl daha uzun yaşayan *vampirler* için *ömür boyu hapis cezası* ne kadardır? Hapishane *sistemine maliyeti, yüzyıllar* boyunca işgal edilecek hapishane hücreleri açısından nasıl ele alacağız? *Kan emicileri beslemek* açısından? Onları güneşten korumak açısından? *İnsanlardan* çok daha güçlü bir *yaratığı* tutmak için gereken hapsedme koşulları açısından. Bu iğrenç şeyleri nasıl kontrol edeceğiz?"

"Vampirler için bir vampir katili tutarsınız," dedim ekrana, "ve Mithran Kanunlarına onlara gerçek ölüm verirsiniz. İnsan hukuku uygulanamaz. Hangi Kongre bunu çözecek?"

er ya da geç."

"Şimdiye kadar yapmadılar," dedi Rick alaycı ve küçümseyici bir , "ve bu durum hukuk sistemine zarar veriyor."

Jones, insan olmayanlardan nefretini tamamlamak için ekledi: "Ve bu *cadılar*. Kutsal Yazılar bize 'bir cadının yaşamasına izin vermememiz gerektiğini' söyler." Parmağını gökyüzüne doğru kaldırdı. "*Büyük ülkemiz*, cadılara izin vererek Tanrı'nın *sözü*nden çoktan çıktı."

Rick sesi kısarak haber kanalları arasında geçiş yaptı, her kanal atlayışında televizyonun parıltısı yanıp sönüyordu. "Para bile Jonesun küçük çocuklardan hoşlandığını ve kolluk kuvvetlerinin weres, vampirler ve cadılar söz konusu olduğunda önce ateş edip sonra soru sormalarına izin veren bir yasa önereceğini söylüyor." dedi.

"Bunu duydun mu?" Tekrar doğruldum ve uzaktan kumandayı aldım, kanalı buldum ve televizyonun sesini yükselterek kurt adamın "... büyükbabam Henri Molyneux'yu öldürdü ve avlanma bölgemizi bizden çaldı. Cinayet ve büyük hırsızlık." "Leo Pellissier'in suçlu olduğunu kanıtlayabilirim. Ve"-TV kamerasına dik dik baktı-"cinayette zaman aşımı yoktur."

"Kahretsin," diye mırıldandım, New Orleans Şehri' vampir efendisi Leo'nun smokin giymiş, muhteşem, zarif ve tehlikeden başka her şeye benzeyen fotoğrafını görünce. Onu diğer yüzüyle görmüştüm; vampirleşmiş, ürkütücü ve kuduz bir kurt kadar tehlikeli yüzüyle. Gerçi kurt düşüncesi şu anda politik olarak kabul edilebilir olmayabilir.

Rick gözlerini bana dikerek yarı alaycı bir şekilde güldü. "Tatil bitti," dedi. "Patronun cinayete suçlanıyor. Evcil haydut vampir katilini yanında isteyeceğini biliyorsun." Ekrandaki saate baktı. "Şafağa on dakika var. Arayacaktır. Beş dolar." Teklif edilen bahis üzerine elini sıkamak için uzattı.

"Bütün bunları biliyordun," diye suçladım. Rick omuz silkti, inkâr etmedi. "Ve bana berbat bahisler öneriyorsun," diye homurdandım. "Hayır, teşekkürler." Beş dakika sonra yeni cep telefonum çaldı. Rick yataktan yuvarlanarak kalktı ve giysilerini toplamaya başladı.

Leo Pellissier'in özel numarasını gösteren telefonu açtım.

BÖLÜM 2

Bir Dövüş Yüzüğü

"Günaydın Leo. Haberleri izliyorum ve sözde kurt adam seni cinayetle suçluyor," dedim profesyonel, tüm iş tonumla.

"Günaydın," dedi, sesi kibar ve alaycıydı, tonunda hafif bir Fransız iması vardı "Evet. Böyle bir suçlama birkaç açıdan talihsizlik."

Şaka yapmıyorum, diye düşündüm. Ama söylemedim.

"IAW elçileri iki hafta önce Washington, D.C.'ye geldiler ve değişen jeopolitik durumla ilgili olarak Ulusal Mithran Konseyi ve Kongre üyeleriyle kapalı kapılar ardında görüşmelerde bulundular. Aynı zamanda, Afrika Kurtları Partisi'nin üst düzey bir üyesi ve yardımcısı da dünya çapında tanınma talepleriyle ilgili olarak benimle görüşmek üzere New Orleans'a gönderildi."

Gözlerimi, ağzında hafif bir gülümsemeyle beni izleyen Rick'e diktim. Leo ve Rick'e, "*Kedilerin* şehirde olduğunu bana söylemenin önemli olduğunu düşünmediniz mi? İki *hafta* boyunca?"

Rick omuz silkti ve "Emirler. Politika." Konuşurken dolabın üstünde titreşen telefonuna uzandı.

"Geçerli ifade 'Bilmesi gerekir'di," dedi Leo, "ve bir vampir avcısının kurtadamlar hakkında bir şey bilmesine gerek yoktu. Ancak kurtadam cinayetiyle ilgili olarak bana yöneltilen bu beklenmedik suçlama, kurtlar ve kedilerin geleneksel olarak iyi geçinmemelerine rağmen, kedilerle olan meseleleri önemli ölçüde karmaşık hale getirebilir."

Ki bu benim için yeni bir şeydi. Bu durumla ilgili her şey benim için yeni bir şeydi. çünkü bu döngünün tamamen dışında bırakılmıştım ve bırakılmamalıydım.

"Konsey binasının güvenlik güncellemesini tamamlamak ve kurtların ellerinde bana karşı ne tür kanıtlar olabileceğini araştırmak varlığınıza ihtiyacım var."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Sırf onu için sordum. "Bazı dosyalara

erişimin var. Onları kullanacaksın."

Neredeyse çenesinin o "beni zorlama" tavrıyla dışarıya doğru çıktığını görebiliyordum. Leo'nun NOPD'deki woo-woo odasındaki dosyalardan bahsettiğinden oldukça emindim. Şehrin Efendisi, New Orleans Polis Departmanı'nın kendisi de dahil olmak üzere tüm süpernatlar hakkında dosyalar tuttuğunu biliyordu. Bundan hoşlanmasa da, onları kendi yararına kullanmaktan çekinmiyordu.

Leo, "Hâlâ Asheville, Kuzey Carolina yakınlarındaki dağlarda olduğunuzu görüyorum," dedi. "Can

gün batımına kadar New Orleans'a dönmüş olur musun?"

Her türlü zil ve düdüğe sahip, son model, yeni nesil, mini elektronik bir mucize olan telefona kaşlarımı çatarak baktım. Leo bunu bana geçenlerde vermiş, içindeki GPS konum sisteminin hayatımı kurtarabileceği konusunda ısrar etmişti. Görünüşe göre yanımdayken de ona nerede olduğumu söyleyebiliyordu. Leo'nun tasmaına bağlı olmaktan hoşlanmıyordum ama bana bu konuda çok fazla sızlanmamı engelleyecek kadar para ödüyordu, yine de özel görüşmeler için kullan-at bir telefon almıştım. "Yağmur hafiflerse ve tüm hız sınırlarını aşarsak, bu mümkün."

"George'a koordinatları, haritayı, yol tarifini ve adresi cep telefonunuza göndermesini söyleyeceğim," dedi. "İstenmeyen bir kişi bölgeye tecavüz ediyor ve muhtemelen geçmişte kurtadamlarla temas kurmuş. Onunla buluşun, ne bildiğini öğrenin ve sonra onu paketleyin."

"Evet, adamın yanına giderim, tatlı tatlı gülümserim ve o da içini ," dedim alaycı bir . Ben erkeklerin bayılacağı türden bir kız değilim ama o kısmı söylemedim.

"O zaman onun bilgilerini alın ve uygun gördüğünüz yöntemlerle onu uyarın."

Şimdi, *bunu* gayet iyi yapabilirim. Vampir kafası kırmak kişisel ve profesyonel bir uzmanlık alanıdır. "Bu adamın bir adı var mı?"

"Birkaç tane. Size bir tarif verilecektir. İşgüzarın icabına baktıktan sonra Konsey binasına dönecek ve kedicik elçilerini resmi olarak karşılayacak olan diplomatik kutlamanın güvenlik hazırlıklarına yardımcı olacaksınız. Ayrıca ziyarete gelen ileri gelenlerin ve konaklayacakları yerlerin güvenlik sorunlarıyla da ilgileneceksiniz." Sözleri giderek kesik kesik ve aceleyle söyleniyordu. Şafak en eski vampirler için bile tehlikeliydi ve Leo güneş doğmadan önce inlerinden birinde olmak isterdi. "Ve yarına kadar bana karşı kanıtlarla ilgili soruşturmanız hakkında bir rapor bekliyorum."

"Bu yeterli zaman değil-"

"Alacakaranlıkta." Bağlantı sona erdi.

Telefona baktım ve iç çektim. Artık kimse veda etmiyordu.

"Yağmur diniyor," dedi Rick, cep telefonunu masaya geri koyup bir kedi kadar kıvrak bir şekilde ayağa kalkarak. "Motosikletleri yükleyip yükleyemeyeceğimizi görmek ister misin? Senin emirlerinin ne olduğunu bilmiyorum ama benimkiler bir an önce kasabaya dönmek. Molly ve kız kardeşleriyle kafede yapacağımız kahvaltıyı iptal etmemiz gerekecek." Boxerını ve kot pantolonunu çıkardı ve eğilerek gömleğini aramaya başladı. Yatakta geçireceğim uzun ve rahat bir sabahın ardından Seven Sisters Café'de doyurucu bir kahvaltı yapacağıma dair tüm umutlarım buharlaşmıştı. Yemek yemeyi severdim. Hem de çok.

Doğrudum ve ayaklarımı yere indirdim. "Vampir politikasından nefret ediyorum."

* * * *

Gün batımından iki saat önce, Şehrin Efendisi ile olan sözleşmem süresince kira ödemedem yaşadığım iki katlı Fransız Mahallesi' bedava evime ulaştık. Kapıları açıp kiralık kamyondan indiğimizde, sıcak ıslak, vıcık vıcık bir yumruk gibi yüzüme çarptı. New Orleans'ta yaz mevsimi korkaklara göre değil.

Rick bisikletimi kamyondan indirdi ve ben de eşyalarımı evin yanındaki iki şeritli dar yoldan yan verandaya taşıdım ve Rick'in bana aldığı yeni ızgaranın yanına yığdım. Yığının büyüklüğü beni şaşırtmıştı. Kendimi dünyevi eşyalara sahip biri olarak görmeyi pek sevmezdim ama mutfak eşyaları, nevresimler ve giysiler dört ekstra büyük alışveriş torbası ve orta iki karton kutu kaplıyordu. Benim için çok fazla eşyaydı ve son birkaç yılda ne kadar çok şey biriktirdiğimi fark etmemiştim.

Rick, zaten dikkati dağılmış görünüyordu, polis suratı yerindeydi, yanağımdan öptü ve beni orada, verandada yalnız bırakarak gitti, "Kamyonu bırakacağım. Yarın kahvaltıda görüşürüz, bebeğim." Orada öylece durdum, evin etrafında dolaşırken, kamyona binerken ve giderken çizme giymiş ayaklarını dinledim. Adımlarında tereddüt ya da belirsizlik yoktu.

Kahvaltı mı? Yarın kahvaltıda görüşür müyüz? Bu mı? Sonra dönüş yolunda aldığı telefonları ve mesajları hatırladım. Ona ihtiyaç vardı ve sol ayak üzerine bahse girerim ki ziyaretçi kedilerle birlikte gizli görevdeydi.

Hoşnutsuz bir şekilde yan kapıyı kilitledim, çantalarımı ve kutularımı içeri taşıdım ve giysileri ve diğer eşyaları kaldırdım. Sahip olduklarımın çok azı New Orleans yazının sıcaklığına uygundu ve nevresimlerim de ikinci el dükkânından alınmaydı -flanel ve kaba havlu kumaş-, bedava evin bir parçası olarak kullandığım altı yüz iplik numaralı çarşaf ve pelüş havlular değildi. Çoğunu yatak odamdaki dolabın arkasında, silah kasasının yanında, yer kaplayan poşet ve kutularda bıraktım.

Ev boştu -şu anki oda arkadaşım cadı konseyi işleriyle uğraşıyordu- ki bu benim için sorun değildi. Su cadısı, profesör ve üç yıldızlı aşçı Evangelina Everheart'ın misafirim olmasından memnun değildim - yemek yaptığı zamanlar hariç, bu da pek çok sıkıntıyı telafi ediyordu - ama kız kardeşi Molly, evimi cadı için bir üs olarak gönüllü olarak vermişti. Molly benim en iyi arkadaşımdı ve ona hiçbir zaman hiçbir konuda hayır diyememişim.

Ev bana kaldığına göre, silahlanmak için bolca zamanım vardı. Alacakaranlıkta bir misafirle buluşmak bir vampirle karşı karşıya olacağım anlamına geliyordu ve Leo'nun düşmanı olmak onun bir usta olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden alabileceğim her avantajı istiyordum - kelime oyunu yapmak istemişim. Yeni kurulan silah dolabımın kilidini açtım ve cephaneliğimi yatağın üzerine serdim. Çok sayıda silahım vardı: Benelli M4, birkaç tabanca, hem gümüş hem de ahşaptan çok sayıda bıçak ve kazık. Ve hâlâ bir vampir üzerinde denemediğim bir şişe kutsal su. İki kadife çantada ayrıca kara büyü için kullanılan pembe elmas bir cadı taşı ve vampirin Kan Haçı'nın henüz denenmemiş bir parçası vardı.

geri istendi. Henüz. Çelik, gümüş, ahşap ve büyü silahları. Gizemli olanları saklamayı değil Onlar benim değildi.

İpek uzun donumu ve siyah deri dövüş kıyafetlerimi - modifiye edilmiş zırhlı motorcu kıyafeti - giydiğimde, bazıları yeni olan silahlarla doluydum. İkiye katlanmış zincirindeki altın külçe, tişörtün ve gümüş zincirli posta yakanın altında beni sıkıştırıyordu, bu yüzden öne doğru eğildim ve yerine oturana kadar biraz kıpırdandım.

Benelli M4 av tüfeğim sırtımda bir kemere bağlıydı ve standart konfigürasyonda yedi adet 2.75 inç fişekle doluydu, fişekler gümüş fléchette mermileriyle elle paketlenmişti. Üç tabancam vardı; sol kolumun altında Heckler and Koch 9 mil, ayak bileğimde .32'lik bir altıpatlar ve oraya vardığımda saç örgülerimin arasına sıkıştırdığım iki atışlı bir derringer, hepsi de gümüşle doluydu. sevdiğim vampir öldürücüm -geyik boynuzu kabzalı, bıçak uzunluğu boyunca derin bir kan oluğu ve keskin, çelik, kesici kenarı dışında ağır gümüş kaplamalı özel yapım bir bıçak- belime bağlıydı ve çeşitli kılıflarda ve halkalarda dokuz gümüşlü bıçak daha vardı. Boynumda, belimde ve kıyafetlerimin içinde yarım düzine gümüş haç vardı. Siyah saçlarım sıkıca örülerek bir dövüş kuyruğu haline getirilmişti ve dört gümüş uçlu, dişbudak ağacından kazıgı dekoratif saç çubukları gibi topuzun içine kaydırdım. Birkaç kez giydiğim takke için hava çok sıcak ve bunaltıcıydı. Gümüş çivili deri için de çok sıcaktı ama hiçbir şey vampir pençelerine ve dişlerine karşı gümüş ve deri gibi koruma sağlayamazdı.

Son silahı da yerine yerleştirdikten sonra silah dolabını yeniden kilitledim ve kalan üç tabancayı, kazıkları, Kan Haçı şeridini ve pembe elması emniyete aldım. En yeni botlarımı giydim, çelik burunlu çizmeler. Lucchese Western botlarını severim ama tabanları kaygandı ve kısa süre önce savaşmak için çelik burunlu savaş botlarına geçiş yapmıştım. Bot kılıflarındaki kabzaları ayarladım ve bağcıklarını bağladım. Ayağa kalktım ve aynaya baktım. Kibirli değilimdir ama bu görüntüyü hep sevmişimdir. Ben, vampir avı için giyinmişim. İyi görünüyordum. Korkutucu. Bir Amazon. Üzerimdeki son şey parlak kırmızı rujdu, üzerimdeki tek renk. Kırmızı, kehribar rengi gözlerime ve Cherokee rengime çok yakışıyordu ve deriyle birlikte tehditkâr görünüyordu. Cesur. Sanki şöyle diyordum: ". Dene beni."

Tatmin olmuş bir şekilde Bruiser tarafından bana mesajla gönderilen bilgileri iki kez kontrol ettim ve evden çıktım. Tek ulaşım aracım olan Bitsa'yı çalıştırdım ve şehir dışına doğru yola çıktım. Hava kararmadan önce adrese bir göz .

New Orleans büyük bir şehir, bir sokaklar ağına yayılmış, sınırları ve şekli alüvyonlu toprak ve her taraftaki su tarafından belirlenmiş, bazıları nehir bataklıklar gibi hareketli, bazıları da gelgitler ve nehirler tarafından beslenen çok sayıdaki göl gibi az çok durgun. Gideceğim yer şehir sınırlarının dışındaydı; çok dışında.

Mississippi Nehri'ni, modern mühendislikten önce inşa edilmiş ve onlarca yıldır Mighty Miss'in üzerinden geçen bir şey gibi hissettiren ve görünen Huey Long Köprüsü'nden geçtim. Köprünün yol yatağı kaba çakıllı asfalttı ve köprünün yan duvarları birbirine yakındı, her gün köprüyü kullanan araçlar için hataya yer bırakmıyordu.

Batı yakasında sağa, yukarı ve kuzeye döndüm ve 18 numaralı eyalet yoluna, River Road'a girdim, şehrin gürültüsünü ve pis kokusunu geride bırakıp Louisiana'nın daha endüstriyel bir bölgesine girdim. Buradaki mimaride şehir merkezinin cazibesinden eser yoktu; daha çok çiftlik tarzı evlerin bulunduğu bir dönümlük araziler, terk edilmiş ve harap olmuş at otlakları, antrenman ringleri olan birkaç lüks binicilik ahır, kimya fabrikaları, sanayi tesisleri, mühendislik, imalat, gemi inşa tesisleri ve sağımdaki setin üzerinde ürünleri mavnalara taşımak için kullanılan devasa vinçler vardı. Setin yukarısındaki erişim yollarından birini kullanmadığım sürece nehrin kendisi görünmüyordu ve sizi oraya götüren bir iş gibi iyi bir nedeniniz yoksa bu da hoş karşılanmıyordu.

Ülkenin kasvetli ekonomik durumuna rağmen, fabrikaların çoğunda Yardım Aranıyor tabelaları vardı. Sanayi tesislerinin çok azı terk edilmişti; kırık camlar, çatlak kaldırımlar, hava koşullarına maruz kalmış ya da boyanmamış metal binalar yoktu. Ama çok güzel de değildi. Burası alttan alta sanayi ve mavna kokuyordu. Ölen bitki örtüsünün kokusunu, gözden uzak bir yerde kuruyan bilinmeyen kimyasalları, kokarca ve diğer misk yayan yaratıkların pongunu ve ara sıra yol öldürenlerin kokusunu - çoğu zaman akbabalarla çevrili armadillo - ekleyin, çok fazla zaman geçirmek isteyeceğim bir yer değildi. Ancak Louisiana'nın bu kısmı doğa ananın gazabına New Orleans'ın bazı bölgelerinden daha iyi dayanmıştı. Buharlı sıcakta yol alırken, terk edilmiş, fırtınadan zarar görmüş, çatısız evlerin olmaması dikkatimi çekti. Katrina Kasırgası sırasında evde kaç kişinin öldüğünü gösteren kırmızı X işaretli tabelalar yoktu. Siyah küf uyarısı yapan Dışarıda Tutun tabelaları olan boş konutlar da yoktu. New Orleans'ın şehir içi, özellikle de şehrin daha yoksul olan doğu kısmı hala berbat görünürken, hayat fırtınanın sefaleti ve yıkımından etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Cep telefonumdaki haritaya baktım ve yola devam ettim; bir Monsanto fabrikasının ve petrol rafinerilerine benzeyen yerlerin yanından geçip nehirden uzaklaşarak kırsal alana, ovaların ve çiftliklerin ortasına doğru ilerledim. New Orleans'ın bir saat dışında şehir unutulmuştu. Fransız Mahallesi'nin artık tanıdık gelen kokusunun yerini bataklıklar, uzak bir bataklık kokusu ve tarım aletleri almıştı.

Leo'nun gitmemi istediği yeri nihayet bulduğumda güneş ufukta kırmızı bir top gibiydi. Bir motorcu bariydi. Anladım. Argoda iğrenç şeyler ve motosiklet anlamına gelen Booger's Scoot yepyeni bir yerdi, Büyük Açılış afişi havasız alacakaranlıkta sallanıyordu. Eski bir benzin istasyonu ve araba tamirhanesi olan mekân yeniden modellenmiş, boyanmış, yeniden sıvanmış ve kan kırmızısı süslemeli beyaz sıvayla yeni baştan kaplanmıştı, ancak yeni görünüm bir İspanyol çiftliğinin orijinal tasarımını koruyordu, her açıklıkta kemerler vardı, hatta artık pencere camı ve çiçek ekili pencere kutularıyla dolu olan tamir bölmeleri bile.

Eski benzin şirketi tabelası hâlâ asılı duruyordu, ESSO yazısı soluk ama okunabiliyordu. Bir tarafta, müşterilerin içki içerken, bilardo oynarken ve sosyalleşirken pahalı araçlarını bırakabilecekleri ve geceleme için çadırlardan birini ya da küçük bir kulübeyi kiralayabilecekleri bir yer olan bisiklet park yerini ve kamp alanını çevreleyen on iki ayak yüksekliğinde bir zincir çit vardı. Park alanı asfaltlanmış, kamp alanı taze çimle kaplanmıştı ve arka tarafta bir duş evi bile vardı. Seyahat ettiğimde bunun gibi yerlerde kalmıştım. Ucuzdular, genellikle güvenliydiler ve

Bazen temiz. Booger'ın yeri tertemizdi, kuralların yazılı olduğu tabelalar ve evcil hayvanların ardından temizlik yapılması için bir uyarı vardı. Booger çok iş yapmıştı ve bu erken saatte çitlerle çevrili alandaki bisiklet sayısı, hizmeti ve yemekleri hakkında çok şey söylüyordu. Motosikletler sert, doğranmış, türünün tek örneği güzellikteydi ve boya işlerinin bir parçası olarak kafatasları ve çapraz kemikler, vahşî hayvanlar ve Amerikan bayrakları vardı.

Güneşin batışını kontrol ettim ve herhangi bir vampir ortaya çıkmadan önce keşif yapmak için yarım saatim olduğunu biliyordum. Güvenlik açısından, pikapların ve tek arabanın olduğu ön tarafa park etmeyi seçtim, gerekirse hızlı bir kaçış için Bitsa'yı yola doğru çevirecektim. Atıma oturarak Beast'in zihnimde yükselmesine izin verdim ve ilk fark ettiği şey yemek kokusu olduğunda şaşırmadım: kızarmış balık, kızarmış kabuklu deniz ürünleri, kızarmış tavuk, kızarmış patates, ızgara sığır eti ve soğan, benzin ve yüksek performanslı makinelerin kokusu üzerinde süzülüyordu. Menüü onayladı ve bana kalın bir Fransız ekmeği üzerinde istiridye po'boy'un bir resmini gönderdi. Mutlu bir şekilde burnunu yaladı ve ben başımı salladım. Bağlantım gelmeden önce yemek yemem gerektiğini hissediyordum, çünkü Booger sonraki katliamda bana hizmet etmek istemeyebilirdi. Ve vampirler söz konusu olduğunda, her zaman katliam beklerim.

Kaskımı bisiklete taktım, derimi ve silahlarımı ayarladım. Beast yalnız olmadığım konusunda beni ve bu yüzden gölgelerden gelen bir ses "İyi sürüş. O da ne?" Radarım yükseldi çünkü daha iyi görebilmek için karanlıktan çıkmadı.

Bisiklet severler genellikle Bitsa'ya ilgi duyar; o küçük tatlı bir kadındır. Ama bu adam güvenli bir yerden konuşuyordu, sadece sigarası yerini belli ediyordu. Beyaz duman rüzgârsız havada yan taraftan, tel örgülerin yanından süzülüyordu. Adamın kokusunda bir tuhafılık vardı, temiz değildi, sanki birkaç gündür yıkanmamış ve sinüs enfeksiyonu falan geçirmiş gibiydi. Diğer duyularımla araştırdım ve başka kimseyi görmedim ya da duymadım. Sadece hastalıklı kokan adam ve ben vardık, bu beni rahatlatmalıydı ama rahatlatmadı.

Ne yaptığımı görmesine izin vermeden, derringer'ı saç örgümün altına sıkıştırdım ve cevap verirken topuzdan kolayca çıkarmak için kazıkların sürgüsünü kontrol ettim. "İki eski motosikletten bir araya getirilmiş ve Charlotte'taki bir Zen Harley Ustası tarafından güncellenmiş basit bir tava/kürek."

"Bu bir Mikuni HSR-42 karbüratör mü?"

Adam motosiklet kullanmayı biliyordu. Aksanını belli belirsiz tanıdık bir Batı Teksas aksanına benzettim, ama kokusu bilinmiyordu ve eğer bir merdivenin üzerinde durmuyorsa, 1.80 boyundaydı. Olumlu anlamda mırıldandım. "Ve kaldırıcılar, bakımı ortadan kaldırmak ve gürültüyü azaltmaya yardımcı olmak için güncellenmiş hidroliklerdir."

"Bunu neden yapmak isteyesin ki?" dedi, sözlerine kahkahalar karışıyordu.

Karanlıkta onun yerine baktım. "Herkes reklam yapmak ya da rahatsız etmek istemez."

"Yavaş yürü," diye sordu, sesi şakadan başka bir şeye, içinde biraz hırıltı olan bir şeye dönüştü, "ve büyük bir sopa taşı?" Sigarasından bir nefes çekti, kırmızı kor bir an için yüzünü aydınlattı ve gece görüşünü bozdu. Kurnazdı,

Yeni tıraş edilmiş yanaklar, kırmızı bir cilt, yüzünden geriye çekilmiş saçlar, gür kaşlar, koyu renk gözler. "Ya da daha iyisi, bir av tüfeği ve küçük bir savaş başlatmaya yetecek kadar silah."

"Bir çok daha iyi," diye kabul ettim.

"Booger'da savaş mı başlatacaksın?" Ses tonu bas bir tehdide dönüştü.

" bir planım yok. Sadece bir vampirle konuşmak için buradayım. Belki bir po'boy yer, bir bira içer ve sekiz top oynarım."

"Peki ya Booger silahları kapıda bırakmanızı söylediye?"

"Saygıyla katılmıyorum." Gülümsedim. "Sen Booger mısın?"

"Hayır. Booger değil. Vampir değil. İlgilenen bir gözlemci. Mesaj nedir?"

"Bunu bana vampir sorabilir. Başka kimse değil."

Adam sigarayı düşürdü. Beast'in gelişmiş gece görüşü, loş ışık düşerken adamın vücudunu seçti. Bir merdivenin üzerinde değildi. İtfaiye aracı gibi yapılmıştı, dev gibi bir adamdı. İzmariti yere attığında kaldırımında metal, botlarının tabanında çelik sesi duydum. Ama karanlık gölgelere doğru ilerlediğinde, tabanlarında metal olan iri bir adam için sessiz ve sertti. Bir kapının açıldığını ve gürültünün dışarı taşıdığını duydum; müzik kutusundan bir country şarkısı, sesler, bardak şingirtisi, bira ve yağ kokusu ve tüm bunların altında misk kokulu ve hafif pis bir şey. Kapı kapandı. Adam gitmişti.

"İyi gitti," diye düşündüm. Gece tamamen çökmüştü. Akşam karanlığından önce içeri girememiştim. *Lanet* olsun. Bisikletime baktım, Bitsa'yı sıradan ilgiden ya da daha kötü niyetlerden koruyan cadı kilitlerinin soluk ışıltısına baktım. Kapıyı açtım ve içeri girdim.

Sigara yasağı içkili mekânların çehresini sonsuza dek değiştirmişti ve içerideki hava temizdi. Bar karşıdaydı, şişeler zorunlu aynanın karşısındaydı ve yemek sipariş istasyonu solda bir bardı, üzerinde menü ve fiyatları listeleyen kuru bir tahta vardı. İkisinin arasında müzik kutusu vardı, yeni olmasına rağmen etrafındaki neonlar ve bolca parlak metalik boyayla eski moda görünüyordu. Kapı ile barlar arasına serpiştirilmiş masalarda, önlerinde yiyecek ve içecek olan insanlar oturuyordu.

Zemin betonu, lacivert boyalıydı. Temizlemesi kolaydı. Renk düzeni lacivert ve vampirlerin en sevdiği renk olan kan rengi kırmızıydı. Tavan başımın on beş metre üzerindeydi, açıkta kalan havalandırma delikleri, borular ve kablolar siyaha boyanmıştı. Ön duvarda, cumbalı kapıların kemerleri oturma yerleri ile pencerelenmişti. Sağımda üç bardo masasının bulunduğu havuz alanı vardı. Kimse bir şey yemiyor, içmiyor ya da oynamıyordu. Herkes beni izliyordu. Bir nefes aldım ve kokuların misk kokan tonu Beast'in tüylerini diken diken . Zihnimin derinliklerinde, sanki kokuyu tanıyormuş gibi hırladı. Yakınıma çömeldi ve gözlerimin içine baktı, pençeleri ve tırnakları zihnimi sağıyordu, bu his hiç hoş değildi.

Kokuyu takip ederek havuz alanında duran yedi adam ve bir kıza ulaştım. İçlerinden biri dışarıdaki itfaiye aracı büyüklüğündeki sigara içiciydi. Ama onlar vampir değildi, yani benim hedefim değillerdi. Kat boyunca bara doğru ilerledim ve barın en solunda, bar koltuklarında oturan müşterilerin hareketlerimi engellemeyeceği bir pozisyon aldım. Herkesi görecektir şekilde vücudumu eğdim, bir dirseğimi bara dayadım ve bir ayağımı barın şeklini takip eden yükseltilmiş ayaklık üzerine koydum. Bu pozisyon rahat görünüyordu ama aynı zamanda hızlı itmem gerektiğinde bana kaldıraç sağlıyordu. Cebimden bir kart çıkardım ve barmene uzattım. Ufak tefek bir adamdı, 1.80 boylarında, göbekli ve kollarında yırtıcı kuş dövmeleleri vardı. İsim etiketinde BOOGER yazıyordu. Umarım bu bir lakaptı ve annesinin şakası değildi. Booger kartı aldı ve baktı.

Üzerinde küçük harflerle JANE YELLOWROCK yazıyordu ve altında da şu slogan vardı: HAVE STAKES, WILL TRAVEL. Vampir avcısı mizahı. Karttan bana baktı. "Ne olmuş yani?"

"Leo Pellissier beni bir vampirle sohbet etmem için gönderdi-orta boylu, ince, siyah saçlı. Güzel."

Booger kartı tişörtünün cebine soktu. "Size yardımcı olamam. Benim evim sivri kafalılar için yeterince süslü değil."

Şimdi düşündüm de, bu çok doğrudu. Ama... Leo aslında bir vampirle buluşacağımı söylememişti. Genel tanımın ötesindeki tek terim istenmeyen kişiydi. Hay aksi. Vampir *olduğunu varsaymıştım*.

"Elbette, seni *sohbet etmen* için göndermiş olabileceği başkaları da var." Başıyla havuz alanını işaret etti ve bar aynasının altındaki kırmızı düğmeye bastı. Tepemde çınlayan sesler beni ürküttü ve garaj kapısı şeklinde ama kare biçiminde kısa zincirlerden oluşan metal bir duvar yuvarlanıp yere düşünce bardan uzaklaştım. Bu bir güvenlik cihazıydı, tıpkı alışveriş merkezlerindeki mağazaların mallarını korumak için geceleri aşağıya çektikleri gibi. Başka bir duvar da yiyecek barının önünde aynı şeyi yaptı. İki tanesi de kemerli iç kısımlardaki pencerelerin üzerinden aşağı kaydı. Gecenin içine doğru koşmak için gerildim ama bu bir kafes değildi. Booger'ın kapısında hiçbir engel yoktu. Masalarda oturanlar kalkıp gittiler ve gece havasının içeri girmesine izin verdiler. Müzik kutusu sessizliğe büründü. Hayır. Kafes değil. Bir dövüş ringi. Ama eğer istersem bir çıkış yolu vardı.

Canavar içten içe homurdandı. Bana bir düşünce resmi gönderdi. Kar yağışına karşı kurt sürüsü, tepede dolunay.

Ve içimde kötü bir his var.

BÖLÜM 3

Kırmızı Bir Tanga Giyiyordu

Kokuyu şimdi tanıyordum, ıslak köpek gibi, ama daha keskin, vahşi, yabani. Onları. Sürü. Biri hariç hepsi erkekti. Kız gölgelerin arasından beni izliyordu, alt dudağı dişlerinin arasındaydı, gözleri heyecanlı ve parıltılıydı ve muhtemelen akli başında değildi. Ufak tefek, sarışın, bronz tenli bir şeydi, teni terden parlayarak ışığı yakalıyordu. Parlak mücevherlerle doluydu, piercingli göbeğini açıkta bırakan dar, tayt beli olan bir etek giymişti, kısa etek kalçalarının etrafında bombeleşiyordu. Etekle birlikte dar bir atlet giymiş, sütyen takmamış ve dört inç topuklu kırmızı platform sandaletler giymişti. Arkasına uzanarak bilardo masasını kavradı ve kendini yukarı kaldırdı, ayakları sallandı, sandaletler uçu ve karanlığa karıştı. Kırmızı bir tanga giyiyordu ve bunu bildiğimden emindi. Oh ne güzel.

Kurt sürük hareket ettikçe havayı karıştırdı ve seks hormonlarının kokusunu aldım. Kızgınlık dönemindeydi. Bu kadar gösterişli olmasına şaşmamalı.

Görebildiğim erkeklerin hepsi kot pantolon ve tişört giyiyordu. İtfaiye Aracı hariç hepsi yalınayaktı ya da parmak arası terlik giyiyordu. Yan kapının yanındaki duvara dizilmiş botları görene kadar bu garipti. Onları koklayarak son bir kez daha kokladım. Daha önce hiç kurt adamla tanışmamıştım ama şimdi tanışıyordum. Leo beni bir vampirle tanışıp onu sepetlemem için göndermemişti. Beni bir kurt sürüsüyle tanışmaya göndermişti. Uyarı ve destek olmadan.

Bu adamlar bugün Wyoming'den gelmemişlerdi, bu da bana bu sabahki röportaj görüntülerinin - bir kurdun Leo'yu Henri adında bir adamı öldürmekle suçladığı röportajın - kaydedildiğini ve kurtların birkaç saatten daha uzun süredir burada olduklarını gösteriyordu. Bölgeyi işaretlemişlerdi ve bunun için savaşmaya hazırdılar.

Kurtlardan biri öne çıktı, ayakları boyalı betonun üzerinde çıplak ve sessizdi. Öfkeli kurt adamı televizyondan tanıdım. Çok küfür eden çilek sarısı lideri. Hareketleri zarif, vahşi ve ölümcüldü. Onun etrafında diğerleri yarım daire oluşturacak şekilde yayıldılar. Ateş Kamyonu arkada durmuş, botlarını çıkarıyordu.

"Jane Yellowrock. Rogue-vamp avcısı," dedim lidere, diz eklemlerimi gevşetip dengemi ayarlayarak. "Bir mesaj iletmek için gönderildim. Ama hiçbiriniz tanıma uymuyorsunuz." Güzel, kimsenin bir kurt adam için kullanacağı bir terim değildi.

Bu sözler üzerine ilerleyişini yavaşlattı ve adamları durdu; vampirlerin ölü hareketsizliği gibi değil, daha çok avlanan yırtıcı hayvanların kıpırtısız sessizliği gibi. "Haydut vampir avcısı mı? Böyle şeyler duymuştum. Kan emicilerin avlayamadıklarını avlamak için onlardan lisans alan insanlar." Aksanı Cajun aksanıydı, sert r'lerle dolu kelimeler ve kısaltılmış ya da eksik ts'lerle, böylece konuştuğunda "Rroquevampirre huntterr" diye çıkıyordu. Ve, "hun' down dose dey canno'." İlgi çekici, gürleyen bir hırıltı. Bu sabahki televizyon röportajı o kadar çok küfürle doluydu ki aksanı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gülümsedi ve derisinin altındaki kurdu görebiliyordum, tüm dişleri ve köpek vahşeti. "Roul Molyneux," dedi kendini tanıtarak. Vampir politikasında boğazıma kadar battığımı ve hızla battığımı hissediyordum. Beni bu işe Leo göndermişti, bu her neyse. "Ben Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Artemis'in Lanetli Lupus Klanı'nın sürü lideri Alfa'yım."

Roul iri yarı bir adam değildi -sigara içme yasağına rağmen odanın arka tarafında durup sigara yakan Ateş Kamyonu gibi de değildi- ama yapılıydı, gür saçları ve mavi gözleri vardı, görünüşü etrafını saran güç hissiyle daha da güçlenmişti, karizmatik bir komuta modu gücü, kurt büyü ve sürü enerjilerinin ötesinde tamamen ona ait bir şeydi. Bir alfa kurdu.

Diğerlerine şöyle bir baktım, insanlığın -kurtluğun- çeşitli karışımları ve gülmek istedim ama kendileriyle dalga geçtiğimi düşünürlerse çok çabuk ölebileceğimi fark ettim. İki siyah adam, kurt kaltak, iki beyaz adam, İtfaiye Aracı, bir zamanlar insan olabilecek melez bir kas yığını ve televizyondakinden çok daha muhteşem olan Roul vardı. Dışarıdaki güvenlik ışıklarının aydınlattığı yan kapıda üç adam daha belirdi ve muhtemelen görmediğim daha da fazlası vardı. Dışarıda park etmiş bisikletlerin sayısını göz önünde bulundurduğumda, hepsi insan formunda on iki ila yirmi kurt olduğunu tahmin ediyordum. Bu iş sohbetin ötesine geçerse ihtimaller pek iyi değildi. M4'te yedi, H&K'da on mermi ve bir mermi yatağında, ayak bileğinde kılıflı silahta da altı mermi vardı.

Derringer onları sadece güldürürdü. Fazladan şarjörüm vardı ama onlara ihtiyacım olursa zaten ölmüş olurum.

"Vampir avcısı -" Roul'un gözleri kısıldı ve hızlı hızlı kokladı, burnunu kırıştırdı, boynunu koku alan bir köpek gibi uzattı.

"Katamount kokusu alıyorum. Ve... baykuş." Yavaşça nefes aldı, yüzü sertleşti. "Ve damarlarında Leo'nun kanı var. İyileşmen için seni beslemiş, evet ve sanırım evcil şamanı da. Büyü kokuyorsun, muhtelif türden." Tekrar kokladı. "Sen insan değilsin. Yine de insan değildin, hayır."

Canavar gerildi, pençelerini çıkardı, zihnimde acı veriyordu, vücudu gergin ve hazırды. "Tamamen insan değil," diye kabul ettim, sesimdeki hafif panik ürpertisini kontrol ederek, herhangi bir tepkinin, en hafif korku terinin kokusunu alacaklarını biliyordum. "Kavga istemiyorum."

Roul güldü ve bu ses üzerine adamları tekrar ilerleyerek dağıldılar. Sanki prova yapmışlar gibi, terliklerini tekmelediler. Giysilerini çıkarmaya başladılar, rahatça bir kenara attılar. İçime anlık bir korku düştü; nefesimi tutamadım. Ne kadar iyi silahlanmış olursa olsun, bir grup erkeğin kıyafetlerini yırtıp bir kadına doğru ilerlemesinde ilkel bir şey vardı. "Sadece mesajımı iletmek ve gitmek istiyorum. Kan dökülmesin, ölüm olmasın." Sadece şehirden çıkma emri. Evet, bu beni gerçekten popüler yapacaktı.

Sanki hava aniden yeni bir yıldırımın ozonuyla dolmuş gibi, elektriksel bir büyü benimde dans etti. Değişeceklerdi, tam burada. Hemen şimdi.

Dudaklarım kör insan dişlerimden geri çekildi. Canavar hırladı ve ses kendi dudaklarımdan geldi. İçlerinden biri güldü ve ben iki adım geri çekildim, zincirli duvar kıcıma çarptı.

Roul, "Korkarım her zaman istediğimizi elde edemiyoruz," dedi.

Harika. Adam bir filozoftu. Entelektüel bir kurt adam fikri bana komik gelmişti ve etrafımı saran kurtlara rağmen sırtıttım. Beast'in hızı ve gücünden yararlanarak Benelli'mi ve H&K'mi çektim, tüfeğin namlusunu sallayarak erkekleri korudum ve 9 milimetreyi kurt-kaltak kıza doğrulttum. Baskın bir kokusu yoktu ama oradaki tek dişi olarak bir tür güce sahipti. Tahmin ettim.

"Hayır yok, Roul. Söyle bana" -Benelli'nin namlusunu bir diğerine gezdirdim, devam etmeden önce her birinde bir an durakladım, duygularım savaşa hazır, soğuk ve boş bir hale geldi- "Hepinizi gümüş kurşunla doldurursam istediğimi elde eder miyim? Efsanelerde söylendiği gibi gümüş kurtlar için ölümcül mü? Çünkü vampirler için gümüş fléchette mermilerim var ve bahse girerim sizin türünüzü de diş kafalıları öldürdükleri gibi öldürüyorlardır. Yavaş, acılı bir zehirlenme."

Sürü arkadaşları hep birlikte durdular, hareketin ortasında, sıçramanın ortasında, kahkahanın ortasında, bu da bana gümüş efsanelerin doğru olduğunu söyledi. Ama sürü neredeyse saldıracak pozisyondaydı ve eğer saldırırlarsa, olay gerçekleşene kadar bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben haydut vampirleri öldürmek için yetkilendirilmişim, wereleri değil. Eğer onları öldürürsem, bu kanıtlanabilir bir nefsi müdafaa olmalıydı. Mahkemede herhangi bir iddiayı destekleyecek yaralarım olmalıydı. Güvenlik kameralarını görmemişim ama ilk saldıran ben olursam ve biri beni filme alırsa, hakkımda yasal işlem başlatılabilirdi. Booger ortadan kaybolmuştu. Onun için uygun. Benim için pek değil. "Gümüş zehirlenmesi kötü bir ölüm şekli," dedim.

Düşünceler Roul'un gözlerinin arkasında huzursuz ateş böcekleri gibi dans ediyordu. Kaşlarını çatı. "Bir başkasının daveti üzerine burada buluşacaktım." Çenesiyle işaret etti. "Sanırım sen Leo'nun kuryesisin. Söylediği mesajı ilet."

Başkasının daveti üzerine mi? Başka neyin? "Pek bir şey yok. Şehirden defol. İstenmeyen kişisin."

"Hayır." Bana dişlerini gösterdi, dudakları geriye çekilmiş, burnu baskın bir hırıltıyla kırışmıştı. Köpek dişleri bir insanınkinden daha uzundu ve çok keskin görünüyordu. "Bu sefer hayır. Gitmeyeceğiz. Leo bölgemizi ele geçirdiğinde bizden çok şey çaldı. İnsan kanunları, sanırım, onu bize geri verecek."

Sürü tekrar yaklaşmaya başladı. Metal duvarı açacak düğmeye ulaşip bara atlayamadığım sürece geri çekilecek yerim yoktu. Ya sürülüyordum ya da çembere alınıyordum ve ikisi de kötü haberd. Bir kaçma tepkisini bastırdım ve tüfeği zaten çıplak olan, sırtı eğik ve nefesi kesik gelen bir erkeğe doğrulttum. Derimde sürünen karıncaların hissi yayıldı, kalınlaştı.

"Eğer şehre girip avlanma alanlarımızı geri almak için izin alamazsak," dedi Roul, "bunun iki yönlü bir sonucu olacak, değil mi?" Sözlerini takip edip etmediğini görmek için beni izledi. "Biz burada, eyalet başkentinde görüşürken sürü avukatlarımız Leo'ya ve onun ticari kaygılarına karşı ihtiyati tedbir kararı çıkarmaya hazırlanıyorlar. Bir haftadan kısa bir süre içinde, tüm Mithran'ların mali aygıtları durma noktasına gelecek. Ardından avukatlarımız, Leo Pellissier'in eski alfamızı öldürdüğüne dair kanıtları insan kolluk kuvvetlerine teslim edecekler. Cinayetle suçlanacak, değil mi? Bir insan mahkemesinde adalet çıkarılacak." Gülümsedi, açıkça bu düşünceden zevk alıyordu. "Onun güç tabanı buradaki bu sürü, Lupus Sürüsü tarafından tamamen, sonsuza dek yok edilecek. Ona hiçbir şey bırakmayacağız."

"Leo'nun bu konuda söyleyecek bir şeyleri olabilir."

Roul elini kaldırdı ve insan formundaki kurtlar birkaç adımda kapandı, diğerleri şimdi kapıyı kapattı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. İki çıplak adam diz çökmüş, sırtları kamburlaşmış, değişimden etkilenmişlerdi. Alfa kurt ulumaya hazırlanır gibi başını kaldırdı.

Canavar ürkütücü bir sessizlik içindeydi, onları alt edebileceğiyle övünmüyordu. Bu iyiye işaret değildi. Tek bir kalp atışıyla aklımdan bir düzine olası sonuç geçti ve hiçbirini benim için iyi bitmedi. "Bekle." Şansımı denedim. "Hâlâ müzakere kuralları altındayız."

Roul çenesini eğdi, dudakları geriye çekildi, dişleri sivrildi, artık insan değildi. "Şşt." Sesi alçak ve çakıllı olduğundan, bu noktada başarabileceği tek kelimenin bu olduğunu hissediyordum.

"Oğlunun ölümünden beri Leo derin bir *keder* içinde. Vampir kederi onu sürdüğü ona ne yaptığınızı umursadığını sanmıyorum. Bahse girerim bir mahkeme salonunda değil ama dolunayın altında bir dövüş için şımarıyordur ve iş fiziksel savaşa gelirse birçoğunuzu kendisiyle birlikte aşağı çekecektir. O çok güçlü." Vampirlerini dize getiren Şehrin Efendisi'nin gücüne dair bir ipucu gördüğümü hatırladım. "Şehirdeki tüm vampirlerin gücünü arkasına almış durumda. Dürüst olmak gerekirse hayatta kalabileceğini sanmıyorum. Kurt formunda bile."

Roul yutkundu, canavarıyla savaşıyordu. Mücadelesini fark ettim. Bir nefes daha aldı. "Biz... geri dönmeyeceğiz."

Roul'dan herhangi bir işaret gelmeden sürü yaklaştı. Ben burada durup sohbet ederken onlar saldırı çemberlerini duvarların ve zincir bariyerlerin izin verdiği kadar genişletmişlerdi. Koşmalıydım, sert ve hızlı. *Kahretsin!*

Büyü havaya nüfuz etti, elektrik gibi tenimi karıncalandırdı. Ateş karıncalarının sokması gibi. Bir savaş uyarısı gibi. Canavar hırladı, alçak ve tehlikeli, öfkesinin sesi ağızımdan geliyordu.

Üç kurt tamamen değişmişti; dik duruyorlar, dişlerini gösteriyorlardı. Diğerleri ise derilerinin üzerinde gezinen, kendi değişiminin gri sisinden daha koyu bir sisle kaplıydı; bu sis hafif mavi renkteydi ve kendi değişim enerjilerimden daha hızlı dönüyordu. Bakıyorum

kızgın, bir şekilde. Bunlar çömelip başlarını geriye attılar, bir kurt ulumasının insan taklidini yaptılar ama sessiz ve acı içinde. Tamamen değişmiş üç kurt koruyucu bir tavırla önlerine çıktı. Kurt büyüsu kuru çıra üzerindeki alevler gibi çatırdayarak büyüdü. Barın elektriklenmiş havasında nefesimi tutamadım.

Roul ön pencerelerin önünde duruyordu, sadece kafası ve elleri değişmişti, kurt pençeleri, köpek şeklinde ve kör, ama daha büyük, büyük avları yakalamak ve indirmek için geliştirilmişti. Hepsı çıplaktı, gölgelerin arasında, bilardo masasının üzerine çömelmiş, bana arkasını dönmüş, değişiminin yarısını tamamlamış kız bile, kızışmış kurt-karı kokusu bir uyarı gibi havaya yayılıyordu.

Başım büyük beladaydı. Beni buraya *konusmaya* gönderen Leo Pellissier'e teşekkürler.

Altı kurt tamamen değişmişti ve ben hâlâ ne yapacağımı bilmiyordum. Onları geçip dışarı çıkamazdım; nefsi müdafaa olmadan ateş açamazdım. *Güvenlik kamerası nerede? Bu bir tuzak. Öyle olmalı.* Ama hiçbir yerde kamera görmedim.

Siyah bir kurt saldırdı, ağzı açık, salyalarını akıtıyordu. Canavar gücünü kan dolaşıma gönderdi. Adrenalin damarlarımda ateş gibi. *Kaç ya da savaş.* Zaman küçük bir bükülme ve çarpma yaptı. Soğuk bal gibi yavaşlıyor.

Tüfeği tek elle ateşledim. Beast'in gücü geri tepmeyi önledi. Tüfek bana doğru geri teperken, tabancayı kurt sürtüğüne doğru ateşledim, atışlar üst üste geldi ama bulanık bir şekil bilardo masasından düştü ve kayboldu. Onu tamamen ıskalamıştım. Daha da yaklaştığımda, hücum eden kurt, sarsıntının etkisiyle zar zor duyulan bir çığlık attı. Göğsünden vurulmuştu. Havada ters döndü. Ölmüştü. Arkasındaki çoğunlukla insan olan şekil kendi içine doğru kıvrıldı, inledi, büyüleri yayıldıkça üzerine gelen gümüş kurşunlarla bozuldu.

Canavar hızıyla M4'ü iki kez daha ateşledim ve iki kurdu indirdim.

Yeni değişmiş, sıçrayan bir kurda tekrar ateş etti. Bu seferki daha büyüktü ve havada uzanıyordu. Kabuğu tam yüzüne aldı. Çenesi, dişleri ve beyni geriye doğru patladı. Gümüş, kanında alev alev yandı. Ayaklarımın dibine bir yığın halinde düştü. Diğerleri beklediklerinden daha ölümcül bir rakiple karşı karşıya olduklarını hissetmiş gibiydiler ve biri ışıklara vurdu. Pencerelerden gelen ışık dışında her yer karardı. Karanlıkta kurt gözlerinin benim insan gözlerimden daha iyi olduğunu bildiğimden, Canavar'ın görüşünden bile bir gölgenin içine çömeldim.

Yarı otomatik elimde havlıyor, şarjörü metodik olarak kurtlara boşaltırken vuruyor ve , ateş ettikçe mermileri sayıyordum. Kurtlar acayip hızlıydı, hızla yaklaşıp yön değiştiriyorlardı ve karanlıkta çoğu zaman ıskalıyordum. Son iki tüfek mermisini, kapı girişlerinde muhafız gibi siluetlerini gördüğüm iki kurda ateşledim ve gümüş renkli fişeklerin onları yavaşlatacağını umdum. M4'ü yeniden dolduracak zaman yoktu. Tüfeği ayağımın dibine koydum. Tek elimle cebimi karıştırdım. H&K'daki son mermileri ateşlerken parmaklarım dokuz milimetrelik yedek şarjöre dokundu. Üç kurt üzerime atladı. Beni kışkırdan vurdu. Pençeleri zırlı derinin içinden bile beni kazıyor. Birden

Dergi cebin derinliklerine doğru kayıp gitti. Kocaman dişler ve sivri dişler parçalandı. Deri zırhımı yırttı. Gümüş perçinlerin ve çivilerin tadıyla irkildim. Hırliyordu. Hırliyordu.

Yuvarlandım ve şarjörü çıkardım, tabancaya taktım, sesi sarsıcı sağırlığın altında kayboldu. Ayak bileğimdeki kılıftan altı el ateş ettim. Karanlıktan bir kurt çıktı. Yüzüme saldırdı ve ben kaçtım. Ateş ettim. Dişleri kulağıma çarptı. Acı uzaktı, kanım tenimde sıcaktı. Yedek silahı serbest bıraktım. Beynim tabanca ve yarı otomatik arasındaki farklı ateşleme sıralarıyla ilgili sorun yaşıyordu. Sonunda kas hafızası kazandı ve iki elimle ateş ettim. Ama ışıklar söndüğünden beri neredeyse her kaçırduğuma dair bir his vardı içimde.

Dişler elimi parçaladı. Parmaklarım uyuştı. H&K tıkladı, yine boştu. Tabancayı bıraktım. Bir vampir katili çektim. Tabancayla son iki atışı yaptım. Derringer'daki iki atışı da çekip boşalttım. Bıçaklara kadar düşmüştüm. Ben gidiciydim. Kurtlar çok hızlıydı, çok fazlaydılar. Ellerim kanla kayganlaşmıştı, bir kısmı da benimkilerdi. Yukarı doğru sapladım, kehribar gözlü kırmızı bir kurdun karnını kestim. Bir diğerinin jambonunu kestim. İkisi de düştü.

Korkunç bir kurt indi. Hasarlı kulak zarlarımdan duyamadığım bir hırıltıyla nefesimi kesti. İtfaiye aracı. Öyle olmalıydı. Çenesi aşağıya indi. Boğazıma. Ve gümüş yakayla karşılaştı. Şaşkınlıkla bağırdı, dişleri zincir ağına takıldı. Geri sıçradı. Koruyucu kolyeyi boynumdan kopardı, halkalar ve kopmuş toka köpek dişlerinden birine takıldı.

Roul'un mavi gözlerine sahip tüylü bir kurdun yüzünü kestim. Bıçak boyundan geriye doğru dans etti. Ve sonra daha uzağa. Kurtların hareketi durdu, hepsi yukarı baktı.

Nefesimi tutmaya çalışarak nefes nefese kaldım. Acıyordu. Ve yalnız olmadığımı fark ettim. , pencereden silueti görünen, sanki siyah tavandan düşmüş gibi ayaklarının üzerinde duran ince bir şekil belirdi. Başka bir rakip. *Lanet olsun.*

Göz açıp kapayınca kadar onu . Dizlerinin üzerine çökmüş, iki kılıcını çekmiş duruyordu, gümüş rengi kılıçlar biri uzun, diğeri daha kısa ama Japon tarzı değildi. İspanyol tarzı olabilir. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti. Bir sürü gümüş. Benim giydiğimden daha fazla. Hayatta kalmaya çalışırken ve kalamayacağınızı düşünüürken düşündükleriniz garip.

Bıçaklarını açıkça bir dövüş pozisyonunda tutuyordu, bir bıçak ikide öne dönüktü, diğeri saat dokuz yönünde sol tarafındaydı, yere doğru bir açıyla küçük daireler çiziyordu. Duruşu kurtları hedef haline getiriyordu, beni değil. Yardım almıştım. Rahatlama o kadar ani oldu ki mide bulantısı boğazıma kadar yükseldi, yakıcı ve asitliydi. *Zorro*, diye düşündüm, ona isim takarak. Bu düşünceye gülmek istedim ama nefesim yetmedi.

"Roul, Roul, Lupus Klanı'nın lideri," dedi. Sarsılmış kulaklarımla bile onu duydum. Sesi dondurma gibiydi, soğuk ve zengin, sıcak karamel havuzunun içinde eriyordu. I

Kanıyor, acı çekiyor ve kısa süre içinde ölebileceğimi düşünüyor olmasaydım bana seksi gelebilecek bir aksanla söylediği sözler karşısında ürperdim.

"Elçiye zeval olmaz." Küçük bir *tsk-tsk* sesi çıkardı. "Leo'nun savaşmadan kurtlarınızın şehrine girmesine izin vermeyeceğini biliyordunuz. Tüm enerjini bu oyunun ilk raundunda mı harcamak istiyorsun? Hayır, hayır, hayır. Düşün. Demek istediğini anladın ve rakibini kana buladın."

Ve o rakip ben olacaktım. Bir dizimde ve bileğimde acı hissederek ayağa kalkma fırsatını değerlendirdim. Beni aşağı ittiklerinde yanlış yere inmiştim. Yutkundum ve boynumdaki ve boğazımdaki diş sıyrıkları çekildi ve acıdı. Üstümü değiştirene kadar acıyacaktı. Kötü.

Silahları tutuşumu düzelttim ve kolumda bir acı hissettim. Parmaklarım yırtılmıştı; biri, belki de daha fazlası, hiç çalışmıyordu. Birisi havuz alanındaki ışıkları açtı, bir kamera flaşı gibi yanan ışık odayı sert bir şekilde aydınlattı.

En küçük kurt olan dişi kurdu kavganın kenarında, daha önce üzerinde oturduğu bilardo masasının altında gördüm. Kan kaybediyordu, üç ayağı üzerinde duruyordu. Askıya aldığım oydu. Yüz ifademini kötü olduğunu bilerek ona sııttım. Ben yaralanmışım ama çok daha kötü yaralanmışım. Bu beni daha uzun süre hayatta tutmazdı. Sonunda sadece sayılar kazanacaktı.

"Şimdilik geri çekil," dedi kılıç-adam-Zorro, "ve bekle. Leo eninde sonunda sana gelecek, teke tek. Bu henüz kazanabileceğiniz bir savaş."

Roul başını geriye attı ve uludu, boğazı açıktaydı, ses hiç de kederli değildi, doğanın daha önce planladığı ya da yarattığı hiçbir şeye benzemeyen bir öfkeyle doluydu. Büyü odanın içinde cızırdadı ve tısladı. Ve saldırdılar.

Zorro önüme çıktı, bıçakları parlıyordu. Sırtımı ona döndüm. Daha iyi denge için ayaklarımı yerleştirmeye çalıştım ama dizim zayıftı. Sağlam dizimin üzerine düştüm, yaralı dizim yukarıda, ayağım yerdeydi. Yukarı doğru kestim. Bir kurdun karnına. Solumdan ikinci bir kurt geldi. Hızlıydı. Hareket edebildiğimden daha hızlı. İtfaiye aracı. Devasa kurt dirseğimi ısırdı. Kemiklerim çatırdadı. Maalesef benimkiler.

Acı beni şok etti, kolumdan yukarı, parmaklarıma kadar felç etti. Tek kolumla başka bir kurtla savaştım ama Ateş Kamyonu zayıflığımı hissetti. Çenesi gevşedi, yaralı kolumu bir anlığına bıraktı. Tekrar içeri girdi, ağzı açıktı. Yaralı eklemim hemen altına tekrar yapıştı. Hırlayarak beni sarstı ve tüm vücudumu kanla kaplı zeminde sağa sola savurdu. Acıdan öğürdüm. Onu bıçakladım. Onu yandan yakaladım.

Yukarıdan bir gümüş parıltısı gördüm. İtfaiye aracı bağırdı. Beni yere düşürdü. Zorro, iki yanımda çizmeli ayaklarıyla formumun üzerinden geçti. Kendi etrafımda kıvrıldım, şok ve acıyla titriyordum. H&K'yı yan tarafımın altında buldum, dürtüyordu. Tek elimle, beceriksizce ve yavaşça şarjör değiştirdim.

Etrafımda gümüş kılıçlar şarkı söylüyor, adam bir dansçıyı kışkandıracak bir zarafet ve hızla hareket . Şimşek kadar hızlı ve neredeyse onun kadar parlaktı. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha hızlıydı. Bir vampirden bile hızlıydı. İki kurt daha yere yığıldı, kan gölleri lacivert zeminde simsiyah görünüyordu. Yirmiden fazla kurt vardı. Yedisi ölmüştü ya da sürünerek kaçamayacak kadar yaralıydı.

Roul'un kurdu masadan sıçradı ve koruyucumun sırtına kondu. Pençeleri yanağında geziniyor, sağ pençesi kıvrılıp gömleğini yırtıyor ve yan tarafını tırmıklıyordu. Zorro'yu vurma riski olmadan ateş edemezdim. Yaralı elimle bıçağı yukarı sapladım. Kurdun yan tarafını derinlemesine kestim. Kurt inledi ve irkildi. Zorro sanki bunu bekliyormuş gibi eğildi, bir adım attı ve döndü; bu hareket Roul'u odanın diğer ucuna fırlattı. Uzun bir bıçak yukarı savruldu ve uçarken kurdun diğer tarafına saplandı. Kurt kanı ve kılıç ustasının kanı havaya saçıldı. Roul sertçe yere indi ve kayarak masa ve sandalyeleri dağıttı.

En yakın kurdu vurdum. Derin boğuk gözleri olan gri-siyah bir kurttu. Geri sıçradı, bacakları çırpınıyor, pençeleri kanla kayganlaşmış zeminde tutunamıyordu. Bir diğerine nişan aldım.

Kurtlar geri çekildi. Roul döndü, kuyruğunu indirdi. Yan kapıya doğru topallayarak ilerledi, diğerleri de onunla yarıştı ve düşmüş olanları geride bıraktı. Yedi kişi kıpırdamadan yatıyordu. Beş kişi daha sürünerek ya da topallayarak çıkışa doğru ilerledi. Beşi çoğunlukla sağlıklı görünüyordu ve dağılmışlardı, arkadan gelip bana ve kurtarıcıma hırılıyorlardı. "Sayım yanlış," dedim. Yanımdaki hareketin ipucunu yakaladım. Kulağımın üzerinde bir darbe. Ve siyahlık etrafımı sardı.

BÖLÜM 4

Evet, tabii. Tabii. Soyun, Zorro.

Açık havada kendime geldim, yıldızlara ve *bir günlük ay* parçasına baktım, Beast yeni aydan sonraki ilk ay için konuşur. Gülümseyecektim ama acı beni vurdu, kızgın bir mızrak gibi içimi parçalayan elektrikli bir ısırap. Bir el ensemden yakaladı ve beni çimlerin üzerine kustuğum yanıma . "Kahretsin, bu çok kötü," diye nefes nefese kaldım.

"Ağrı mı yoksa mide içeriğinin kusması mı?"

"İkisi de." Booger'ın evinin yanındaki çimenler gibi medeni çimlerin üzerinde değildik. Altımda, belediyenin tali bir yolun kenarında biçebileceği gibi kaba kesilmiş yabancı otlar vardı. Ve dünya karanlıktı, yapay ışık yoktu. Yine de sıcak kaldırım ve egzoz kokusu alıyordum ve Bitsa'nın motorunun pırlıltısını duyuyordum, her yerde tanıyabileceğim bir ses. Motor olmalıydı, hala Booger's Scoot'ta park halindeydi. Motosikletin benden başka biri tarafından çalıştırılması imkansız olmalıydı, cadı kilitleri devreye girmişti. Ama Bitsa' burada binilmişti, burası her neresiyse. Ve benim de buraya taşındığımı tahmin etmek zorundaydım. Bitsa'ya mı? Zorro'nun omzunda, botlarım yerde sürüklenirken mi? Zihnimde canlandırıdığım görüntü gülünçtü ve kıkırdadım, ses tonum ağızımdaki tat kadar ekşiydi.

"Seni geldiğinde iyileştirdim," dedi Zorro . "Sihirlerim bu dünyada çok az. Ve sen tam olarak insan değilsin. Seni kurt lekesinin bulaşmasından korumuş olsam da, daha fazlasını denemeye cesaret edemiyorum."

Yüzümü gece gökyüzüne döndüm ve nefes almaya odaklandım. *Bir günlük ay*, sivri uçlu ve ince, canlı bir meşe ağacına tünemiş, yapraklar tarafından yarı yarıya gizlenmişti. Gecenin havasında hafif bir bataklık kokusu vardı; kustumuk, kan -çoğu benim ve onların- kokusu. *Seni kurt lekesinin bulaşmasından korudum*, demişti. En azından birkaç hafta içinde aya karşı ulumayacaktım.

"Bana vurdun mu? Sonunda mı?"

"Hayır. Ne yazık ki ikimiz de insan formundaki bir kurdu ıskaladık. O sana vurdu. Ben de ona vurdum." Zorro omuz silkti, omuzları doğru çalışmıyormuş gibi ay ışığında garip görünüyordu.

Oturdum. Yavaşça. Vücudum hareketle birlikte gıcırdadı ve kasıldı. Zor nefes alıyordum, ceketimin fermuarı açık olsa bile sıcaktan terliyordum. Bana bir şişe tasarımcı suyu uzattı ve başımı salladığımda açtı. Parmaklarım şişeyi kapatmak için çalıştı. Yaşasın. Parmaklar çalıştı. İçtim. Nem kafamı temizledi, o kadar kötü olmasa da hâlâ yaralı olduğumu anlamama yetti. İtfaiye Aracı'nın av gibi endişelendirdiği kolumu uzattım. Dirseğimin durumu pek iyi değildi ama bir dahaki sefere yer değiştirdiğimde iyileşecekti. Adını sormak için sesimi temizledim ama onun yerine, "Neredeydin lan sen? Hiç giriş yoktu."

Zorro usulca kıkırdadı ve bacaklarını gecenin karanlığında çimenlerin üzerine uzattı, ayaklarını çaprazladı

ayak bileklerinden tuttu ve vücudunun üst kısmını kilitli kollarıyla desteklemek için arkasına yaslandı. Gece havasında o hareket ettikçe yasemin ve çam kokusu aldım ve birbirine karışan kokular midemi yatıştırdı ama bir nefes daha alamadan kayboldu. "Yatay havalandırma bacasının üzerine tünemiştin. Tozlu." Gümüş işlemeli giysilerini fırçaladı.

Booger's Scoot'un eski Esso istasyonunda havalandırma bacası başımın on iki, on beş metre üzerindeydi. Ne düşüştü ama.

Ayaklarıma doğru yuvarlanmaya çalıştım ve acı içimde sekti, ama bu yeni yaraların taze acısı değil, iyileşmenin donuk acısıydı. "Teşekkürler," dedim "tıbbi yardım ve su için. Ama daha çok süslü kılıç çalışman için. Kırımı kurtardın."

"Ve senin diğer parçaların da." Sesinde mizah vardı, temiz ve taze bir eğlence, içinde karanlık bir şey yoktu. Çoğu insan güldüğünde, alaycı, aşağılayıcı, alaycı ya da keskin kenarlı, mizahın karanlık bir yönü ya da sahtelik, kibar bir kakhaha vardır. Bu adam öyle değildi; kakhahası parktaki bir çocuk gibi neşeliydi ve kendimi onunla birlikte sebepsiz yere gülerken buldum.

"Ve diğer parçalarım da öyle," diye kabul ettim.

"Ve sonunda sırtımdaki büyük kurdun bağırsaklarını deşerek beni daha ciddi bir yaralanmadan kurtardın. Teşekkür ederim."

Roul'un bağırsaklarını deşmemiştim, daha çok yüzeysel bir kesikti ama itiraz etmedim. "Jane Yellowrock."

"Evet. Çılgın vampirlerin avcısı. Her şeyin siyah-beyaz olduğu eski bir televizyon programında olduğu gibi, kazıklar var, seyahat edecek."

"Her şey siyah-beyazdı" derken sadece o günün teknolojisini değil, farklı bir dünyayı ima ettiğini hissediyordum ama tam olarak anlayamadım.

Elini uzattı ve adını söyledi. Kulağa Sjheedmeircy gibi geliyordu ama ben daha sormadan, "Girrard DiMercy'nin kısaltılmış hali," dedi ve ben hâlâ şaşkın şaşkın bakarken yazılışını söyledi. "İlk adımın ilk hecesi, Gi, Fransız aksanıyla mı?" diye sordu, sanki yaralandıktan sonra biraz yavaşmışım gibi. Ki . "Annem Fransızdı ve bu isim onun seçimi idi. Beni babam büyüttü ve o Kastilya İspanyoluydu."

"Sana dövüşmeyi o mu öğretti? Kılıç stili İspanyol stiline benziyordu."

", öyle. Senin tarzın da Amerikan silahşörlüğü ile sokak bıçak dövüşünü birleştiriyor. Belki geçmişinizde biraz da karma dövüş sanatları vardır."

"Birazcık." Dövüş tekniğimi kaba, hoyrat ve beceriksiz olarak aşağılamış olsa da, bu bir hakaret gibi gelmedi. Dostça hissettirdi, kakhahası gibi. Adını söylemeye çalıştım ve Fransızca-İspanyolca Gee'sine yaklaştırmaya çalışarak basit bir Jhee sesinde karar kıldım.

Hareket etti ve yine yasemin ve çam kokusu aldım. Ve ondan geldiğini fark ettim. Gee'den. Çiçek ve ağaç kokusunun altında sıcak bakır kanı kokusu aldım. Yavaşça içime çektim. Bitki kokuyordu ve kanı garip metal kokuyordu. Tuhaftı. "Sen insan değilsin," dedim.

"Umarım öyle değildir." bir hakaretti, başka birinden gelseydi hakaret gibi gelebilecek kelimelerdi.

"Ve kanaman var."

"Öyleyim. Yeterince iyi olduğunuzda, belki küçük yaralarımı bağlama nezaketini gösterirsiniz. Korkarım büyülerim burada kendi kendini iyileştirmeye yetmiyor."

Kendime geldiğimde onun sözlerini hatırlayarak, "Bu dünyada değil,"

dedim. "Gerçekten de."

Ne olduğunu merak ederek ayağa kalktım. Vampir, cadı, şaman ya da kurt adam değildi. Herhangi bir türden olmadığından emindim. Bitsa'nın heybesinde tıbbi malzemeler buldum ve onları Gee'nin oturduğu yere götürdüm. Bu küçük aktivite beni tüketti. Vites değiştirmem ve iyileşmem gerekiyordu ama bunun için beklemem gerekecekti. Şu an için çok fazla huzursuzluk vardı ve hiç mahremiyet yoktu. "Gömleğini çıkar."

"Bana karşı nazik ol," dedi.

Güldüm, ses nefes nefese çıkıyordu. "Evet, tabii. Tabii. Soyun, Zorro."

Gömleğinin düğmelerini açtı ve tıpkı kurtların gibi, ama çok daha zarif bir şekilde bir kenara fırlattı. "Pah. Zorro genç oğlanların sevgilisi ve bir dans ustasıydı. Onu ringlerde üç kez yendim. O asla benim dengim değildi."

Ulusal bir simgeyi gülerek aşağılaması -gerçek Zorro'nun zamanında yaşadığını ve onunla dövüştüğünü ima etmesi- ve çıplak göğsünü görmem kaşlarımı kaldırdı. Kalan acıma rağmen, çok dans eden, çok ata binen, çok çalışan ve çok seven bir adamın tarzında güzel, zarif, hatta sevimli olduğunu biliyordum. Soluk, çok sütlü çikolata rengine pürüzsüz bir cilt, gövdesini çevreleyen bir V göğüs kılı ve cildinin üzerinde ve altında akan soluk enerjilerin soluk bir filmi. Siyah saçlı. Güzeldi. *Saçmalık*. Leo'nun beni bulmam için gönderdiği adam buydu. Kurtları değil. Tabii onlar şanslı bir bonus. Vampirler sinsidir. Yaptıkları her şeyin kat kat amacı ve anlamı vardır.

Leo'nun düşmanı hayatımı kurtarmıştı. Ve... o insan değildi.

Canavar beni kenara itti ve gözlerimin içine baktı. Onun imgeleminde, enerjileri soluk lavanta ve soluk pembe girdaplarla mavi görünüyordu, ipek üzerine boyanmış suluboyalar gibi. Hayır.

Kesinlikle insan değildi. Büyüleri de tuhaf görünüyordu, sanki bir büyü, hatta kat kat takmış gibiydi. Ben bunu düşünürken, gövdesinin mükemmelliği yok oldu. Kan-

Kaburgaları boyunca pıhtılaşmış yırtıklar belirerek etkiyi bozdu.

Kaşlarımı çattım ve tepedeki yaprakların arasından süzülen loş ay ışığının beneklediği yüzüne baktım. Özenle şekillendirilmiş bir Vandyke ile sakallıydı, yüzünün yumuşak çikolatasına karşı siyah saçları, koyu yeşil olabilecek koyu gözleri vardı. Gözümü kırptım ve sağ yanağı kurumuş kanla kabuk bağlamış gibi göründü. "Güzel numara. Sana bir numara yapmışlar Zorro."

"Bayanları cezbedecek güzel yara izlerim olacak, değil mi?"

"İçimden bir ses hanımların bunları asla göremeyeceğini söylüyor." Paketleri yırtıp açtım ve çimlerin üzerine serdim: gazlı bez, steril temizlik bezleri, Betadine paketleri, pedler ve bandajlar, streç film ve bir çift küçük makas. Her türlü belaya hazırlıklı olarak seyahat ediyorum.

Yaralarını temizledim ve bir kaburganın açıkta kaldığı yan tarafındaki bir yara hariç hepsini beklediğimden az ciddi buldum. Yaraya antibakteriyel merhem sürdüm. "Dikiş atılması gerekecek," dedim ve yarayı steril bir pedle kapatıp göğsünü sargı bezi, sargı bezi ve bant karışımı bir şey olan ve her şeyi yerinde tutan Cling Wrap ile sardım.

Omuz silkti, ben göğsünü sararken gövdesi ellerimin altında hareket etti. Yumuşak mavi, lavanta ve pembe enerjiler tenimin üzerinde dönüyordu. Canavar görüşünde, ellerimin üzerinde ve kollarımda gezindiklerini gördüm. Canavar pençesini üzerime bastırdı ve geri çekilebilir pençeleri derine saplanarak beni onun büyüünden çıkardı. Hırladım ve onu sertçe çimdikledim. "Kes şunu."

Sesindeki o büyüleyici kahkahayla irkilerek uzaklaştı. "Bağışlayın beni, senorita." Ellerimi kendi elleriyle kapattı. "Böyle bir güzelliğin huzurunda kendime engel olamıyorum."

"Saçmalamayı kes *Zorro*, yoksa seni burada kanlar içinde bırakırım." Enerjiler geri çekildi. Beast ve güzel olmadığımı bildiğim gerçeği olmasaydı cazibesi işe yarayabilirdi. İlginç, belki. Güzel değil. Sonra *ceketimin fermuarının açık olduğunu* fark ettim. Ceketimin fermuarını açmıştı... Fermuarlı tarafı tuttum ve dedim ki, "Binicilik derilerimin fermuarını açtın. *Güzelliğin* karşısında kendini ne kadar tutamadın?"

"Ben asla çıkar sağlamam, senyorita. Pek sayılmaz. Göz attım, kabul ediyorum," dedi, sesi çapkın ve alaycıydı.

Ona bir tane çakmak istedim ama hayatımı kurtardıktan sonra bir adamı cezalandırmak nezaketsizlik gibi geldi. Sadece baktığım için. Hiçbir şey düğmesiz, iliksiz ya da eksik değildi. Altın külçeli kolyeme dokundum ve olması gerektiği gibi boynumda asılı olduğunu gördüm. Ama ensemde, Ateş Kamyonu'nun boğazımı parçalamaya çalıştığı ve onun yerine gümüş kolyeyi aldığı yerde kurt dişi şeklinde acı veren sıyrıklar vardı.

"Her çok güzel," diye fısıldadı Gee. Bir elini kaldırdı ve bir tutam saçını düzeltti.

yüzümden geri çekildi. "Birlikte çok keyifli zamanlar geçirebiliriz."

"Öyle bir şey olmayacak. Nesin sen? Daha önce kokladığım hiçbir şeye benzemiyorsun."

Hayal kırıklığını içine attı. Yaptığı büyü'nün enerjileri ayağa kalkarken geri çekildi, gömleğini yerden aldı ve onu tüm o tatlı teni iliklemek için kullandı. Üstünü örttüğünde büyü'nün etkisi daha da azaldı. "Ben de seni, sen çoktan gitmiş zamanların ve çoktan ölmüş varlıkların kokusunu ."

"Sen Leo'nun istenmeyen adamısın, değil mi?" Cevap vermeyince, "İyi. Neden tavandaydın, izliyordun ve işler sarpa sardığında neden bana yardım ettin? Ve bu konuda neden bana yardım etmek için bu *kadar uzun süre* bekledin?"

"Leo'nun davet edildiği yere gerçekten gelip gelmeyeceğini görmek için izliyordum. Eski aşkların ve eski düşmanların onun üzerindeki etkisini yitirip yitirmediğini görmek için. Görünüşe göre düşmanları kaybetmemiş. Aşkları hakkında karar vermek için beklemeliyim."

Her şey yerli yerine oturdu. Leo, Zorro'yla buluşmak için buraya, tek başına davet edilmişti - emirlerimin, açıklamalarımın, haritalarımın ve adreslerimin dışında bıraktığı bir şeydi bu- ve Zorro da wereleri davet etmişti. Sanki bir müdahale falan yapıyormuş gibi. "Devam et."

"Ben Girrard DiMercy," diye omuz silkti, "bir zamanlar Leo'nun misericorde'u, devoveo'dan uyanmadıklarında klanların uzun zincirli soylarına barış getiren kan hizmetkârıyım."

"Barış..." Bunu yabancı bir kelime olan *misericorde*'a eklediğimde bir resim oluştu. Bu sözcük bir silahın adıydı, merhamet darbesi ya da merhamet bıçağı, ortaçağda ölümcül yaralar almış ama uzun süre büyük acılar içinde ölmek üzere yatan bir şövalyeye ölüm darbesini indirmek için kullanılan uzun bir bıçak. Ama devoveo ile birlikte merhamet bıçağı benim için yeni bir şeydi.

İlk dönüştüklerinde, vampirler uzun süreli bir delilik durumuna girerler ve akıl sağlıklarını ve öz farkındalıklarını yeniden kazanana kadar yıllarca, bazen on yıllarca zapt edilmeye ve hapsedilmeye zorlanırlar. Bu, bazılarının asla geri dönemediği bir zihinsel durumdu. "Uzun zincirliileri öldürdün," diye nefes aldım.

Bir kez başını salladı, resmi bir selamlama hareketiydi. "Bir Mithran soyunun akıl sağlığına kavuşması için on ya da bazen iki devoveo yılı geçtiğinde, Şehrin Efendisi beni çağırır, çocuğu asla iyileşmeyecek olan efendinin soy-lair'ine gönderirdi. Tatlı kanımdan içmesi için efendiyi baştan çıkarırdım. Söylendiğine göre" -elini göğsünün üzerinde gezdirdi- "en iyi şarap kadar sarhoş ediciymiş. Ve ben bu zahmetli görevi yerine getirirken onlar uyuyacak ve veliahtın acısına son vereceklerdi."

Gee kılıçlarını kaldırdı ve yeniden silahlanmaya başladı. Kendi kılıcımın eksik olduğunu ilk o an fark ettim. İçimi öfke ve korku kapladı, acı verici bir sarsıntı oldu. Sonra silahlarımın çimlerin üzerine düzgünce dizildiğini gördüm, bıçakları parlıyordu ve temizdi, pompalı tüfek ve tabancalar yanlarındaydı, hatta saçımdan hiç çekmeye fırsat bulamadığım kazıklar bile.

Sertçe ayağa kalktım ve bıçakları kılıflarına ve halkalarına, kazıkları da saçlarıma geçirerek yeniden pençeledim. Birkaçı eksikti; şaşırmadım. Silahların yanında bir kart vardı. Işık okumak için çok loştu ama bir kartvizit gibi geldi ve cebime soktum. Benelli'nin kayışını ceketimin üzerine çektim, kısmen iyileşmiş dirseğimden acı . İkimiz de çalışırken, Gee konuştu.

"1915'teki son vampir savaşından önce, Leo'nun insan bedenindeki amcası Şehrin Efendisi Amaury Pellissier, Leo'nun kızına barış getirmem için beni çağırdı. Kız kendini bulamamıştı; yirmi yıldan fazla bir süre boyunca saçmalamıştı. Ama Leo benimle soyağacında buluştu. Kanımın tadına direndi, çocuğunun kaybına katlanmayı kolaylaştıracak baştan çıkarmaya direndi ve benimle savaştı." Sözlerinin altından bir şaşkınlık izi akıyordu. "Daha önce kimse benimle dövüşmemişti. Yalvardı, evet. Yalvardı ya da öfkeleni, evet. Ama asla dövüşmedi.

"Leo kılıç ya da tabanca gibi uygun düello aletlerini reddetti ve bana çıplak elleriyle saldırdı." Gee şaşkınlıkla başını salladı. "Beni yaraladı. Oldukça kötü." Başını bana doğru eğdi ve büyülerinin dışarı çıktığını hissettim; onu kaplayan büyünün altında neye benzediğini kısaca merak ettim. "Yara izlerimi görmek ister misin?" diye sordu sanki aklımı okumuş gibi.

"Hayır." Kuru bir sesle söyledim. Gee'nin büyüsünün tamamen seks, zorlama ve cazibe ile ilgili olduğunu hissetmeye başlamıştım - tarif ettiği işin tam tersine, ki bu tamamen ölümle ilgiliydi.

"Yazık. İyileşmek için bir süreliğine ayrılmak zorunda

kaldım." "Bu dünyayı terk et."

"Kesinlikle," dedi o kahkaha tufanıyla. "Ben döndüğümde savaş başlamış ve bitmişti, Leo Şehrin Efendisiydi, amcası ve önceki klan efendilerinin çoğu ölmüştü. Geride kalanlar eski yöntemlere bağlı değildi. Leo gibi, yeni efendiler de gençlerinin bir başkası tarafından seçilen bir zamanda, bir yabancının kılıcıyla gerçek ölüme götürülmesini istemiyorlardı. Bu merhamet armağanıyla tek başlarına yüzleşmek istiyorlardı. Eski yöntemler yok oluyordu.

"Leo beni sürgün etti. Kurtları sürgün etti. Düşmanlığının pek çok nedeni vardı," dedi. "Savaşta yanlış tarafın yanında yer aldılar. Kurtların her zaman yaptığı gibi, kendi kanunlarını cezasızlıkla çiğnediler."

Hangi yasayı çiğnediklerini merak ettim. Belki de insanları ısırarakla ilgili olanı, çünkü beni kesinlikle ısırılmışlardı.

"Belki de kısmen bir hevesti; iki huylulardan her zaman nefret etmişti ve Leo her tutkulu olandı, hassas, ateşli, yoğun duygularla dolu. Belki de onların geri dönmesine asla izin vermeyecektir."

Oğlu girmiş o şeyi öldürdükten sonra Leo'nun çılgına döndüğünü hatırlayarak yarım bir omuz silktim. Ama ondan önce beni bir insanı sakat bırakacak bir yaradan iyileştirmişti. O zaman farklı türde bir tutku görmüştüm. Saç çubuklarımı yerine yerleştirdim, gümüş uçları kafa derimi kazıyordu. Cep telefonumu elime aldım, kontrol ettiğimde üç aramayı ve birkaç kısa mesajı cevapsız bıraktığımı gördüm. Bunları şimdilik görmezden geldim ve GPS harita uygulamasında konumumu açtım ve ardından beni ana yola geri götürecek yol tarifini getirdim. Booger'dan sadece bir mil uzaktaydım. Küçük, kullanışlı bir cihazdı.

"Ben ayrıldığımda Leo'nun baş hizmetkârı da benimle

geldi." "Uh-huh." Cephane kontrol ettim. Pek bir şey

kalmamıştı.

"Magnolia Sweets. Onun tatlı Magnolia'sı." İsme tepki vermeyince, ben boş dergileri dolularıyla değiştirirken o devam etti. "Onu seviyordu ama onunla kalamadı. Bir yıl içinde gitti."

Artık efendilerinin içmeyen kan hizmetkârları hızla yaşlanır. Magnolia ayrıldıktan kısa bir süre sonra yaşlılıktan ölecekti. Ancak kendi kendini hizmetkârı ilan eden Gee yaşamıştı. Yine de vampir kanı kokmuyordu, bu yüzden uzun ömürlülüğü yeni vampir ilişkisinin bir parçası değildi. Gençlik sadece ona aitti ve onu hayatta tutmak için Magnolia'yla paylaştığı bir şey değildi. Belki de bu şekilde yürümüyordu. Ben ne bilirim ki?

"Leo birkaç yıl sonra kızını barışa getirdi ama beni asla geri çağırmadı. Ve o zamandan beri Mithranlar büyük acılar çekti."

Bitsa'yı kucakladım ve oturdum. "Nasıl yani?"

"Kendi çocuklarını öldürmek mi? Bu sizi deliliğin eşiğine getirmez mi?"

Beast'in geçmişinden bir görüntü gördüm, ölü görüntüsü. Vücutları pençeler ve dişler tarafından parçalanmış ve yırtılmıştı. Başladım. Bana bunu hiç göstermemişti ve ilk başta *kurtlar* olduğunu düşündüm. Ama sonra yumuşak topraktaki izleri ve birikmiş kanı gördüm. Dağ aslanı. Büyük bir tane. Ve onun hatıralarındaki kokusunu aldım. Anılarımızda. Erkeği takip etmiştik. Bir nehirde kulaç atarken yüksek bir kayadan üzerine atlamıştık, kükreyen su ve soğuk rüzgâr varlığını ondan gizliyordu.

Yere indiğimizde darbeyi hissettim. İkimizin de nefesini kesti. Pençelerimiz etine saplandığında şiddetli bir zevk hissettim. Dişlerimiz omurgasını omuzlarının hemen üstünden ısırdı. Ve bir kez sertçe salladık. Omurgası kırılırken çıkan sesi/hissi/tadı. Vücudunun altımıza çöküp suya düşmesi. Onu suya çıkarken takip ettiğimizde soğuk şoku. Avı bıraktık ve nefret edilen soğuk suda yüzeye doğru yüzdük. Kıyıya. Sarsıldığımız yere. Ve yukarıdaki sivri kayalara fetih çılgınlıklarımızı attık.

Anı, kızgın güneşin altındaki bir sis gibi solup dağıldı ve beni ağzımda kit katilinin tadı ve zihnimde intikamın öfkesiyle bıraktı. "Evet," dedim usulca. "Öyle olurdu." Daha ağzımdan çıkmadan bir sonraki sözlerimden hoşlanmayarak nefesimi üfledim.

"Ama Leo seni geri istemeye hazır değil. Beni kendi bölgesinden çıkmanı ya da sonuçlarına katlanmanı söylemem için gönderdi." İfadesini okuyamıyordum ama hayatımı kurtardıktan sonra ona böyle bir mesaj vermek her açıdan yanlıştı. "Gittiğinden emin olmak için gerekli olduğunu düşündüğüm her türlü önlemi almamı söyledi. Mesajın bu kısmını reddediyorum." Gülümsemeye çalıştım ama yapamadım, çünkü hayatta kalanların suçluluğuna benzer bir şey beni tuzağa düşürdü. "Özür dilerim."

"Şehrin Efendisi beni klanlardaki hak ettiğim yere geri getirene kadar, onun için barış olmayacak. Onlar için de. Ruhlarında denge olmayacak. Huzur olmayacak. Ben onlar için *gerekliyim*." Başını öne eğdi. "Ama sonra..." Bisikletin üzerinde bir flamenko dansçısı kadar zarif bir şekilde etrafımda dolaştı, düşünüyordu. "Devoveo'da yakalanan genç haydutları öldürdüğünü duydum. Belki de sen Mithranların yeni Merhamet Kılıcısın."

Kit katili, Beast içimde tısladı.

"Hayır," dedim ikisine de. Ayağa kalktım ve ağırlığımı marşa verdim. Bitsa kükreyerek canlandı. "Asla olmaz." Onu orada, yolun kenarında bıraktım. Birkaç şeyi hatırlamadan önce kilometrelerce uzaktaydım, şehirdeydim, vampir karargâhının ışıkları geceyi aydınlatıyordu. Gee bana ne olduğunu hiç söylememişti. Gee, sanki cadı kilitleri hiç yokmuş gibi Bitsa'ya başlamıştı. Gee beni bir şekilde Booger'ın yanından almıştı. Ve gümüş zincirli posta tasman hâlâ kayıptı. Boğazıma dokundum, sadece altın zinciri ve külçeyi buldum. Gitmişti. Yaralar iyileşmişti ama tasmanın koruması yoktu. Onu değiştirmek bana pahalıya patlayacaktı. "Kahretsin."

* * * *

Köprüyü geçerken resmi cep telefonum çaldı ve tam karşı tarafa geçtiğimde tekrar çaldı. Yıpranmış çimlerin üzerinde kenara çektim ve Molly'nin numarasını gördüğümde gülümsedim. "Molly kızım, ne var ne yok?"

"Hiçbir şey çatlamıyor, Jane Teyze."

Kıkırdadım ve "Annen onun telefonunu kullandığını biliyor mu, Angie Baby?" dedim. Angelina benim vaftiz kızımdı, Molly'nin kızıydı, güçlerini on yıl gibi çok genç bir yaşta kazanmış korkunç güçlü bir cadıydı. O güçleri kuşatılmış ve bağlanmış olarak yaşıyordu ama yine de bir şeyler biliyordu. Bir şeyler yapabiliyordu. Onu görmüştüm.

"Hayır. Kötü bir kız oluyorum. Ama mavi adamdan uzak durmalısın." İçimi

bir şok kapladı. "Tamam, Angie Baby. Söz veriyorum."

"eder misin?"

Kalbimin üzerine haç çıkardım. "Ve ölmeyi umuyorum."

"Hayır. Yapma bunu! Dikkatli ol! Seni seviyorum, Jane Teyze."

Gözlerim yaşardı. "Dikkatli olacağım. Söz veriyorum. Ben de seni seviyorum, Angie bebeğim."

BÖLÜM 5

Bir Vampir Katilini Denediği İçin Suçlayamazsınız

New Orleans sokaklarından vampir karargâhına doğru yolda birkaç yere uğradım. Teslim etmem gereken bir rapor vardı ve bunu yüz yüze vermenin, yazıp postalamaktan daha kolay olduğunu keşfetmiştim. Vampirler interneti pek sevmezler. Onlar parşömen ya da parşömen üzerine süslü yazılar ve çiçekli kelimeler isterler. Ben modern bir kızdım. Bilgisayar becerilerim iyi olsa da, el yazım berbatı.

Vampirlerin resmi karargâhının kapısına kadar gittim. Bildiğim kadarıyla burası ilk kez . Ferforje demir kapı , güvenlik ışıkları etrafı aydınlatıyordu ve iri bir çoban köpeğini gezdiren silahlı bir muhafız devriye geziyordu. Bekçi kan hizmetkârı değil de vampir gibi kokuyordu. Tuhaf. Etrafta onlar için iş yapan bir kan hizmetkârı varken, yalakalar asla kendi işlerini yapmazlardı.

Taş cepheli, çok katlı binanın önünde hiçbir işaret yoktu olmamıştı- ama kemerli pencereler, kapıya çıkan uzun basamaklar ve ön cephe güvenlik ışıklarıyla aydınlanıyordu. Saçaklarda yeni kameralar gördüm ve Canavar görüşümle arazide uzanan lazer yollarını gördüm. Eski dostum Bruiser, sistemi yükseltmek için önerdiğim donanımı kurmak ve entegre meşguldü. Bruiser, Leo'nun baş kan hizmetkârı ve New Orleans şehrindeki vampirlerin güvenlik şefiydi ama son zamanlara kadar çok daha rahat bir adamdı. Leo düşmanlarını öldürerek evi temizlediğinde, hepsi o kadar kolay ortadan kaldırılmamıştı.

Bisikletimi kameralı yeni bir dahili telefonun yanına oturtup yürüdüm ve küçük kırmızı düğmeye bastım. Bir ses yanıt verdiğinde, hoparlöre "Jane Yellowrock, bir rapor var" dedim.

"Lütfen yüz maskenizi çıkarın ve uygun resimli kimliğinizi gösterin."

Dilimi dışarı çıkardım, gerçi kaskı çıkardığımda ağzıma düzgünce geri sokmuştum ama arsız sırtışı için yapabileceğim bir şey yoktu. Bir vampir için uygun kimliğin ne anlama geldiğinden emin olmadığım, fermuarlı cebimden Kuzey Carolina için bisiklet ehliyetimi, aynı eyalet için Özel Dedektif kimliğimi ve şirin sloganlı resmi haydut vampir avı kartımı çıkardım. Uzun ömürlü vampirleri güldürmek için her zaman iyiydi. Bunları kameraya gösterdiğimde bu kıkırdamadı ama kapı açıldı.

Uzun merdivenlerin vampir ve köpek tarafından karşılandım. Vampir yaşlı biriydi, kendisi de bir efendiydi, Leo'nun sadık evlatlarından biriydi, ancak adını hatırlayamadım, sadece Teksas aksanı vardı. Bu gece hayatımda bir sürü Teksaslı var. Ona Tex diye seslendim ve o da aldırmadı. Köpek dişlerini göstererek bana hırladı ama etkilenmedim. Bu gece daha büyük yaratıklar tarafından hırpalanmışım. "Kes , köpekçik. Selam, Tex. Ne oluyor?"

Vampir ağzının bir tarafını yarım bir gülümsemeyle kaldırdı ve kendine doğru çekti. Köpek

hırıltısı azaldı. "İyi akşamlar, Bayan Yellowrock. Patron tarafından yeni güvenlik protokolleri oluşturuldu, buna fuayedeki ön kapının içinde bir hava kilidi ve silahlı bir koruma da dahil."

"Umarım öyledir. Eğer taşımıyorsa bir muhafız ne işe yarar ki?"

Tex gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. "Aynı fikirdeyim hanımefendi. İçeride Bay Pellissier'e eşlik edilmeden önce silahlarınızı çıkarmanız gerekecek."

Vampirlere vatandaşlık verilmesi Kongre'de görüşülüyor olsa da, şu anda yabancı muamelesi görüyorlardı ve bir konsey evinin fuayesinin ötesinde silah taşımak, yabancı bir elçiliğe veya federal bir mahkeme salonuna silah sokmakla aynı cezayı hak ediyordu. Üzerine atlayıp içeri tıklamak için iyi bir yoldu. "Bu gece burada mı?"

Tex'in gözlerinin arkasında bir şey kapandı. "Bay Pellissier her gece burada, hanımefendi." Çoban köpeğini de yanına alarak döndü. "Kendine iyi bak, duydun mu?" Ses tonunda bir uyarı vardı ama buna ihtiyacım olduğundan değil. Leo haftalardır tahmin edilemeyecek kadar kötüydü. Ama her gece klanının evinde değil de vampir karargâhında olması? Bu garipti.

Güvenlik değişikliklerini kataloglayarak uzun basamaklardan ön kapıya doğru ilerledim. Ön kapı, yanmış bir askerin ölü gözlerine sahip kanlı bir uşak tarafından açıldı - ta ki beni tanıyana kadar. Kocaman, aralık dişli bir sırtış cidden iri bir adamın yüzünü aydınlattı; uzun boylu, kaslı ve kel, Dünya Güreş Federasyonu'ndan kaçmış birine benziyordu. Ben de karşılık olarak sırttım. "Wrassler," dedim. Neredeyse tanıştığım herkese lakap takıyordum ve Wrassler'a gerçek adını hiç sormamıştım, gerçi onunki WWF- Guy'dan WWF'ye, oradan da şimdiki Wrassler'a evrilmişti. Son takma adı hoşuna gitmiş gibiydi.

"Bu küçük Janie değil mi? İçeri gel."

İsim karşısında başımı salladım ve hava kilidine baktım. Fuayenin içinde altıya altı metrelik bir alan kaplıyordu ve görüldüğünden çok daha fazlasıydı, kurşun geçirmez cam ve güçlendirilmiş titanyum çubuklardan yapılmıştı. Gerçekten çok havalıydı. "Silahları nereye koymamı istersiniz?"

"İşte," diye eğimli kenarları olan cam kaplı bir masayı işaret etti, siyah tepsileri görene kadar silahları istiflemek için garip bir yer gibi görünüyordu. Wrassler bana baktı ve yüzünde şaka yaptığını belli eden bir sırtışla altısını da masaya dizdi.

"Şirin." Kendimi bütün gün giyinip soyunmuş gibi hissediyordum ama güvenlik önlemlerine karşı çıkacak değildim, özellikle de bunları haftalardır önerdiğim için. Vampir avcılığı eğlenceliydi ve iyi para kazandırıyor ama iş zordu. Güvenlik benim ekmek tekmemdi.

Benelli M4'ü çektim ve bir tepsie yerleştirdim, namlusu siyah reçine tabakların hepsinden daha uzundu. Üç tabanca da diğerine kondu, hâlâ yeni ateşlenmiş gibi kokuyorlardı. Burnu seğirdi ve Wrassler'ın kokuyu aldığını biliyordum. Soru sormak için kaşlarını kaldırdığında, sırtışımı gizleyerek omuz silktim. Gözleri üzerimde geziniyor, kanlı, sivri dişlerimi fark ediyordu.

yırtık kıyafetler. Sosis gibi bir parmağını dirseğimin üzerindeki deride oluşan sivri bir yırtığa soktu. "Eminim acımıştır."

Homurdandım. "Evet. Onarım için de bir fatura göndereceğim." Üçüncü ve dördüncü tepsilere beşer vampir öldürücü yerleştirdim, düzgünce sıraladım; haçlar beşinciye doldurdu, zincirler düğümlenmeyecek şekilde yerleştirdim; kazıklarımın ikisi hariç hepsi altıncı tabağa gitti. Silahların çokluğunun, dövüş topuzumdaki bir çift gümüş saç çubuğunu moda aksesuarı olarak görmezden gelmesini umuyordum. Bir vampirin dış menziline silahsız olmak akıllıca değildi, hele ki söz konusu vampir beni daha önce öldürmeye çalışmış ve bu gece beni ölüme göndermişken. Wrassler tuttuğum saç çubuklarını fark etmeyip silahlara şaşkınlıkla baktığında, düşünür gibi parmak ucumla yanağıma dokunup bir "aha" işareti yaptım ve kutsal su şişesini ona uzattım. "Bunu tutmak isteyeceksin."

Güldü ve şişeyi alıp haçların yanına koydu, bu uygun görünüyordu. "Bu benim Janie'm."

"Bu ismin beni rahatsız ettiğini

biliyorsun." "Evet. Pozisyonunu al,

küçük kız." "Daha da kötü."

"Biliyorum."

Kapsamlı ama tamamen profesyonel bir üst aramasından sonra Wrassler'ı merdivenlere kadar takip ettim ve bir kat yukarı çıktım. Vampir karargâhının çoğu katında bulunmuştum ama kapılar hep kapalıydı, bu da kendimi amacıma göre yönlendirmemi zorlaştırıyordu. Wrassler bir iç odanın kapısını çaldı, yani ne dış duvar ne de pencere vardı, kitaplık gibi bir şeyin arkasına gizlenmiş bir çıkış yolu da yoktu. "*Girin.*" Leo'nun sesi, Fransızca konuşuyordu.

Wrassler kapıyı açtı ve vücudunu odayla benim aramda tuttu. "Haydut Avcısı, Bay Pellissier."

"Silahlar?" "Yok,

efendim."

Leo'nun ses tonuna bir parça mizah karıştı. "Kaç tane?"

"Altı tepsiyi de doldurduk, efendim."

"Mmm. Saç çubukları?"

Wrassler bana baktı ve ben de içimi çekerek gümüş kazıkları/saç çubuklarını topuzumdan çıkarıp ayaklarımın dibindeki halının üzerine koydum. "Saç çubuğu yok Leo," dedim. Bunu yapmak istememiştım.

büyük adamın başını belaya sokmak. Wrassler bana ters ters baktı, ben de "O zaman beni dava et" dercesine omuz silktim. Bir vampir katilini denediği için suçlayamazsın.

"Girebilirsiniz."

Görevli kapıyı kapattı ve Leo'nun ofisiyle yüzleştim. Tyler Sullivan, kırbaç kadar ince, soluk tenli, koyu renk gözleri ve dolgun, seksi dudakları olan siyah bir adam, Leo'nun ikinci adamı, yolumu kesiyordu. Gözleri boş, donuk ve soğuktu, duruşu askeri geçit törenindeki gibiydi ama duruşunda ukala ve acımasız bir şeyler vardı. Beni tepeden tırnağa süzdü ve tek parmağıyla küçük bir dönme hareketi yaptı. Arkamı döndüm ve tekrar ona döndüğümde yumuşak bir sesle, "Pozisyonunuzu alın, Bayan Yellowrock." dedi.

"Az önce üstümü aradılar."

"Pozisyonunuzu alın, Bayan Yellowrock." Sesinin tonu değişmedi, ısrar etmedi, kandırmadı ya da talep etmedi. Ama amansızdı. Pozisyonumu aldım ve bir kez daha üstüm arandı, öncekinden çok daha sert ve güçlü bir şekilde. Ve çok daha kişisel bir şekilde.

İşi bittiğinde geri adım attı, düzgün bir vücut mekaniği olmadan bir ayağından diğerine pozisyon değiştirdi. Erkek olsaydım muhtemelen bunu yapmazdı. Ellerini koyduğu yere sinirlenerek döndüm ve hızlı adımlarla kişisel alanına girdim. Bir vücut darbesiyle onu geriye ittim. Dengesini kaybettiği anda, ayak bileğini kendi bileğimle kavradım ve sarsıldım. Ve onu yere serdim. Karnına bir diz ve boğazına parmaklarımla yaptım. Havasını kesmeden önce homurdandı. Çok geçti, gözleri alarmla açıldı.

Yakınına eğildim ve fısıldadım, "Bana bir daha böyle dokunursan boğazını koparırım." Tırnaklarımı soluk borusunun kenarlarına geçirdim ve elimin topuğu aşağı bastırırken yukarı çektim. "Anladın mı? Evet için iki kez göz kırp." Tyler iki kez sertçe göz kırptı. Ayaklarıma doğru aktım ve onun yükselişini izledim. Alaşağı etmek gerekliydi, tam anlamıyla baskınlık anlamında, ama şimdi o kadar da ukala değildi. Onu Leo'nun önünde utandırmış ve bir düşman edinmişim. Gurur duyduğum bir yetenek olmasa da bu konuda iyiyimdir. Tyler girdiğim kapıdan çıktı, yüzü alev alev yanıyordu.

Leo ateşin önünde duruyordu, üzerinde beyaz bir çim gömlek vardı, kravatı gevşek olmasaydı ince bir kurdeleyle bağlanacak ve göğsünün bir kısmını açıkta bırakacaktı. Gömleğin kolları kıvrılmıştı ve paçaları, belki de ham ipekten dokuma bir kumaştan yapılmış bol siyah bir pantolonun içine sokulmuştu. Elinde bir çay fincanı vardı, arkasında ateş yanıyordu, gözleri gölgeler içinde donuklaşmıştı.

İtiş kakışı yüz ifadesinde bir değişiklik olmadan izlemişti ve nefes almıyordu, bu da üzerimdeki kan kokulu işaretlerin kokusunu almadığı anlamına geliyordu. Mermer bir heykel gibi hareketsiz, beni izliyordu. Etrafıma hızlıca bir göz attım. Leo'nun kişisel iş alanı -binanın herhangi bir yerinde olabilecek konsey iş alanının aksine- sadece ismen bir ofisti. Duvarların her santimetresine halılar ve ağır perdeler asılmıştı ve karo zeminler her tonda Doğu kilimleriyle bolca kaplanmıştı. Oda soğuktu,

Havalandırma deliklerinden sertçe üflenene klima, odun ateşini dengelemeye çalışıyordu. Yaşlı vampirler şömineleri severdi, insan gençliklerinin pahalı ambiyansı, küresel ısınmayı umursamadan.

Bazıları yaldızlı desenlerle boyanmış bir sürü ahşap mobilya, ikinci çayı kalıntılarıyla dolu küçük bir masanın etrafında birkaç kanatlı sandalye, sömürge döneminde bir İspanyol kraliyet ailesi için elle oyulmuş olabilecek kadar eski bir masa, üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar ve modern ergonomik bir masa sandalyesi vardı. Dolap olarak çift görev yapan gardiropu açıp keşfetmek için can atıyordum. Meraklı, işte ben buyum, doğuştan meraklı olmasam bile mesleki bir tehlike.

Ofisin arka tarafında da bir şezlong vardı, püsküllü altın kadife döşemeli ve kadife bir örtüyle sırtı bana dönük, soluk saçları dağınık bir kıızı örten süslü bir şezlong. Kadifenin altında çıplak olduğu belliydi. Elinde çay fincanı, gözleri hariç her şeyi hareketsiz duran Leo'ya bir göz attım ve tekrar kıza baktım. Derin ve düzenli nefes alıyordu, uyuyordu. "Umarım önemli bir şeyi bölmüyorumdur," dedim, alaycılığımyı duyduğundan emin olarak.

Leo gözlerimi takip ederek kıza baktı ve yüzünde beklenmedik bir nezaketle gülümsedi. "Hiç de değil. Bir ya da iki saat daha uyuyacak." Bir nefes aldı ve bana baktı, başı eğikti, havada bulduğu kokular karşısında şaşkınydı. "Bir raporun var mı?"

"Evet, biliyorum. Senin sayende bu gece neredeyse ölüyordum." Leo fincanını yeşil mermer şöminenin üzerine koydu ve beni koklarken sığ nefes alarak bekledi. "Beni senin yerine istenmeyen bir kişiyle pazarlık yapmam için gönderdin. Hatırladın mı? Ve bir kurt adam sürüsü getirmişti. Neredeyse ölüyordum."

"Kurtlar mı?" Yüzü değişti ve kanım neredeyse duracaktı. Leo Pellissier, Şehrin Efendisi, şaşırmıştı. Kanında kaynayan şok ve öfkenin kokusunu aldım ve nabızı bir kez boğazında atmaya başladı. Burnunu çekti, sert, kısa nefesler aldı ve burnu kıvrıldı. Dişleri küçük bir tıkırtıyla aşağı indi. "Lupus Sürüsü geri döndü," diye hırladı. Başımı salladım, başka ani hareketler yapmamaya dikkat ettim. "Kaç kişiler?"

"Gördüğüm kadarıyla on beş kişi hayatta kaldı ve belki yedi kişi de olay yerinde öldü."

Kaşları kalktı ama dişleri aşağıda kaldı, iki inçlik kemik beyazı silahlar. Ve ben kazıklarım olmadan. "Yetenekli bir savaşçısın Jane Yellowrock ama bir kurt sürüsüyle boy ölçüşemezsin. Sadece bir Girrard DiMercy ile tanışıp onu bölgemden uzaklaştırman gerekiyordu."

"Bunu bilmek güzel olabilirdi. Bir dahaki sefere bana bir isim ve bir tür ver, ne dersin? Ama Gee beni kurtlardan kurtardı. Kendi payını bile öldürdü. Kurtardı. Benim. Kıçımı." Her kelimeyi telaffuz ettim. "Böylece sen de kendi şehirden defol mesajını iletebilirsin." Leo'nun gözleri küstahlığımyı karşısında parladı ama ben devam ettim, sınırları zorladım çünkü bir şeyleri öldürmek dışında en iyi yaptığım şey buydu. "Bana onun neden hala hayatta olduğunu söylemek ister misin? Kan hizmetkârları genellikle son yudumlarını içtikten sonra yaklaşık yüz yıl yaşamazlar.

vampir kanı."

Leo'nun yüzü sertleşti. "Hayır. Size hiçbir şey söylemek istemiyorum."

"Bu anlaşılıyor." Genelde vampirlerin ifadelerini okumak neredeyse imkânsızdı ama Leo ister istemez bir şeyler ele veriyordu. Gee'yi sevmezdi; eğer adam yanıyorsa, Leo üzerine işeyerek su harcamaktansa yanarak ölmesine izin verirdi. Eğer vampirler işerse. Şimdi merak ediyordum ama sormanın sırası değildi. "Bunu olması gerekenden çok daha zor hale getiriyorsun Leo."

"Girard DiMercy burada hoş karşılanmıyor."

"Bana hikayesini anlattı. Kızınla ilgili olanı. Ona ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Mercy Blade'den hiçbir şey istemiyorum," diye hırladı Leo.

Neredeyse "Aklını başında tuttuğunu iddia ediyordu" diyecektim ama bu konuda da çenemi kapalı tuttum. "Onun kanı. Onun kanına ihtiyacın olduğunu söylüyor. Magnolia Sweets'in *senin kanına* ihtiyacı olduğu gibi."

Leo gözlerini kapadı ve arkasını döndü ama yüzündeki acıyı görmeden önce değil. Şöminenin mermerini iki eliyle kavradı ve alnını ona doğru eğdi. Dişleri tekrar yerine oturdu. Kokusunda bir şeyler değişti, daha az biberli, daha çok bademli oldu. Beyaz gömleğinin kıvrılmış kolları kaslı ön kollarını ortaya çıkardı ve yüzünü döndüğü alevler vücudunu kırmızımsı bir ışıkla belirginleştirdi, ince olmasına rağmen tonlu ve sertti. Adam New Orleans'ta yaşarken Gee'yle dövüşüp dövüşmediğini merak ettim. Hâlâ ateşe bakarak, "Benim tatlı Magnolia'mdan söz etti mi?" diye sordu.

"Evet." Bunu şekerle kaplamanın bir yolu yoktu. İçimi çektim ve ağrıyan dirseğimi ovuşturdum. "O öldü. Üzgünüm Leo."

"Öldür onu," diye fısıldadı alevlere. "Onu öldürmen için sana para vereceğim."

Şok tekrar içime doldu, garip, uyumsuz bir duyguydu, sanki şok şokun üzerine katlanmıştı, sinir uçlarım boyunca iki canavar yarışyordu, ayrı ve farklı. "Beni bir adamı öldürmem için mi kiralamak istiyorsun? Hayır."

"O bir insan değil. O insan değil. Onu benden aldı ve hiçbir zaman cezalandırılmadı."

"Onu senden çalmadığını iddia ediyor. Dedi ki" ve tam kelimelerini buldum- "'O' -yani sen- 'onu deliler gibi sevdi, ama onunla kalamadı'. Yapamazdı Leo, değil, seni terk etmek istemedi, ama seninle 'kalamazdı'. Belki de daha fazlasını öğrenene kadar bu adamı öldürmeyi tekrar düşünmelisin."

"Maggie'ne yaptığı gibi seni de büyüledi."

"Denedi. Başarısız oldu."

Leo başını şömineden kaldırdı ve bana baktı. Gözleri kuruydu, bu da beni rahatlattı. Ağlayıp ağlamadığından emin değildim ve gözleri yaşlı bir Leo'yla başa çıkabileceğimi . Yine de bu acıyı kabullenmek zordu. "Benimle kalamaz mıydı? Tüm bu dünyada bizi ayrı tutacak kadar önemli ne ? Ne uğruna ölmeye değirdi?"

"Beni yener. Gee ile konuş." Kafiye yapmıştım. "Vampir işiyor" düşüncesinden beri savaştığım titreme, sertçe bastırmadan önce yüzeye tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Espri anlayışım beni öldürtecekti.

Kapı çalındı. Bruiser kafasını içeri uzattı ve beni görünce gülümsedi, yüz ifadesindeki rahatlamayı gizlemedi. Patronunun beni içkiye korkuyordu. Tyler onu koşarak buraya mı göndermişti? "Ben aşağıda, Durum Odası'nda olacağım," dedi. "Burada işin bittiğinde koruman seni getirsin."

Tekrar Leo'ya baktım. "Şehirde bir kurtadam sürüsü var. Avukatları tüm dış kafalıların finansal faaliyetlerini dondurmaya, önceki sürü liderini öldürdüğü için sana cinayet suçlaması yöneltmeye ve vampirleri insan mahkemelerinde dize getirmeye çalışıyor. Hâlâ kanıtları olduğunu söylüyorlar. Ve hayır, ne olduğunu bilmiyorum."

Leo yaşadığı şoka rağmen başını salladı. Gözleri benden kızın uyuduğu odanın uzak köşesine doğru . "Gidebilirsiniz."

Dilimi ısırđım ve ayrıldım. Bunu yapmalarından nefret ediyorum - beni küçük bir hizmetçi gibi görmelerinden. Ama şikayet etmedim. Bir nefes kaybı daha. Bruiser kapıyı arkamdan kapattı, bir parmağı dudaklarının üzerindeydi. Wrassler'a, "Biz aşağıda olacağız. Ön girişte John'un yerini alabilirsin. Onun vardiyası bitti. Bayan Yellowrock gitmeye hazır olduğunda seni ararım."

Wrassler eliyle selam verip koridorda ilerlemeye başladı, omuzları duvarlar arasındaki boşluğun çoğunu kaplıyordu. Daha önce fark etmemiştim ama burada adamın arkasında yürümek imkânsızdı. "Neyse ki küçük kadın olup arkadan sürünmek umurumda değil."

Bruiser muhafıza baktı ve düşüncelerimi okuyarak kıkırdadı. "Eğitimi kadar fiziğı için de işe alındı. Bu taraftan." Asansöre binip bodruma, belki de alt bodruma gidene kadar bir daha konuşmadı. Ya da belki bir alt bodruma. Asansör koridorun arka tarafında, girişin solundaydı ve düğmeleri yoktu. Bruiser'ın bir yere gidebilmesi için kimlik kartını ve ardından tuş takımındaki bir dizi numarayı tuşlaması gerekiyordu. Cihazı çalıştırırken izlememe izin vermedi.

"Ne yani? Göz taraması yok mu, avuç içi izi taraması yok mu?"

"Onlar sipariş üzerine; henüz gelmediler," dedi, ağzından azıcık da olsa

Eğlence.

"Leo bu gece çok duygusaldı," dedim.

"Evet. Fark ettim." Asansör hareket etmeye başladı.

"Leo, oğlu kılığındaki o şey ölene kadar hiç duygusal değildi. *Dolore* ne kadar sürer? Kederinin şimdiye kadar biteceğini sanıyordum. Ya da en azından çok daha iyi. Ayrıca Roul Molyneux adında bir kurt adam ve eskiden Leo'nun Mercy Blade'i olan Girrard DiMercy adında bir insan olmayan kişi hakkında bilgi edinmem gerekiyor."

Bruiser sırtını duvara verdi ve ellerine baktı, parmakları birbirine geçmişti ve önünde gevşekçe sallanıyordu. Kasvetli bir sesle nefes verdi. "Sana ne kadarını anlatabileceğimi bilmiyorum."

"Umarım bu Leo'nun bana neden bir vuruş teklif ettiğini

açıklamaya yeter." Bruiser gözlerini benimkilere dikti. "Bir

vuruş mu?"

"Gee DiMercy'yi öldürmek için bir sözleşme."

"Gee hâlâ hayatta mı?" Başımı , "Peki Magnolia Sweets?" diye sordu. "Öldü. Neler oluyor, Bruiser?"

İsmi duyunca gülümsedi. Bruiser aslında George Dumas'tı, yakışıklı bir adamdı -Rick kadar güzel değildi ama kimse değildi- altı-dört boyunda, harika bir poposu ve harika bir burnu vardı. Kulağa tuhaf gelebilir ama burunlara karşı bir zaafım var ve Bruiser'inki mükemmele yakındı. Bir smokin ya da dar bir kot pantolon içindeki poposu da benim kitabımda ödüller kazandı.

Tekrar iç çekti. "Bu şehirdeki önceki vampir savaşını biliyorsun."

"Eğer bin dokuz yüzlerin başındakini kastediyorsanız, onun olduğunu biliyorum. Hepsi bu kadar."

Asansörün kapısı, belli belirsiz yer cilası kokan steril bir koridora açıldı. Tepedeki ışıklar sönüktü ama biz dışarı adım attığımızda aydınlandı. Sadece üç kapı vardı ve hepsi de asansördeki gibi tuş takımlarıyla kilitlenmişti. Bruiser birkaç numara daha tuşladı ve birini açtı. İçeride oval bir masa ve sandalyelerle ortalanmış geniş bir oda vardı, modern bronz bir aydınlatma armatürü ve üzerinde neredeyse masa kadar büyük, açık tarafı yukarı bakan tek bir küre asılıydı. Her sandalyenin önüne kapalı dizüstü bilgisayarlar yerleştirilmişti ve bilgisayarlar odanın arka tarafında yumuşak bir şekilde mırıldanıyordu. Tavandan yaklaşık bir metre boyunda devasa bir monitör sarkıyordu, ekran siyahtı. Oval masanın ayakucunda kağıtlar vardı ve sanki oturmamız bekleniyormuş gibi iki sandalye biraz uzağa çekilmişti. Bruiser bir sandalye istedi ve bana da bir sandalye gösterdi. Bir bayana yaptığı gibi benim çekmekten kendini alıkoymasını izledim. Sırtışıma kontrol ederek oturdum. Oturdu. O düşünürken ben bekledim, odanın arka tarafındaki tekerlekli içecek arabasının üzerindeki kahve ve çayın kokusunu aldım,

ve güçlü bir fincan çay diliyorum.

"Bin dokuz yüzlerin başında, New Orleans belediye başkanı "-geniş parmaklarını ağzının önünde birleştirdi, başparmakları çenesinin altındaydı- "halkının ortasındaki *canavarların*" farkına varmıştı. Her zamanki gibi, Bruiser geçmişten bahsederken İngiliz aksanı daha da güçlendi, daha da belirginleşti. Bir hikaye için yerleştim.

"Vampirler iki saldırgan gruba ayrılıp savaşa girdiğinde, insan cesetlerinin sayısı bu kadar hızlı artmasaydı, savaşın dışında kalabilirdi." Bruiser parmak uçlarının üzerinden beni inceledi. "İnsan hizmetkârlar cesetleri ortadan kaldırmak için ellerinden geleni yaptılar ama hepsini saklamak imkânsızdı. Belediye başkanı yardımcısı Roland Iveries'i Storyville ve French Quarter'daki katliama son vermekle görevlendirdi." Bruiser'ın dudakları parmaklarının arkasında kırık bir ifadeyle bükülmüştü, boş ve biraz da kaybolmuştu.

Önceki avım sırasında, 1897'den 1917'ye kadar Sidney Story tarafından yasallaştırılmış fuhuş, kötü şöhretli evler, barlar, kumar cehennemleri, pavyonlar, müzikholler ve insan arzularının en aşağılık tarafına hitap eden benzer yerler için ayrılmış bir bölge olan Storyville hakkında bilgi edinmiştim. İş görüşmemi yapan vampir genelevlerden birinin sahibiydi ve hâlâ da sahibiydi. Katie's Ladies, vampir savaşı sırasında Storyville'in dışında, şu anda yaşadığım evde faaliyet göstermişti ve hala Fransız Mahallesi'nde benim evimin arkasındaki evde faaliyet gösteriyordu. Polislerin fuhuş evi hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum ama bir vampir tarafından işletildiği ve vampirlere hizmet verdiği için belki de "sorma, söyleme" fermanı kapsamına giriyordu.

"1914'ün sonlarında, dönemin bir muhabirinin gözleri önünde çok sayıda kan kölesinin öldürüldüğü şiddetli bir çatışmanın ardından Iveries, bin mil karelik bir alandaki en güçlü Mithranlar klan efendilerini bir araya getirdi. Gruplar arasında bir barış anlaşması yapmak için elçi olarak görev yapmaya gönüllü oldu. Patronu olan belediye başkanının yönetmesi gereken önemli bir liman şehri vardı; ölümler donanmanın istenmeyen ilgisini çekiyordu. Sanırım kızgın bir amiral.

"Tahminimce Iveries, Mithranların sunabileceği ölümsüzlüğe imreniyordu ve kan ayini yoluyla aralarına kabul edilmeye değer bir hizmet sunabileceğini umuyordu." Bruiser ellerini indirerek gözlerimin içine baktı. "O zamanlar, yeni din değiştirenlerin yaşadığı on yıllık delilikten hiç söz edilmemişti."

"Din değiştirenler mi?" Ses tonumda hafif bir alaycılıkla sordum. "Yeni *haydutlar*."

Bruiser parmaklarını yana açarak omuz silktili, aynı fikirde değildi. "Son savaştan önce annem Katie's Ladies'in ana çekicisiydi."

Gözlerimi kırpıttım; şaşkınlığımı gizlemek için yüzümü hızla düzelttim. "Annenin İngiltere'de soylu olduğunu sanıyordum."

"Buraya göç etmeden önce Somerset'te yoksul bir soyluyduk. Babamın zamansız ölümünden sonra çok daha fakirleştim. Erkekler-vampirler- bir saat geçirmek için yirmi dolar ödüyorlardı.

O zamanlar çok parası vardı. Sadece *çok* az sayıda beyefendiyi kabul ederdi." Bruiser'ın kasları gerildi, ağzı sertleşti, tarihle sıkıştı. "Kanının leylak ve gül tadında olduğu söylenirdi." Gee'yi düşündüm, teninin çiçeksi kokusunu, kanının tuhaf metalik kokusunu.

"Katie'nin yeri gibi bir yer ile vampirlerin barlardan donör yemeği alması arasında ne fark var? İkisi de geleneksel bir kan-hizmetçi ilişkisi sunmuyor."

"Doğru, ama vampir madamlarda kızlar ve erkekler yaş, genel sağlık, uyuşturucu bağımlılığı, isteklilik ve bir vampirin daha derin ihtiyaçlarının kapsamlı bir şekilde anlaşılmasına göre incelenir. Bir kan hizmetkârı bağı olmasa da, hasta, taşlanmış, sarhoş bir çocukla tek gecelik bir ilişkiden daha fazlasını sunuyor."

"Tamam." Bunu daha sonra düşünmek üzere dosyaladım. "Tarih dersine devam et."

"Gruplar ateşkes bayrağı altında bile tek bir yerde toplanmaya isteksizdi. Kurtadamlar taraflarını seçmiş ve güç dengesi tehlikeli bir şekilde değişmişti. Belediye başkanının uşağı, Leydi Annem Leydi Beatrice'in *müzakerelere yardımcı olmak* için hazır bulunmasını sağladı." "Iveries kız kardeşim Jacqueline'i kaçırmayı için bir kurt adam tuttu. Ona tecavüz etti ve Iveries kirli çarşafı geri gönderdi."

Tepkimi gizleyemedim. Bruiser "*Evet*" der gibi omzunu büktü. *Ben de öyle hissettim* ve hikâyesine devam etti. "Annem Jacqueline'i sağ salım geri getirmek için Iveries ne isterse yapmayı kabul etti. Annemden diplomatik bir görüşme için davetiyeleri hazırlamasını istedi ve annem orada olacağı için Mithran klanının beş efendisi de katılmayı kabul etti. Güç dengesinin sağlanmasıyla birlikte diğer klan liderleri de hızla hizaya geldiler.

"Kurtadamlar savaşta her iki taraf için de güçlü bir güvenlik görevi görüyordu ve toplantıdan ne sonuç çıkarsa çıksın onu takip etmeyi kabul ettiler. Şehrin önceki Efendisi, iki huylulara karşı nefretinde Leo kadar şiddetli değildi. Kurtlar, kim kazanırsa kazansın, hoş karşılanmaya devam edeceklerini varsaydılar.

"Zamanın bu tür insan toplantılarının çoğunda şarap ya da şampanya ikram edilirdi. Mithranlar için kan vardı. Ve seks. Annem her ikisi için de gönüllü donör olarak hizmet etti."

Tepki vermemek için kendimi çoktan eğitmişim ama küçük bir irkilme hissettim. Bruiser bana her şeyden çok yorgun bir kederle gülümsedi.

"Beni toplantıya getirdi ve yan odada sakladı. Duvardaki deliklerden dinleyecek ve bakacaktım ve içlerinden biri Jacqueline'in nerede tutulduğunu söylerse, kız kardeşimi eve getirmekle görevlendirildim. Ve Leydi Anneme kızının özgürlüğüne kavuştuğunu haber verecektim."

Bu sefer tepkilerimi sabit tuttum ama bir şeylere tekme atmak istiyordum. Vücut dilini izledim, nefes alışını dinledim, kendi hislerimin yanı sıra Beast'in hislerini de çağırdım. Bu hikâyeyi sık sık anlatmadığından emindim. Belki de hiç. Keyifli bir sohbet değildi. Gözlerindeki çorak ifadeye verdiği tepkiyi yuttum. Sempatı duymayı takdir etmezdi.

"Annemin ne olduğunu biliyordum. Bizi besleyen parayı nasıl kazandığını ve daha sonra ikimizi de bataklıktan uzak tutacak eğitimi nasıl sağladığını anlıyordum. Ama onun çalıştığını hiç görmemiştim. Kadın erkek demeden hepsiyle uğraşır, yara bere içinde neredeyse kansız kalana kadar kanını ve bedenini verirdi, masalarındaki çarşaflardan daha beyazdı, kendi can kanıyla lekелendiği yerler dışında bembeyazdı. Ve Iveries vampirlere verdiği 'hediye' tüketilirken onu izledi ve güldü."

Dudakları sertçe kıvrıldı, içindeki ifadeyi okuyamayacağım kadar hızlıydı. Kendi gözlerim duygusuzdu, yüzüm dikkatle boştu.

"Hediye için Iveries'e teşekkür ettiler. Hepsi de onun Leydi Annemin gönüllü katılımını sağlamak için neler yaptığını biliyordu. Ama hiçbir Jacqueline'in nerede tutulduğunu ya da serbest bırakılıp bırakılmayacağını söylemedi, umursamadı, hatta belki de bilmiyordu." Bruiser ellerini masanın üzerinde birleştirdi, vücut dili korumacı ve kontrollüydü.

"Yolun yarısında bir vampir ve kadın, Leydi Annemin beni bıraktığı saklanma deliğine girdiler. Ben çılgılık atamadan vampir bir eliyle ağzımı kapattı ve dişlerini boğazıma geçirdi. Leo'ydu." Bruiser ellerini sanki hiç görmemiş gibi inceledi.

"Leo annemin sevgililerinden biriydi, en sevdiğiydi. Zaten güçlüydü, bir klan efendisi olacak kadar yaşlıydı, ancak klanında ikinci sıradaydı, yan odadaki amcası ve kan efendisi, Şehrin Efendisi Amaury Pellissier'in soyundan geliyordu.

"Leo ve yanındaki kadın vampir savaşını sona erdirmek için çalışıyorlardı ve Jacqueline'in nerede tutulduğunu bulmak umuduyla bir kurt adamı takip etmişlerdi. Onun Jackson Meydanı'ndaki Saint Louis Katedrali'nde saklı olduğunu keşfetti. Bu kadar çok dini simgenin olduğu bir yere giremezdi, bu yüzden bana bir silah verdi ve onu bulmam için kadınla birlikte beni gönderdi."

Bruiser hafif bir iç geçirdi. "Kilisenin derinliklerindeki küçük odayı bulduk. Savaşttık ve kız kardeşimi izleyen kurtadamları öldürdüm. Onu güvenli bir yere götürdük ama artık çok geçti. Vampir grupları arasındaki müzakerenin bir noktasında, annem hayatta kalma umudunu yitirmiş olmalı. Vampir toksininin tadını gizlemek için konyakla birlikte büyük miktarda tıbbi kolloidal gümüş içti. Onlar ne yaptığını anlamadan önce, şehirdeki kan ustalarının çoğunu zehirlemişti." Bruiser gülümsedi, içinde mizah olmayan soğuk, sert bir dudak büküşü.

"Ne yaptığını anladıklarında, onu barış konuşması yapmak için geldikleri masaya bağladılar ve ateşe verdiler. Yaşıyordu. Ve adını haykırdığında

Iveries'in yardımcısı olduğunu düşündüler ama öyle olmadığı için onu da onunla birlikte aşağıya bağladılar. Yangın yayıldı ve sonuçta Storyville'in en iyi evlerinden oluşan bir şehir bloğundan fazlası yandı. Bu, yasallaştırılmış fuhuş için ayrılan bölgenin sonunun başlangıcıydı," dedi alaycı bir şekilde, "ve bin dokuz yüzlerdeki vampir savaşının sonu."

Resitalini izlemiştim, her ne kadar berbat olsa da, tüm bunları bana neden anlattığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ben de dedim ki, "Özür dilerim. Bu çok kötü-"

Bruiser bir elini kaldırarak beni durdurdu ve şöyle dedi: "Annemin fedakârlığı şiddete son verdi. Varisler, önceki klan efendilerinin dağıttığı Vampir Konseyi'ni yeniden kurarak yönetimi devraldı. Leo artık klanın efendisi olduğundan, daha önce kızına merhamet darbesi indirmeye kalkıştığı için Gee DiMercy'yi uzaklaştırdı. Savaşta suç ortağı olan ve kız kardeşime tecavüzden suçlu bulunan kurtadamlar da yasalara uygun olarak cezalandırıldı. Geri kalan kurtlar sürgüne gönderildi." Hüzünle gülümsedi. "Henri Molyneux'nün ölümü için benden ve benimkilerden intikam almaya yemin ettiler."

Henri, Roul'un büyükbabasıydı. Tamam. Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Vampirlerin sorunu buydu. Yüzyıllar boyunca yaşıyorlardı ve bugün olan her şeyin kökleri on yıllar, yüzyıllar, hatta bin yıllar öncesine dayanıyordu. "Kız kardeşin. Isırıldı mı?"

"Ona tecavüz eden kurt adam tarafından mı? Evet, ama hayatta kalmayı başardı. Nasıl olduğunu hiç öğrenemedim."

Gee'nin beni kurtadam "lekesi "nden koruduğuna dair yorumunu düşündüm. Gee, Bruiser'ın kız kardeşinin lekeden kurtulmasına yardım etmiş miydi? "Peki ya onu kurtarmana yardım eden kadın?"

"Magnolia Sweets."

Leo'nun o zamanki baş hizmetkârı. "Ve Leo ve sen Henri'yi öldürdünüz?"

"Kurtlardan oluşan küçük bir grup, birkaç kadını ısırarak onları dönüştürmeyi ve böylece eş sahibi olmayı umuyordu. Bir insanı dönüştürmeye çalışmanın cezası, Ari yasalarına göre ölümdür, ancak Amerika Birleşik Devletleri'nde bu adaleti yerine getirecek kimse yoktu. Biz de suçlulara, yani dört kurda yasaların öngördüğü cezayı uyguladık," dedi. "Henri, alfa olarak, varsayılan olarak suçluydu."

Bu da görünüşte yeni MOC'nin insanları ısırmaktan suçlu olan kurtları cezalandırdığı anlamına geliyordu. Ancak bu adaletin gerçekliği Jacqueline'e yapılan saldırının intikamıyla sarılmıştı. Anladım. Vampir politikaları genellikle kanlı olur.

"Leo sürgüne göndermeden önce şehir içinde ve çevresinde kurt saldırıları nedeniyle bazı ölümler oldu ve dönüştürmeye çalıştıkları tüm kadınlar öldü. Kız kardeşim seksenlerinin ortasına kadar yaşadı ve oğulları, kızları, torunları ve torunlarının torunlarıyla öldü." Bruiser yine küçük bir savurma hareketi yaparak önemsiz bir eklemeyi işaret etti. "Çok az sayıda kurt kaldı, sorun çıkardılar ve soylarını terk etmeyi reddettiler."

Bir sonraki dolunaya kadar avlanma bölgeleri, ama halledildiler."

"İşte bu yüzden Leo kurtadamlarla değil Afrikalı kurtadamlarla diplomatik görüşmeler istekli."

"En güncel sebep. Daha de var."

Her zaman vardır. "Ve Gee?"

"Gee gitti. Ve Magnolia Sweets de onunla gitti. Terk edilişi ve ihaneti Leo'nun dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Onun kaybıyla gerçekten teselli bulamadı. O zamanlar sadece on iki yaşında olmama, eğitimsiz olmama ve Leo'nun diğer ihtiyaçları için uygun olmamama rağmen beni ilk kan hizmetkârı olarak atadı."

"Diğer ihtiyaçlar "ı olarak yorumladım. "Ve şimdi Gee ve kurtlar, vampirlerin bir başka savaş ve darbe girişiminin ardından kargaşa içinde olduğu ve dünya sahnesinde türdeşlerinin ortaya çıktığı bir zamanda eve dönüyorlar. Zamanlama manidar."

"Savaş değil," dedi. "Darbe değil. Savaş, tanınmış rakipler arasında uzun süre devam eder. Darbe, genellikle şiddet yoluyla liderliğin değişmesi anlamına gelir ki böyle bir şey olmadı. Bu bir... kurumsal yeniden yapılanmaydı." Bu ifadeden memnun görünüyordu ama çoğu kurumsal yeniden yapılanma ortalıkta çok fazla kafa ya da kan sıçramış duvarlar bırakmaz. "Ve avcılar için zamanlama her zaman önemlidir."

"Peki Leo'nun benden yapmamı istediği vuruş?"

"Senden bir daha böyle bir şey istemeyeceğinden emin olabilirsin." Bruiser bakışlarını karşıladı ve küçük bir gülümseme verdi. "Bu tür çabalarında ona yardımcı olacak başkaları da var."

Diğerleri. Suikastçıları kastediyordu. Bruiser kendinden mi bahsediyordu? Bir keresinde, kısa bir süre önce, Leo'ya bu tür sorunlarla kendisinin ilgilendiğini söylemişti.

Bruiser, "Dikkatimizi parti için güvenlik endişelerine çevirelim," dedi.

Her zaman vampir partileri olurdu. için yaşarlardı. Partiler, seks ve kan. Ve komplo. Ve güç oyunları. "İyi. Bunun için para alıyorum."

"İki kedigil elçi iki haftadır şehirde, Soniat Otel'de yaşıyor, Leo ve Vampir Konseyi ile gizli görüşmeler yapıyor."

"İki hafta," dedim usulca. Vampirler Rick'i gözlerinden tanıyordu ama kedigiller tanımazdı. Rick yakışıklı bir adamdı ve gizli görevdeyken her yere uyum sağlayabilirdi. Kesinlik midemin çukuruna yerleş. Her şey birbirine uyuyordu.

"Dünya çapındaki duyuru kediler tarafından iyi idare edildi. Başından beri Mithranları kendi taraflarına çekmek akıllıca bir hareketti. Aynı tarafta olan partiler olacak

New York Mithran Konseyi ve Raymond Micheika'nın bizzat katılacağı, New York'taki en prestijli toplantı olmak üzere ABD'deki her büyük Mithran toplantısında bir gece düzenleniyor.

Louisiana'nın partisi ülkedeki en büyük ikinci parti olacak," dedi Bruiser, "kedicik elçileri ile Louisiana Mithranları arasındaki *resmi* buluşma ve karşılama burada, balo salonumuzda gerçekleşecek."

"Peki ya kurtlar?"

"Davetli değilsiniz." Tereddüt etti. Başımı ona doğru çevirdim, kaşlarımı kaldırdım. "Kurtlar ve kediler birlikte davranmazlar. Tıpkı vahşi doğada olduğu gibi birbirlerinin düşmanındırlar."

"Okeydokey. Ve başka ne var. Bana söyleyecek *tek bir* kötü şeyin bile yok."

Bruiser, "Basın orada olacak," dedi ve teslim olmuş bir nefes verdi.

Nabzım yükseldi. "*Basın* mı?" Dedim. Leo'nun hâlâ deli olduğunu bana kanıtlayan başka bir şey yoksa bile, bu kanıtlamıştı.

Bruiser ses tonumu duymazdan geldi. "Tüm kanallar dışarıda olacak ve NOPD tarafından idare edilebilecek, ancak içeride yerel kablolu yayınıımız olacak. Üç kamera ve kameraman, biri renkli biri röportaj olmak üzere iki muhabir, yapımcı ve bir makyaj uzmanı ile anlaştılar. Toplam on kişi için üç tutucu ile sınırlandırdık."

"Sen aklını kaçırmışsın," dedim. Bruiser, Leo'dan öğrenmiş olması gereken o kibirli, çileden çıkarıcı tavırla kaşlarını kaldırdı. Ya da belki Leydi Anne'sinden. "Basının buraya girmesine izin verirsen ve kıyamet koparsa Leo çarmıha gerilir. Ayrıca bana wereler ve vampirlerin çok iyi dost olduklarını ve bu yüzden sorun çıkma ihtimali olmadığını söyleyemezsiniz."

"Çarmıha gerilmiş mi?" Gözlerinin kenarlarında gülme çizgileri

belirdi. "Bu muazzam bir aptallık. *Basın* mı?" Kelimeyi

tıslayarak söyledim.

"Basın. Bu kavrama alışmanızı öneririm. Dünyanın dört bir yanındaki Mithranlar artık bilgi yaymak ve propaganda yapmak için basını kullanıyor. Kurtlar da öyle. Siz *gençler* ne diyorsunuz?" diye sordu, ses tonu hafifçe alaycıydı. "Ah, evet." *Anladım* dercesine parmaklarını *şıklattı*. "başa çıkın. Leo basını kendi kutsal alanına sokmaya karar verdi. Ve sen de onu güvende tutma çabalarımı denetlemekle görevlisin."

Anladım. Anlamıştım. Bruiser doksán yılı aşkın bir süredir Leo'nun güvenliğinden . Şimdi Leo benden, dışarıdan birinden, omzunun üzerinden bakmamı istiyordu. Büyük bir parti, wereler, basın ve felaket potansiyeli ile Bruiser'in parlama şansı olacaktı ve işte ben, günün yeni süpernatı, omzunun üzerinden bakıyordum. Ve sonra aklıma geldi. Eğer işler sarpa sararsa, bu *benim* hatam , Bruiser'in değil. Çok aptaldım. Tüm bunları daha önce . Bahse Bruiser yardım etmemi kendisi önermişti.

Sandalyesini döndürdü ve önümüzde duran masanın üzerindeki kâğıtları gösterdi. "Misafir elçi, onun kadın asistanı ve müzakereler sırasında burada, konsey evinde kalacak olan klan dışı ziyaretçiler için güvenlik."

Düşünmem gereken çok şey vardı ama şimdi zamanı değildi. ve düşüncelerimi düzene sokmak için yavaşça nefes aldım ve sonra bizi daha güvenli bir konuşma zeminine taşıdım. "Bana elçilerden bahset. Asistan tam olarak nedir ve ne iş yapar?" Bir asistan gizli bir ajan için daha kolay bir hedef olabilirdi. Dolayısıyla asistan Rick'in hedefiydi.

Bruiser başını salladı. "Sekreter mi, sevgili mi, casus mu yoksa köle mi bilmiyorum. Afrikalı kurtlar bu kıtaya nadiren ve Leo'ya göre ABD'li kurtlar kedilerden farklı çalışıyor. Büyük kedilerin medeniyeti var. İyi rafine edilmiş bir toplum. Kurtların sadece sürüsü vardır."

"Büyük kedi." Bu sözcük, pencereye konan bir arı gibi bilincimin sınırlarında vızıldadı. Kendimi tuttum, tepkilerimi sıkı bir kontrol altında tuttum. "Bütün kurtlar yırtıcı mıdır?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Hmmm. Was-bovines, Was-gazelles, Was-gerbils veya Was-swans yok mu?"

Bruiser başını salladı. Bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyordum ama anlamı olmalıydı. Ne de olsa onlara Artemis'in Lanetlileri deniyordu ve o tanrıçanın kendisi de bir avcıydı.

BÖLÜM 6

Beni Sen Giydireceksin

İki saat sonra esnedim ve saate baktım. Perşembe günü saat sabahın ikisiydi ve Çarşamba sabahı bu saatlerden beri uyumamıştım. "Kusura bakma. Henüz vampir saatlerine alışamadım."

"Yeni erkek arkadaşının seni geç saatlere kadar ayakta tutacağını düşünmüştüm."

Sandalyemde arkama yaslandım. Başka biri olsa bu sözler kıskançlık gibi gelebilirdi. Ancak Bruiser'in sesi ılımlıydı, belli belirsiz meraklıydı, sanki Rick'le son zamanlarda pek görüşmediğimizi biliyormuş gibi hafifçe eğleniyordu. Sanki Rick'in gizli görevde olduğunu biliyordu... Sorma isteğimi bastırdım. "Konuştuğumuz gibi," ayağa kalktım, gerindim ve kapıya yöneldim, "adamlarımla suare için güvenlik sağlama konusunu konuşacağım. Müzakereler sırasında bu konferans salonundaki güvenlik önlemleri yeterli olacaktır. Yürürken elçi ve yardımcısının yattığı yerleri, balo salonunu, basın giriş ve çıkışlarını, yeşil salonu, mutfak ve aklıma takılan diğer her şeyi görmek istiyorum. Sonra da eve gidip uyuyacağım."

Bruiser itiraz etmedi; ayağa kalktı ve yolu gösterdi. Misafirlerin odaları ikinci kattaydı, her birinin dış duvarları ve pencereleri vardı: iki metre kalınlığında duvarlar, güçlendirilmiş dökme betondan inşa edilmişti, pencerelerde kurşun geçirmez cam vardı. İç duvarlar ses geçirmezdi. Her odadaki dahili telefon doğrudan güvenliğe, mutfak ya da kat hizmetlerine bağlanıyordu. Duvarların demir donatıları uydu telefonlarını ve cep telefonlarını güvenilmez hale getirdiğinden, elçilerin izlenmeden arama yapabilmelerine olanak tanıyan yeni, güvenli telefon hatları döşeniyordu. Her iki oda da konuklar gelmeden önce ve sonrasında her gün elektronik izleme için taranacaktı.

Odalar aslında biri kahverengi, diğeri yeşil renkte dekore edilmiş iki küçük süitti. Her süitte aşk koltukları olan bir oturma odası, her yerde bulunan şömine, küçük bir masa ve iki sandalye, ufacık bir çalışma masası ve akla gelebilecek her türden içeceklerle dolu bir mini buzdolabı vardı. Yatak odaları küçüktü, alan çoğunlukla orta boy yataklar ve bir döşemeli sandalye ile kaplıydı. Banyolar zarifti ama geniş değildi, dolaplar rahattı ama gömme değildi.

Yangın ihtimaline karşı sprinkler sistemi vardı. Acil durum kapıları açıldığında alarm çalıyor ve güvenlik kameraları bu kapıları sürekli izliyordu. Tüm koridorların sonuna sabit güvenlik kameraları yerleştirilmişti. "Bilgisayarları için güvenli internet var mı?" diye sordum.

Bruiser, "Şifre korumalı ve isterlerse şifreleme yeteneğine sahip," dedi. "Çatıda dün kurulan özel bir anten çanağımız var. Alarm sistemini ve dahili telefonları test ettik. Koridorun karşısında korumaları için iki küçük oda var." Başıyla yolun karşısındaki odaları işaret etti.

"Sprinkler sistemi en son ne zaman test edildi?"

Bruiser'ın yüzü tavana bakarken bir dizi sessiz ifadeden geçti.

"Asla o zaman," dedim. "Buraya kurulumu yapan şirketi kontrol etmesi için çağırın. Çalışanlara her zaman eşlik edildiğinden emin olun. Ayrıca eskiden elektronik izleme cihazlarını tespit etmek çok daha kolaydı. Bugün vampir karargâhında neler olup bittiğini görmek isteyen biri varsa, fiber optik kullanır, herhangi bir ses veya elektronik bilgi izlemeden ayrı bir sistem kurar. Sistemler herhangi bir zamanda, herhangi bir yükseltmeyle ya da hatta dün özel çanağınız kurulduğunda bile kurulmuş olabilir."

"Birden fazla ayrı sistem kurabilirler mi?" Ben başımı sallayınca Bruiser, "Peki bunu nasıl yapacaklar?" diye sordu.

Dedim ki, "Kurulumu kolay ve fiber optiklerin yerini tespit etmek zor. Kablo kanalını bir havalandırma deliğinden veya mevcut bir kablonun yanından geçirmeniz yeterlidir. Çok fazla kıvrım olmadığı sürece kablo kanalları oldukça uzun bir mesafeden geçirilebilir. Eğer çok fazla kıvrım varsa, o zaman gözetim için bağlantı kutuları gerekir. Kutuların kendileri sorunludur ve tespit edilmesi gerçek kablodan çok daha kolaydır ve muhtemelen orijinal inşaat veya tadilat sırasında, bu yer kablo için kablolandığında veya uydu TV kurulduğunda olduğu gibi kurulmalıdır."

Bruiser yatak odasının duvarındaki düz ekran televizyona baktı. "Düne kadar kablolu yayınıımız vardı."

"Ve kimse eski kabloyu duvardan çekmedi, çünkü bu çok fazla sorun yaratıyor," dedim ve bunu bir açıklama haline getirdim. Bruiser bana doğru söylediğimi belirten bir baş işareti yaptı, ben de devam ettim. "Sadece yerinde bırakmışlar. Başka şeyler için kabloların yerleştirilmiş olması hangi kablonun iyi kablo, hangisinin casus yazılım olduğunu ayırt etmeyi zorlaştırıyor. Bununla birlikte, fiber optikler, bilgi toplama açısından genellikle çok daha etkili olan sesli izleme sağlamaz, ancak birileri fiber optikleri kurmayı başardıysa, muhtemelen bir yerlerde ses de vardır."

Bruiser mutsuz bir şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Ne? Haydut vampirleri avlamak ve öldürmek dışında yaptığım bu. Lisanslı güvenlik uzmanı ve özel dedektifim, hatırladın mı?"

". Ve yine de, bunu bildiğim halde, görünüşe göre yeteneklerinizi ve becerilerinizi yeterince kullanmamışım. Bunu derhal düzeltmek niyetindeyim."

Burada çift anlamlı bir söz vardı ama duymamış gibi davranmaya karar verdim. "Ne şanslıyım. Ama avansımı hak ettiğime göre, bana koridorlardan balo salonuna, konferans odalarına ve konuklarınızın olabileceği diğer her yere kadar eşlik . Mikro boyutlu ses iletim cihazlarının, uzun mesafeli mikrofonların, ısı algılamanın ve İnternet bilgi yakalamanın artı ve eksilerinden bahsedeceğim." Bruiser güvenlik önlemlerinin yeterli olduğunu düşünmüştü. Nefesinin altından küfrettiğinden emindim ama fark etmemiş gibi davrandım.

* * * *

Bir saat sonra, konsey binası hakkında öncekinden yirmi kat daha fazla şey biliyordum. Balo salonunu görmüştüm - çok süslü pantolonlar, Batman - ve basın için lojistiğin üzerinden geçmiştim.

Çoğu insan kan hizmetkârlarının daha uzun ömürleri ve vampir kanıyla beslenerek sağlıklı tutulan beyinleri nedeniyle ortalama bir insandan daha zeki olduğunu ve daha çok şey bildiğini düşünürdü. Ancak daha uzun yaşamak, bir yetişkinin beyin gücüyle daha fazla şeye ayak uydurmak, daha fazla şey öğrenmek anlamına geliyordu - öğrenme merkezleri zaten yavaş değişen kalıplar halinde katılmıştı. Ne kadar ayak uydurmaya çalışsalar da çoğu kan hizmetkârı çağın gerisinde kalmıştı. Güvenlik önlemleri açısından Bruiser yirminci yüzyılın son on yılında bir yerlerde sıkışıp kalmıştı ve iş dünyası hızla değişiyordu.

"Son bir şey daha var," dedim. "Binanın her yerine yerleştirilmiş sabit güvenlik kameraları, kör noktaları belirleyip onları da kapattığınız iyi. Eğer bu toplantıyı siyasi nedenlerle bölmek, dini ya da akli dengesizlik nedeniyle birini öldürmek ya da sadece sorun çıkarmak isteseydim, sistemi kuran kişiden bina özelliklerini ve güvenlik özelliklerini alırdım, bunları ezberler ve partideki konuklarla ya da yemek şirketiyle birlikte içeri girer, etrafta dolaşır ve sonra konukların odalarına ya da yakınlarına yangın çıkarıcı bir cihaz koyar ve kapı açıldığında ya da bir tuvalete oturulduğunda patlayacak şekilde ayarlardım. Sistemde delikler var ve ben içeri girmek istesem girerdim."

"Sen tehlikeli bir kadınsın, Jane Yellowrock," dedi, sesi temkinli ve çekingendi. "Tavsiyeniz ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Maaş çeki için teşekkürler. Büyük partide görüşürüz." Wrassler'ı görünce refakatçime el salladım ve merdivenlere yöneldim.

"Sarı mücevherli yakalı elbiseyi ve uygun gördüğün silahları giy." Omzumun üzerinden baktım ve Bruiser'ın gözleri yüzümden botlarıma, oradan da tekrar yukarıya, deriler içindeki popoma kaydı. Tamam. Bu farklıydı. Bu farklıydı. İçime bir sıcaklık yayıldı ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Bütün gün alışılmadık derecede sessiz olan Beast sonunda canlandı. Bruiser'ı sevmişti. Ondan çok hoşlanmıştı. Sesi, kanımın ısınmasına neden olan alçak bir titreşime düştü. "Söz veriyorum, bu sefer oyuncaklarını almana izin vereceğim."

"Elbiselerin parasını sen ödedin. Sanırım beni sen giydireceksin." Bunu söylerken hiç de öyle demek istememişim. Düzeltmek için ağzımı açtım ama aklıma gelen her şey işleri daha da kötüleştirdi. Ağzımı kapattım. Bruiser, bir kızın kalbinin hızla çarpmasına neden olan o güvenli erkeksi şekilde güldü. Wrassler spekülasyon içinde bir ileri bir geri bakıyordu. Daha aptalca bir şey söylemeden kuyruğumu kıstırdım ve merdivenlere yöneldim.

Arkamdan Bruiser'ın şöyle dediğini duydum: "Seni limuzinle almaya geleceğim. Saat dokuzda." Leo'nun limuzinine en son bindiğimizde çok geç biten çılgın bir sevişme seansının sonunda kendimizi yerde bulmuştuk. Ve çok erken. Duyduğumu göstermek için parmaklarımı kaldırdım ama arkama bakmadım. İmkânı yok. Ben tek kişilik bir kadındım ve Rick de o adamdı. Çoğu zaman. Müsait . Yanaktan öpüştüğümüzü hatırladım.

tuhaf bir memnuniyetsizlikle *veda* etti.

* * * *

Eve vardığımda, Bruiser'ın yanında olmaktan kalan kaşını hissi, Bitsa'yı sürmenin yarattığı ılık esintiyle uçup gitmişti. Misafirime hürmeten bisikleti kapattım ve onu evin yan kapısına kadar son birkaç metre yürüttüm. Ev, *benim* evim değil. Tanımı ve sözleşmesi gereği geçici bir barınaktı. Kapıyı açtım ve potansiyel soyguncuları, tecavüzcüleri ya da sokakta itibar kazanmak isteyen çetecileri uzak tutmak için dikkatlice arkamdan kilitledim. Bir insan davetsiz misafiri öldürdükten sonra evrak işleri ve temizlik tam bir baş belası olacaktı.

Hiçbir kapı gerçekten tehlikeli şeyleri dışarıda tutamazdı; bunun için Molly'nin ve şimdi de Evangelina'nın koğuşları vardı. Canavar görüşlü büyülü kalkan gecenin içinde parlak, elektrik mavisi görünüyordu ve geçmeme izin verirken biraz rahatsız edici bir şekilde vızıldadı. Ve bu sefer parmaklarımda canımı yakan statik bir karıncalanma yarattı. Sessiz bir *owwww* taklidi yaptım ve ellerimi salladım. Evangelina'dan güç seviyelerini düşürmesini istemem gerekecekti. Bitsa'yı evin yan verandasına park ettim ve içeri girdim. Merdivenlerin dibinde dururken Evangelina'nın düzenli nefes alışını duydum ve Canavar içimde kıpırdandı.

Hunt mı?

"Evet," diye nefes aldım. Birkaç dakika sonra arka bahçede duruyordum, beni sadece saatler önce terk ettiğim dağlara bağlayan altın külçe kolye dışında çıplaktım. Altın, Skinwalker büyüü değildi. Skinwalker atalarımın kara büyü olarak kabul edeceği daha karanlık bir şeydi. Gizemli bir şekilde, külçe beni Canavar'a bağlıyordu, bu da bizi ilk başta birbirimize bağlayan olayın bir sembolüydü. Tam olarak anlayamadığım bir şekilde, altın dağ aslanına geçişlerimi daha hızlı ve kolay hale getirdi ve geçici bir ev olsa bile, canavar formundayken eve dönüş yolumu bulmama yardımcı oldu. Külçe olmasaydı, ancak değişim için meditasyon yapmak için çok zamanım olduğunda ya da acı verici bir şekilde zorladığımda değişime geri dönerdim.

Mikrodalgada hafifçe ısıtılmış beş kilo bifteği çimlerin üzerine bıraktım, boynuma içinde kıyafetlerim, kullan at cep telefonum, kimliklerim ve paramın bulunduğu küçük bir seyahat çantası bağladım. Hala aşağı yukarı tek parça olan bir kayanın üzerine oturdum, bir dağ aslanının kemiklerinden ve dişlerinden yapılmış fetiş kolyeyi sardım ve bacaklarımı kayanın üzerinde yarı lotus pozisyonuna getirdim. Gerekirse kolye olmadan da Canavar'a dönüşebilirdim ama bu daha kolaydı. Bu gece her şeyi kolay yoldan yapıyordum.

Rahatladım, rüzgârı dinledim. Tepemdeki ince orak ayın çekimini hissettim. Kendi kalbimin atışını dinledim. Canavar içimde yükseldi, sessiz, yırtıcı, pençeleri bilincimi kazıyordu. Bedenimin işlevlerini, nefes alışımı, kalp yavaşlattım, kan basıncımın düşmesine, kaslarımın gevşemesine izin verdim, sanki uyuyacaktım gibi, değişimin ritüel hareketleri ve meditasyonu değişime kendi gücünü bahşetti.

Zihnimi boşalttım, derinlere daldım, bilincim kayboldu, heyecan hariç her şey

bir avın. Daha aşağılara, daha derinlere, ilk insan hayatımın kayıp anılarının gri bir gölge, kan ve belirsizlik dünyasında kırık ve pürüzlü bir şekilde döndüğü karanlığa indim. Uzaklardan gelen bir davul sesi duydum, otlı odun dumanının kokusunu aldım ve gecenin nemli sıcaklığı tenimde boncuk boncuk belirdi. Daha derine anılar sertleşmeye başladı, diğer zamanlarda hem benim hem de Beast'in su altında kalan anıları, bir Cherokee yaşlısı ve şamanı olan Aggie One Feather ile terleme kulübesinde geçirdiğim zamanın yüzeye anılar. Suçluluk duygusu değişimin rahatlığıyla mücadele ediyordu. Uzun zamandır Aggie'ye gitmemiştim. Canavar pençelerini geçirip beni geri çekilmeye zorladı.

Babamdan uzun zaman önce öğrendiğim gibi, fetiş kolyenin kemiklerinin ve dişlerinin içinde yatan iç yılanı, hücrelerin derinliklerinde, ilik kalıntılarında kıvrılmış, kıvrılmış yılanı aradım. Bilim bu yılanı bir isim vermişti. RNA. DNA. Her türe, her yaratığa özgü genetik diziler. Benim halkım için, deri gezginleri için, bu her zaman basitçe *iç yılan* olmuştu, bu ifade geçmişimde kesin olan çok az şeyden biriydi.

Fetiş kemiklerinde saklı iliklere battım. Yılanın içine uzandım ve içine düştüm. Bir dereye akan su gibiydi, dönen bir akıntı. Bir dağın yamacından aşağı yavaşça yuvarlanmaya başlayan kar gibi, ivme kazanarak, yoluna çıkan her şeyi yutan bir yıkım dili. Grilik beni sardı, siyah zerreciklerle parıltıyan bir enerji bulutu, parlak ve soğuk, dünya yok olurken. Değişimin gri yerine doğru kaydım.

Nefesim derinleşti. Kalp atışlarım hızlandı. Ve kemiklerim... kaydı. Derim dalgalandı. Kürk, alaca ve gri, kahverengi ve siyah uçlu, filizlendi. Acı, bir bıçak gibi, kas ve kemik arasında kayıyordu. Burun deliklerim genişledi, derinlere çekildi.

* * * *

Jane uzaklara daldı. Gece harika kokularla doluydu, ağır ve baş döndürücüydü ve hayattan bahsediyordu. Nefes nefese kaldım, boğazımın arkasından yumuşak sesler geliyordu ve kulaklarım sağa sola dönerek dinliyordum. Araba uğultuları, müzik notaları, insan kahkahaları, hayvan hışırtıları. Güzel manzaralar, kedi gözüyle daha iyi, daha parlak, daha net. Güzel kokular, kedi burnuyla daha iyiKayalardan atladım. Yiyecekleri kokladım. Kıvrık burun ve burun. *Eski, ölü, yarı pişmiş et. Ölü av.* Yakında avlanacak, eti kemikten ayıracaktım. Ama midem ağrıyordu. Vites değiştirmek bizden çok şey götürdü. Ben yedim.

Karnım tok, kırık ve keskin kayaların tepesine çıktım ve uzun çitin tepesine sıçradım, tuğla sıcak ve güneşte uzuv gibi yüksekti. Aşağıya, bahçeye düştüm. Orada yaşayan küçük köpek uyuyordu ve güvendeydi. Kolay bir av, ama Jane hayır diyor. Sadece opossum, geyik, nutria, tavşan.

Vahşi av.

Evin etrafından sokağa doğru ilerledim. Büyük bitki yapraklarının altına çömeldim, saklanmak için iyi bir yer. Canavar kokuyordu. Sokağa baktım. Ve bir adam gördüm. Sokağın karşısındaki gölgelerde duruyordu. Jane'in evini, inini izliyordu.

Rick değil, gerçi Rick çiftleşmeden önce gece durup Jane'in evini izlemişti.

Bu, dövüş gelen bir adamdı, insan olan ama insan olmayan bir adamdı, teninde mavi ve mor büyüler olan bir adamdı. *Yanlış* kokan adam.

Beni nasıl buldu? Jane sordu.

Ona büyük bir kedinin kokusunu çekilmiş bir fotoğrafını gönderdim.

Şerefsiz herif bana ya da Bitsa'ya beni bul tılsımı ya da takip cihazı takmış. Bakmak aklıma bile gelmedi. Dikkatsizleşıyorum.

Zihnine, ellerinin üzerindeki mavi büyüünün yerde hareket eden sis gibi resmini gönderdim.

Gee beni heceledi, Jane homurdandı ve beni buraya kadar takip etti. Bir an sessiz kaldı. Ev koğuşları bunu hissetti. Bu o garip elektrik titreşimiydi.

Aynı fikirde olduğumu söyleyip geri döndüm, ara sokağa, duvarın üstünden geçip başka bir sokağa çıktım. Şehir asla sessiz ya da karanlık değildi ama gece, sokaklarda koşmak ve bizonun kamburundaki pençeler gibi kırlara doğru gidecek kamyonu bulmak için gündüzden daha iyiydi. Her yerde kamyonlar vardı, geyik ya da geyik yavruları gibi sürüler halinde değil, her biri kendi yoluna giden yalnız avcılar gibiydiler. Ekmek ve kızarmış patates kokan küçük bir tanesini seçtim ve üstüne atlayıp nehrin karşısına geçtim.

Kamyondan gölgelere atladığımda şehirden uzaktaydım ve kokular taze kan gibi zengin ve yoğundu, güzel kokular, insan kokuları değil. Opossum, vahşi köpek ve kedi, su kuşları. Kaplumbağa, kurbağa, sıçan, kokuşmuş ölü şeylerin ıslak kokusu. Ve... geyik pisliği.

Ağzım sulandı. Benim bölgem. Kendime ait olarak işaretlediğim avlanma alanları. Avlanmak için iyi bir yer. Yarım aydan beri orayı sahiplendim. Yavaş adımlarla caddeden uzaklaşıp ormana girdim, kokumla yeri işaretledim, misk bezlerimi çalılara sürttüm, öldürücü pençelerimle ağaç kabuklarını kazıyarak işaret verdim. Benim yerim. Benim av alanım.

Su kokusu her yerdeydi, ölü bitkilerle durgun ve durgun, küçük hareketli şeylerle kalın. Timsah kokusu. Timsah avlamak istedim ama suya girmek istemedim.

Timsahlar suda büyüktür, Canavar'dan bile büyüktür. Hızlıdırlar. Postu kemik gibi sert. Geyik daha iyi. Geyik kokusunu ormana kadar takip ettim, çam kokuları, yaz çiçekleri, esintide kokarca izleri vardı.

Ormanın içinde, gölün kenarında, geyik kokusu aldım, çamurda iki parmaklı toynak izleri gördüm, boş ay gecesinden. Dün gece. Kokuları ve kokuları saydı. Beşten fazla geyik vardı, Beast'in sayabildiğinden daha fazla. Jane beşten fazla sayılarını kullandı, Beast değil.

Ama geyik bu gece içmeye gelmemişti. *Tuhaf.* Çömeldim ve rüzgârı içime çektim. Ağaçların altında loş ay ışığının dokunuşu. Yıldızlar, tepede çok sayıda, direklerde ve evlerde insan ışıkları olan şehirleri gibi değil. Su karanlık ve derindi, içinde yıldızlar da vardı. Kit'in suda yıldızları yakalamaya çalıştığı zamanı hatırladım. İslanmıştı. Şimdi iyi bir avcı, yıldızları suda bıraktı ve gecenin içinde geyikleri takip etti.

Sonra, toynak izleri toprağı derinlemesine kazdı. Koşuyorum. Korku içindeki geyik kokusu. Geyik izinin üstünde yeni bir koku vardı. Durdum. Havayı test ettim, dilimle ve burnumla kokuları içime çektim, uzun bir tatma-koklama sesi çıkardım. Hırladım. Tısladı. Bu kokuyu biliyordum. *Kurtlar*. İzler buldu, Canavar'ınki kadar geniş ve büyüktü, pençeleri derine iniyordu. *Kurtlar koşuyor. Beast'in geyiğini kovalıyorlar*.

Vücudumu sıkılaştırdım, omurgamı korumak için omuzlarımı kıvırdım, pençelerimi kapattım. Uzun zaman öncesini hatırladım... Kurtlar avlanma bölgesini çaldı, avı çaldı, Canavar'ı aç bıraktı, karnını ağrıttı. Kurtlar ve insanlar açlık zamanlarını getirdi, yiyecek iyi şeyleri öldürdü. Açlık zamanları kötüydü, çıkışı olmayan derin bir çukur gibi. Hatırladım. Öfkeyle tısladı. *Benim bölgem!* Kurtlar yine büyük kedi-kapı-işaretli yerde avlandı. Canavar avını çaldılar. Başımı kaldırdım ve çığlık attım, dişi kedinin sesi suyun üzerinde, ağaçların arasında yankılandı.

Jane endişeliydi, evini, inini ve Booger'ın evindeki kurtadamları izleyen insan olmayan adamı düşünüyordu. *Bir süredir avlanmadın ve burası şehre en yakın orman, diye düşündü* Jane. *Aynı kurtlar mı? Kurtadamlar mı? Burada, avlandığınız yerde?* İnsan soruları sormak, tıpkı kit soruları gibi.

Aynı kokular. Jane'e izleri, bir kokunun parçalarını, birçok kokunun parçalarını göstermeye çalıştım, ama insanlar koku körüdür, Jane bile; geyik kokuları onun anlayamayacağı kadar çoktu, kurtlar çok fazlaydı. Geceye doğru koştum, geyik avını unuttum, kurtları takip ettim. Yeni bir kokuya rastladım. Güçlü ve ekşimiş. Kan. Çok fazla kan. Kurtlar bir gece önce Booger'ın evinde Jane'e saldırmış, öldürmüş ve ziyafet çekmişlerdi. Hoşnutsuzluğumu belli ederek hırladım. *Kurtları öldürün. Kurtlar bunun için ölür.* Bu sefer *Beast kaçmayacak*.

Rüzgârda güçlü bir kan kokusuyla ölüm bölgesine doğru ilerledim. Et ve kemikler dağılmıştı. Yarıyı yenmiş. Kan toprağı karışmış. Geyik harcanmış. Çalınmış. Havada ağır kurt kokusu. Öfke göğsü ve ciğerleri doldurdu. Kan ve kalpte çarptı. Çığlık attım. *Topraklarım. Benim geyiklerim. Benim geyiklerim!*

Yumuşak bir ses, nefes çeker gibi. Durdu. Dinledi. Tekrar, yaralı avın nefesi. Yere eğildi, duyular ulaşıyor, kokluyor, tadıyor, görüyor, duyuyor, havayı hissediyor. *İşte orada.* Ölüm alanının kenarına sessizce yürüdü. Yaralı geyik yavrusunu, dişi geyiğin cesedinin yanında yatarken buldu. Kalçalarında kurumuş kan vardı. Geyik yavrusunu inceledi.

İyileşecek, diye düşündü Jane. *Sadece yüzeysel yırtıklar.*

Benekleri ve küçük toynakları var. Tek başına hayatta kalmak için çok genç. Geyik yavrusu korku ve acı içinde nefes nefese kaldı. Gözleri gecenin karanlığında sıvı gibiydi. İçindeki öfke büyüdü. Öldürücü dişleriyle geyiğin boğazını sıktı. Jane aklının bir köşesinde ölümünden saklandı. Aptal Jane.

Geyik yavrusunun boğazını yırttım. Sıcak kan içtim. Öfkeyle yedim, eti parçaladım. *Geyik yavrusu kış avı için yiyecek olmalıydı. Dişi geyik öldü. Kurtaramıyorum. Zıyan, zıyan, zıyan! Kurtlar israftır.* Öfkeyle yediler, yırttılar, dişleriyle parçaladılar.

Midesi doyduğunda, öfkesi öldü. Öldürme alanından uzaklaştı. Oturdu. Postunu tımar etti.

Jane'in düşünceleri.

Gece boyunca ayakta durdu ve ölüm alanının etrafında genişleyen daireler çizerek dolaştı. Koku arayan bir köpek gibi. Hoşnutsuzluk içinde kesildi, durakladı, karanlık ormana baktı. Başını eğdi, yoluna devam etti. Kokladı. Büyük kediler aptal *köpekler* gibi burunlarını yere dayayarak avlanmazlar. Beyinleri köpekler gibi koku alarak avlanmaya uygun değildir. Büyük kediler göz ve kulakla avlanır, pusu kurarak avlanır. Ama Jane, Beast'i düşünerek, Beast'e diğer kedilerin yapamadığını yaptırdı.

Başka birinin kokusunu buldu. Durdu, hareketsiz, ön pençesi yukarıda. Başını yere koydu, nefes aldı, havayı burnundan ve ağzındaki koku keseciklerinin üzerinden çekti, , *çığlık*. Bilinmeyen ama tanıdık bir koku. Büyük kedi kokusu.

Başka bir dağ aslanı mı? Jane çalılıktaki bir kuş gibi irkilerek ayağa kalktı.

Büyük kedi. Beast gibi değil. Rüzgarı test ettim. Ağaçlara baktım. Ağaçlarda ölü av gibi asılı yosunlar gördüm. Bir kez yosunun tadına baktım. Bitki. Tadı kötüydü.

Hiçbir büyük kedi ağaçlardan saldırmak için beklemedi. Kokuyu buldu ve takip etti. İnsanın ormanı diktiği gibi sıra sıra çamların arasından iz sürerek. Çamurdaki pençeler büyüklüğünü gösteriyor, Canavar'ınkiler gibi pençeleri var.

Pençeleri neredeyse seninki kadar büyük, dedi Jane. *Geri çekilebilir pençeler.*

Islak zeminde iz bıraktı. İyi bir avcı değil. Parmak izlerini kokladım, düşündüm. Büyük kedi kurtları takip etmişti. Ağaçların ve çalılıkların arasına saklanmıştı, kurtların rüzgarının estiği tarafa doğru. Büyük kedi gençti. Dişi, Beast gibi, ama Beast gibi değil.

Başka bir türden dişi bir kedi, diye düşündü Jane.

İzliyorum. Kurtları izliyorum. Hiç mantıklı değil. Kokuyu uzun bir yol boyunca takip ettim, kurt izi boyunca insan yoluna geri döndüm, sıcak katran ve kenarlarında ölü şeyler vardı. Kurt ve büyük kedi kokusu kayboldu. Yolun diğer tarafında değil. Sadece kayboldu. Büyü kokusu havada soluktu, derenin üzerindeki sis gibi. *Kurtlar burada insana dönüştü. Arabaya ya da kamyonu bindiler. Büyük kedi belki de aynı kamyonun üstünde Canavar gibi seyahat ediyordu.*

Jane, *demek ki kediler kurt adamların nerede avlandığını biliyor,* diye düşündü.

Çok fazla yırtıcı. Yeterince av yok, diye düşündüm. Öldürme alanına geri döndüm ve oturup ölü avlara baktım, kıştan kalma göbekler yaz kurdu tarafından öldürülmüştü. Açıklıkta dolaştım, kokladım, baktım. Daha fazla büyük kedi izi buldum, yerde ağaç kabuğu kıvrımları. Yukarıya, dallara baktı; ağaca sıçradı, kedi kokusu aldı. Yüksekte, avı beklemek için iyi dal vardı. Kamburlaştı ve dal boyunca ilerledi, pençe, pençe, pençe, dengede. Kokusu burada çok güçlü. Öldürme alanının rüzgar altında.

İzlemek için iyi bir yer. Akıllı kedi. Bölgesini işaretler, pençeleriyle yüksek dalları tırmalar, kokusuyla dalları işaretler ve avlanma alanını belirlerdi. Ama kurtların avlanmasına izin verdi. Kedinin

kurtların avını öldürmesini izlediğini iddia etti. *Şimdi de aptal bir kedi oldu. Hiç mantıklı değil.* Ve kurtlar gittikten sonra, kedi yemek için aşağı inmedi. Daha fazla geyiği ziyan etti. Yaralı bir yavru bıraktı. Aptal kedi yavrusu hatası.

Tüm yırtıcılar Canavar'ın avlanma alanına izinsiz girenlerdir. Kitler öldürüldüğünde duyulan keder gibi, Jane kendini ilk çaldığında duyulan öfke gibi, açlık zamanlarının tekrar gelmesi gibi, öfke karnında sıcak bir şekilde yandı.

Çam iğnelerinin yığılı olduğu alçak ağacın altında volta atıp Jane'i düşündüğümde gökyüzünde gri bir şafak vardı. Beast'in etrafında gri sis büyüdü. Acı acı acı, kendini derinden kesmek. Onun alfa olmasına izin vermek.

* * * *

İğnelerin üzerinde kendime geldim, derin nefes alıyordum ve her iğneler batıyordu. Nedenini bilmiyordum ama Beast, çok daha hassas olan cildimi acıtan çam iğnelerinin üzerinde kaymayı seviyordu. Her zamanki gibi açlıktan ölüyordum. Seyahat çantasını boynumdan çıkardım ve içindeki kıyafetleri açtım. İki haftadır oradaydılar ve kırıksıklıklar sanki onları ütülemişim gibi yerleşmişti. Cep telefonumun şarjını kontrol ettim. Leo'nun telefonunu birkaç nedenden dolayı getirmemiştim: Yüzmek zorunda kalırsam mahvetmek istemiyordum (birkaç kez ıslanmaya ramak kalmıştı ve şanslıydım), Leo'nun telefondaki GPS cihazı aracılığıyla beni takip edebilmesini istemiyordum ve mahremiyetime değer veriyordum. Leo bu numarayı bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Yani kimse beni arayamazdı.

Giyinip ucuz, ince tabanlı ayakkabılarımı giydikten sonra ormandan çıkarken nakil aracımı aradım. Nerede olduğumu ve en yakın yolların hangileri olduğunu az çok biliyordum. Daha önce Beast'in avlanma alanından bir araç çağırıştım.

Rinaldo beni bulduğunda güneş henüz ufuktaydı, sarı taksinin üzerindeki Blue Bird logosu onun yarı zamanlı işini tanıtıyordu. Kenara çekti ve ön koltuğa bindim. Buruşuk kıyafetlerime baktı. "*Buralarda parti falan yok,*" dedi, Cajun aksanı güçlüydü, fiillerde - kullandığı fiillerde- ağırdı ve birçok son sessiz harf eksikti. Bu onun mirasıydı, ama etki ya da arkadaşlık için kapatıp açabileceği bir şeydi. Benim için dostluktu. Öyle olmak zorundaydı. Ben turist değildim, o yüzden her halükarda aynı parayı alıyordu. "*Kesinlikle ev yok,*" dedi. "*Tanrı'nın unuttuğu bu yerde neden sürekli ortaya çıktığını bana söylemek ister misin?*"

"Hayır." Rinaldo benim büyük bir parti kızı olduğumu düşünüyordu, karşı çıkmak için hiçbir şey yapmadığım bir izlenimdi bu.

İçini çekti ve geldiği yöne doğru üç nokta dönüşü yaptı. "Bu mı? Hayır mı?"

Gülümsememi gizledim ve pencereden dışarı baktım. "Evet."

"Limuzin partilerinden biri, değil mi? Bir limuzinin sizi her yere götürdüğü, *içtiğiniz*, biraz uyuşturucu kullandığınız ve-" Sapıkça seks yaptığımızı söylemenin tam kenarında durdu, ama gözlerindeki düşüncüyü görebiliyordum, kıyafetlerime bakarak değerlendiriyordu.

"Hayır."

Bu işe yaramaz." Başımı salladım, gülümseyerek bakışlarımı dışarıdaki dünyaya diktim. "Ama *anladım* ki bir gün ortaya çıkar. Bu arada, yemek istiyorsun."

Bu bir soru değildi. Vites değiştirmek, kalori ile değiştirdiğim enerjiyi kullanmayı gerektiriyordu ve yanımda yeterince yiyecek taşımamın bir yolu yoktu. Yine de bu sefer onun için bir sürprizim vardı. "Kahvaltı randevum var. Kıyafetlerimi değiştirmem için beni eve bırak ve sonra Royal Street Caf 'ye götür. Orada yiyeceğim." Restorana y r yebilirdim -Fransız Mahallesi'nde hiçbir yer diğerinden uzak değildi- ama acıkmıştım ve yol parasını  dersem sıcak çay ve bir somun Fransız ekme iyle on dakika daha çabuk başlayabilirdim. Ayrıca, turist sezonunun ortasıydık ve park etmek bir motosiklet için bile sorunlu olabilirdi. Rinaldo başını salladı ve tali yoldan şehre doğru giden trafi e karıştı.

Rinaldo'yu taksisinin dışında hiç görmemiştim ama beş-yedi, seksen yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum; g bekliydi, tütün ve baharatlı yemek kokuyordu ve saçının ilk tara ının altında saklamaya çalıştığı kel bir nokta vardı.

Evde Evangelina duştaydı, İrlandaca bir şarkı söylüyordu, çay demleniyordu, kahve fokurduyordu ve fırında a ız sulandıran bir şeyler vardı. G z attım. Sadece bir kişiye yetecek kadar vardı, ne yazık ki çay için zamanım yoktu.  ay yapraklarını çıkardım ve Evangelina'nın verdiği mıknatıslı buzdolabı pedi üzerine bir not düştüm. " ay için zamanım yok. D ş nd   n için teşekk rl r. Akşam yemeği için evde olacağım. Marketten bir şeye ihtiyacınız olursa mesaj atın."

Yatak odamda, yeni ütülenmiş be  pamuklu pantolonumu ve vücudumu saran dar bir kaşkorse üzerine deniz mavisi ipek bir atleti giydim. Ayaklarımı sandaletlerin içine soktum ve altın külçenin hemen üzerinde asılı duran chatkalit odak taşlı ametist kolyeyi ve Rick'in bana verdiği yeşil aventurin ok başlı daha kısa bakır zinciri taktım. Bir kızın kahvaltı randevusunda erkeğin hediyelerini takması gerektiğini düşündüm, değil mi? Saçımı Fransız usul  ördüm ve kazıkları içeri ittim. Evet, gündüz vaktiydi. Ama yine de kazıkları taşıdım.

Beş dakika sonra taksiye geri dönmüştüm ve Rinaldo beni onaylayarak süzdü. Kaldırımından uzaklaşırken, "Kula ını *deldirmelisin*, içine güzel altın yüzükler takmalısın. Senin için onları delemek bir kız kardeşim var. Hiç acıtmaz. O iyidir."

Sadece başımı salladım ve açıklama yapmadım. Kulaklarımda delik açmayı bir kez denedi imde, loblarım yer de iştirdikten sonra iyileşmiş olarak geri geldi. Bunu açıklamanın bir yolu yok, özellikle de Shinola'dan bir skinwalker'ı tanımayan bir adama.

Beni Royal Street Caf 'ye bıraktı ve camdan uzattı ım ek parayı reddetti. "Hayır. Sen devamlı m şterimsin ve bir iki kakhaha için iyisin. Ücretsiz."

Kaputu okşadım ve restorana girdim. Alan Adcock beni karşıladı, "Jane, seni görmek güzel. Her zamanki masan mı? Yalnız mısın?"

"Rick birazdan burada olur," dedim, merdivenlerden ikinci kata çıktım ve

Her zamanki masamızda, insanları izleyebileceğimiz balkonda.

Alan sessiz bir şekilde beni takip etti ve sonunda, "Sanmıyorum," dedi. Sesi titredi ve gözlerini başka yöne çevirdi, sanki kararsız ve aniden endişelenmiş gibiydi. Bu tanıdığım ve en sevdiğim garsonun yüzünde görmek istemediğim bir ifadeydi, hele de konu Rick olunca. Alan kararsız bir ifadeyle, "Bu sabah yemek yedi zaten," dedi.

Bir süre , nefes aldım ve kararlı bir sesle, "Yalnız değildi, değil mi?" dedim.

Alan'ın koyu renk gözleri sanki orada bir cevap arıyormuş gibi duvarlara baktı. "Ah, hayır. Kız kardeşi olabilir mi? Bir iş ortağı?"

İçimde garip bir şey oldu, sola doğru bir tür kayma ve ardından lunaparktaki bir gezinti gibi hızlı bir düşüş, biraz midemi bulandırdı. Bana ait olmayan bir öfke alevlendi ve Beast gözlerimin içine baktı. *Benim*, diye tısladı bana.

Alan bu manzara karşısında hızlıca geri adım attı ve ben de gözlerimi kapatıp bir elimi metal kıvrımlı korkuluğa koydum ve Canavar sakinleşene kadar onu kavradım. Yüzüme güven verici bir gülümseme yerleştirdim, gözlerimi açtım ve Rick'in dört kız kardeşini de aynı anda tarif ettim, tıpkı Rick'in kendisi gibiydiler, siyah saçlı, siyah gözlü, Fransız görünümlü ve güzel. Alan başını hayır anlamında salladı. Rick'in NOPD'nin ana şubesindeki patronu Jodi Richoux'yu tarif ettim, sarışın ve hafif tombuldu.

Alan arkasını döndü ve yakındaki bir masanın üzerindeki kapları ve çeşnileri düzeltmekle meşgul oldu. "Hayır. Uh. Kızıl saçlı. Üzgünüm."

Beast tısladı ama ben onun tepkisini bastırdım. Bu hiç mantıklı değildi. Rick beni aldatıyorsa neden *buraya* bir kız getirmişti? Kolay yolu seçmek isteseydi bana bir Sevgili Jane mektubu ilişkiyi bitirebilirdi. Ya da kahvaltıya gelmeyebilirdi. Ama *bu* sabah restorana bir *kız* getirdi... "Eeee. Kahvaltı

ister misin?"

Alan'ın sesi biraz gergin geliyordu, ben de telaşını yatıştırmak için gülümsedim ama dış gösterimin istediğim etkiyi yarattığından emin değildim. "Elbette. Bana kalın kesilmiş bir parça biberli domuz pastırması, yarım düzine çırpılmış yumurta ve yaban mersini kompostosu, ekstra tereyağı ve sevdiğim yaban mersini şurubuyla bir yığın krep getir. Ve bir demlik çay."

Alan yemek miktarı karşısında duyduğu şaşkınlığı, dehşetini gizlediğinden daha iyi gizledi. "Emin olabilirsiniz," dedi ve masadan uzaklaştı.

Balkona baktım, hiçbir şey görmedim, iki masa aşağıda oturan çifti görmezden geldim, düşündüm, daha fazlasını öğrenene kadar olası ihanetin öfkesinin dağılmasına izin vermeye çalıştım. Ricky Bo burada kahvaltı ederek bana bir mesaj gönderiyor olabilirdi, gerçi en sevdiğimiz kahvaltı mekânına bir randevu getirmenin ve bir kahvaltı randevusunu bozmanın ne önemi vardı ki?

Bunu yapmam için benimle birlikte olduğunu bilmiyordum. Aptal değildi, bu yüzden kasıtlı olmalıydı, bu da işiyle ilgili olduğu, söylemeden anlatmaya çalıştığı bir şey olduğu anlamına geliyordu. Ama hayatımda aynı anda o kadar çok şey ters gidiyordu ki, büyük resmin sadece bir parçasını görmek zordu. Meydana gelen küçük tuhaflıkların kaçının gerçekten daha büyük, berbat olmak üzere olan bir bütünün parçası olduğunu merak etmem gerekiyordu.

BÖLÜM 7

Çok Fazla Hoocy

Ellerim ceplerimde, Quarter'dan geçerek uzun yoldan kiralık evime doğru yürüdüm. New Orleans'ın kokuları günün saatine, gelgitlere ve mevsimlere göre değişirdi. Bir yaz gününün erken saatlerinde, her yerde bulunan egzoz, setin diğer tarafında akan Mississippi'nin kokusu, her binanın yanında ve arkasında bulunan çiçek kutuları ve mini bahçelerdeki çiçekli bitkiler ve sarmaşıklar, hindiba kahvesi yaygın koku karışımını oluşturuyordu, Beignets, sigara, seks kokusu, yirmi dört/yedi açık barların kokusu ve dün gecenin birası, şarabı ve likörünün yanı sıra eğlenenlerin bıraktığı idrar ve kusmuk kokusu, ancak işletme sahipleri ve şehir bunların en kötüsünü için iyi bir iş çıkardı.

Beast'in koku alma duyusu benimkinden çok daha üstün olsa da, muhtemelen sadece Beast formunda geçirdiğim yıllardan kalan, çoğu insandan daha iyi bir burnum vardı ve pis koku yoğun ve tam aromalıydı. Şehirde sevdiğim bir şeydi bu. İnanılmaz sıcaklık ve nem çok daha az takdir ediliyordu ve restorandan bir blok ötede terlemeye başladım, ter kollarımda, gövdemde, bacaklarımda toplanıyor, omurgamdan aşağı damlıyor ve garip bir şekilde üst dudağımda boncuk boncuk oluyordu ki bu yeni bir şeydi. Yerlilerin bu şekilde terlediğini fark etmiştim. Belki de uyum sağlamaya başlıyordum.

Yürürken, olan tüm garip şeyleri düşündüm, onları bana resmin tamamını gösterebilecek mantıklı bir sıraya dizdim, dünyanın her yerinde kurtların ortaya çıkması, New Orleans'taki kurtadamlar, Leo'nun beni kurtadamlardan kurtaran insan olmayan biriyle uğraşmam için göndermesi. Aynı insan olmayan kişi Leo'yu kurtlarla yemleyip değiştirdi - ki bu neredeyse beni öldürüyordu - ve sonra üzerime bir beni bul tılsımı yerleştirdi. Son olarak, kurtlar ve büyük bir kedi Beast'in avlanma alanında. Kurtların her şeyin anahtarı olduğu açıktı ama Gee'yi ya da Rick'in neden Royal Street Café'ye bir kız arkadaş getirmiş olabileceğini açıklamıyordu. Onu arama isteğime direndim ama telefonumu kontrol ettim. Sesli ya da yazılı mesaj yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Döndüğümde ev bana kalmıştı ve bir fincan çay içerken gece için desteğimi aradım. Derek Lee ilk zil sesinde cevap verdi. "Hey, Kızılderili Prenses. Neye ihtiyacın var?"

"Duuuude," dedim etkilenmiş bir sörfçü kız tınısıyla. O güldü. Ben de güldüm. Hoşbeş faslı bitti. Gecenin ihtiyaçları olan kas ve silah güvenliği ile yüksek teknoloji elektronik güvenlik konularına girdim.

Derek işini biliyordu. İki kez Afganistan'da ve bir kez de Irak'ta görev yapmış eski bir deniz piyadesiydi. Onunla tanıştıktan yaklaşık beş dakika sonra erden daha fazlası olduğunu anlamıştım. Adamın, gayri resmi küçük ordusundaki diğer adamlardan çok daha uzmanlaşmış görünen becerileri ve gösterişi vardı. "Silahlar?" diye sordu.

"Gümüş mermiler, kazıklar, vampir öldürücüler. Werlerin de aynı tür gümüş alerjisi var gibi görünüyor.

vampirler gibi."

"Kaç adam?"

"Eğer polisleri işe alsaydım, iki düzine olurdu. Sizin adamlarınızla belki yarısı kadar."

"Altı kişi bulabilirim. Güvendiğim adamlar. Her biri iki ya da üç kişinin yapacağı işi yapabilecek adamlar."

Derek'in bahsettiği eğitim seviyesine sahip altı adam, hem de böyle bir ? Küçük kedi yavrusu ayaklarıyla üzerime alarm çaldı. Yavaşça, "Bir ordu mu kuruyorsun, Derek Lee?" diye sordum.

"O güzel küçük Cherokee kafanı bir şey yok." "Seninle

dövüşmek zorunda kalmak istemem, Derek."

"Endişelenmeyin, Prens. Ve burnunuzu ."

Bir an sessiz kaldım, sonra kızgınlığımı cep telefonuna döktüm. "kalmadıkça bu gece kimseyi öldürme." Derek güldü ve telefonu kapattı. İşime geri dönmeden önce uzun bir süre telefona baktım.

Dizüstü bilgisayar açılırken, araştırma kağıtlarını çıkardım. Yaptığım son soruşturmanın izniyle NOPD'deki woo-woo odasından bir dosya dolabının tamamının fotokopileri elimdeydi. Polisler çok iyi sebepler olmadan sivillerin dosyalarına erişmesine izin vermezlerdi ve Jodi Richoux'nun onları bana göndermesine neden olan onur ve güvenin farkındaydım. Belgeleri kutularda, silahlarım ve diğer teçhizatımla birlikte yatak odasındaki dolapta asma kilitli olarak sakladım.

Dosyalar vampir dosyasından geliyordu ve vampirlerin tarihçelerini, savaşlarını, klanlarını ve bireyler hakkında bilgilerin yanı sıra, daha çok gizli muhbirlerden elde edilen bilgiler olarak bilinen bir sürü saçmalığı içeriyordu. Jodi, cadı dosya dolabından yerel cadılar hakkında bilgi içeren birkaç klasör eklemişti, ancak dosyalama sistemimi oluşturan kutularda yaptığım hızlı bir aramada kurtlarla ilgili hiçbir şey bulamadım.

Bruiser'ın annesi Leydi Beatrice hakkında verdiği bilgiler de dahil olmak üzere 1915 vampir savaşı dosyasını güncelledim, kayıtları için Jodi'ye e-posta ile gönderdim ve Google'da wereleri araştırdım. Sadece son iki günde internette bir sürü şey vardı. Çok fazla şey, ancak bu noktada internette başka hiçbir kurt türü bulamadım - sadece kediler ve kurtlar. Bazıları Hollywood fotoğrafları, bazıları gerçek olabilecek, yer değiştiren kurtların fotoğraflarında gezindim. Her iki haliyle de ölümcül görünen bir erkek jaguar olan Güney Amerikalı bir kedinin gerçek halini gösteren viral bir video buldum. Kedilerle yapılan röportajlarda, türler arasında kuduz olduğuna dair söylentilere son veriliyor, çiftleşme alışkanlıkları tartışılıyor ve Hollywood'un doğru bildiği bir şey olan ısırmak bulaşması hakkında samimi bir tartışma yapılıyordu. Tüm kediler, bir insanı ısırmanın yasalarına aykırı olduğu ve ölüm cezasını hak eden tek suç olduğu konusunda hemfikir. Bu da Leo ve Bruiser'ın Henri ve diğer kurtları öldürdükleri için muhtemelen misillemeden kurtuldukları anlamına geliyordu, tabii Roul'un Leo'yu sadece insan mahkemelerinde takip etme konusunda ciddi olduğunu varsayarsak.

Bir keresinde çalışırken bir şey hissettim. Garip bir tepki, sanki yalnız değilmişim gibi. Ayağa kalktım ve evin içinde sessizce ilerledim, elimde bir vampir öldürücü vardı, dinliyor, izliyor, sessizce kokluyordum. Ama yalnızdım. Evangelina içeri girmemişti. Kimse yoktu ve havada davetsiz misafirleri işaret eden yabancı kokular yoktu. Bu his, bir şey ya da biri beni avladığında beni uyaran avcı duyularım gibi değildi ama tuhaftı. Ve çabucak kayboldu.

Bilgisayarın başına döndüğümde gerçek kurtları araştırdım ve ABD'de sadece dört tür kurt olduğunu keşfettim - gri kurt (*Canis lupus*), Meksika gri kurdu (*Canis lupus baileyi*), kızıl kurt (*Canis rufus*) ve çakal (*Canis latrans*). Çakalın kurt ailesinin bir parçası olduğunu bile bilmiyordum. Onların bir tür vahşi köpek olduğunu sanıyordum. Dünyanın her yerinde kurtların türleri ve alt türleri çeşitliydi, gri kurt en büyüğüydü ve modern boyuttaki bir insandan bir dönüşebilecek kadar büyük olabilecek tek türdü. Değiştiklerini görmüştüm ve belirgin bir kütle transferi olmamıştı, bu yüzden savaştığım kurtlar için gri kurt üzerine bahse giriyordum, ancak kürk rengi farklılıkları Sibiry kurduna doğru ağır bir kayma ile daha köpekşi görünüyordu.

Sabahın geri kalanında internette kurtların tarihini inceledim, dünya çapındaki mitosları araştırırken bir yandan da deri değiştirenlerle ilgili olabilecek yeni bir şey var mı diye gözümü dört açtım, pek umudum yoktu. Google'da sürekli skinwalker'ları aratıyordum ve insan olmayan ya da benim gibi bir alt tür hakkında hiçbir şey bulamamıştım. İnternette weres hakkında bir sürü saçmalık vardı, ama hiçbirisi bir skinwalker'a işaret etmiyordu. Her zamanki gibi.

Öğlene doğru yine acıkmış, yorulmuş ve sinirlenmişim. Rick hâlâ aramamıştı. Beynimin küçük bir kısmı terk edilmeyi hak ettiğimi, güzel çocuk Rick LaFleur ile çıkacak kadar çekici olmadığımı fısıldıyordu. Daha büyük bir parçam ise terk edilmeyi hak ettiğimi, çünkü evlenene kadar seks yapmadığım, Hristiyan çocuk yetiştirme tarzımı terk ettiğimi fısıldıyordu. Onunla yatıyordum, onunla birlikte olmak için kiliseyi asmışım ve hayatım tehlikede olmadan kendimi küfür ederken yakalamıştım. Rick'le yatarken Bruiser hakkında erotik düşüncelerim vardı. Suçluluk duygusu. Ağır bir yün battaniye gibi suçluluk.

Diğer kadınların suçluluk duygusu yoktu, bunu kesinlikle biliyordum. Evim bir geneleve sırtını dayamıştı ve orada çalışan kızların suçluluk duymuyor . Ama bir adamla yattığım için üzerime bir kamyon dolusu suçluluk yüklendi. Hayret bir şey.

Kendi hain beynimle ya da muhtemelen hain erkek arkadaşım ile ilgili düşüncelerle baş edemeyerek yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Ve bu kafamdaki görüntüleri daha da kötüleştirince, spor çantamı kaptım ve dojo'da iyi bir yumruk atmanın yardımcı olabileceğini umarak Bitsa'ya atladım.

Yeni hocam hapkido siyah kuşak, ikinci dan, tae kwon do siyah kuşak ve savaş tai chi'de üçüncü siyah kuşak sahibi olmasına rağmen yıllar önce yarışmayı bırakmıştı. Onunla eğitim gören herkes, rekabetin hanım evlatları için, dövüş sanatlarının ise dövüşmek ve öldürmek için olduğunu düşündüğünü bilirdi. Onun tarzı benim için mükemmeldi, çünkü ben karışık

disiplinleri ve hiçbir zaman için gitmedim. Hayatta kalmak için antrenman yapardım, sık görünmek, kemer ya da bir duvar dolusu kupayla hava atmak için değil. Dövüş stilim en iyi kirli olarak tanımlanabilir, saldırganı hızlı ve tamamen yok etmeye yönelik agresif bir stil karışımı.

Dojo, St. Louis'deki bir kuyumcunun arka odasıındaydı, sadece mağaza saatlerinden sonra halka açıktı, ancak gün boyunca seçilmiş birkaç öğrenciye açıktı. Kısa sürede sıradan bir idman partnerinden ciddi bir öğrenciye dönüşmüştüm ve kendi anahtarım vardı. Bitsa'yı kaldırımın kenarına park ettim ve dar servis sokağına döndüm. Sadece otuz santim genişliğinde, nemli ve loştu.

Dojonun küçük kapısından içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim. Uzun odada ahşap zeminler, beyaz boyalı iki duvar, aynalı bir duvar ve tropik ve yarı tropik bitkilerle ekili yemyeşil, kapalı bir bahçeye bakan bir duvar Fransız kapısı vardı. Kediler bahçede güneşleniyor, istedikleri gibi gelip gidiyor, mama topaklarıyla dolu kaselerden yemek yiyor ve bir köşede şırıldayan dağ deresi şeklindeki büyük fiskiyeden su içiyorlardı. Zayıf bir balık kokusu, fiskiyein dibindeki havuzda bir zamanlar koi ya da Japon balıklarının yüzdüğünü düşündürüyordu, ancak kediler muhtemelen burayı kullanılamaz bir ortam haline getirmişti, ancak havuzda sadece bitkilerin bulunmasının gerçek nedenini hiç sormamıştım. Bahçe iki ve üç katlı binalarla çevriliydi ve sarmaşıklar ve çiçekli saksı bitkileriyle dolu verandalara bakıyordu. Sensei üst kattaki dairelerden birinde yaşıyordu.

Sensei'e bir öğrencisi olduğunu söyleyen düğmeye bastım, çantamı bir köşeye bıraktım ve egzersiz kıyafetlerimi saklayan ceket ve pantolonu çıkardım - streç şort ve T, altında koşu sütyeni ve iç çamaşırı. Antrenman minderlerini açtım ve başladım. On dakika sonra sensei geldi, ancak üst kattaki dairesinden bahçeye indiğini bana belli etmemeye çalıştı.

Öğrencilerinin çoğu adamın tam anlamıyla ne zaman geldiğini anlayamazdı ama Beast'in keskin işitme ve koku alma duyusu sayesinde ben her zaman . O çok sevdiği Kore lahanasının kokusu beni ele verirdi. Gerçek Daniel olan Sensei, ben arkamı döndüğümde saldırdı. Açık kapıdan atladı, havada savrulurken aynalı duvarda ona gülümsediğimi gördü. Bir an için kaşlarını çatı. Sonra havada benim durduğum yerden geçti ve bacağıyla süpürmek için kedi ayağıyla yere indi. Üstüne sıçradım. Ayağımın topuğuyla burnuna doğru bir tekme attım. Başını salladı ve vücudunu sola kaydırdı. Sağıyla karşı yumruk attı. Hepsi yarım saniye içinde oldu. Ve dövüş başladı.

Hâlâ insan olmadığımı ya da en azından tam olarak insan olmadığımı gizliyordum ve yumruklarımı ve tekmelerimi neredeyse insan yavaşlığında ve neredeyse insan gücünde tutuyordum. Beast'in yeteneklerini kullandığımda çok daha hızlı ve güçlüydüm. Bir saat sonra terliyordum, kokuyordum, zor nefes alıyordum ve kendimi çok daha iyi hissediyordum. Ve eğer sensei'nin her zamankinden daha fazla çürüğü varsa, bunun suçunu Rick'e attım.

Eve dönmeye hazır olmadığım için Bitsa'ya atladım ve mahalleden çıkıp

Tulane Caddesi'ndeki Atıcılar Kulübü. Vampirleri avlamak için kullanılan gümüş mermiler pratik yapmak için çok pahalı olduğundan ücretimi ödedim ve normal mermi aldım. Neyse ki mekân bana kalmıştı çünkü insanlarla birlikte olma havamda değildim. Adam şeklindeki hedeflerimi astım ve başlamak için hedef tutucuyu yirmi metre uzağa iten düğmeye bastım. Sonunda elli feet'e gelene kadar geri ve geri ittim, ancak televizyonda atıcılar ne yaparsa yapsın, hiçbir tabanca o menzilde çok değerli değildir.

H&K 9 milimetrelik silahımla çalışırken çok daha fazla stres attım, hassasiyetimden memnun kalmadan önce üç kutu mermi bitirdim. Kötü bir nişancı değildim ve iyi bir silahın ve iyi çalışılmış el-göz atış koordinasyonunun bir vampir avcısı için gerekli olduğunu biliyordum ama bıçakları, kazıkları ve dövüş sanatlarını her mermilere tercih ederdim. Onlarla bir vampirin öldüğünü *biliyordum*.

Yine de işim bittiğinde kendimi daha iyi hissettim ve dükkânın önünden yeni bir kılıf aldım, siyah pullu esnek siyah deriden yapılmış, gece elbisesine uyabilecek bir kılıf. Katılmam gereken bir parti vardı ve silahlı gelmeme izin verilmişti. Kimse sırf silahım var diye kadınısı gerektiğini söyleyemezdi. Kılıfların seksi olduğunu hiç düşünmemiştim ama bu yaklaşmıştı.

Atış poligonundan ayrıldıktan sonra, ev sahibemin işlettiği genelev olan Katie's Ladies'e uğradım - vampir kanıyla dolu bir tabutun içinde olmadığı ve ölümcül bir yaradan iyileşmediği zamanlarda. Kapıyı üç yıldızlı şef Deon açtı.

Hafif, esmer tenli adam bir eli kapıda, diğeri pervazda, kaşları kalkık ve ağzı büzülmüş bir halde içeri girmemi engelledi. "Yardımcılar ön kapıyı kullanmaz, tartlet," dedi o güzel ada aksanıyla.

Kollarımı kavuşturdum ve kalçamı havaya kaldırdım. "Deon, tek elim arkamda bağlıyken seni ikiye biliyorsun, değil mi?"

"Sen denerken biz de eğlenebiliriz."

Bir kahkaha patlattım ve Deon girmem için kapıyı açtı. Deon San Francisco'daki bir striptizciden bile daha neşeliydi ama benden ve son zamanlarda çok çirkin bir şekilde flört etmeye başlamıştı. "Troll içeride mi?" diye sordum.

"Hayır, tartlet. Patron adam, erkek değil de dişi olsa bile bir gün tanışıp beslemeyi umduğum efsanevi vampir patron kadının aksine, içki almaya gitti. Çamaşırlarını hazırladım. İçinde oynamak ister misin? Mutfak adasına atıp yuvarlanabiliriz-"

"Deon."

Ağzını kapattı ve memnun bir havayla kalçalarını oynattı, bir parmağını kıvırdı ve beni mutfığa götürdü. "Sana bir hediyem var, kızım. Amazon kışına giydiğin o çirkin pamuklu şeyi ipek ve tayttan güzellikle değiştir," dedi omzunun üzerinden.

"Unut gitsin," dedim kahkahalar atarak. "Kızlardan birine ver."

Başını sinsice eğdi. "Hoşuna gidecek. Güzel olan her şeyde en iyi zevke sahibim."

"Olmaz, Deon."

Güldü, sesi aynı anda hem mutlu hem de sinsiydi, yemek odasından bana doğru süzülüyordu. "İpeğin o güzel poponda bıraktığı hisse bayılacaksın-"

"hakkında konuşmayı kes," dedim, onu yemek odasından tertemiz mutfığa takip ederek.

"Şşş. Kızları uyandırıyorsun ve onların güzellik uykusuna ihtiyacı var. Nerede kalmıştım? Oh." Işıқта parılayan siyah bir tutamı havaya kaldırdı.

Olduğum durdum. "Aman. Aman."

* * * *

Eve döndüğümde, kalan öfke ve saldırganlık kokusunu temizlemek için bir duş aldım ve yatağa uzandım. Bu kez, bastırdığım adrenalini dövüşerek ve ateş ederek boşaltmam ve Deon'la sohbet etmenin sakinleştirici sonuçları sayesinde anında uyudum.

Rüya görüyordum, bunun bir rüya olduğunu biliyordum ama uyanamıyordum. Kahkaha sesleri zihnimin duvarlarında yankılanıyordu, Roul Molyneux'nün kurt adam kahkahasıydı ama onu göremiyordum. Etrafımda dönüp durdum, Booger'ın evini gördüm, ama sadece zihnimin gördüğü gibi, eskiden olduğu gibi değil. Karanlık ve boştu, zincir duvarlar yıkılmıştı ve beni çevreliyordu. Bu sefer kapı yoktu. Roul'un kahkahası boş bir şekilde yankılanıyor, etrafımdaki zincirleri yumuşak tıngırtılarla sarsıyordu.

Bir adam tavandan düşerek ayaklarının ve avuçlarının üzerine indi, kedi gibiydi ama yüzü bir köpek , dili sallanıyor ve köpek dişleri parlıyordu. Ayağa kalktı ve yüzü bir anda komiklikten hırlamaya dönüştü. Diğer adamlar onun yanına ve arkasına indiler, ayağa kalktılar ve ilerlemeye başladılar, yayıldılar, beni sıkıştırdılar. Hepsi kurt suratlıydı ve sıradan bir kayıtsızlıkla çıplaktılar. Çıplak ve ereksiyon halinde.

Anlık korku, kalp atışlarımdan daha hızlı bir şekilde sinirlerimi zıplattı. Nefes alamıyordum, boğuluyordum. Vampir katilime uzandım. Rüyalarda olduğu gibi, silahlı değildim.

Sanki havada şimşekler çakıyormuş gibi, elektriksel bir büyü titreşimi tenimde dans etti. Sarsıldım, uyanmaya çalıştım, rüya gördüğümü biliyordum ama kapana kısılmıştım. Kalbim çarparak geri çekilmeye çalıştım ama ayaklarım hareket etmedi, edemedi. Adamlardan biri üzerime atladı ve bir anda aramızdaki boşluğu kapattı. Dişlerini gösteriyordu, uzun ve acımasız.

Sahne değişti ve beni ateşin aydınlattığı karanlık bir odada bıraktı. Kafam karışmıştı, bir nefes aldım ve gözlerimi etrafta gezdirdim. Kurt adam yoktu. Oturuyordum, altım, ayaklarım ve bir elim toprak zemindeydi, etrafımdaki oda dans eden gölgelerle loştu. Korku beni yakaladı, o kadar yoğundu ki nefesim kesildi. Mide içeriği hızla yükseliyordu. Beni boğuyordu. Sertçe yutkundum, karanlıkta gözlerim kocaman açılmıştı.

Uzak duvarda ince şilteli alçak bir yatak, bir masa ve devrilmiş tabureler vardı. Ay ışığı alan pencereler, gece esintisinde hareket eden kumaş perdeler. Duvarlar yatay kütüklerden yapılmış, çamurla çukurlaştırılmıştı. Üzerlerinde şöminedeki alevlerden yayılan gölgeler hareket . Giysiler ve eşyalar duvarlardaki kancalara asılmış ve raflarda duruyordu. Sakallı bir adamın gölgesi ileri geri, ileri geri hareket ediyordu. *Yunega*. Beyaz adam. *Etsi*'yi, annemi incitiyor. Hıçkırıkları sessizdi. Daha yüksek sesle, adamın vücudunun anneme vurduğu tokat sesleri duyuluyordu. Başka bir beyaz adam hazır bekliyordu. Sırasını bekliyordu. *Yunega*'nın kokusu beni boğuyordu. Yıkanmamış bedenler. Kızarmış yiyecekler. Çürük diş ve ıslak tüy kokusu. Ve havadaki erkek kokusu.

Gölgeleri izleyerek ellerimi evimizin toprak zemininde birleştirdim. Serin ve pürüzsüzdü. Biri sıcak kumaşın üzerinde. Nemli ve sıcak. Bakmak istemedim. Ama rüyamda başımı çevirdim ve baktım. Yerde bir adam yatıyordu, yüzü yukarı dönük. Üzerinde birçok renkten oluşan uzun bir dokuma gömlek vardı, geniş bir kumaş kemer onu bağlıyordu. Kan gömleğini kaplamıştı, loş ışıktaki simsiyah görünüyordu.

Gözleri açıldı, sanki duvarlardaki ve tavandaki gölgeleri izliyormuş gibi bakıyordu. Benimki gibi sarı gözler. *Edoda*. Babam. Onu öldürmüşlerdi. *Yunega* onu vurdu. O öldü. *Edoda*, onu kurtaracak olan değişimi gerçekteştirmeden öldü. Sadece elleri canavara dönüşmüşü, *tlvdatsi*'nin pençelerine.

"Benim sıram. Bırak onu. Benim sıram."

"İşim bittiğinde," diye nefes nefese kaldı. "İşim bittiğinde onu alabilirsin."

Ürperdim. Kuru gözlü. Sessiz. *Edoda*'ya bakıyordum. Elimi açtım ve babamın göğsündeki yaranın üzerine, kanının içine koydum. *Sıcaktı. Hâlâ sıcak*. Elimi kaldırdım ve *Edoda*'nın kanını yüzüme sildim, soğuk parmaklarım yavaşça hareket ediyordu. Kanı hızla soğudu ve ölülerin soğukluğunu tenime taşıdı. Elimi tekrar kana soktum; şimdi daha soğuktu. Çok hızlı soğuyordu. Parmaklarımı tekrar yüzümden aşağı sildim, ölümün serinliğini takip ettim. Elimi tekrar kanının içine soktum.

"Hey, evlat. Ne halt ?"

Yukarı baktım. *Yunega*'nın yüzüne. Mavi gözlerine. Hırıltılı saçlar. Beyaz adam kokusu. Elimi babamın kanından kaldırdım ve yüzümü boyadım. Kan çizgileri. Gözlerini tutarak. Ölümüne söz verdim.

* * * *

Kendimi yataktan fırlattım. Önce omuzum yere çarptı. Yuvarlandım. Duvara çarptım. Ve uyandım. Rüya yüzünden kafam karışmıştı.

Hayır. Rüya değil. Bir anı.

Banyoya gittim ve kahvaltıdan kalan her şeyi kustum. . Tekrar tekrar. Geriye sadece kuru kusmuk kalana ve bağırsaklarım acıdan kıvrana kadar. Gözyaşları ve sümük yüzümü kapladı. Ağzımdaki son kusmuğu da tükürdüm ve tuvaletin yanında yere yığıldım. Sessizce hıçkırıyor, nefes nefese kalıyordum.

Unutmuşum. Babamı öldüren adamları unutmuşum. Anneme tecavüz edenleri. Yüzümdeki kanlı çizgileri unutmuşum, soğuk ve yapış yapış. Nasıl unutmuşum? Nasıl unutmuşum?

Kurtlar bana hatırlattı. Etrafımda dolanıyorlardı. Çıplak ve yırtıcı. Tıpkı babamı öldüren ve anneme tecavüz eden adamlar gibi. ürperdi, kemiklerim titredi. Nasıl unutmuşum ki?

Uzun dakikalar sonra uzanıp sifonu çektim, ayağa kalktım ve diş fırçamı ve macunumu yanıma alarak tekrar duşa girdim. Orada uzun süre kaldım.

* * * *

Ben giyinirken karanlık çöktü. Kızarmakta olan ve altındaki viskinin kokusunu alabiliyordum. Evangelina evdeydi, fazla et yemediği için benim için bir şeyler içeren bir akşam yemeği hazırlıyordu. Yemek yiyecek havada değildim. Gözlerimi kapattığımda kütük duvarda hareket eden adamın görüntüsünü görüyordum. İzleyicinin mavi gözleri benimkilere bakıyordu. Barut, meni, ter ve ıslak tüyler kokuyordu. Klima açıldığında serin evin içinde titredim.

Önümde zor bir gece vardı ve kaloriye, sakinliğe vardı. Bu yüzden rüyayı zihnimde karanlık bir yere ittim, tekrar geleceğini biliyordum, annemin ya da babamın intikamını almak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Hafızamın gerçek olmasının üzerinden yüz yıldan fazla zaman geçmişti. Artık intikamdan mahrum bırakılmış ve başka, daha güçlü bir yaratığın bedenine hapsedilmiş bir çocuk değildim. Bu kez Canavar-form'da saklanamazdım. Tüm bunlarla yaşamak zorundaydım. Bazen bilmemek iyi bir şeydir.

Saçlarıma kazık sapladım, evle birlikte gelen bornozu kuşandım ve çıplak ayakla mutfığa gittim. Bornozun altına Deon'un bana verdiği siyah ipek taytı giydim. Taytın yerinde duracağını ya da en ufak bir rahatlık sağlayacağını düşünmezdim ama öyleydi, ben hareket ettikçe onlar da hareket ediyordu. Bunu ona itiraf etmekten nefret edecektim. Kına yakacaktı.

Evangelina mutfaktaydı, bu gece viskisini buzsuz içiyor ve bir melodi mırıldanıyordu, uzun kızıl saçları bağlı değildi ve yumuşak bir müzikle dans ederken sallanıyordu, Keltçe ve vahşi bir şeydi, davul ve flüt çalıyordu. Kokulu mumlar yakmıştı ve onlar

Hareket ettikçe çırpınıyordu, rüyamdaki görüntüler gibi rahatsız ediciydi ama çok daha güzel kokuyordu.

Mum ışığında Evangelina'nın saçları Molly'ninkinden daha koyu kıızıl görünüyordu, üzerinde zengin kahverengi çizgiler vardı ve odada dans ederken sıcak bir aura gibi yumuşak kırmızısı bir parıltı yayıyor gibiydi. Genellikle ağırbaşlı iş kıyafetleri ama bu gece Mol'un en büyük kız kardeşi dansıyla birlikte salınan bol çiçekli bir elbise giymişti ve bana baktığında sırtarak kadehini sessiz bir şekilde kaldırdı. Sırtması ve kadeh kaldırması yeterince şaşırtıcıydı, çünkü Evangelina kız kardeşinin çok sevdiği motosikletli anneyi pek onaylamıyordu, ama kolunu benimkine dolayıp beni dansına çektiğinde, şaşırmaktan daha fazlasını yaptım.

Yaşadığım şokla ayaklarımın dengeyi ve ritmi bulması zaman aldı ama üç garip adımdan sonra bunu telafi ettim ve ritme ayak uydurdum; başka seçeneğim yoktu, ya dans edecektim ya da düşecektim. Ben hareket eder etmez Evangelina beni bıraktı ve dikdörtgen masa ve sandalyelerin etrafında sallanmaya başladı. Dans etmeyi bıraktım ama yüzümde yarım bir gülümseme belirdi ve rüyamdan bana yapışan korkunun bir kısmı hafifledi, neşesi ve yarı sarhoşluğu tarafından geri itildi. Belki de bu bir büyüydü, onun kahkahalarından ve viskinin sıcak kokusundan yapılmış bir büyü, ama her neyse, ruhumun derinliklerinde gezinen melankoliyi, aslında çok daha fazlası olan rüyanın ıstırabını hafifletti. Kendime ait olmayan sihirden hoşlanmazdım ama bunu memnuniyetle karşıladım. Bu... iyileştiriciydi. "Görüşmelerde iyi bir gündü, anladığım kadarıyla?" dedim.

Başını geriye doğru sallayıp kollarını zafer dansı olabilecek bir şekilde kaldırdığında, bu sert, muhafazakâr kadını bu kadar kaygısız gördüğüm için gülümsedim. Evangelina, Everheart kardeşlerin en büyüğüydü, benden on yaş büyüktü, hiç evlenmemişti, Kelt savaşçı kadını Boadicea gibi bir savaşçı kadar sertti. Aynı zamanda bir iş kadınıydı, mantıklı, kararlı, yargılayıcı, ancak bir durumu her görebiliyordu. Ondan ölesiye korkuyordum. Ama Molly istediği için burada kalmasına izin vermiştim. Molly istediği için çok şey yapıyorum.

Evangelina ve New Orleans cadı konseyi, vampir konseyinden bir heyetle üç şey hakkında görüşmeler yapıyordu: hakları, güvenlikleri ve on yıllardır kara büyü törenlerinin bir parçası olarak cadı çocuklarını öldüren kaçık bir vampir yüzünden gençlerini kaybettikleri için yasal tazminat, kasamda kara büyülü, pembe bir elmas saklamama neden olanlarla aynı. Böylesine karanlık bir işi varken onu bu kadar mutlu görmek bana kendimi iyi hissettirdi.

Buzdolabını açtım ve altın rengi buğday birasının kapağını kapattım. Evangelina viskisinden uzun ve yavaş bir yudum aldı ve sonunda yutkunurken dudaklarını şapırdattı. "Bugün işler son derece iyi gitti. Evet, öyle oldu. İyi gitti çünkü George Dumas senden hoşlanıyor." Şişeyi neredeyse düşürüyordum, karnımdan kırılgan bir kahkaha yükseldi. Kırılgan sakinliğim paramparça oldu. "Bence sen de ondan hoşlanıyorsun." Yüzümde gördüğü şeye güldü. "Hem de çok. Molly de benimle aynı fikirde."

Ama gözlerinde, karşılıklı çekimin -her ne olursa olsun- olduğunu söyleyen karanlık bir şey vardı.

harekete geçilmemiş olması kötü ve tehlikeli bir şeydi.

"George..." Durdum, biramı yudumladım, düşündüm. "George iyidir. Harika bir adam. Bir zamanlar onu gözümü kırpmadan kapardım. Ama o Leo'ya ait, kalbi ve kanı ve-" Durdum ve sırtışıma gizleyerek tekrar yudumladım. Neredeyse "ve büyük kediler iyi paylaşmazlar" diyecektim. "Ben paylaşmam" demeye verdim. Beast kahkahalarla ofladı, zihnimde yuvarlandı, pençelerini çenesinin altına koydu ve gözlerini kapattı.

Evangelina bir sandalyeyi işaret etti ve oturdum. İyi bir porselen bulmuştu, o kadar narindi ki ışık tabağı içeriden aydınlatıyor gibiydi, patinası yalan söylemiyorsa eskiydi. Ve gerçek gümüş. Bira masanın üzerinde eğreti duruyordu ve onu bir kenara bıraktım. Bana buzlu su doldurdu ve fırını açtı. Tanrım, bir koku yayıldı, sığır eti ve karabiber. Sıcak patates. Brokoli ocakta buharda pişiyordu. Üç yıldızlı şef misafirim tabağıma krallara layık yemekler koydu. Çifte fırında patatesin içinde ekşi krema, peynir ve pastırma parçaları vardı, ıspanak salatasının üzerinde sıcak pastırma sosu vardı ve brokolinin üzerine dökülmüştü ve ben tam bir memnuniyetle nefes aldım ve iç çektim. Evangelina usulca güldü ve karşıma oturdu. Bir dua mırıldandı. Onun benimle aynı tanrıya tapıldığını ama itiraz etmedim. Sadece sessiz bir tane ekledim. Ve daldım.

Yarısına geldiğimde Evangelina'nın tabağına baktım. Çoğunlukla salata, otlu yumurta ve yumurtalı muhallebi vardı. "Bu gece ne giyeceksin?" diye sordu. "Dolabımı gördüm ve sadece birkaç şeyin var."

"Dolabımı gördün mü?"

"Bir hizmetçi tutmamı mı tercih ederdin? Ya da Deon'un temizlik

yapmasını mı?" "Oh, kesinlikle hayır."

Evangelina kıkırdadı ve biraz ıspanak yedi. pastırma olmadan. İğrenç.

"Geniş yakalarında ısıtılı şeyler olanı giymek için emir aldım."

Yemeğin geri kalanında kız kıza sohbet ettik, Molly'nin ejderha kız kardeşiyle bu kadar konuşkan olmak tamamen garip bir deneyimdi. Tiramisu aromalı bir tatlı çay döktü ve üzerinde traşlanmış nane bulunan buzlu bir şekerlemeden küçük kaseler servis etti. Cennet gibiydi. Beklemediğim bir şekilde beni rahatlattı ve geceki işim için beni tazelenmiş ve sakin bıraktı.

BÖLÜM 8

O zaman genç öl, Sonny

Limuzin caddeden aşağı indiğinde giyinmiştim, V-8 motoru gümbürdüyordu. Vampirler hiçbir şekilde çevreci değildir ve benzin tasarrufu yaparak gezegeni kurtarmak öncelikleri arasında değildir. Döndüm, uzun elbisenin ayak bileklerimin etrafında dönmesine izin verdim, eteğin hareketi ne kadar engelleyeceğini kontrol ettim. Kolsuz elbise ince siyah ipek krepten yapılmıştı ve siyah ipek şömiz şeritleriyle edepli bir şekilde tutturulmuş daldırma bir yakası vardı. Yakası, ışığı yakalayan ve kehribar rengi irislerimi yansıtan minik yüzlü sitrinler, sarı kuvars ve siyah jet boncuklarla işlenmişti. Yeni payet çivili deri kılıf kayışları elbisenin belinden ve bir yakanın altından kemerle bağlanırken, kılıf ve H&K, yakadan kalçalarımın kadar uzanan kısa bir pelerinin altında sırtımın küçük kısmına sıkıştırılmıştı.

Bir partiye katılmak istemiyordum. Evde kalıp Evangelina'yla film izlemek ve belki de onun ev yapımı dondurmalarından bir kova yemek istiyordum ama yapacak işlerim vardı ve Leo Pellissier benden bunları yapmamı bekliyordu. Dönüp aynada kendimi izledim.

Elbise silahları gizlerken beni çok daha klas gösterecek şekilde tasarlanmıştı. Ayna, tasarımcının başarılı olduğunu gösteriyordu. Hareket ettikçe kabaran geniş ve dökümlü eteğimin altında, kalçalarımın bağlanmış üç ince bıçak ve bir vampir öldürücü vardı. Saçlarım örülmüş ve kafa derimi ağrıtabilecek kadar sıkı bir topuz haline getirilmişti ve sekiz gümüş uçlu ahşap kazık saç tokası görevi görüyordu. Tek mücevherim altın külçeli kolyem ve elbisemin taşlı yakasıydı. Canavar silahları, kollarımın ve boğazımın çıplak tenini görünce içimden memnun bir mırıltı geçirdi. *Tuzak*, diye düşündü bana. *Av gibi görünüyor ama değil.*

Makyaj yapma konusunda becerikli değildim, bu yüzden sürdüğüm tek şey kan kırmızısı rujdu. Sade ve çarpıcı olmak en iyi seçeneğimdi. Ayağıma yeni dans ayakkabıları bağlanmıştı, kulüp ayakkabısı değil, gerçek dans ayakkabısı, balo salonu dansçıların giydiği türden, ayakkabıyı yerinde tutmak için kayışları ve denge için hafif tıknaz topukları vardı. Onları giydiğimde 1.80 ve . *Av gibi görünüyor ama değil.* Evet. Aynen öyle. Ve Evangelina'nın dansının büyüsünden ve hazırladığı akşam yemeğinden sonra bunu başarabilirdim - çoğunlukla et ve karbonhidrat, benim türümde bir yemek.

Doğası gereği fedakâr biri değildi ve benim bundan faydalanmamı mı istiyordu yoksa ben sadece onun özel mutluluk büyüüne mi kapılmıştım merak ediyordum. Sebep her ne olursa olsun, artık kâbuslar görmüyordum. Beni vardiyaya hazırlayan derin bir nefes gibi sakinleştirici bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. Rüyalarla daha sonra ilgilenebilirdim. Dolabımdaki silah dolabının kilidini çevirerek kullanmadığım her şeyi içeriye kapattım.

Kapı çalınmadan önce ön kapıya doğru ilerliyordum ama Evangelina benden önce davranarak kapıyı ardına kadar açtı, böylece sokak ışığıyla antrenin ışığı birleşip birbirine karıştı ve Bruiser'ın gözleri uyum sağlamak zorunda kalmadı. Kapının girişinde duruyordu, siyah smokini bedenine uyum , dans ayakkabılarıyla bile benden uzundu, omuzları boxer genişliğindeydi ve poposu

takım elbisenin pahalı kesimi tarafından sarılmıştı. Saçları bu gece farklıydı, arkaya doğru taranmış ve köpükle düzeltilmişti. 1940'ların tarzı zarif görünüyordu ve saçlarını normal kahverengisinden daha koyu gösteriyordu. İçeri girerken Evangelina'yı görmeden başını salladı, gözleri üzerimdeydi, ayak parmaklarımın ucundan başımın arkasında ahşap ve gümüş bir hale gibi yayılan kazıkların ucuna kadar hareket ediyordu. Gözleri üzerimde gezinirken sıcak ve ağırdı ve sanki bana dokunmuş gibi kızardım. Bu, rüyalardan arta kalan anıları çok uzaklara itmeye yetti. Evangelina omzunu iterek onu içeri taşıdı ve kapıyı kapattı.

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama "Silahlar?" dediğinde hayal kırıklığına uğramadım. Gözlerini ondan ayırmadan ona listeyi verdim ve ben konuşurken ağzı kıvrıldı, bakışları bıçakların ve silahın olası yerini arıyordu. "Göster bana."

Arkamı döndüm ve kılıfı göstermek için küçük pelerini yukarı kaldırdım, sağ elim silahı çekmek için dipçikteydi ve bacaklarımı teker teker dansçı tekmeleriyle etek yırtmacından geçirerek geri döndüm. Bruiser bir bacak adamıydı ve teninin parlamasıyla göz bebekleri büyüdü. Tekmelerin ve tenin çoğu kız için flört anlamına geleceğinden emindim ama bunu nasıl geliştireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kendimi temin ederim ki böyle bir arzum da yoktu.

Kendimi mahcup hissederek başımı eğdim ve küçük çantamı alıp uzun askısını bir omzuma geçirdim. Evangelina'ya başımla veda ettim ve onu Bruiser'ı izlerken yakaladım. Bruiser'a hızlı bir bakış attığımda onun da beni izlediğini gördüm, yüzünde şaşkınlık ve hoş olmayan bir spekülasyon vardı, sanki Evangelina'yı yeni tanımış gibiydi. "Bayan Everheart," dedi.

"Baloda iyi eğlenceler, Bay Dumas." Bu akşam birkaç kez gördüğüm yarı sarhoş selamıyla neredeyse boş kadehi kaldırdı, ancak bu sefer taş gibi ayık görünüyordu. "Sindirella'nın altın yumurtlayan tavuğunuzu öldürmesine izin vermeyin."

Sert ses tonu ve hakaret karşısında irkildim, kendimi enayi yumruğu yemiş gibi hissettim. Bruiser, "Bu seni o karmakarışık tekerlemedeki çirkin üvey kardeş yapar," dedi.

"Daha çok batının kötü cadısı gibi, tatlım, süpürgesi, zencefilli evi ve arkada lanet pişirmek için büyük bir kazanı var."

"Ben sizin büyücü değil de beyaz bir cadı olduğunuz izlenimine kapılmıştım."

"Müzakereler sırasında ince bir çizgide yürürüm. Ve gerektiğinde athame'imi kana buladığım da bililir."

"Bunu aklımda tutacağım, Bayan Everheart."

"Bunu sen yap, Mis-ta Du-mas," dedi, alay eder gibi heceleri ardı ardına sıralayarak. Evangelina arkasını döndü ve mutfağa geçerek müziğin sesini açtı, Kelt notaları havada çınılıyordu.

Bruiser'ın gözleri onu kapı aralığından takip etti ve soru sormak için bana dönmeden önce bir süre orada kaldı. "Onun benim misafirim olduğunu biliyordun, değil mi? Molly'nin fikriydi bu arada, benim değil."

"Aklımdan çıkmış olmalı." Her zamanki gibi, düşünceli olduğu zamanlarda, Amerika'da geçirdiği onlarca yıl boyunca susturulmuş olsa da İngiliz aksanı ortaya çıkıyordu. Bu ona karışık bir aksan veriyordu; kısmen İngiliz, kısmen eski Amerikalı, kısmen de modern Amerikalı. Bana yarım gülümsemesini, ayak parmaklarımı kıvırdığı bilinen zayıf ama yoğun gülümsemesini verdi ve gözleriyle vücudumu tekrar taradı. "Bu gece çarpıcı görünüyorsun Jane, ölümcül ve güzel."

Çarpıcı. İyi bir kelime seçimi diye düşündüm. "Teşekkürler. Sen de iyi görünüyorsun." Başımı eğdim. "Silahlar mı?" Alıntı yaptım.

Bruiser ceketini yana doğru kaldırarak yarı otomatik tabancasını sanki tek silahıymış gibi ortaya çıkardı ama Bruiser Leo Pellissier'in güvenliğini sağlıyordu, bu da New Orleans'ın büyük Mithran Klanı anlamına geliyordu, bu da bu gece çok sıkı olduğu anlamına geliyordu. Bileğine baktım ve gülümsemesi bir parça genişledi. "32 kalibre," dedi, ses tonu kesindi. Belini gösterdiğimde bir kahkaha attı ve "Omurga kılıfında iki bıçak ve bir 38'lik" dedi. Bir parmağımı bir kolundan diğerine ileri geri salladım. "Her bilekte bir bıçak," diye kabul etti, "daha fazla değil. Bizi Bond kadar iyi silahlandırmak için tek ihtiyacımız olan ayakkabılarımızın parmak uçlarındaki bıçaklar. James Bond," dedi Sean Connery . Bana kalırsa Connery her zaman seksi bir erkek olmuştu.

Silahların konuşulmasıyla birlikte nabzım ve nefes alışverişim duruldu; ruhumda hâlâ sarmal olan gerilim gevşedi. *Evet. Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.* Ön kapıyı arkamdan kilitledim ve limuzine doğru ilerledim, tereyağı gibi yumuşak deri koltukta kaydım ve "Umalım da bu gece kimseyi öldürmek zorunda kalmayalım. Katıldığım son vampir partisinde neredeyse mükemmel bir elbiseyi mahvediyordum."

"Sana bir tane daha gönderilmesini sağlayacağım," dedi Bruiser, arabanın kapısını kapattı ve dış uyluğu benimkine degecek şekilde yakın oturdu. Kalçasının sıcaklığı kumaş katmanlarının arasından geçip benimkine değdiğinde limuzin kaldırımdan uzaklaştı. Limuzinin zeminine baktım, Bruiser ve ben bir vampir partisine son gidişimizde orada kalmıştık.

Lanet olsun. Bir erkek arkadaşım var. Kahvaltı yaptığımız yere başka bir kızla geldikten sonra ortadan kaybolan. Kalbim bir kez sertçe çarptı ve bir dakika önce orada olmayan sıcaklık içimde fısıldadı. Kalçamdan yukarı çıkıp karnımın alt kısmına yerleşti. Bir nefes sonra Evangelina'nın dansının büyüğü gibi baş döndürücü ve sarhoş bir şekilde dışarı çıktı ve içimden geçti. Sevinç ve neşeyle ördüğü büyü gibi. Ve onun alayını hatırladım.

Dans ettiği büyüünün bir kısmının beni etkilediğini biliyordum. Beni sakinleştirdi ve daha sonra mutlu duygularımın artırdı. New Orleans'a ilk geldiğimden beri hepsi de benimkine benzemeyen çeşitli büyülerle karşı karşıyaydım. Son birkaç gün içinde de pek çok büyüyle karşılaşmışım: değişim büyüğü, Evangelina'nın cadı büyüğü ve hatta Gee'nin tenimdeki mavi büyüğü; bunlardan herhangi Beast'in vahşi etkisini etkileyebilir ve

Kendi Skinwalker enerjilerini. Bu, her kızı biraz sarsabilecek bir büyü kokteyliydi.

Bruiser yanımdaki koltukta kıpırdandı ve karnımdaki sıcaklık küçük bir takla attı. *Kes şunu*, diye emrettim kendime. Ama nabzım hızlandı ve Bruiser ile beni çarşafı yırtılmış, yastıkları yerde ve yatağı eğrilmiş büyük bir yatakta gördüm. Nefes nefese, terli ve biraz da kanlıydık. Beast'in iyi seks anlayışı. İçimdeki sıcaklık buharlaştı, onunki benimkinden daha fazlaydı.

Sihirli. Evet. Bu sihirdi. Evangelina'nın büyü. Ve çok güçlüydü. Birden, küçük cadının bunu bana bilerek yapıp yapmadığını merak ettim. Ellerimle ne yapacağıma karar veremedim. Ellerimi kucağımda birleştirdim, bu bana hiç de şık gelmiyordu. Ama onları yanlarıma koyarsam, biri Bruiser'ın kucağında olacaktı. Gülme isteğimi bastırdım, bunun gergin bir titreme olarak ortaya çıkacağını biliyordum. Tanrı aşkına, ben bir vampir avcısıydım.

Artık Bruiser ile çılgın öpüşme seansları olmayacaktı. Hiçbir yerde olmayacak. Artık bir erkek arkadaşım vardı. Rick. Güzel çocuk Ricky Bo. Beni aldatıyor olabilirdi. Rick'in başka bir kadınla birlikte olduğunu düşününce nabzım acı verici bir şekilde hızlandı, kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı. *Kahretsin*. Evangelina bana ne yapmıştı?

Canavar bir pençesini zihnime dayadı, pençeleri aşağı doğru bastırdı, neredeyse acıtacak kadar uyguladı ama tam olarak değil. Pençelerinin altında kırmızımsı enerjiler gördüm, kıvılcımlar saçıyor, parlıyor ve kıvrılıp gidiyordu. Evangelina'nın büyü Canavar'ın pençelerinden kaçtı ve karanlıktaki pembe zerrecikler gibi dağıldığını neredeyse görebiliyordum. Gözlerimi kapattım ve koltuğa yaslandım, çok hızlı nefes alıyordum ama kontrolümü tekrar ele almıştım.

"Leo'nun Haydut Avcısı olarak," dedi Bruiser ve ben ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamakta zorlandım. Oh, evet. Bruiser hâlâ yeni bir elbiseden bahsediyordu. "-ve işe alınan güvenlik, önümüzdeki yıl bu tür birçok yüksek öncelikli etkinliğe katılmanız beklenecek ve aynı elbiseyle görünmeniz hiç de uygun olmayacak. Şikâyet etme," dedi, sanki nefret ettiğim bir provaya itiraz edecekmişim gibi. "İyi para alıyorsun. Hem güzel hem de ölümcül görünmek işinizin bir parçası ve elbiseler de işle birlikte geliyor. Madam Melisende dükkanında son ölçülerinize göre ihtiyaçlarınıza uygun bir şey hazırlayacak, elbiseyi teslim edecek ve küçük ayarlamalar yapacak. En fazla çeyrek alacaktır. Ve biliyorsunuz, değil mi, çoğu kadın iş paketinin bir parçası olarak tasarımcı kıyafetleri verildiğinde zevkten inler."

Anlattığı senaryoda şikâyet edecek bir şey bulamadım, özellikle de o öderken ve beklenmedik *güzel* yorumu yaparken. Neredeyse ona çoğu kadın gibi olmadığımı hatırlatacaktım ama bunu zaten bildiğini fark ettim.

Bruiser bir kadeh şampanya doldurup bana uzattı. Aldım, yudumladım. Ben daha çok biracı bir kızım ama bunun çok iyi bir şey olduğunu ben bile söyleyebilirdim. Hâlâ cadı büyüyle çalkalanan içimi daha da rahatlatı. "Güzel," dedim.

Bruiser mırıldanarak , yumuşak bir *hmm*, ama arabanın camından dışarı bakıyordu.

Kafası meşguldü ve ben izledikçe kendi içine çekilip benden uzaklaşıyor gibiydi, mesafeli ve çekingendi, kendi düşüncelerine dalmıştı. Daha iyiydi. Çok daha iyi. Onun uzaklığı ve Beast'in zihnindeki pençesi Evangelina'nın son büyüünü de güneşin yağmuru buharlaştırması gibi üzerimden uzaklaştırdı. Son blokları sessizlik içinde geçtik.

Vampir karargâhına vardığımızda şoför binanın arka tarafına doğru sürdü, sokakta park etmiş birkaç arabanın ve siyah panelvan bir minibüsün yanından geçti. Tavanından antenler sarkıyordu. "Polisler burayı izliyor," dedim.

"Not edildi," dedi Bruiser.

Şoför park etti. Bruiser kapıyı açtı ve beni yardımcısı Tyler Sullivan' teslim etti, "Bayan Yellowrock ile güvenlik önlemlerini bir kez daha gözden geçirin. Eğer herhangi bir değişiklik önerirse, yapın ve değişikliklerden beni haberdar edin." "Elçi ve yardımcısı bu öğleden sonra özel bir araçla geldiler ve o zamandan beri odalarına yerleşmiş durumdalar." Ağzında ince bir çizgi oluştu ve ekledi, "Kendi güvenliklerini getirdiler, bir... bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum ama insan değil. Leo kedi olmadığını söylüyor; ölü balık gibi kokuyor ve hızlı. Bir kez odasından çıktı ve kamerada gerçek zamanlı bir bulanıklık var ama binadan dışarı çıkmadı. Ağır çekimde yeşil derili insansı görünüyor."

Ağır çekim, dijital yayının haliydi. Yeşil derili ve ölü balık gibi kokan yaratığın ne olduğunu düşünürken işin gerekleri beni ele geçirdi. Kulağa pek öyle gelmiyordu ama güvenlik görevlisi olarak görevlendirilen herhangi bir yaratığın bizimkine zıt bir işi olabilirdi. Gözümüzün üzerinde olması gereken biri.

Bu geceki karışıma yeni bir türün eklenmesi beni hiç de mutlu etmedi. Park alanında dolaşan silahlı, tehlikeli ve kan hizmetkârları gibi kokan adamlara baktım. Hepsi gergin görünüyordu.

Bruiser, Tyler'a "Ona iyi bak. Onu beladan uzak tut." Yürüyüp .

Onu beladan uzak tutmak mı? Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Tyler'a sormam gereken daha önemli bir soru vardı. "Neden herkes bu kadar gergin?"

Beklenmedik bir şekilde konuşkan olan Tyler, "Leo kurtlardan nefret eder ama ulusal vampir konseyinin kedigillere gösterdiği ilgiden dolayı elçiyle ilgilenmekten başka çaresi kalmadı. Bu konuda mutlu değil." Yüzümü inceledi ve ekledi: "Söylentilere göre *kurtadamlar* şehirdeymiş."

İfadesini onaylamak için başımı eğdim. "Öyle. Ve Leo mutsuz olduğunda herkes mutsuz olur. Anladım."

Tyler dedi ki, "Gel. Adamların burada, koruma altında ve George onları incelemeni istiyor."

Kimse *ni* *nin* *kı* *çına* *termometre sokmuyorum*, diye düşündüm, ama şunu anlayacak kadar akıllıydım

Bu ama kaba düşünceyi kendime sakladım.

* * * *

"Adamlarım" altı eski denizciydi, kilitli bir odada tutulmaktan, silahlarının vampir kan hizmetkârlarının elinde olmasından memnun . İki asabi homurtu arasındaki bağırsık çağırış koridorun sonuna kadar duyuluyordu. Wrassler'ın kapıyı korurken yüzünde beliren ifadeye bakılırsa o da duyabiliyordu -gelişmiş işitme duyusu, kan hizmetkârlarının bir vampirden düzenli olarak kan yudumlamasının bir başka faydası olarak sayabilirim.

Tyler başka bir koridora saptı ve ben takım elbise içinde rahatsız görünen, siyah kravatlı bir ayı gibi, iletişim kulaklığı takılı, sol kulağında kulaklık olan Wrassler ile kaldım. Kapıyı açtı ve ben içeri girdim, Wrassler da . Sözümlü kestim, "Ölmenizi isteseydim ve dolu bir Uzi'm olsaydı, bu kapıyı açıp hepinize sıkabilirdim."

Tepemden bir tıkırtı duydum ve önümdeki askerleri hızla saydım. Beş, beklediğim altı değil. Yukarı baktım ve Derek Lee'nin gözleriyle karşılaştım. Dolgun dudakları bir kahkaha atıyormuş gibi kapalıydı ve tavan döşemelerinin üzerindeki desteklere tünemişti. Vücuduna yer açmak için iki kiremit kaydırılmıştı ve koyu teni ve gece kamuflajı gölgelerle karışmıştı. Elindeki dokuz milimetrelik silahı kafama, bir diğerini de Wrassler'a doğrultmuştu. Tartışma, biri bizi ele geçirene kadar kaç kişi olduğumuzu görmemizi engellemek için bir oyundu. Düzgün ve zekice. Arkamdaki iri adam hareketsiz bir şekilde donup kalmıştı, silah burnuna birkaç santim uzaklıktaydı. Odanın öfke feromonu kokmadığını ancak şimdi fark ettim. Gülmeye başladım.

"Hepimizin ölmesini isteseydin," dedi Derek, "kapılarına giden yolu sen açıyor olurdun, Kızılderi Prenses. Bu arada elbisen güzelmış, özellikle de buradan." Derek elbisemin ön kısmına bakıyordu. Elimi göğsümün üzerinde gezdirme isteğime karşı koydum.

Wrassler, "Buraya nasıl silah soktun?" diye sordu.

"Ben iyiyim. Senin çocuklardan daha iyiyim." Derek tavandan indi, kolay bir zarafetle yere indi ve silahları bana uzattı. Gösteri bitmişti ve silahların bırakılmasıyla alfa pozisyonum belirlenmişti. İyi idare edilmişti. Klasik Derek.

"Derek Lee, Wrassler'la tanış,"

dedim. "Senin için iyi bir isim," dedi

Derek.

"Neden bir takma adın yok?" Wrassler sordu. Derek bana baktı.

Bir cevabım yoktu. Bazı insanların takma adı vardı, bazılarının yoktu. Bu kadar basit. Nedenini anlamak için kendimi sorgulayacak değildim. "Araziye bir göz attın mı?" Sorum, Bruiser'ın kalçama yaslanmasının son etkilerini de silmişti ve eğer içimden bir ses hâlâ onunla yatmamı öneriyorsa, bunun suçunu büyülere ve Rick'e atabilirdim.

başka bir kız. Çalışma vakti gelmişti.

"Park alanının yanındaki arka duvardan içeri bir adam soktuk. Bir kamera yerleştirdik. Etrafta hız yapan komik görünümlü küçük bir adam gördük."

"Yeşil deri mi?" Ben sordum.

". Düşük ışık kamerası sadece ısı işaretlerini gösterdi. Bir insandan daha soğuk, bir vampirden daha sıcak."

"Yerleşkeye bir adam mı soktunuz?" Wrassler tekrarladı.

"Gir ve çık. Baykuş boku gibi kaygan, adamım. Dediğim gibi. Biz çok daha iyiyiz."

Wrassler'ın ağzı açık kaldı. Yaklaşan sidik yarışını engellemek için dedim ki, "Arazide ve binada çalışmamız gerekiyor. Wrassler, Derek'in adamlarından biriyle bir elektronik teknisyeni gönder ve bakalım Leprikon'un arabalara ya da binaya yerleştirmiş olabileceği bir şey bulabilecek misin?"

"Ben ET'li adamla gideceğim."

Konuşan homurtuya baktım. Derek ve benimle birlikte iki işte daha bulunmuş ve ikisinden de sağ kurtulmuştu ama adını bilme ayrıcalığına hiç sahip olmamıştım. Bu sefer göğüs cebinde V. Angel's Tit yazan askeri bir kimlik taşıyordu. Kaşlarım kalktı ve muhtemelen melez bir çocuk olan, café au lait tenli ve yeşil gözlü adam bana sırtıttı. Görünüşe göre hâlâ isimlerini bilmeye layık değildim. Etrafa hızlıca bir göz attığımda V. Martini, V. Lime Rickey, V. Chi Chi, V. Hi-Fi ve V. Sunrise isimlerini gördüm. "V" ilk harf olarak kullanılıyor ve ardından içki ismi geliyor. Bu işin kod adı Votka mı?"

"Votka Ball Buster," dedi Derek.

Ball Buster'ın başka bir içki olduğunu sanıyordum. Derek'in adı resmen V. Lee'nin Teslimiyeti'ydi. Ne içkisi olduğunu bilmiyordum ama İç Savaş notu hoştu. Wrassler'a, "Onlara silahlarını ver," dedim, "her birine senin güvenlik elemanlarından ya da kızlarından birini ver ve işe koyulsunlar. Eğer duvarı aşır içeri girdilerse, başka birinin de girmiş olabileceğini varsaymalıyız."

Wrassler başını salladı ve kulaklığına dokunarak mikrofona yumuşak bir sesle konuştu. Konuşması bittiğinde bana "Peki sen?" diye sordu.

"Güvenlik konsolunu tekrar görmek ve tavsiye ettiğim kamera yerleştirme güncellemelerini kontrol etmek istiyorum. Basın girişine tekrar bakmak istiyorum. Ve acıktım."

"Yeşil oda üçüncü katta, balo salonunun dışında. Atıştırmalıklar ve sandviçler, su, kola ve kahve mevcuttur. İsteyen olursa gerçek bir yemekten sonra bira ve içki de var."

Wrassler söyledi.

Votka Chi Chi, "Ne kadar da beyazsın," diyerek iri adamı kışkırttı.

Wrassler, "Teşekkür etmek istiyorsan, Mithranlardan birine bir yudum ikram et," dedi. Sırıttı ama bu sırıtış mizah amacı taşımıyordu. "*Taze et severler.*"

Chi Chi alay etti. "Ben kan fahişesi değilim, beyaz çocuk. Bay Pellissier'in hizmetindeyken aldığımız savaş yaralarını iyileştirmek dışında hiçbirimiz değiliz."

Wrassler yine güldü. "Genç öl o zaman, evlat. Ben altmış dört ." İki adam birbirlerine yukarıdan aşağıya bakarken, askerin kara gözlerinde şaşkınlık göz kırptı.

"Birbirinizi koklamayı bitirdiyseniz," dedim, "yapacak işlerimiz var." *Erkekler.*

Ben Wrassler'la, Derek de yeşil tenli güvenlik görevlisini ilk kez gördüğüm elektronik izleme odasında üzere ayrıldık. Soba borusu şapkalı ve çene bıyıklı Lucky Charms Leprikon değildi. Küçük bir golemdi, dişleri olan Yoda, yaklaşık beş-iki, bir kamış kadar ince, yanlış şekilde bükülmüş gibi görünen eklemeleri, çok ince ve çok yumrulu görünen kemikleri . Kafası vücuduna göre çok büyüktü, kulakları kafatasının çok gerisindeydi ve koşarken bir köpek ya da kedi gibi ayak parmaklarının üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu. Kıyafetleri bol ve boldu, nasıl bir araya getirildiğini tam olarak gizliyordu, ki bu da belli belirsiz bir kurbağaya benziyordu.

Beast doğrulup monitörden ona baktı ve bir pençesiyle beni tuttu. Bana herhangi bir görüntü ya da yorum göndermedi, ancak küçük yeşil adamı öldürmek istediği izlenimini edindim - evet, soluk yeşildi, zeytin serpantin ya da bazı ekmek kalıpları gibi - ve onu akbabalara bırakmak istedi.

Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Wrassler, Yeşil Küflü Adam'ın park alanına ve araziye bir düzine casus göz yerleştirdiğini, görüntüleri ağır çekimde izleyip zaman damgalarını Derek'in arazi görüntüsüyle karşılaştıran kadar yaptıklarının monitörler tarafından fark edilmediğini hemen öğrendi. Elçiler adil davranmıyorlardı ve açıkça New Orleans'ta habersiz, açıklanmamış bir hedefleri vardı. Derek'in IT elemanının park alanındaki mini kameraları bulup çıkarması bir saatten fazla sürdü. Klanların gelmeye başlaması için tam zamanında hallettik.

İki ay önce sekiz klan vardı, klan bağlılıklarına göre iki gruba ayrılmışlardı ve istikrarlı bir güç yapısı vardı. Sonra birkaç vampir pastadan kendileri için daha fazla pay istedi ve küçük bir savaş oldu - kısa, kanlı ve kararlı. Şimdi dört klan vardı: Pellissier, Laurent, Bouvier ve Arceneau. Diğer vampirler ya hayatta kalan bir klan altında birleşmişlerdi ya da ölmüşlerdi. Ya da saklanıyorlardı ve bir darbe planlıyorlardı, eğer dedikodulara inanıyorsanız, ki ben inandım. Sadece Pellissier Klanı gerçek bir güce sahipti, diğerleri Leo'nun parmağı altındaydı. Ya da dışının. Bir benzetme yap.

Wrassler kulaklığına dokundu ve bir tane de bana uzattı. "Misafirlerimiz var." Vampirler gelmeye başlamıştı. Wrassler ve ben acele ediyor gibi görünmeden, ama yine de çok hızlı bir şekilde, elektronik güvenlik izleme sistemini V. Angel'ın Başlığı ve Wrassler'ın kadınlarından birinin ellerine bıraktık, kırbaç gibi ince, yaşlı bir kadın bir stiletto gibi inşa edilmiş ve aynı derecede keskin bir dile sahipti. Kulaklığımı taktım ve mikrofonu çeneme doğru indirdim, balo salonuna ulaştığımızda alıcıyı tabancanın yanındaki küçük pelerinin altına sakladım.

Ne Bruiser ne de Leo görünürde yoktu. Doğru ya. Vampir politikasında Leo en son gelirdi, konuklardan önce. Balo salonunu son bir kez kontrol ettim. Kendine has bir tarzda süslüydü, bir tür sömürge Mağribi karışımı, sivri kemerli ve kubbeli tavanları yüksek, yaldızla boyanmış yivli sütunlarla desteklenmişti. Kubbelerin çoğunda yapay ışıklarla aydınlatılan vitraylar vardı. Bu odaya ya da vampirler tarafından kullanılan konsey evindeki odaların hiçbirine hiç güneş ışığı girmemişti.

Ayaklarımın altındaki halılar o kadar zengindi ki her adımda ayaklarım onlara batıyordu ve halıların bittiği yerde pembe mermer döşeme vardı, bir incinin içi kadar pürüzsüzdü. Duvarları çevreleyen keten örtülü masalar ve yan sandalyeler, müzelere ait mobilyalardı. Curio dolapları enfes sanat eserleri, vampirlerin bağışladığı ilginç tarihi ve arkeolojik eşyalar ve büzülmüş kafalar ve insan kafataslı içki bardakları gibi ürkütücü şeylerle doluydu, kabile yaşamının el yapımı eşyaları: flütler, taş çekiçler, çömlekçi çarkı olmadan şekillendirilmiş ve açık ateşte pişirilmiş küçük çömlek parçaları, sırsız tarafları alışılmadık desenlerde dumanla kömürleşmiş. Her yerde buketler vardı ve havaya güllerin, aromatik zambakların ve yaseminlerin kokusu yayılıyordu.

Altın kaplama servis takımları ve mutfak eşyaları vardı, vampirlere ya da werelere zarar verecek gümüş hiçbir şey yoktu. İnsan hizmetkârlar için peynir, balık, bir düzine et ve buketler halinde dilimlenmiş bir tekne dolusu tropik meyveyle dolu masalar, bir alkol barı ve kırmızı smokin giymiş sevimli bir barmen kan hizmetkârıyla birlikte hazırlanmıştı. Yemekler harika kokuyordu ve midem gurulduyordu. Evangelina'nın bifteği çoktan bitmişti ama yeşil odada beni bekleyen sandviçi almadan önce yapmam gereken çok iş vardı.

Yemek şirketinin getirdiği tüm sunucular incelenmiş ve üstleri aranmıştı ve Leo'ya sadık silahlı kan hizmetkârları binanın her yerinde konuşlanmıştı. Medya mensupları yerlerini almış, kameralar balo salonunun üç stratejik noktasına yerleştirilmişti. Renkli kız - konuklardan ses kesitleri toplayacak bir muhabir- ve canlı yayın muhabiri yerlerini almıştı. Makyöz -bir kız bekliyordum ve cinsiyetçi eğilimlerimi fark etmek garip geldi- yeşil salonda bir köşeyi ele geçirmişti.

Vampir partisine katılanlara yemeklerini sunmak için bir perdenin arkasına yerleştirilmiş gönüllü kan kölelerinin bulunduğu bir kan barı yoktu, basın da orada değildi. Leo bir bildiri yayınlamıştı: Gösteriden önce beslenin. gece ters gidebilecek binlerce şey vardı ama iki yırtıcı türün huzurunda kan kokusu bunlardan biri olmayacaktı. yapabildiğim kadar güvenli ve emniyetliydi. Yine de kapılar açılıp ilk vampirler içeri girdiğinde damarlarımda kan dolaşmaya başladı.

Laurent Klanı bu ilk gelen klandı, yani soyları için en iyi yerlere sahiptiler ve

kan hizmetkârlarıydı ama bu onları klanlar arasındaki sıralamanın en altına da yerleştiriyordu. Vampirlerin teke tek mücadelesi benim alanım değildi. Klanın efendisi Bettina tek başına içeri girdi, minyon kadın kapıda bir podyum mankeni gibi duruyordu. Bettina bir zamanlar Rousseau'nun klan lideriydi ama klanı içindeki rakipleri tarafından, vampir yasalarına göre değil, kişisel olarak onaylanmış bir savaşta, uygun kanalların dışında alaşağı edilmişti.

Dedikodular, klanı dağıldığında Bettina'nın hayatta kaldığını ve Laurent Klanı'nın efendisini kişisel savaşa çağırdığını iddia etti. O kazandı ve Laurent Klanı hayatta kaldı.

Bettina, çoğunlukla Afrikalı ve Avrupalı olmak üzere karışık ırklardan zarif bir kadındı ve bir zamanlar o kadar şehvetliydi ki, şehvet ondan bir yanardağın üzerindeki buhar gibi yayılıyordu.

Şimdi daha soğuk, daha içe dönüktü ve gözleri parladığında bu seksin değil öfkenin ateşiydi. Varisi ve diğer iki usta vampir, koreografik iki yanından ona doğru yaklaştı. kan hizmetkârları olduğu halde odaya girdiler; Leo'nun izin verdiği sayıya göre her vampire iki kan hizmetkârı düşüyordu. Vampir kokusu klima tarafından süpürüldü ve odayı doldurdu, kurutulmuş otlar ve taze kan gibi kokuyordu, eski moda bir şifalı bitki dükkânının içinde bir insanın boğazı kesilse nasıl kokacağı gibi. İlk on iki ziyaretçi gelmişti.

Sırada dört usta vampiriyle Arceneau vardı: Grégoire ve kolunda varisi Dominique, ikisi de sarışın ve yontulmuş yüzlü, iki yanında iki Afrikalı usta, Kabisa ve Karimu, ikizler, ikisi de kadın, uzun boylu ve asil, yürüyen Mısır heykelleri gibi, Madam Melisende, *Modiste des Mithrans*, terzim tarafından yapıldığı belli olan akan kreasyonlar giyiyorlar. Her iki kadın da askerdi. Dosyalarında savaş eğitimi aldıklarını gösteren hiçbir şey olmamasına rağmen, emin adımlarla ve iddialı yürüyüşlerini tanıdım.

Arceneau'nun soyundan gelenler ve kan hizmetkârları etraflarına yayıldı ve balo salonuna doğru ilerledi. Onlardan taze nane kokusu aldım, üzerine biraz biberiye serpiştirilmişti. Bir vampirle bağdaştırabileceğim bir koku değildi ama vampir feromonları da insanlarınki gibi değişkendi.

Saate baktığımda 11:27'yi gördüm. İki klan kalmıştı, sonra da kedilere ilk kez yakından ve kişisel olarak bakacaktım. Canavarım içeride geziniyordu, kafesteki bir aslan gibi yavaş ve adımlarla. Ki o da bir bakıma benim içimde kafesteydi.

Üçüncü klan Bouvier'di, yeni yardımcı yöneticileri Innara ve Jena, zihinleri Anamchara' bağlıydı ve son tatsızlık sırasında Leo'ya sadık kalmışlardı, balo salonunun girişinde duruyorlardı. Ufak tefek şeylerdi, en uzunları topuklu ayakkabılarla beş-dört boyundaydı. Efendileri karşı kamp tarafından gerçekten öldürülmüştü ve kızlar onun güç tabanını sevimli ama ölümcül küçük elleriyle süpürmüşlerdi. Bu gece, boncuklarla işlenmiş, kristalleri sarkan ve ışığı yakalayan deniz mavisi ve su rengi ipek kılıflarla yirmili yılların neşeli görünümünü yakalamaya çalışıyorlardı. İpek etek uçları inciklerinde bitiyordu ama kristaller, her birinin giydiği kristal ayakkabılara vurgu yaparak daha aşağı sarkan sivri Vs'ler oluşturuyordu. Ki bu ayakkabılar gerçekten rahatsız görünüyordu. Kıyafetleri, biri koyu sarı diğeri daha koyu kahverengi olan küt saçlarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Vampir standartlarına göre iri bir adam olan klan varisi Roland arkalarında durmuş, kollarını kavuşturmuş, Arap tarzı olduğu belli olan uzun tuniğinin kumaşından kaslarını gösteriyordu. Arkasında başka bir efendi ve sekiz kan hizmetkârı açık kapı aralığını doldurdu. İçeriye doğru ilerlerken çekici ve acımasız görünüyorlardı.

oda, kan hizmetkârları yayılıyor ve pozisyon alıyorlardı. Hava o kadar güçlü bir vampir kokusuna bürünmüştü ki burnum kaşınıyor ve acıyordu. Kokuyu hapşırarak çıkarmam gerekiyordu ama bir sonraki nefes daha da kötü olacaktı.

Yanımda duran canlı yayın muhabirinin nefesi kesildi ve geri . Bir ona bir vampirlere baktım ve neredeyse başımı sallayacaktım. O yirmili yaşlarda bir kız değildi, daha yaşlı bir kadındı, tecrübeli bir muhabirdi, muhtemelen daha büyük bir kanaldan emekli , yaşı nedeniyle işten çıkarılmıştı ama bu tecrübe vampirlerin büyüğü karşısında hiçbir şey ifade etmiyordu. Dudakları hafifçe aralanmış, gözleri Roland'a yapışmıştı.

Vampirilere baktım. Evet. Vampirler muhteşemdi. Taze kan ve istekli et için hazır olan sürahi bitkileri ya da sinekkapanlar -ya da onlara kanacak kadar aptal ya da duyarlı bir kurban.

Muhabir Roland'a doğru ilerledi, mikrofonu önündeydi -bir kalkan ve bir kılıç. Ya da bir adak. Roland ona döndü ve gülümsedi, yüzü neredeyse neşeli görünüyordu. Ve buraya gelmeden önce yemek yeme emrine rağmen acıkmıştı. Bir kolunu uzattı ve kız ona ulaştığında kolunu ona doladı. Kadın kolun demirden gücüne karşı geriye düştü, boğazı açıktaydı. *Av*, diye fısıldadı Canavar zihnimde.

Roland muhabirin boynunun yan tarafını öptü. Alay ederek. Ama dişleri ağzında sabit kaldı ve onu bir öpücükle serbest bıraktı ve yirmi metrelik pembe mermer zemin ve Doğu halıları boyunca duyduğum bir söz verdi. "Sonra, güzelim. Şafaktan önce sana geleceğim." Kızarmıştı ama o büyük bir kızdı. Başka endişelerim vardı. Kameraların çok fazla şey çekmesi gibi. Vampirlerle ilgili çok fazla şey değil - bu spin doktorlarının işiydi - ama vampir karargâhının düzeni hakkında çok fazla şey. Buranın güvenliği için tehlikeli olabilirdi.

Katıldığım diğer vampir partilerinin aksine, kimse hemen yiyecek ya da alkol almaya gitmedi, ama sanki belaya karşı tetikte bekliyormuş gibi odanın etrafında pozisyon aldı. *Hay* aksi. Ne olacağını sanıyorlardı ki? Birden kalçalarındaki bıçakların ve sırtımın alt kısmındaki H&K'nın ağırlığının farkına vardım. Olası ikincil hasar her yerdeydi. Ağzım kurudu.

Leo için her şey hazırды. Ama saniyeler geçti. Dakikalar. Vampirler mermer mezar taşları gibi hareketsizdi, konuşmak zorunda olmadıkları için nefes alma zahmetine girmiyorlardı. Kan hizmetkârları onları taklit etti. Nefes alma/kalp atma kısmı hariç. Sinir bozucuydu. Ama en azından vampir muhabir dengesini yeniden kazanmıştı. Köşede durmuş makyajını tazeliyor, kendisini görmezden gelen Roland'a şaşkın ve gergin bakışlar fırlatıyordu. Kedi ve fare. Tam anlamıyla. Akşam yemeğiyle oynayan bir vampir.

Saat on ikiye on iki kala Leo girişte duruyordu, otoritesi etrafını sarmış, omuz hizasındaki siyah saçlarını bir güç esintisiyle kaldıran elektrikle çatırdıyordu. Orada hareket ettiğini görmemiştim. Kimse görmemişti.

BÖLÜM 9

Kokumu Aldı

Kan hizmetkârlarının nefes alışları değişti. Genç vampirler irkilerek gözlerini kırıştırdı. Leo duruyordu, soluk mermer gibi hareketsizdi, teni son beslenmeyle parlıyordu ve odadaki tüm vampirlerden güç alıyordu. Gözleri parlaktı, sanki içten aydınlatılmış gibiydi, gözlerinde garip bir parlaklık vardı, sanki değerli yağla yüzüyorlardı. Leo orada durup gücünü sergilerken odadaki koku düzeni değişti, kendi biberli diğer tüm vampir kokularını bastırdı. Balo salonundaki tüm gözler onun üzerindeydi.

Leo'nun bir varisi yoktu ve MOC olarak başka veliahtlara da hakkı vardı, bu yüzden dört usta vampir yarım daire şeklinde arkasına geçtiğinde hiç şaşırmadım, hepsi de erkekti. Acaba - başka koşullar altında- geçmişte Leo'nun sevgilisi olan ev sahibem Katie, erkeklerin ortasında yalnız bir kadın olarak onun arkasında durur muydu?

Leo'nun tüm uşakları tanıdık. İsimlerini evimi yakmaya çalıştıktan sonra öğrenmiştim. Alejandro ve Estavan, ikisi de İspanyol kökenli ama farklı yüzyıllardan; Hildebert, adı parlak savaş anlamına gelen bir Alman; ve Koun, doğuştan saf İngiliz Kelt olduğunu iddia ediyordu ama tarih onun halkının Britanya Adaları'nda ilk vampirler ortaya çıkmadan çok önce yok edildiğini söylüyordu. Hildebert ve Koun, Pellissier Klanı'nın savaşçılarıydı ve ikisiyle de savaşta yüzleşmek zorunda kalmamayı tercih ederdim. Leo'nun daha güzel ve narin biri yerine onları yanında getirmiş olması önemliydi. Kalp atışlarım hızlandı. Leo beni bulana kadar gözlerini odanın içinde gezdirdi, sanki kanımın akışını duyabiliyor ve kalp atışlarımdan yerimi tespit edebiliyormuş gibi beni aradı. *Hay aksi. Belki de yapabilir.*

Bana bakarak, "Mithrans Konseyi... *toplandı*" dedi. Sözcük odada yankılandı; tüylerim diken diken oldu ve keskin bir acıya dönüştü. Vampirler için *toplanmak* kelimesinde bir *güç* vardı. *Toplandıklarında*, karar almak ve iş yapmak için işbirliği yaparak gizemli bir şekilde bir araya geliyorlardı. Anlayamadığım bir şekilde mistikti. Leo nefes aldı ve ben de nefes verdim, sanki nefesimi onunla paylaşıyormuşum gibi. Bunu başka bir nefes izledi. Ve bir nefes daha. Samimi ve yoğun, gözleri gözlerimi tutuyordu ve Canavar pençeli pençesini tekrar ruhumu yerleştirdiğinde kendimi yakaladım, nefesimi bir an tutarak değişimi bozдум. Kanımı ona vermemiştim. Ona esir düşmemiştim. Bu da Leo'nun benden güç alamaması gerektiği anlamına geliyordu. Yine de, gücünün tellerinin benden bir şeyler emdiğini hissedebiliyordum, şimdi bile, Beast'in müdahalesine rağmen. Bu ürkütücüydü ve belki de maruz kaldığım büyülere bağlıydı, radyasyon zehirlenmesi gibi, beni zayıflatıyordu.

Şehrin Efendisi uzun bir süre bana baktı, bağımsızlığımı ve kendime hakimiyetimi değerlendirdikten sonra gözlerini kaçırdı. Bunu yaptığında, içimde bir şey kırıldı, kuru bir çubuğun kırılması gibi, duyulabilir ve keskin. Bir elimi uzattım ve kendimi en yakın kapı çerçevesine , dengem bir an için sarsıldı. Odadaki her vampirin ve kan hizmetkârının büyülenmiş bir şekilde Leo'ya baktığını görmek için etrafıma bakındım. Evet, ürkütücüydü.

Leo onları inceledi, kokularını içine çekti. Gözleri kapandı ve kendinden gibi bir ifadeyle yüzünü kaldırdı. Başını sağa doğru salladı ve gözlerini açarak tavana ve odanın çevresine baktı. Şaşkınlık ve öfke bir anlığına yüzünü kapladı, sonra eriyip vampirliğin olağan ifadesiz tezahürüne dönüştü. Ne kokladığı ya da tepkisinin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu kez konuşabilmek için nefes aldı.

Leo, "Kadim düşmanlarımız Artemis'in Lanetli'leriyle buluşup ," dedi. "Görüşeceğiz ve kanla imzaladığımız antlaşmaya bağlı kalacağız. Tüm Mithranların babaları olan Karanlığın Oğulları'nın bağlı olduğu gibi biz de bağlı olacağız, onurla ve görevle. Karanlığın Oğulları'nın emriyle bu gece, Avrupa'da ve başka yerlerde çoktan başlamış olduğu gibi, bu yarımküredeki türler arasında işbirliği başlıyor. İnsanlar güçlendi, savaşamayacak kadar güçlendi. Nüfus artışlarını kısıtlamadılar ve topraklarımız daralıyor. Artemis'in Lanetlileri ve Mithranların müzakere etmekten başka *seçenekleri yok*." "Başka seçeneğimiz yok," sözcükleri vurgusuz söylenmişti ama yine de kulağa zorlama ve isteksiz gelmeyi başarıyordu. "Anlaştık mı?"

Vampirler hep bir ağızdan, "Anlaştık," diye mırıldandılar.

Leo odaya adım attı, arkasında scionları, onların arkasında on kan hizmetkârı, en önde Bruiser. Solgun görünüyordu. Hepsı öyle görünüyordu. Leo en güvendikleriyle iyi beslenmişti. Umarım hepsi kan kaybından bayılmamıştır.

Grup açık kapıdan geçerken, biri soldan diğeri sağdan olmak üzere iki kişi daha açıklığa adım attı. Odanın arkasından gelen bir ses, "Sabina Delgado y Aguilar, rahibe ve Bethany Salazar y Medina. Outclan, tarihlerin, Kan Haçı'nın ve güç eserlerinin koruyucuları."

Birbirlerini özenle görmezden gelen iki kadının odaya adım atışını izledim. Bethany'nin soyadlarını zihnimde dosyaladım, çünkü polisin dosyada bu soyadlar yoktu. Bir kez daha, son birkaç haftadır olduğu gibi, kadınların soyadlarını nasıl ve nereden aldıklarını merak etmek zorunda kaldım, çünkü ikisi de İspanyol bölgesinden değildi ve her iki soyadı da muhtemelen sahip oldukları yüzyılların bir kısmını yaşamamıştı.

Kadınlar başları dik ve ayakları sessiz bir şekilde kabul salonuna doğru yürüdüler. İki kadın ne kadar farklı olabilirse o kadar farklıydılar: Sabina, rahibe tarzı beyaz elbisesi ve peleriniyle, Akdeniz kökenli soluk zeytin rengi teniyle ana gibi ama aç, iffetli ve ayrı görünüyordu. Bethany fildişi ve altın kolyeler, küpeler, yüzükler ve bileziklerle Afrika ihtişamına bürünmüştü. Vücudu, koyu tenini parlatıyor gibi görünen dolgun, elma yeşili ipek bir etek ve uygun dar bir bluzun üzerinde dalgalanan kırmızı ipek bir şalla sarılmıştı. Çıplak ayaklıydı ve ayak parmaklarında altın yüzükler vardı. Leo'ya doğru aktı ve yüzünü avuçlarının arasında tutarak yanaklarından öptü. Sabina arkasından gelip Leo'yu da öptü ve mırıldandı: "Dış Klan, Şehrin Efendisi'ni onurlandırıyor."

Leo kadınları aynı şekilde öptü ve "Mithranlar dış klanı onurlandırır," dedi. Daha yumuşak bir sesle, "Konuklarımıza hoş geldiniz diyelim." dedi.

Daha az kan taşıyan iki hizmetkâr başka bir kapıya doğru ilerledi ve çift kapının kilidini açtı; kapılar sessiz menteşeler üzerinde ağır ve görkemli bir şekilde içeri doğru sallandı. Diğer tarafta televizyonda değiştiğini gördüğüm siyah leopar Kemnebi duruyordu. Simsiyahtı ve eski bir Mısır lahдинin yontulmuş yüz hatlarına sahipti. Dudakları dolgun, ucu kıvrık gözleri aysız bir geceden daha siyahtı. Bir Arap prensinin dökümlü beyaz dış cübbesini giymişti; cübbenin altında siyah ipek bir gömlek, siyah bir pantolonun içine sokulmuştu. Parıl parıl parlayan siyah çizmeleri ışığı geri püskürtüyordu. Başı açıktı, siyah saçları tıraş edilmişti. Boynuna, ortasında bir şahin resmi olan altın bir tork takmıştı. Şahinin Mısır tanrısı Horus olduğundan emindim, ki bu kafa karıştırıcıydı, çünkü sözde kurtları lanetleyen tanrıça Yunanlıydı.

Arkasında, beyaz ipek bir etek ve tunik ortaya çıkarmak için göbeğinden açık sarkan, parıldayan altın kumaştan dokunmuş uzun, tam bir ceket giyen bir kadın duruyordu. Saçları - mavi siyah, parlak ve ışıltılı- beyaz başlığının iki yanından kalçalarına kadar uzanıyordu. Benim de uzun saçlarım vardı ama bu kız beni geçmişti. Teni ve yüz hatları Afrikalı değil Akdenizli görünüyordu ve çıplak ayaklarında rafya sandaletler vardı, ayak tırnakları koyu mor parlatılmıştı. Ellerinin arkasında ve ayaklarının üstünde, giysilerinin altında kaybolan kına dövmeleri vardı. Üzerinden kedi, parfüm ve belli belirsiz ölü balık kokusu yayılıyordu.

Canavar'ın içimin derinliklerinden yükseldiğini ve kurtlara baktığını hissettim, meraklı, arayış içinde. *Canavar gibi mi?* diye düşündü. Bilmiyordum ama dikkatim lazer gibi onlara odaklanmıştı. Leo'nun oğlu kılığına giren deli ciğer yiyici derigezenden beri karşılaştığım derigezene en yakın şey onlardı. Ve onu öldürmüştüm.

"Uluslararası Weres Birliği ve Afrika Weres Partisi Louisiana Mithranlar Konseyi'ni selamlar. Ben Kemnebi; bu da yardımcım Safia. Bizler Afrika Kongosu'ndan, Gabon adlı insan ülkesinden, Rapides Mabila bölgesinden ve orada yaşayan leopar kabilesinden siyah leoparlarsınız. Sizinle görüşmeye geldik."

Leo isimlerini ve unvanlarını sıralamaya başladı. "Leonard Eugène Zacharie Pellissier, Pellissier Klanı Efendisi, New Orleans Şehri Efendisi..." Onu görmezden geldim. Hepsini daha önce duymuştum. Bitirdiğinde Sabina ve Bethany'nin isimlerini ve unvanlarını saymaya başladı.

"Kurt adamlar için isimler önemlidir," dedi Bruiser usulca. Kemnebi konuşurken yakınım gelmişti ve gözlerimi ona kaydırıp tekrar Leo ve siyah leoparın el sıkışıp birbirlerini ölçtükleri harekete döndüm. İkisi de havayı kokluyordu, sanki koku almak tanıma süreçlerinin bir parçasıymış gibi.

"Öyle mi?" Mırıldandım.

"Kemnebi Mısır dilinde siyah leopar demek. Safia ise aslan payı demek."

Balo salonunun zemininde vampirler, vampir konuklarla vampir VIP'lerin geçmek üzere resmi bir karşılama sırası oluşturuyordu. Önce Sabina ve Bethany, sonra Leo ve

En son Kemnebi ve Safiye. Dişı olanın başı öne eğikti, gözleri önünde kenetlediği ellerindeydi.

"Kişisel isimler yerine unvanlar, belki? Ve kadın -ne?- ona mı ait?" Kölelik karşıtı güçlü inançlarım vardı, ancak Afrika'nın bazı bölgeleri de dahil olmak üzere birçok ülkede köleliğin hala devam ettiğini biliyordum.

"Muhtemelen her iki soruya da." Konuyu değiştirdi. "Leo senin Arceneau Klanı'nın Mithranlarının arkasında ve kan hizmetkârlarının önünde sıraya girmeni istiyor."

"Ben misafir değil, kiralık yardımcıyım" dediğimde sesimdeki şaşkınlığı engelleyemedim.

"Ona açıkladığım gibi," dedi Bruiser, sesi . "Leo'nun kendine göre sebepleri var."

Bunu düşündüm. Leo insan olmadığımı biliyordu ama ne olduğumu bilmiyordu. Aynı anda hem seks şekeri hem de meydan okuma gibi koktuğumu düşünüyordu, vampirlerin karşı koymakta zorlandıkları bir şeydi bu, gerçi her zaman böyle olmamıştı. Leo beni kabul edene kadar, vampirler yaklaşan bir yırtıcı gibi koktuğumu düşünmüşlerdi. Bahse girerim Leo, Kem'in beni kokladığında ne yapacağını görmek istemiştir. Bu düşünceyi aklımdan geçirirken, "Küçük yeşil adam nerede?" diye sordum.

"Odasında. Tabii adamlarınızı ve kurdukları ısı izi kameralarını atlatmanın bir yolunu bulmadyısa. Son derece iyi eğitilmişler."

"Onlar bağımsızlar, paralı askerler. Sadece zaman zaman hizmetleri için ödeme yapıyorum," dedim.

"Şimdi," dedi Bruiser. Sırtımın küçük kısmına, kılıfın hemen altına ve kalçamın hemen üstüne dokundu ve beni hafifçe itti.

Leo'nun deneyi olmaya istekli değildim ama hayır diyebileceğimi de düşünmüyordum. Bir kedinin bana nasıl tepki verdiğini bilmek güvenlik kapsamına girebilirdi ve eğer öyleyse bu benim iş tanımımın bir parçasıydı. Leo piçin tekiydi ama akıllı bir piçti.

Karimu'dan hemen sonra sıradaki yerimi aldım ve itiraz edecek olan arkasındaki kan hizmetkârından özür dileyerek, "Bay Pellissier beni burada istiyor," dedim. Sonra adamın gururunu okşamak için ekledim, "Serseri Avcısı'nın senin ve klanının onay işareti olarak sıraya girmesini istedi," diye doğaçlama yaptım. Adam başını sallayıp kişisel alanımdan yarım adım geri çekildiğinde kendimi harika hissettim. Genelde sosyal berbat olurdum ama onun tepkisi kan hizmetkârı hassasiyetlerini çiğnemediğimin bir göstergesiydi. Karimu'nun tek tepkisi dudaklarının seğirmesiydi. Espri anlayışı olan bir vampir.

Bethany'nin elini sıktım ve sanki beni tanımyormuş gibi kabul sırasında olmama tepki vermedi, bu da beni çok mutlu etti. Onun radarına girmemeyi tercih ederim. Sabina elimi tuttu ve onunki de aynı gevşeklik ve esneklik kaybıyla soğuktu.

Ölü eti, tüylerimi diken diken etti ama tepkimi bastırdım. Gözlerini benimkilere dikti. "Silahın şeridi hâlâ sende mi?" diye sordu, tehlikeli bir vampiri öldürmem için bana ödünç verdiği vampirlerin Kan Haçı'nın şeridini kastederek. Eseri geri vermeye çalışmışım ama onu vampir mezarlığındaki şapel-lair'inden ayrılmış bulmuştum. Başımı salladım ve göz Leo'nun şaşkınlıkla bana baktığını gördüm. "Onu bana getireceksin. Yakında." Elini benimkinden çekip başka tarafa baktı.

Sıradaki Leo elimi tuttu. Onunki bir başkasının kanıyla sıcacıktı. "Leo," dedim. Resmi bir kabul sırasında ve görev sırasında "Bay Pellissier" olmalıydı, ama MOC'a yarı yarıya kızgındım ve bunu bilmesine aldırmadım. Cevap olarak bana bolca diş gösterdi ve beni Kemnebi'ye teslim etti. "Korkunç Haydut Avcımız," dedi tanıştırma amacıyla.

Konuk devlet görevlisi elimi tuttu, yüzüme baktı, nefes aldı ve dondu kaldı. Vampir hareketsizliği değildi ama çok yakındı. Gözbebekleri genişleyip burun delikleri birazcık oynayınca durumu bozdu. İkinci bir nefes aldığı anda burnundan soludu ve dudaklarını benim birini koklarken yaptığım gibi bir sesle, flemen davranışıyla ayırdı.

"Bu kadın da ne?" diye sordu Leo'ya. "Nedir o?" Leo cevap vermeyince Kemnebi bileğimi sıkıca kavradı ve beni kendisine doğru çekti. Bir kolu belime dolandı, demir gibi sertti. Açık ağzı boğazımdaydı. Nefesi sıcak ve nemliydi. Büyüsü bedenimin etrafında dolanan büyük bir kedi gibi beni arayıp duruyordu ama bu daha derin, daha keskin, daha samimiydi. Sıcak güç dikenleri tenimde kıvılcımlandı, acı verici ve elektrikliydi. Canavar eğildi, postu alarmla yükseldi. Dişlerini gösterdi ve tısladı.

"Güzel bir kadın," dedi Leo, "yatağınıza layık biri."

"Ne?" Geri adım atmaya çalıştım ama kediler güçlüdür. Kemnebi direndi. İçimden bir çıktı. Zihnimde delici pençeler hissettim. Güç bilincime sızdı. Canavar'ım bana adrenalin pompaladıkça sistemime güç doldu. "*Canavar av değildir.*"

Bir anda üç adım geri gittim; ziyaretçi elçi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Oda sessizliğe gömülmüştü. Korkunç bir hakaretin ölüm sessizliği. *Lanet olsun. Yüksek sesle konuşmuştum.*

Sessiz ve mantıklı bir parçam özgür kalmak için yaptıklarımın üzerinden geçti. Temel hareketler. Sağıma doğru adım attım. Sol kolumun bükülme, düşme onun tutuşunu kırdım, parmak uçlarının nispeten zayıflığına karşı kolumun gücünü kullandım. Basitti. Ama Kemnebi direnmemi ya da silahlı olmamı beklemiyordu. Etrafımı saran kolu sırtımdaki H&K ile karşılaştığında, kırık bir tereddütle tepki vermişti.

Leo az önce Kemmy-boy'a beni yatak arkadaşı olarak teklif etmişti. Leo'ya ters ters baktım ve istediği vampir ya da kan hizmetkârıyla yatmak için kullandığı Kralların Karanlık Hakkı'nı hatırladım. Benimle değil. Ben onun emir bir kan hizmetkârı ya da kan kölesi değildim. Kullanmak ya da vermek için onun değildim. Ve beni pazarlamayacaktı. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Benim Haydut Avcım gerçekten de av değil," dedi Leo yumuşak bir sesle. "Onun ne olduğuna gelince, ben ve şamanlarım kendisinin de bilmediğini düşünüyoruz."

Bunu bilmek güzel olabilirdi diye düşündüm. Sonra kan kokusu aldım. Tuhaf ve keskin. Koku reseptörlerimi doldurdu, büyük kedi ve insan, birbirine karışmış ve dikenli. Kemnebi'nin bileğine baktım. Bileğinin iç kısmında pençe izleri vardı. Büyük kedi pençesi izleri, kanıyor. Ve bunları ona nasıl verdiğime dair hiçbir fikrim . Ellerime baktım. İnsandı. Tamamen insan.

Kemnebi bileğini kaldırdı ve kokladı, gözleri daha da büyüdü. kadın bana bakıyordu, dudakları şok içinde ayrılmış, burnu bir kedi gibi geriye doğru kıvrılmıştı. Beni kokluyordu. "Bu kadının kokusundan hiç hoşlanmadım," dedi Kemmy.

O tehlikeli biri. O benim düşmanım, Beast bana tükürdü. Ama ben bunu içimde tuttum, sessiz ve kontrollü. Yorumuna, dilimin ucuna gelen "*Sen de kokuyorsun dostum*" gibi aşağılayıcı bir karşılıkla karşılık vermedim. Bu çocukça bir hakaret olurdu, üstelik kanımı da çekerti.

Görüş alanımın çevresinde bir hareket, karanlığın hafifçe kaydığını fark ettim ve Bruiser'ı görmek için o tarafa baktım. Hareketsiz kan emicilerle dolu odada dikkatimi çekmek için kasıtlı olarak hareket etmişti. Eliyle, sinemadaki yer gösterici gibi, son sıradaki kadına doğru "ilerle" işareti yaptı. Beast'in Kemmy'ye verdiği değişken tepkileri bir kenara itip Safia'ya elimi uzattım. Uzaklaşmadan önce anlamsız bir şeyler söyledim ve zihnim dönüp dururken, bir şeyleri çözmeye çalışarak güvenli bir şebboy statüsüne geçtim.

Leo, Kemnebi'nin bana nasıl tepki vereceğini görmek için beni kabul hattında istemişti. Bruiser bunu biliyordu ve beni uyarmadı. Leo beni kedicige seks oyuncağı olarak sunmayı planlamıştı. Leo'yu tanıdığım kadarıyla, Kem'in nasıl tepki vereceğini merak etmiş olabilirdi ama eğer kedicik kabul etseydi, Leo sadece onun sözünü dinlememi beklerdi. Bruiser bunu biliyordu ve beni uyarmadı. Leo, on dördüncü yüzyıldaki bir derebeyinin dünya görüşüne sahip bir eşekti ve insanları istediği gibi kullanıp dağıtması gerektiğini düşünüyordu. Bruiser farklı türden bir eşekti ve lakabının ten renginin bir tanımı olduğunu görmeye niyetliydim. Yakında.

* * * *

Sonraki iki saati baş kan hizmetkârından uzak durarak, işimi yaparak geçirdim. İnsanlar için bol miktarda yiyecek ve içecek olduğundan emin oldum. Servis edilen alkolün yanında ikincil bir seçenek olarak demlenmiş kahve sipariş ettim. Vampirler oturup birbirleriyle sohbet etmek istediklerinde sandalyelerin bulunmasına ve koridordaki odalardan getirilmesine yardımcı oldum. Zaten anlamadığım protokol yüzünden iki vampirin birbirine girmesini engelledim, önem sırasına göre kafalarını tokuşturup kazığa oturtmayı ve kimin önce öleceğine karar vermelerini önerdim. Ondan sonra uslu durdular. Güvenlik odasına gidip geliyor, monitörleri kontrol ediyor ve uygunsuz bir şey olup olmadığını ilk elden görüyordum. Bu sırada kulaklığın kulaklık kısmından güvenlik raporları alıyordum.

işim çok daha kolay.

Ağızlığa dokundum ve dedim ki, "Yeşil güvenlik . Güncelleme." "Hâlâ

odasında tutuluyor," dedi Angel'ın Baştankara'sı memnun bir sesle.

Balo salonunda bir tur daha attım. Sabina önüme çıktığında - bir sihirbaz numarası gibi ortaya çıktı ve neredeyse üzerine düşüyordum - kız gibi çılgılık atmaya devam ettim ama kıl payı kaçırdım. Haftalardır konuşmamıştık ve şimdi iki kez onun dikkatinin , bu da bana hiç sıcak ve bulanık bir his vermedi. Uzandı ve bir eliyle mikrofonumu kesti, diğer eliyle ensemdeki bandı tutarak beni kendine doğru çekti. Teni mermer gibi soğuk ve sertti ve her zamanki gibi eski bir suç mahalli gibi eski kan kokuyordu.

Ağzını kulağıma dayayarak, "Daha önce de böyle yaratıkların kokusunu almıştım. Bir asır önce Karanlığın En Büyük Oğlu ziyaret ettiğinde, bir gece kalkamadı. Leo beni çağırttı ve birlikte onun inine girdik. Bina kan ve şiddet, yaralanma ve acı kokuyordu; onun kutsal can kanı ve bir başkasının kanı duvarlara sıçramıştı. Tek bir varlığın bir Oğul'u savaşta yenmesi düşünülemez olsa da, gündüz bile in sadece iki savaşçının kokusunu alıyordu. Saldırgan bir Afrika kedisiydi, belki de bir aslan. Ya da bir leopar. Leo kimseye söylemedi. Şimdi, böyle bir canavarın bu alana girmesine izin verdiniz. Eğer ölüm varsa, bu senin üzerine olsun."

Boynumu serbest bıraktı ve ben onun tehdidinden ya da lanetinden, artık her neyse, irkilerek uzaklaştım. O gitmişti; durduğu ve beni tuttuğu yer boştu, sadece dönen hava ve eski kan kokusuyla doluydu. Gerçek eski kan. Koku genzimi yakıyordu. Rahibenin en son ne zaman beslendiğini bilmiyordum ama bir doza daha ihtiyacı vardı. Dokunuşuna ve gücüne olduğu kadar sözlerine de tepki olarak tenimde soğuk dikenler oluştu. Bir silah için gitmemiştim. Denemedim bile. Normal değildi. İyi değildi.

Kış soğukunda akıntıya kapılmış bir kedi gibi titredim ve korkumu göz kırparak uzaklaştırdım. Rahibeye verdiğim tepkilerle daha sonra ilgilenebilirdim, çünkü bu deneyimi yaşamıştım. Boynuma dokundum, Gee'yle ilk karşılaştığım kavgada kurt İtfaiye Aracı'nın kırıdığı gümüş tasma gözümünden kaçmıştı. Bir an için onun kendine özgü çam ve çiçek kokusunu aldığımı sandım. Nabzım parmak uçlarımda başladı ve derin bir hava çektim. Sağa sola döndüm, aradım. Koku gitmişti. Hiç orada olmamıştı.

Sistemime sakinlik empoze ve düşüncelerimi rahibenin bana tehdidinin bir parçası olarak verdiği bilgiye zorladım. İlk vampirlerden biri olan Karanlığın Oğlu muhtemelen bir büyük kedi tarafından öldürülmüştü. Leo'nun kendi oğlu tarafından, belki de büyük kedi fetişlerine erişimi olan bir deri gezgini tarafından. Ya da belki de MOC'un izni olmadan buraya gelen başka bir kedigil tarafından. İma ettiği şey bu muydu? Her zamanki gibi Leo bu bilgiyi benimle paylaşmayı uygun bulmamıştı. Mikrofonumu kontrol ettim ve balo salonunun kapısına doğru adım atarak sorun olup olmadığını taradım.

Her şey . Her şey yolunda. Hoparlörlerden müzik çalıyordu, büyük bir grup

swing numarası, bir sürü korna ve funky soundlu bir bas. Aklımda, gözden uzak bir yerde melodileri döndüren vampir bir DJ canlandı. Ya da bir Wolfman Jack. Bu gece için kesinlikle uygun. Boğazımda titremeler yükseldi ve onları yutarak balo salonuna odaklandım. Aralarında usta bir vampiri bir dizi karmaşık hareketle döndüren Bruiser'ın da bulunduğu dört çift dans ediyordu. Dominique'le iyi görünüyorlardı, Dominique'in sarışın zarafeti Bruiser'ın karanlık sofistikeliğine karşı duruyordu. İnsanlar yiyecek ve içecek masalarının etrafında toplanmıştı. En yakın güvenlik kamerasına baktım ve Vodka Angel'in Tit'inin bunu göreceğini bildiğim için tamam işareti yaptım.

Yarım dakika sonra cam kırılma sesi duydum. Yukarıdan. Lekeli kar yağışı gibi yere düştü, kan ve safir renkleriyle yere doğru çınladı, görüş çalma hızıyla sıçrayan iki vampiri kıl payı kaçırdı. Yukarı baktım. Bir koku aldım. Daha kokuyu tanımlayamadan H&K'mı ve vampir öldürücümü çektim. *Kurtlar...* Bardak neredeyse sessiz bir şekilde halıların üzerine düştü.

Kurt adamlar tavandan odaya düşüyordu... *tıpkı rüyamdaki gibi*. Benim rüyam gibiydi. Ama üçü insan formundaydı, yüksek kemerlerdeki kırık vitray pencerelerden düşüyorlardı, ikisi erkek biri dişi olmak üzere halatlarla aşağıya doğru dönüyorlardı. *Giyinik. Çıplak değil. Benim hayalim değil.*

"Kurtadamlar balo salonunda," dedim mikrofona, odaya bakarak. Leo vampirleşmiş, dişli ve pençeliydi, Kemnebi yanında durmuş kokluyordu, insan dudakları geriye doğru kırışmış, elleri siyah kürklü ve pençeliydi. Leo'ya döndü, burnu mavi-siyah bir kıvılcım yağmuru içinde yeniden şekillenmeye başlamıştı. "Destek. Şimdi!"

Dişi kurt, kedi asistan gibi Orta Doğu kıyafetleri giyiyordu ve yavaşça aşağı inerken etekleri kabarıyor, bronzlaşmış bacaklarını ve dantel iç çamaşırlarını gösteriyordu. Önce erkekler indi, dansçılar gibi sivri parmaklarının üzerinde durdular ve inerken koşumlarını çözdüler; bir adam döndü ve kurt-kaltağı yakaladı. Hayal edebileceğim her seviyede zarif, baletik ve tehlikeliydi. Kurtlar içeri girmişti. Güvenlik önlemlerim başarısız olmuştu. *Ben* başarısız olmuşum.

Roul Molyneux'ya nişan aldım. Ben ateş edemedim, üç kurt arkamdaki koridora kurt formunda koşarak girdi, pençeleri mermer zeminde şaklıyordu.

BÖLÜM 10

Onu vurmamı mı istiyorsun patron?

Roul'a nişan alarak döndüm, böylece kurt adamlar benim tarafımı koruyan vampir katilimle karşı karşıya geldi. açık kapıda, vampirlerin partinin başında geldikleri kapıda üç kurt adam daha belirdi. Ve onların arkasında da küçük yeşil adam vardı. Onları içeri o mu almıştı? Mantıklı olan tek şey buydu. Mikrofona hızlı bir güncelleme yaptım, vampirlerin yerini ve sayılarını söyledim. "Baş kedinin ön pençeleri ve pençeleri büyüdü." diye bitirdim. *Tıpkı Roul'un onunla tanıştığımda yaptığı gibi.* Ama o kısmı söylemedim. Yanımdaki kurtlar durmuştu. Ağzıları eğik, hırıltılı, burunları kırıkmış, kulakları kısıtılmış bir halde bana doğru yaklaştılar, adımları dikkatli ve yavaştı. Benimle daha önce bir kez dövüşmüşlerdi, yoksa hiç düşünmeden saldırırlardı. Kaygan bir sesle bir mermi sürdüm ve en yakındaki kurda dikkatlice nişan aldım. Arkasında bir insan kadın duruyordu, elini ağzına götürmüştü. Silahlarım gümüşle doluydu ama ıskalarsam bir insan ya da vampir de aynı kolaylıkla ölebilirdi. Balo salonunda her ikisinden de çok fazla vardı ve ikincil hasar kabul edilemezdi.

Sert nefes alış verişler, koşan ayak sesleri ve Derek'in verdiği komutlar kulaklığımı doldurdu. O ve bir Votkalı çocuk arkamdaki kurtların iki yanında belirip onları sıkıştırdılar. Onları görünce kurtlar durdu. Koridorda oturuyorlardı, dilleri sallanıyordu, gururlu ve mutlu görünüyorlardı; vampir karargâhına girmişlerdi. "Köpek yeni bir numara öğrenmiş," diye mırıldandım. Biri bana hırladı, kulakları dümdüz oldu, köpekten çok kurda benziyordu. Nasıl karşılık vereceğime karar veremedim, Derek'in diğer askerleri koşarak geldi, kapıları ve balo salonunu tuttular. Ve Tyler, iki elinde tuttuğu, göğsüne dayadığı, seçici ateşlemeli kompakt bir omuz silahıyla - hafif makineli tüfek - odaya girdi. Silahla, kedigil elçi Kemnebi'ye nişan aldı. "Onu vurmamı ister misin patron?" Sekiz saniyeden kısa bir süre içinde. Her şey FUBAR olmuştu.

Arkamda, Derek ve Vodka Hi-Fi silahlarını werelere doğrultmuştu. Kanadımın korunduğunu bilerek odaya girdim, silahımı hedeften hedefe hareket ettirdim ve Bruiser'a hızlıca bir göz attım. O da benim gibi ayakta duruyordu ama elinde iki tabanca vardı, vücudu odanın iki bölümünü kaplayacak şekilde duruyordu ve iki farklı düşmana daha küçük bir hedef sunuyordu. Ayaklarını açmış ve dizlerini hafifçe büküştü, her iki atış için de hazır. Ceketini geriye itilmiş, pantolonunun paçalarından biri yukarı çekilmiş, çorapları ve biraz derisi görünüyordu. Yüzü beyazdı, ağzı ince bir çizgiydi.

Dominique solunda duruyordu, kâğıt gibi bembeyaz yüzünde yanakları kıpkırmızıydı. Dişlerini çıkarmış ve elinde kötü görünümlü bir bıçak tutuyordu. Leo onun arkasına itilmişti, gözlerinin sklerası kanlanmış, göz bebekleri tamamen büyümüştü. Jilet gibi keskin on pençesi ve iki santimden uzun, kemik gibi sert köpek dişleri savaşmaya hazır. Vampirleşmiş ve kızgın. *Lanet olsun.* İşler karışacaktı.

"Bize kurtların katılacağı söylenmedi," dedi Kemmy, her hecesinde küçümseme vardı. "Kurtlarla iş yapmayız."

"Öyle mi? İçimden bir ses senin küçük yeşil adamın onları durdurmadığını söylüyor," dedim. "Belki de

Arka bahçede koşarken, kurtlar yere hiç değmeden duvarları aşip çatıya çıkıyorlardı." Bunun bir çaylak hatası olduğunu eklemedim. Yukarı bakan bir kameram bile yoktu. Kurt adamlar tek bir sıçrayışta yirmi metre zıplayabilir miydi?

Zihinsel olarak kendimi suçlayarak, kendimi ve silahlarımı Leo kediler arasında yeniden konumlandırımdı. *Kedi*. Dişi gitmişti. Panik-o-metrem tekrar stratosfere fırladı. Tüm odayı kontrol ettim. Her vampiri ve kediyi yerleştirdim. Dişi kedi yoktu. Ne zaman kaybolmuştu?

Leo bana bir bakış attı, vampirleşmiş ama kontrollüydü. Rahatlama kanımla birlikte bana da çarpıtı. O zaman en azından bir şey yolundaydı. Kediye döndü. "Kurtlar burada senin emrinde değil mi?" Leo sordu, sözleri içinde bulunduğu durum yüzünden sadece biraz çarpıtılmıştı.

"Benim türüm Avrupa'daki son kurtadamı Charlemagne'ın hükümdarlığı sırasında öldürdü. Onlar *daha* . Dişileri hayatta kalmaz. Doğru üreyemezler. Biz *köpeklerle* ilgilenmeyiz."

Şarlman'ın hükümdarlığı sekiz yüzlü yıllardaydı. Vampirlerin Roma'da Mithranlar olarak yaşadıkları dönemde. Vampirlerin dağılmasına sebep olan şeylerden biri de bu muydu? Bir tür doğaüstü savaş mı?

"Biz köpek değiliz. Bizler kurtuz, sizin gibi *yırtıcılar*ız." Roul en yakın kameraya döndü. *Kahretsin*, kahretsin, kahretsin! *Medyayı unutmuşum*. Doğal karizması bir kademe daha yükseldi ve aksanı kameralarla adeta sevişti. "Leo Pellissier katil ve hırsızdır. Ve elimde kanıt ." Roul bir GQ moda tabağı gibi görünüyordu; çilek sarısı saçları bir yele gibi dalgalanıyor, pantolon, çizme ve kolları kıvrılmış, boynu açık beyaz bir gömlek giyyordu. İki arkadaşından uzaklaştı, başı arkada, gösterişli ve teatral bir poz verdi. Tüm kameralar ona odaklanmıştı, onu seviyorlardı.

Arkadaşlarına baktım. Yanındaki adam da benzer şekilde giyinmişti ama koyu kahverengiydi; kadın ise ölü kedinin elbisesine benzeyen ipek bir kıyafet giymişti ama onunki soluk maviydi; kayıp dişi ölü kediye o kadar çok benziyordu ki etek, üst ve başörtüsü kıyafeti zorunlu kıyafet olmalıydı. Sarı saçları örtülü yüzüne doğru yayılıyordu; sadece gözleri görünüyordu, ağır gölgeler vardı ve göz kapakları altın tozuna benzeyen bir şeyle parlıyordu. Teni parlıyordu, koyu bronzlaşmıştı. Havayı kızgın kurt kokusu dolduruyordu ve hem vampirler hem de kurtlar ona bakıyordu. Orospu topallamadan yürüyordu, bu da onun türünün ölümlü olmayan yaralardan benim kadar hızlı iyileştiğinin bir kanıtıydı, çünkü onu engellediğimi hatırlıyordum. Ama gümüş bir bıçak kullanmışım, yüzden muhtemelen çirkin bir yara izi vardı, aşağı inerken bacaklarını gösterdiğinde fark etmemiştim.

Muhabirler bunu kaşıkla yiyorlardı. Kariyerler bu gece yapılacaktı.

Roul, "Lupus Klanı Mithranlara karşı yasal başvuruda bulundu, evet," dedi. "Adaleti insan hukuku mahkemesinde göreceğiz." Kurt adam kaltak bir elini Roul'un omzuna koydu ama Bruiser ve Leo'ya bakıyordu. Çoğunlukla Leo'ya, diye düşündüm ama emin olamadım.

Leo'nun dişleri tekrar ağzının çatısına gömüldü ve gözlerini kapattı. O zaman

Bir an sonra onları açtığında, medyanın sevdiği Leo'ya benziyordu, kibar ve nazik, Roul'un sunduğu daha kaba, aksiyon-macera karakterinin aksine sofistike bir Fransız. Ancak Leo'nun söyledikleri, bu gece şu ana kadar olan hiçbir şeyin iyi bir şekilde yorumlanmasına yardımcı olmayacaktı. " kurtlarla, yasaları çiğneyen kurtlarla, irademize ve ilanımıza karşı geri dönen kurtlarla ilgilenmeyeceğiz. Getirdikleri her türlü suçlama asılsızdır ve bizi bağlamaz.

"Şu anda Amerika Birleşik Devletleri'nin hukuk sistemine bağlı değiliz..."- duraksadı, sonra ekledi-"şu anda. Bizler Mithranlarız, ayrı bir ulusuz ve sadece Vampira Carta'ya bağlıyız. Ayrı halklar olarak davranır ve görüşürüz." Yorumlarında şüpheli bir şekilde yasaların üstünde bir ses çıkardı, bu da kamuoyu mahkemesinde iyi gitmeyecekti, ancak yasal bir perspektiften bakıldığında, mükemmele yakın olabilirdi.

Jodi Richoux bundan nefret edecekti. Bir vampiri gündüz vakti zifiri karanlıkta hapsetmek zorunda kalacağı düşüncesiyle zaten kedi yavrusu gibi olan ABD adalet sistemi de öyle, bir insanı alıkoymak için gerekenden çok daha güçlü parmaklıklar, "insan kanı içmeli" beslenme gereksinimleri sorunundan bahsetmiyorum bile. Ve bunun tüm uluslararası vampirlerin kararı mı olduğunu yoksa Leo'nun tehlikeli sulara mı yüzdüğünü merak etmek zorunda kaldım. "Şu anda" şeklindeki küçük feragatname, vampirlerin geneli onun küstahlığına kızarsa onu kurtarmaya yetmeyebilirdi.

Leo'dan beni izleyen Bruiser'a baktım. Gözlerimi yakaladığında, bana da aynısını yapmamı söylercesine odanın etrafına bakındı. Kurtlar odanın ortasına dolmuş, insan formundaki dostlarının sarmışlardı. Çevreyi koruyan tek güvenlik görevlisi olan Votka Angel'ın Başlığı dışında tüm güvenlik görevlileri bizimle birlikte odadaydı. Bu hiç iyi değildi. Kurtların bunu bu şekilde planlayıp planlamadığını ve eğer öyleyse, başka bir şey için bir kılıf olup olmadığını merak etmek zorundaydım.

Angel'la konuşmak için mikrofonumu tuşlayamadan, onun şöyle dediğini duydum: "Kanlı dişi vampir az önce binada belirdi, ikinci katta, hızla aşağı iniyor. Balo salonuna yaklaşıyor."

Murphy Kanunu fazla mesai yapıyordu.

Resepsiyon odasında belirdiği anda kan kokusu çarptı burnuma, çok miktarda kan ve karışık koku imzaları. Gerçekten kötü bir parfümün en üst notası gibi, kedi kanıydı. Onun altında, kedi kokusunu bastıran vampir kanı vardı; eski ve çürümüş bir koku. Ziyarete kimin geldiğine dair tek ipucu buydu ve tanınmaz haldeki kadını bir kartvizitten daha iyi tanımlıyordu. Katie'nin Hanımları'ndan Katie. Ölümcül bir yarayı iyileştiren vampir dirilmişti. Ama taze ve güçlü kedi kanı, bu gece başka bir şeylerin ciddi şekilde yanlış gittiğini söylüyordu. Kemnebi ona döndü ve tısladı.

Katie kurumuş kanla kaplanmıştı; kan pul ve granüller halinde üzerinden dökülüyor, yavaş esen bir rüzgârdaki sazlar gibi küçük sesler çıkararak sert elbisesinden aşağı kayıyordu. Saç, deri,

Kıyafetlerinin hepsi kanla kaplanmıştı ve çürümüş et kokuyordu. Sırtını kamburlaştırmış, kollarını iki yana açmış, ayakları çıplak ve ince, yavaşça dönerek odayı inceliyordu. Büyüleri, Canavar görüşüyle görülebilen akik alevleri gibi şakladı ve kıvılcımlandı Güçlüydü. Ürkütücü derecede güçlü.

Hırladı ve Canavar bu sesle içime girerek uzuvlarımı güçle doldurdu. Dudaklarım insan dişlerinden sıyrıldı ve bıçak elimde çelik bir pençe gibi iyi hissettirdi.

Katie yavaşça döndü ve dönerken derin bir nefes aldı. Ve oradaki her vampirden güç çekerek onlardan beslendi. Beast yüzeye bu kadar yakinken, güç çekişinin havada değiştiğini görebiliyordum, kanlı-kırmızımsı bir rüzgar ve bana döndüğünde, dişleri üç inç uzunluğundaydı ve kanlı kırmızıya boyanmıştı. Gözleri o kadar büyümüştü ki, gözbebeklerinin tamamı siyahtı, irislerinin grimsi elasından eser kalmamıştı ve sadece kanlı bir sklera lekesi vardı.

Büyüsünün çekimi odayı bir atardamara giren dişler gibi delip geçiyor, büyüü, yaşam gücünün kendisini emiyordu. Vampirler kıvranarak ve öğürerek yere düşmeye başladılar. Büyü werelere baskı yapıyordu. Güçlerini çekiyor, dolunaydaki ay gibi kontrollerini boşaltıyordu. Roul'un yanındaki kurt adam homurdandı ve yere düştü, sırtı kamburlaştı, iradesi dışında değişmeye başladı. Kurt sürtük titreyerek yere çöktü, direniyor, cübbesinin altına saklanıyordu. Roul dişlerini gösterdi, artık tamamen insan olmayan dişleri ortaya çıktı. Kemnebi pençelerini kaldırdı ve alçak sesle, kedi öfkesiyle hırladı. İnsanlar nefes almakta zor bazıları vampirler gibi düştü ve ölü yattı. Bir kameraman yere düştü, önce kamera, pahalı alet paramparça oldu.

Katie'nin gücünün ısırığını hissettim, kendiminkini hortumluyor, elektrikli dişlerin ısıklarını. Canımı yaktı. Canavar direndi, pençeleri ruhumun derinliklerini kazıyordu. Katie odanın içinde hareket etti. Alt çenesini taze kan kaplamıştı. Kabuk bağlamış göğsüne düşen tek bir damla, kurumuş kanlı etinin üzerinde bir yakut gibi parlıyordu. Beslenmişti. Dişi kedi kanı gibi kokuyordu. Etrafıma bakındım. Safia hâlâ kayıptı.

Katie kalabalığın içinde Leo'yu buldu. Balo salonundaki herkes gözlerinin buluştuğu anı hissetti. Kıvılcımlar uçtu ve havada dans etti. Dört Temmuz, Mardi Gras ve Yeni Yıl aynı anda yaşanmıştı ve salondaki insanlar bile bunu görebiliyor, hissedebiliyordu; erotik, cinsel ve ilkel, aynı anda hem savaş hem de seks gibi. Karnımın derinliklerinde bir çekilme hissettim. Anında, Leo ve Katie'nin bir zamanlar gördüğüm bir fotoğrafını hatırladım, kızın etekleri havadaydı, adam ona ağızyla hizmet ediyordu, kızın başı coşkuyla geriye atılmıştı.

"Katherine, bana meydan okuyor musun?" Leo sordu. Bruiser onu durdurmaya çalıştı ama Leo uzaklaşarak balo salonunun ortasına çıktı. Arkasında Kemnebi onu izliyordu; siyah gözleri kurdun değişimine ve vampir gücüne karşı direnç göstermeyen vampirlere ve kan hizmetkârlarına karşı öfke ve küçümseme doluydu. Pençeleri ve pençeleri insana dönüşmeye başladı. Yaşlı Kemmy'nin artık güç gaspını savuşturmakta zorlanmadığı açıktı.

"Leo?" Katie fısıldadı. Sesi sert ve kabaydı, bir zamanlar olduğu gibi sıvı kadife değildi. "Benim Leo'm mu?"

Leo Katie'ye uzandı, bir eli eski kanın koyu lekesinin altında sarı kabuklu saçlarının uzunluğunu takip etti. Yüzünü avuçladı, gözlerinde bir sevinç vardı. Bir koluyla Katie'nin belini sardı ve onu yavaşça kendine doğru çekerek kucakladı. Leo nefesini verdi, nefesi bir okşayış gibiydi. Katie rahatladı, ona yaslandı. Odadaki güç dansı yavaşladı. Ve Leo'nun dişleri boğazını öyle hızlı deldi ki, ben bile darbeyi göremedim.

Katie çılgık attı ve her iki kolunu da yukarı kaldırıp aşağı indirerek bir makas hareketiyle ona vurdu. Darbe onları yere düşürdü. Ama Leo dişlerini gömülü tutuyordu. Kolları Katie'yi hapsetmiş, yerde yuvarlanırken bacakları Katie'nin etrafını sarmıştı. Hâlâ ayakta olan herkes dağıldı. Onlar hareket ettikçe kavgalar patlak verdi.

Bruiser silahlarını kılıfına sokarak yanıma geldi. "Katie'de sekiz klanın kanı var," dedi. "Şu anda akli başında değil ama çok güçlü. Leo onun kontrolü ele geçirmesine izin veremez." O gitmişti ve ben kelimelere anlam vermeye çalışıyordum.

Katie beklenmedik bir şekilde, onu iyileştiren mezardan geri dönmüştü. Beklenmedik bir yükseliş, muhtemelen henüz akli başında olmadığı anlamına geliyordu, çünkü vampirlerin bu özel zihinsel durum üzerinde zayıf bir etkisi vardı. *Sekiz* klanın kanı tabutuna karışmış, etine bir şekilde gömülmüştü. Daha da fazlasını çekmek üzere tasarlanmış, tam dolu bir pil gibiydi. Şu anda gücün vücut bulmuş haliydi, Leo onu yenip gücünü içmediği sürece deli ve aç olacaktı. Son mini savaş sayesinde şehirde toplam vampir sayısı azalmış ve Şehrin Efendisi'nin güç üssünü mühürlemek için yararlanabileceği sadece *dört* klan kalmıştı. Leo'nun dört, Katie'nin sekiz.

Ona meydan okuyup okumadığını sormuştu. *Hay* aksi. Bunu yasal bir düello haline getirmişti. Kadın cevap vermemişti, mantıklı bir yanıt veremeyecek kadar kaçıktı, ama onun hakkı olan gücü çalmaktan da vazgeçmemiş, bunu Şehrin Efendisi pozisyonu için yasal bir meydan okuma haline getirmişti. Leo'nun halkını güvende tutması için daha iyi bir yol düşünmüyordum; tüm alternatifler başka bir savaş anlamına geliyordu. Katie kadar güçlü, deli bir vampir böler ya da ele geçirirse, işler *gerçekten çok* hızlı bir şekilde kötüye gidecekti. Bu yüzden Leo, iktidarda kalmak isteyen iyi bir liderin yapacağı gibi kendini kurban olarak ateşe attı. Bunun için Leo'ya hayranlık duymak zorunda kalmaktan mutlu olmayacaktım.

Düşüncelerim bir göz kırpması kadar zaman aldı ama o anda güç çekimi durdu. Katliam başladı. Odanın diğer ucundaki vampirler silkinip ayağa kalktı. Kurtlar saldırdı. Türler arasında kavgalar çıktı. Kan hizmetkârları efendilerine koştu, vampirlerin tekrar çalışabilmesi ve belki de hepsini canlı çıkarabilmeleri için boğazlarını sundular.

Roul bir köpek gibi titreyerek etrafına bakındı, insanlığı yerine gelmişti ama öfkesi geçmemişti. Kudurmuş bir köpekti. *Hayır. Sakın*. Çılgınca bir yuttum. Roul başını eğdi ve savaştan kurt ve vampirlerden oluşan bir sürünün içine daldı, tam o sırada grup bir et masasına çarptı ve yiyecekler havada uçtu. Ortalık kan, vampir ve insan kokuyordu. Bir köşede, artık var olmayan klanlardan gelen ve her zaman nefret edilen düşmanlar olan iki vampir birbirlerine girdiler. Diğer kavgalar verdi ve kan hizmetkârları katıldı. Her şey serbestti. Ve ben her zamanki gibi bunun için giyinmemiştim. Kem tek başına durmuş, ağzı hırıltılı bir şekilde olanları izliyordu.

Odanın etrafına bakıyor. Safia'yı arıyor.

Mikrofonumu tuşladım. "Angel, bana iyi haberler ver."

"Hiç yok, Legs," dedi kulağıma. "Küçük yeşil adam dışarı çıktı, polisler ön kapıya geldi, paramiliter kıyafetler giymişler. Merdivenleri var ve duvarların üzerinden geliyorlar. Şehirdeki her birim sana geliyor. Oh. Ve kurtlar serbest. Kim! Köpekleri kim saldı?"

"Hiç komik değil Angel," dedi Derek yanıma uzanarak.

"Üzgünüm, Çavuş." Sesi üzgün gelmiyordu ama hemen vampir karargâhında serbest kalan kurtların konumları hakkında bilgi vermeye başladı. Hepsi balo salonunda kalmamıştı.

Derek ve ben göz göze geldik. Dedim ki, "Dişi kediyi bulmamız gerek. Katie ondan beslendi."

Bana anlayışlı bir çene hareketi yaptı. "Sen MOC ile ilgilen. Ben binayı kilitleyip kurtları kontrol altına alacağım."

"Nasıl?"

"Trank silahları. Bütün var."

Bunu . Ama kim kurt adamların saldırmasını beklerdi ki? Ve eğer kurtlar değilse, o zaman kimi sakinleştirmeyi planlıyordu? Soru ve cevaplar sonraya. Şimdi iş.

Zıt yönlere döndük, Derek kapılardan geçip emirler yağıdırıyor, ben de Leo ve Katie'nin peşinden vampirlerin arasına dalıp ölümcül bir kucaklaşmaya giriyordum.

Arceneau'nun varisi Dominique ve Laurent'in efendisi Bettina tarafından durdurulduğum. karşıyaydılar, aralarındaki enerjiler öfkeyle çatırdıyordu. İkisinin de kanlı giysileri ve kanlı ağızları vardı; ikisinin de teni kızarmış ve sıcak kanlı kokuyorlardı. Beslenmişlerdi. Tamamen.

İkisinin de kolundan tuttum ve sertçe sarstım. "Yarın gece birbirinize meydan okuyabilirsiniz. Vampirlerinizi ve hizmetkârlarınızı toplayın ve beni takip edin." Birbirlerine ve bana bakıp başlarını salladıklarında herkes gibi ben de şaşırdım.

Dominique yüksek sesle Grégoire'a seslendi. Bettina gözlerini kapattı. Shaun Mac Lochlainn, varisi ve diğer iki vampiri, üçünün de yırtık giysileri ve kanlı vücutlarıyla arbedenin içinden koşarak onun yanına geldiler. Çağrısı etkileyiciydi ve çağrısına cevap veren adamlar da öyleydi. Shaun'la zihin birliği yapıp yapmadığını merak ettim. Daha sonra düşünürüz. Dominique ve klanı daha yavaş bir şekilde *toplandı*. İnsan kan hizmetkârları da efendilerinin etrafını sararak onları takip etti. Klan liderleri bir insanın kalp atışıyla ölümcül düşmanlardan müttefiklere dönüşmüşlerdi.

Vampirlere, "Leo ve Katie'yi odanın geri kalanından ayırın," dedim, "sonra da Leo'ya elinizden gelen desteği verin. Katie kazanırsa, bu gece kan gölüne döner."

"Kan banyosunu severim," dedi Dominique. Bu cümleyi çok yakından incelemek istemedim, özellikle de gözleri parlarken ve birdenbire çok neşeli görünürken. Hepsi . Kan ve dövüş kokusu vampirler için uyuşturucu gibiydi.

Mac Lochlainn ve arkadaşları önümüze geçip savaşan vampirler ve insanlar arasında bir yol açmaya başladılar; bazıları ederek, da çok kavgacı ya da soğukkanlı olanları sadece fırlatarak. Korkunç bir etkinlikte ilerledik. Vampir savaşçılar yolu açarken kemiklerin kırıldığını duydum. Yarın pek çok insanın canı yanacaktı. Tabii geceyi atlatabilirlerse.

Arceneau'nun asker ikizleri Kabisa ve Karimu, bıçaklarını acımasızca kullanarak dört kurdu uzak tutmaya çalışıyordu. Kurtları bağırarak, kanlar içinde, topallayarak, "benim adamlarımın" onları ezdiği yere gönderdiler. O kadar hızlı düştüler ki kurt formlarını korudular. *Ooh rah.*

Odanın bir köşesinde Leo ve Katie'yi gördüm, vücutları birbirlerine sarılmış, adeta kaynaşmışlardı. Dişler ve pençeler ete gömülmüştü ve iki güreşçi gibi birbirlerini sabit tutuyorlardı. Ama Katie'nin dişleri Leo'nun boğazındaydı ve Leo'nun dişleri de Katie'nin sağ köprücük kemiğinin hemen altına gömülmüştü. Bir kurbanı kurutmak için iyi bir yer değildi.

Katie bir elini kaldırdı ve Leo'nun saçlarını yumuşattı, tıpkı bir evcil hayvanı yatıştırır gibi, eli sabit ve kontrollüydü. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Leo'nun üzerine kan sıçramıştı, giysileri yırtılmıştı ve soluk teni görünüyordu. Çok soluk bir ten. Katie'yi kana bulanmış cafcacflı vücut makyajının altında yargılamak daha zordu ama onun iyi beslenmiş, pembe bir tonu olduğunu düşünüyordum.

"Dominique, oraya vardığımızda onları nasıl ayıracağız?"

Sarışın kadın bana döndü, çenesinde kan vardı. Şaşırılmış bir şekilde, "Onu besliyoruz." dedi.

"Ah. Doğru."

Birkaç dakika sonra Leo ve Katie'ye ulaştık. Dominique elini uzattı ve Karimu, gözleri öfkeli ve niyetli, temiz bir bıçak yerleştirdi. Dominique kendi bileğini kesti ve Leo'nun yüzüne yakın tuttu. Leo gözlerini açtı ve dişlerini Katie'nin göğsünden çıkardı. Onları Dominique'e batırdı ve sertçe emdi. Dominique tısladı. Leo'nun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Bir an sonra Leo onu bıraktı; Dominique yere düştü ve Grégoire onun yerine diz çöküp kolunu kan hizmetkârları tarafından götürüldü. İki adam bir an bakıştılar; Leo'nun bakışları vampir gibi, Grégoire'inki ise sakın ve durgundu.

Grégoire dedi ki, "Sana söz . Pellissier'e söz veriyorum. Şehrin söz veriyorum."

"Ödüllendirilecek ve karşılığını alacaksınız."

Grégoire kıkırdadı, ses tonu umursamazdı. "İç dostum. Ve kazan." Leo dişlerini Grégoire'in kolunun dirseğine geçirdi.

Kulaklığımdan şunu duydum, "Çavuş, polisler kapıda. Ve... Monitörlerimden birinde koridorda kan görüyorum. Orada kimse kavgaya etmedi."

"Yer?"

"Leo Pellissier'in ofisinin dışında."

Ruse. Fırsat. Vampir kampındaki savaş ve kargaşa, eğer biri hazırlıklı ve risk almaya istekliyse, bir hedefe ulaşmak için harika bir fırsat olabilirdi. Bir su kuyusuna giden yolun üzerindeki bir ağacın dalında yatan büyük bir kedinin görüntüsünü gördüm. Gafillere saldırmak için fırsat kolluyordu. Ya da kestirmek için harika bir yer.

İkisi de, Beast beni temin etti. Ses tonunda kendini beğenmiş bir şeyler vardı.

"Kan konusuna bir bakalım. Leo'nun ofisinde buluşalım," dedim mikrofona. Merdivenlere doğru ve varan üçüncü kişi oldum. Kapı açıldı, kan kokusu burnumu yakıyor, duyularımı bastırıyordu. Bir Votka Boy, silahını ateşlemeye hazır halde kuytu köşeleri tarıyordu. Derek cesedin başında duruyordu. Kanla ıslanmış halıların üzerinde yatan minyon, diplomatik asistandı. Safia. Ondan geriye ne kaldıysa. Derek nefesinin altında durmadan ve akıcı bir şekilde küfrediyordu.

Canavar beynimin ön kısmına doğru ilerledi ve sahneyi inceledi. *Bir insan öldürmemiş. Pençeleri ve öldürücü dişleri onu yere serdi. Ama et için değil. Boşa giden et, boşa giden kan.* Canavar burnumun ve dilimin üzerinden bir nefes çekti. *Silah burada ateşlendi.*

Yorumlarını değerlendirdim ve paylaştım, ancak araya birkaç sofistike dil ekledim. "Hiçbir vampir onun kanını boşa harcamazdı. Hiçbir kurt onun etini ziyan etmezdi. Katie bu koridordaki bir güvenlik kamerasında görülmüş. Balo salonunda görüldüğünde yüzünde taze kan vardı."

"Katie onu öldürdü mü?" Derek sordu. "Yaşlı haydut mu?"

"Bilmiyorum. Polisleri ihtiyacımız olacak, onlar da şansımıza kapımıza kadar geldiler." Cesetten Derek'e baktım ve ekledim, "Tesadüflere inanmam. Tüm kamera ve televizyon görüntülerinin kopyalarını çıkar. Bizim için bir tane lazım. Adamlarınızdan herhangi kolluk kuvvetleri tarafından aranıyorsa, onları buradan çıkarın."

"Biz temiziz. Polisleri içeri aldın. Ön kapıyı yıkmak için bir koçbaşı getirdiler. Gece elbisesi giymiş beyaz bir hatun, polisleri silahlı bir kardeşten daha çabuk yatıştırır."

Ayaklarımın dibindeki ceset olmasaydı gülerdim. Onun yerine dedim ki, "Balo salonuna git.

ve onlara polislerin burada olduğunu söyle. Bak bakalım Leo Katie'yi kontrol altına almış mı? Eğer değilse, onu kazığa oturtun." Kaşları saç çizgisine kadar indi. "Bundan emin misin?"

"Hayır, ama başka ne seçeneğimiz var ki? Katie kediye öldürmüş olabilir. Yarın ne olursa , şu anda Katie bir haydut. Ben Haydut Avcısı'yım. Benim emrim."

"Evet, . Siz ."

Yorumunu incelemek için zaman ayırmadım. Ön girişe doğru koştum, görünür silahlarımı hava kilidi kapısının yanındaki cam masanın üzerine koydum ve vampir karargâhının fuayesini kontrol ettim. Boştu. Sessiz. Hava kilidine girdim. Derin bir nefes alarak ön kapıyı açtım.

Girişte polisler vardı, başlarında da Jodi Richoux. Taktik teçhizat içindeki Jodi görülmeye değerdı. Zayıf, benden çok daha kısa, sarı saçları kaskın altında toplanmış, kıvrımlı bir kadının vücuduna asla uymayacak şekilde tasarlanmış bir zırhın içine sokulmuştu. Çirkin ama etkili bir kıyafet. Birilerinin zırh tasarımcılarıyla kadın vücut şekilleri ve tarzı hakkında konuşması gerekiyor.

Yanında ikinci komutanı Sloan Rosen vardı. Zırhının içinde bir moda tabağı gibi görünüyordu. Hiç adil değildi. Arkalarında ikisi koçbaşı tutan başka polisler vardı. Jodi beni tanıdı ve kaba saba bir şeyler söyledi, ben de duymazlıktan geldim. "Sana ihtiyacımız var," dedim. "Elimizde bir ceset var."

* * * *

Jodi'yi şiddetin kontrol altına alındığına ikna etmek biraz zaman aldı. İki türün yakınlığına dayanarak, düşmanca davranışların ve vampir saldırganlığı sorunlarının devam etmesini bekliyordu. O ve ekibi, her ihtimale karşı plakasız minibüsten canlı medya yayını izleyerek hazırlandılar ve ilk cesetler yere düştüğünde harekete geçtiler.

Polisler vampir karargâhına dağıldı, birkaçı koridorlarda dolaştı, birkaçı balo salonuna gitti, birkaçı kamera kayıtlarını incelemek için Angel'ın Tit'ine katıldı ve Jodi benimle cesede geri geldi. Oh ne güzel. Vampirlerin statüsü ABD vatandaşlığı açısından henüz karara bağlanmadığından ve Leo vampirlerin ayrı bir ulus olduğunu resmen ilan ettiğinden, hepsi televizyonda, tarih için kaydedildiğinden, Jodi yasal sıcak patatesi emir komuta zincirinden geçirdi. Patronları olay yerini incelemesi için ona bir CSI birimi göndermeyi kabul etti ve binayı mühürlemesini emretti. Diplomatik Güvenlik Bürosu'nu çağırıyorlardı. DS olarak da bilinen büro, ABD Dışişleri Bakanlığı'kolluk kuvvetleri ve güvenlik koluydu. Washington, D.C.'den New Orleans'a gitmeleri saatler sürerdi. Şafak vakti. Belki daha sonra.

Şu anda yapabileceğim tek şey lanet olası ev sahibesini oynamak ve Leo ile Katie'nin diğer vampirler tarafından ayrılmış ummaktı.

Bu karmaşıa ilginleşecekti - ya da daha sert, daha derin ve daha pis kokulu - ve hızlı.

BÖLÜM 11

Bunun İçin Kendinizi Yıpratmayın

Ben polislerle uğraşırken basın topluca kendine gelmiş ve kameraların hala çekim yapabildiğini keşfetmişti. Kurtadamların koşarak uzaklaştığı ya da ölü köpekler gibi taşındığı görüntüleri yakaladılar. Yaralı insanların ve iyi beslenmiş vampirlerin. Katie'yi zapt etmeyi başaran Leo onları susturmadan önce yarım düzine doğaçlama röportaj yaptılar ve yayını tekrar canlı olarak gönderdiler. Yayın FOX tarafından alınmış ve tüm ülkeye yayılmıştı ama saat gece ikiyi geçiyordu ve gürültü patırtı olması gerekenden daha azdı. Şimdilik. Şafaktan sonra işler değişecekti.

Şafaktan sonra her şey değişecekti.

Serpintiyi minimumda tutmak için Bruiser basını yeşil salona götürdü; çarpma ve kesikleri için tıbbi tedavi sözü verdi; polislerle, vampirlerle, sohbet etmek isteyen herhangi bir yaratıkla ve kan hizmetkârlarıyla röportaj yapma güvencesi verdi. Onları balo salonundan, kan sıçramalarından, kan havuzlarından ve kaosun kanıtlarından uzaklaştırmak için her şeyi vaat edebilirdi. Koyunlar gibi onu takip ettiler ve yeşil odaya yerleştiler - yeşil olduğundan değil - onları güvende tutmak için tasarlanmış kapıdaki kilide dikkat etmediler. Kilidin onları içeride tutmak için dışarıda olduğu gerçeği, kilit kapanana kadar tartışılmadı ya da keşfedilmedi.

Gürültü çıkardılar ve daha sonra ödeyecekleri bir cehennem olacaktı, ama kısa vadeli faydalar Leo ve Bruiser için buna değer görünüyordu. Daha önce yeşil odaya hapsedilmiştim ve burası rahattı, geçici bir hapsin olabileceği kadar, kanepeler, televizyon ve insanların tüketebileceği yiyecekler vardı. Ayrıca söz verildiği gibi onlara bir hemşire, sohbet etmeleri için Innara ve Jena adında iki vampir ve kendi güvenlikleri için silahlı bir koruma verildi. Doğru. Bu benim kararım değildi ama sürekli müdahale olmadan işleri halletmek daha kolaydı.

Roul'a ve yüzü hala kapalı olan orospusuna kurtlarını toplamalarını söyledim ve beklemleri için bir oda seçtim. Bir polis kameramanına, kesik, yara ve kanlı ağızlıkların doğrulanması için içeri girdiklerinde dijital görüntülerini çektirdim - ki hepsinde vardı. Roul'a, polisler fiziksel kanıtları toplamak için onlara ulaşana kadar hepsini kurt formunda tutmasını söyledim, ancak kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz insan formlarına geri döndüklerini izledim. Hangi kurdun kim olduğunu belgelemek için güvenlik kamerası olan bir oda seçtiğime sevinmiştim. Onlara birkaç kıyafet buldum ve bir düzine et tepsisi için mutfakı aradım. Tıpkı benim gibi kurtların da değişim için kaloriye ihtiyacı vardı ve onlar da çok açlardı. Bana akşam yemeğiymişim gibi bakmaya başladıklarında yanlarından ayrıldım.

Siyasi çekişmenin, kan dökmenin ve kişisel mücadelenin altında, hakkında hiçbir fikrim olmayan, şimdi düzgün bir şekilde ele almazsam daha sonra daha büyük sorunlar yaratacak olduğu açıktı. Ve kesinlikle bilgi eksikliğim, vampirlerin ve tarihin net olmayan vizyonu ve kendi eksikliklerim yüzünden işleri ediyordum. Ama devam ettim. Bu iş benim sorumluluğumdaydı.

Votka çocuklarından biri balo salonunun fotoğraflarını çekmek için bir kamera aldı ve ilk kareleri birkaç dakika sonra polisler onu kovaladı ve oraya bir koruma yerleştirerek burayı suç mahalli olarak etiketledi.

Küçük yeşil adamın kayıp olduğu ortaya çıktı. Güvenlik odasına koşarak teknisyenlere Leo'nun ofisinin yakınındaki koridorun, balo salonundaki katliamın ve yeşil adamın odasının yakınındaki koridorun görüntülerini çektim. Dijital yayını yavaşlatarak onun gelip gittiğini görebileceğimizi umuyordum. Bu görüntüyü ayırdıktan ve hızı yavaşlattıktan birkaç saniye sonra yeşil... her neyse... adamın odasından çıktığını gördük. Angel kaçırmıştı. Yüzünde kendinden nefret eden bir ifade yakaladım. "Kendini bu kadar üzme.

Dişleri olan Yoda *hareket edebiliyor*. İnsan gözünün takip edebileceğinden daha hızlı." Angel sadece başını salladı ve nefesinin altından küfretti. "Görüntüleri taramaya devam edin. *Her şeyin* kopyasının elimizde olduğundan emin ol. Geri geleceğim," dedim.

Polisler geldikten sonraki yarım saat içinde o kadar çok soruya cevap verdim ve o kadar çok sorunla uğraştım ki, kendimi şaşkın hissetmeye başladım; mola vermek için en yakındaki bayanlar tuvaletine çekildim, orada kişisel rahatımı sağladım ve sonra lavaboda duvara yaslandım, gözlerimi kapattım ve bir an için dinlendim. Birkaç dakika sonra gözlerimi açtığımda kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Tam olarak bir mini tatil sayılmazdı ama çılgın bir gecede sakın bir vaha gibiydi.

Telefonumu kontrol ettim ve Rick'ten hiç arama gelmeyince hayal kırıklığına uğradım. Sadece birkaç haftadır hayatımda olan ve beni aldatıyor olabilecek bir adamı özlemek aptallıktı. Bu düşünce beni delip geçti. Rick gizli görevdeyken beni dişi kediyle aldatıyor olabilirdi. Acıyı sertçe bastırdım. Sonra konuşuruz. Düşünceler çok daha sonrası için.

Gecemi aydınlatmak için Molly'den bir sesli mesaj aldım, bana "puddy tats" hakkında duyduğu ve onu histerik hale getiren bir şakayı anlatıyordu. O kadar çok kıkırdıyordu ki söylediği tek kelimeyi bile anlayamıyordum ama kahkahaları kalbimi hafifletti. Mesajı gelecekteki bir gülümseme için sakladım.

Hücreyi yerine koyarken, boy aynasında kendimi gördüm. Yorgun, solgun ve aç görünüyordum, ucuz bir kan bağımlısı gibi. Renge ve yiyeceğe ihtiyacım vardı. Çatışma sırasında küçük çantaya tutunmayı başarmış ve ağzımı kırmızı rujla tazelemiştim.

Tıpkı yüzümü babamın kanıyla süslediğim gibi. Bu düşünce zihnimin derinliklerinden ve dikenli bir bıçağın öldürücü darbesi gibi büküldü. Edoda'nın, babamın yasını tutmamıştım. Ölümünün intikamını almamıştım.

Hafifçe küfrettim, ses aydınlık odada cızırtılı çıkıyordu. Daha sonra yas tutar ve endişelenirdim. Şu anda önemli olan işimdi. Saçlarımı tekrar düzelttim ve ağrımaya başlayan kafa derimi kaşıdım, topuzumu ve içinden geçen kazıkları ayarladım. "İş. Doğru," diye fısıldadım kendi kendime.

Sandviçler birlikte kilitli olduğu için tuvaletten çıkıp mutfağa doğru hızlı bir yolculuk yaptım ve bir servis tepsisi soğuk karides aldım

Bir tane de peynir vardı, onu da fuayeye dönerken hızlı hızlı yuttum. Boş tabakları küçük bir masaya bıraktım ve yeni gelen adamı takip ederek Leo'nun ofisine, tüm hareketliliğin olduğu yere gittim. Takip ettiğim adam adli tabipti.

Bana Safia parçalanarak öldürülmüş gibi geldi, ancak yasal soruşturmanın devam edebilmesi için adli tabibin resmi bir açıklama yapması gerekiyordu. Louisiana'da, pek çok eyalette olduğu gibi, adli tabip sistemi yerine sorgu yargıcı sistemi uygulanıyor. Adli tabip seçilmiş bir memurdur - işi popülerlik yarışında kazanan, işin gerektirdiği kadar iyi eğitilmiş olan ya da olmayan bir kişi. Adli tabip ise tamamen sertifikalı, genellikle kolluk kuvvetleri, antropoloji ve adli tıp alanlarında eğitim almış bir patoloğdur ve bir politikacı tarafından atanır. Şansımız varmış. New Orleans'tan gelen adli tabip yardımcısı hem diplomalı bir patoloğ hem de oy kazandıran bir gülümsemeye sahipti ve baş adli tabiplik makamı için yetiştiriliyordu. Ayrıca yarı cadıydı. Ve Jodie'nin kuzeni, Peter Richoux.

Peter çalışırken Jodi ve ben Leo'nun ofisinin dışındaki koridorda küçük bir kalabalığın içinde duruyorduk. Bozulmaya başlayan kovalar dolusu kanın kokusu mide bulandırıcı derecede tatlıydı. Leo ölü kadına bakıyordu, Kemnebi de onun yanındaydı. Katie'den bir iz yoktu ama Leo solgun ve bitkin görünüyordu.

Peter iş yerinde ayakta durup cesedi incelemekten ibaretti. İlk kez gözlerimin Safia'ya takılmasına ve yaralarını kataloglamasına izin verdim. Safiye altın tenli, siyah saçlı, koyu renk gözlü, ufak tefek bir kadındı ama uzun bacakları ve narin parmakları vardı. Ellerindeki ve ayaklarındaki kına dövmeleri, dizlerinde ve dirseği ile omzunun ortasında duracak şekilde uzuvlarına doğru kıvrılıyordu. Eğer kurtlar benim gibi yer değiştirdiyse, bir değişimde tüm vücut boyalarını kaybederlerdi ve bu da dövmeleri zaman açısından pahalı hale getirirdi. Eğer paradigma doğruysa, dövmeler onun bu gece yer değiştirmediyi de kanıtlıyordu.

Kemnebi ona bakıyordu, yüzünde keder ve dehşet vardı. Gözlerini kapattı ve vücudu bir an için hareketsiz kaldı, avcı-avcı hareketsizliği ve gözlerini açtığı anda yüzündeki tüm duygular kaybolmuştu. Olay yerine sanki bir yabancıнын cesedine bakar gibi bakıyordu. Ama ben kırılganlığı ve ıstırabı görmüştüm.

Kıyafetleri kanlıydı. Kana bulanmış halının üzerinde yatıyordu, halı doymuş ve . Boğazı üç pençe yırtıkla kopmuş, boyun omurgasını ve tendonlar, damarlar ve kaslar hakkında bilmem gerekenden daha fazlasını ortaya çıkarmıştı. Göğsünde, göğsü ile omzu arasında delinme izleri vardı. Parmak eklemlerinde savunma yaraları görünüyordu; tırnakları kan ve doku ile lekelenmişti. Saçları yaraya sıkışmıştı, Katie'ninki gibi sarıydı. Belki de Katie'nin onu öldürdüğü varsayımım hatalıydı.

Belki kirli işi bir insan, bir vampir ya da kurt adam yapmıştı. Ve Katie olay yerine sonradan geldi. Ama bu Katie için iyi görünmüyordu.

Safiye'nin belindeki karnı deşilmiş, parçalanmış, inen aort damarı koparılmış ve vahşice parçalanmıştı. Büyük, dişli bir yırtıcının işiydi. Muhtemelen Katie. Dudaklarımı araladım ve açık ağızımdan nefes aldım. Kan ve büyük kedi kokusu bunaltıcıydı. Adli tabip yanındaki çantayı açtı ve dizlerinin altına plastik bir örtü serdi,

ve Safiye'nin üzerine eğildi.

Peter Richoux'nun açık kahverengi saçları ve açık teni vardı, burnundaki çiller onu gerçek yaşından çok daha genç gösteriyordu ve cesedi incelerken yüzündeki şaşkınlık birkaç yaş daha eksiltmiş, onu on iki yaşında göstermişti.

Dijital bir cep kayıt cihazı çıkardı ve içine cesedin yerini, saatini, tarihini ve bulunduğu andaki durumunu mırıldandı. Safiye'nin yanında diz çöktü, kayıt cihazı boynundaki tangada, siyah bir çantayı açtı ve yere koyduğu küçük bir sıcaklık ve nem monitörünü çıkardı. Bir silindir çıkardı, üstünü vidalayarak açtı, ucunda metal bir uç olan uzun, ince bir termometre çıkardı. Safiye'nin yan tarafında, karaciğerinin üzerinde neşterle küçük bir kesik açtı ve termometreyi kesikten birkaç santim içeri soktu, saatine baktı ve zamanı tekrar not etti. Morluk ya da sertlik belirtileri olup olmadığını kontrol etmeye başladı. Özel dedektif ve vampir avcısı olarak geçirdiğim yıllar boyunca birçok kez adli tıp muayenesi görmüştüm ama ete ve kana dönüşmüş insan görünümlü bir kız üzerinde hiç görmemiştim.

Peter durup etrafına bakındığında, alıştırma rutinini beş dakika kadar sürdürmüştü. "Bir kedinin normal vücut ısısının ne olduğunu bilen var mı? İnsan zaman? Ve insan gibi sertleşiyorlar mı? Bu benim ilk kediciğim. Ve bu tür hakkında henüz el kitapları yok."

Leo kedi misafirine doğru döndü, Kemnebi'nin cevap verebilecek tek kişi olduğunu belirten tavırlarıyla sorgudan uzaklaştı. Odadaki polisler Afrikalı adama baktı, cübbesini inceledi, kan izi olup olmadığını kontrol etti ve maktulle olan ilişkisini hesapladı. Gerginlik havada neredeyse çatırdıyordu, ancak Kemnebi'nin yüzünde ve sesinde hiçbir duygu yoktu: "Biz de insanlar gibi ölürken katılışırız. Normal dinlenme sıcaklığı otuz dokuz derece."

Celsius'u kastettiğini düşündüm. Peter, PDA gibi süslü bir elektronik cihaz çıkardı, sadece daha fazla zil ve ıslık vardı, tuş takımında bazı sayıları tuşladı ve "Bir oh iki dinlenme sıcaklığı" dedi. Termometreye ve diğer ekipmanlarına baktı, birkaç rakam daha girdi ve "Şu anki sıcaklık kurbanın yaklaşık iki saattir ölü olduğunu gösteriyor. Aşağı yukarı yarım saat."

Mikrofonuma konuştum. "Angel. Yüz elli beş dakika önceki görüntülere odaklan. Herkesin nerede olduğunu bul. Bir çizelge hazırla. Doksan dakika önce herkesin nerede olduğunu not et. Özel odaların ve banyoların kapılarına odaklanan yayını çek. Bunu kim yaptıysa kana bulanmış ve duş alıp üstünü değiştirmesi gerekmiş."

", Legs."

En azından DS gelene kadar, ki bu dört saat daha sürecekti, yani güneş doğduktan sonra, yetki Jodi'deydi. Bana sertçe baktı, polis suratını takınmıştı, sinirliydi ve bakışlarını Leo'ya çevirdiğinde bile hiç de saygılı değildi. "Cesette bir kan izi var ve eğer senin adamların," bana ve arkasına bir bakış attı, "onu çığnememiş olsalardı

ve olay yerini kirletirse, katili bu gece tespit edebiliriz. Şu anki haliyle, bu süreci tamamlamak uzun zaman alacak."

Leo bir kez başını salladı, sanki devam etmesine izin veriyormuş gibi esrarengiz ve asil bir tavırla. Ben sadece omuz silktim. Ben polis değildim. Onun kendi işi vardı; benim de kendi işim. Beden dilim düşüncelerimi aktarmış olmalı ki Jodi'nin gözleri kısıldı ve şöyle dedi: "Güvenlik kayıtlarını inceleyen adamlara göre Katie bu kattaki koridorda koşarken görülmüş. Kurban da dahil olmak üzere, tüm gece boyunca bu koridorda kameraya yakalanan tek kişi oymuş. Farklı bir şey öğrenene kadar Katie'nin sorgulanmak üzere merkeze götürülmesini istiyorum."

"Bu mümkün olmayacak," dedi Leo. Zarif ve kibar görünüyordu ve... temizdi. Leo . Polisler gelmeden önce yıkanacak bir yer bulmuştu. Baş tanığın , Jodi bunu anladığında onu kızdıracaktı.

"Bu size bağlı değil," dedi.

Odadaki gerilim bir kademe daha arttı, Leo'nun gücünün ürpertici, neredeyse acı verici bir kanıtı. Başını o garip sürünge hareketiyle yana salladı, her zaman tüylerimi diken diken eden vampir jesti. "En ufak bir güneş ışığından bile yoksun bir yeriniz var mı? Bir Mithran'ı kontrol edebilecek zincirleriniz var mı? Bir Mithran'ın beslenme ihtiyaçlarını karşılayacak yöntemleriniz var mı?"

Jodi tekrar küfretti. Leo gülümsedi, yüzündeki ifade insani olmaktan uzaktı.

"Hepiniz aynı eski tartışmaya takılıp duruyorsunuz," dedim sinirlenerek. "Bir dakikalığına lojistik konusunu aşamaz mısınız? Leo, Katie nerede? Güvende mi, korunuyor mu ve ne kadar süre delirecek? Örnekleri ve kıyafetlerini toplamak için bir CSI teknisyenini güvenli bir şekilde ona götürebilir miyiz? Oh. Ve akli başına geldiğinde bu geceyle ilgili bir şey hatırlayacak mı?"

Leo, "Katie bir bodrum katında zincirlenmiş durumda, koruma altında ve akli durumuna rağmen donöre zarar veremeyecek şekilde besleniyor," dedi. "Muhtemelen önümüzdeki ay boyunca akıl sağlığını yeniden kazanacak ve bu geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamayacak. Kolluk kuvvetlerinin gözetiminde ve şahitliğinde ondan gerekli örnekleri toplayacağım." Şaşırtıcı bir şekilde, talep edilmemiş bilgiler sunarak devam etti. "Yükselişinin bundan otuz gün sonra olması gerekiyordu, onu iyileştiren kanı işlemek ve çılgınlığın arasında kendini akli başında bulmak için yeterli zaman." Bana baktı. "Kafası hiçbir zaman çarpık olmadı."

Bu tartışmaya açık bir konuydu ve dudaklarımda küçük bir gülümseme belirmesine izin verdim ama Jodi ben onun iddiasını konuştu. "Kurbanın bu ofiste ne işi vardı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Leo. "Davet üzerine gelmedim."

Jodi Kem'e baktı. "Bir şey çalmak için mi gönderilmiş?"

Kemnebi gülümsedi. "Bildiğim kadarıyla Mithranların bizim için değerli hiçbir şeyi yok." Bu da kulağa hakaret gibi geliyordu. Başını çevirdi ve Leo'ya küçük bir selam . "İnsanların dünyasında barış ve siyasi ittifak ihtimali dışında."

İşte bu yüzden asla politikacı olamayacaktım. Tokatla, hakaret et,öp ve barış, alay et, yemle ve değiştir.

Leo da eğilerek selam verdi ve selamın derinliği ve süresiyle eşleşti. "Louisiana Bölgesi'nin Mithranları Afrika'nın kedileriyle çalışmaktan onur duyar." Başka bir olası anlam aklıma gelene kadar bunun diplomatik bir şey olduğunu düşünmüştüm. İki komplocu birbirlerinin arkasını kollamak için anlaşmış olabilirdi. Diğerleri konuşurken kelimeleri analiz ettim, belirsizliklerden hiç hoşlanmadım.

"Bu ofiste ne saklıyorsun?" Jodi sordu.

"Kişisel ve klan kayıtlarım: mali, tarihi ve diplomatik, güncel ve önbellege alınmış."

Jodi odaya baktı ve gözlerindeki açgözlülüğü görebiliyordum. Bu tür bilgileri kataloglayan bir polis için burası bir hazine gibiydi ve Jodi'nin ekibi de bunu yapıyordu. "Bunu Katie mi yaptı?" diye sordu cesedi göstererek.

Leo, "Geleneksel olarak Mithran kanun kaçaklarıyla Şehrin Efendileri ilgilenir," dedi. "Statümüz Kongre'de netleşene kadar, bunu değiştirmek için yasal bir neden yok."

"Ben bunu sormadım," dedi.

"Hayır, değil." Orada öylece durmuş, üstün ve göz kamaştırıcı görünüyordu ve odadaki gerilim bir kademe daha arttı.

"Onu suçlamayacak," dedim. Kemnebi'ye baktım. "Kemmy, bebeğim, burnun nasıl?" Kaşları kalktı, anlamından mı, lakabından mı, yoksa sadece bir kadın tarafından hitap edilmesinden mi, bilemedim, ben de zorladım. "Çünkü saldırganın kokusunu alabilirsen çok yardımcı olur."

"Ben katillerin kokusunu alacak bir köpek değilim."

Jodi'nin gözleri kısıldı. "Polislere köpek mi diyorsun?"

"Sanırım kurtlardan bahsediyor. Görünüşe göre büyük kediler ve kurtlar pek iyi arkadaş değiller." Kulaklığım çıtırdadı ve "Angel görüntüleri çekti ve monitörler hazır" dedim.

Jodi, kuzeni olan adli tabibe baktı. "Peter, burada iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" Peter başını kaldırmadı ama homurdandı ve bir eliyle küçük bir kıskırtma hareketi yaptı. Bunu yalnız kalma isteği olarak algıladım ve merdivenlere doğru ilerledim. Yolda küçük, yeşil

Adam arka bahçedeki fıskiyyede yüzerken bulunmuştu. "Sırtüstü yüzüyor gibi görünüyor," dedi kulaktan kulağa iletişim sistemindeki ses. "Su kanlı." Su sıçraması ve askerlerin küfür seslerini duydum ve ses şöyle dedi: "Kıyafetlerinde kan izleri var ve İngilizce anlamıyor gibi görünüyor. Bize saçmıyor."

Kem'e döndüm ve "getirdiğin yeşil adamın türü ne?" diye sordum. "O bir grindyflow," dedi

Kem, "Britanya'dan."

"Grindyflow, Harry Potter'daki gibi mi?" Jodi sordu.

"Harry Potter mı? Hayır." Kem'in yüzündeki ifadeyi küçümsemekten başka bir şey olarak algılamak mümkün değildi. Harry onun en sevdiği kurgusal karakter değildi.

"Grindyflow nedir o zaman?" Jodi sordu.

"Onlar... evcil hayvanlar. Çoğu zaman. Bazen de koruyucular. Daha az sıklıkla, yasaların uygulayıcıları. Zekaları sınırlıdır, küçük bir çocuğa ya da bir şempanzeye ." Sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi başını kaldırdı. Ya da bir yalan uydurmak için zaman ayırıyormuş gibi. "Suyu severler ve soğuk iklimleri tercih ederler. Ama iklim değişikliği ne olursa olsun efendileriyle birlikte kalırlar."

"Doğru. Uh-huh." Ses tonunda dişlerimi kenetleyen bir şey vardı.

"Safiye'nin bağırsaklarını çıkarmış olabilir mi?" Jodi kasıtlı olarak kaba bir şekilde, onun tepkilerini izleyerek sordu.

Kem'in yüzü bir an , sıkı sıkıya bağlı tuttuğu keder yüzünden çarpılmıştı. Sonra yüzü tekrar yumuşadı. "Grindy, Safiye'nin yavru köpeğine çok *benziyor*, ona her yönden bağlı. Ona zarar vermesi için aklıma çok az neden geliyor."

Birkaç sebep, hiç değil. Bu bir inkâr değildi. Jodi'ye bir bakış attım, o da başını salladı. Kötü polisi oynuyordu. "Grindy arka çeşmede yüzüyordu," dedim. "Kıyafetlerine kan bulaşmış ama iyice yıkanmış. Birkaç adamımız onu çıkardı ve gözaltına aldı."

"Kıyafetlerini poşetlemesi için CSI'ı göndereceğim." Başını sallayarak koridorda etrafına bakındı. "Burası kontrol altına almamız gereken alanlardan oluşan bir labirent. Yeterince adamımız yok."

"Pekâlâ, bakalım güvenlik kamerası kayıtları olayı biraz daha daraltmamıza izin verecek mi?" dedim.

* * * *

Büyük güvenlik konferans odası duyularıma bir saldırıydı. Oda insanlarla doluydu. Daha önce fark etmediğim bronz aydınlatma armatürü ve ray lambaları meşale gibi yanıyordu. Oval masa kâğıtlar, dizüstü bilgisayarlar, cep telefonları ve elektronik cihazlarla doluydu. Hava koku ve gürültüyle ağırlaşmıştı: ter kokusu, stres feromonları,

Öfkenin buruk kokusu, eski tütün ve kahvenin tadı, masada bırakılmış bir tabak yemeğin yağlı kokusu; seslerin, çalan telefonların, elektronik bip seslerinin, çeşitli takırtıların kakofonisi ve odanın arka tarafında fokurdayan kahve. Tavandan sarkan devasa monitör yanıyor ve yirmi kamera açısını gösteriyordu. Ortalık karmakarışık ve Beast kendini tekrar bana kapatmadan önce panik içinde yerde koşuşturan farelerin uykulu görüntüsünü bana gönderdi. En azından izlediği için rahatlamıştım. Beast sık sık benim kaçırdığım şeyleri not ederdi.

Zayıf, altmışlı yaşlarının ortasında, her yerinden inek belli olan bir kadın ve Angel biz içeri girerken başlarını kaldırıp baktılar. Angel sandalyesini döndürdü ve beni gördüğüne sevinmiş gibi başıyla küçük bir selam verdi. "Bayan Yellowrock, CSI teknisyeni bayan ve ben ilgili kamera açılarını daralttık."

Adam kadına baktı ve kadın omuz silkti. "Ben hanımefendi değilim. *Sonny*."

Hafifçe homurdandı. "Bana öyle demeyi bırakmalısın, *büyükanne*." İkisi de kıkırdadı ve Angel büyük monitörün sağ tarafını işaret etti. "Bu Bay Pellissier'in ofisinin dışındaki koridoru gösteriyor, bunlar balo salonunu üç açıdan gösteriyor, bu döner sekans kurbanın balo salonundan çıkışını ve ofise doğru ilerleyişini gösteriyor, bu ikisi kurtların balo salonunda tavandan izlenmeyen odalardan çıkışını gösteriyor, geri kalanlar ise araziye, azı dışı Yoda'nın bulunduğu odayı ve yerleşkenin çeşitli yerlerinde çekilmiş birkaç görüntüsünü gösteriyor. Her seferinde sadece bir ya da iki dakika görünüyor, gözden kaçırmak kolay." Bana baktı. "Mazeret yok hanımefendi, sadece gerçekler."

Büyükannenin onun soğukkanlılığını geri kazanmasına yardımcı olduğuna dair bir his vardı içimde. Genç, siyah, eski denizci iletişim/ET teknisyeni ve orta yaşlı, beyaz CSI teknisyeni, alışılmadık bir ekiptiler ama ortaklıkları işe yarıyor gibi görünüyordu.

Dikkatini tekrar ekrana verdi. "Balo salonunu ofise bağlayan koridorları gösteren görüntüler sol tarafta. Yetmişten fazla kameradan iki saatlik dijital yayımla uğraşıyoruz, bu yüzden hala incelenecek çok şey var ve bulunabilecek çok daha fazlası var, ancak şu ana kadar bunlar ilgili olanlar, kolay erişim için yer imlerine eklendi.

Angel, "Ayrıca duvarların ve arka avlunun kamera görüntülerini inceleyerek, eğer kurtlar o tarafa geldilerse, geldikleri zamanı daraltmaya çalıştım," dedi. Bir kameraya dokundu. "Ot toplayan bir aşçı sanki tepesinde bir şey duymuş gibi yukarı bakıyor, tam buraya. Öğleden sonra dört otuz iki. Sonra, saat beş on yedi, bir gardiyan bir şey duyuyor ve yukarı bakıyor. Bu size sorgulama için bir zaman çizelgesi verebilir."

"Polis sorgulama yapmaz. Biz sorgularız," diye mırıldandı Jodi, ama tartışmanın arkasında herhangi bir sıcaklık yoktu. Angel'ın başparmağı inanmaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Angel'ın sandalyesinin arkasında toplanan küçük grup sessizce izledik ve bir şeyi kanıtladık. Warp hızında hareket etmediği ve zaman atlaması yapmadığı sürece Katie Safia'yı öldürmemiştik. Küçük asistanın Leo'nun ofisine on iki kırk yedide girdiğine dair bir zaman damgamız vardı. Sadece elbisesinin sol kalçasından aşağıya doğru genişlemesi ve ofise girerken bir rafya sandaletli sol ayağı olduğu için mahkemede geçerli olmayabilirdi, ama Safia gibi hareket ediyordu.

Neredeyse bir saat sonra, balo salonunda görünmeden hemen önce, Katie korumalar tarafından görülmeden ön kapıdan geçti ve koridordan uçarak ofise girdi. Yayın yavaşlatılmış olsa bile bulanıktı ama o olduğuna şüphe yoktu. Kurumuş kan, arkadan bile onu ele veriyordu. Tam yirmi altı saniye sonra dışarı çıktı. Yüzünde taze kan vardı ama adli tabibe göre Safia o zamana kadar yaklaşık bir saat önce ölmüştü. Yani... belki Katie'nin elinde yemek artıkları vardı?

Kaprislerime gülümsemek istedim ama yüzüm yorgunluktan donmuştu. Beast soruşturmadan sıkılmıştı. İçimde bir yerlerde uyuyordu ve onun bilinçli farkındalığının olmaması çok yorucuydu.

Görüntüleri çeşitli hızlarda birkaç kez inceledik. İki şey bulduk. En önemlisi, davetsiz bir misafirin balo salonuna girmiş olmasıydı.

Kimliği belirsiz kişiyi görmek zordu ve pozisyonu en iyi ihtimalle olası değildi. Balo salonunun tavana monte edilmiş kameralarından birinde bir çizmenin burnu görünüyordu. Çizmeli bir kişi parti başlamadan önce saatlerce kemerli tavanda görünmeden dolaşmış ve kurtlar dramatik bir şekilde ortaya çıktığında ortadan kaybolmuştu. Şimdiye kadar başka hiçbir görüntüde kimliği belirsiz bir kişi görünmemişti.

Leo akşam boyunca birkaç kez durdu, bir koku almış gibi hareket etti ve tıpkı balo salonuna ilk girdiğinde yaptığı gibi odanın etrafına ve tavana baktı. Ama kokusunu aldığı şeyin kaynağını -ya da her kimse- bir türlü keşfedemiyor gibiydi. Kemerlerdeki çizmeli kişi olduğunu tahmin ediyordum. Çizme ve Leo'nun koku aramaları bana Gee'yi hatırlattı ama şüphelerimi kendime sakladım.

İkinci ilginç şey ise küçük bir komplo hazırlığıydı. Vampirler elden ele dolaşan, avuç içine alınabilecek kadar küçük bir not veriyordu. Temas ettiği her vampir uzun bir süre nota bakıyor, yüzünü eksitiyor ve elden ele dolaştırıyordu. Bu görüntü Leo'nun ilgisini çekmiş gibi görünüyordu ama muhtemelen cinayetle ilgisi yoktu. Bir varlık potansiyel olarak ölümsüz olduğunda, hayat korkunç derecede sıkıcı olmak zorundadır. Kan emmek, seks yapmak ve komplo kurmaktan başka yapacak ne var ki? Ama Leo daha yeni kanlı bir savaş kazanmıştı; bir başkasına ihtiyacı yoktu; New Orleans şehrinin de yoktu. Böylece Leo balo salonundaki faaliyeti ve notları takip etti, görüntüleri birkaç kez gözden geçirdi, isimler aldı ve asık suratlı göründü. Gerektiğinde her şeyi kolayca bulabilmemiz için bazı görüntü bölümlerinin yer imlerine eklenmesini ve bir liste tutulmasını istedim.

Notun, resmi olarak Fransa'daki Rochefort klanından Amitee Marchand ve kardeşi Fernand'dan geldiği anlaşıldı. Leo'nun ölen oğlunun nişanlısı onun arkasından iş çeviriyordu ve efendileri için sürpriz bir doğum günü partisi planlamadıklarına dair kendimle bahse girdim. Leo, acımasızca memnun, her ne olsun küçük komplodaki tüm oyuncularını açıkça ezberliyordu. Elini küçük bir hareketle çevirdiğinde Angel sandalyesinde döndü, elleri kollarından sarkıyordu, duruşu rahat ve kendinden emindi. "Sıradaki bölüm büyükannemin," dedi Angel.

"Arsız çocuk," dedi yaşlı teknisyen. "Akla yatmayan pek çok şey var ama bu en önemlilerinden biri olabilir de olmayabilir de." Son bir monitörü tuşladı. Bruiser'ın ikinci adamı Tyler'ın balo salonundaki fiyaskodan sonra koridorda Roul ve bir kadınla konuştuğunu gösteriyordu. Ve vücut dilinde tedirgin olduğunu gösteren bir şeyler vardı.

Leo, "Tyler şimdi nerede?" diye sordu.

"Arka bahçede," dedi büyükanne, "silahlı çocukların lideriyle birlikte." "Derek'le birlikte demek istiyor," dedi Angel.

"Bayan Yellowrock, lütfen Tyler'a doğrudan buraya kadar eşlik edin." Leo'nun sesi değişmemişti, hala ölüm gibi olan vücut dili de değişmemişti. Ama olduğunu biliyordum. Ondan yayılan öfke feromonlarının kokusunu alabiliyordum. "İki adamınız tarafından." diye ekledi.

İki mi? Oookaaay. Mikrofonumu tuşladım, bu eylem bu gece o kadar çok tekrarlandı ki artık doğal gelmişti. "Derek, lütfen Tyler'a güvenlik odasına kadar eşlik et. Adamlarından biri her iki tarafa, biri de arkaya." Leo, Tyler'ın kontrol altında tutulması için iki insana ihtiyacı olduğunu düşündüyse, aşırıya kaçmanın akıllıca olabileceğini düşündüm.

Derek sözlerimi yorumlarken hafif bir duraksama oldu, sonra "Yaparım" dedi.

* * * *

Tyler bakımlı, yirmili yaşlarında, samimiyetsiz bir çocuk gibi görünüyordu ama eğitilmiş bir asker gibi hareket ediyordu. Ve zekiydi. İçki ve ordövr için çağrılmadığını biliyordu. Adamlar kapıdan içeri girer girmez inisiyatifi ele aldı ve "Ne yaptım ben patron?" dedi.

Leo başıyla bir sandalye işaret ve Tyler sandalyeye oturdu. "Silahlarınızı çıkarın lütfen." Tyler iyi eğitilmiş bir asker gibi yarı otomatik tabancanın şarjörünü çıkarıp fişek yatağındaki mermiyi boşalttı, yanına iki şarjör daha yerleştirdi ve silahın yanına iki bıçak koydu. Leo hiçbir şey söylemedi, sadece izledi ve nefes aldı. Ve Tyler'ın vücut kimyasındaki değişikliklerin kokusunu aldığını fark ettim. Burnumdan ve ağızımdan derin olmayan bir nefes aldım ve ter kokusu aldım, erkeksi, kaba olmayan, sabun, ter önleyici, sığır eti ve mayonez. Endişe yok, korku yok.

"Lütfen görüntülerdeki hareketlerinizi gözlemleyin ve açıklayın."

Tyler bir kez başını salladı, monitöre baktı, parmaklarını kucağında birleştirdi ve bekledi. Angel belirli bir kamera görüntüsünü işaret etti ve onu harekete geçirdi. Tyler ekranda hareket etti ve kurtadamlarla konuşurken kendini izlerken göğsünden gelen tek bir sert kalp atışını duydum. Sonra Tyler monitöre gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla muhteşem görünüyordu patron. Misafirlere iyi davranmamı söylemiştin. Davetsiz gelenlerin de buna dahil olduğunu düşündüm. Bu fırsattan yararlanarak onun

müsait. Hey," avucunu göğsüne koydu ve genişçe sıırttı, gözleri parlıyordu, "Ben sadece bir erkeğim. Yakışıklı bir kadınla konuşmamda beni suçlayamazsın."

Leo uzun bir süre onu izledi, değerlendirdi. Tyler orada öylece oturmuş, rahatlamış ve bekliyordu. "Gidebilirsiniz," dedi Leo, "ama silahlarınızı burada bırakın ve yerleşkeyi terk etmeyin."

"Gidecek başka yerim yok patron." Tyler ayağa kalktı ve odadan çıktı.

Leo'nun gözleri onu takip etti, çorak ve uzak. Yumuşak bir sesle, "Ondan hiç beslenmedim. İkincimi kim besliyor?"

Bruiser, "Alejandro, patron." dedi.

Leo başını salladı, yüzü boş, gözleri uzaktı. "Alejandro yüz yıldan bir süredir benimle birlikte. O benim kanımı taşıyor."

Kulağa gizemli ve arkaik geliyordu, feodal bir lordun kendisinden birini talep etmesi gibi.

BÖLÜM 12

Katie Ölü Eti Yedi

Şafaktan bir saat önce, Peter Richoux ölüm nedeni hakkında bir ön karar verdi ve bu hiçbirimizin beklediği gibi değildi. Güvenlik odasına girdi, bu kez Derek'in düşük ışıklı kameralarından alınan dijital kamera görüntülerini inceliyorduk, sihir gibi farklı katlarda görünüp kaybolan grindy'nin hareketlerini izlemeye çalışıyorduk. Bildiğimiz kadarıyla ışınlanma mümkün değildi, bu yüzden geriye hız kalıyordu ve grindy'de bu özellik fazlasıyla vardı. Derek görüntüleri dondurdu ve biz de dikkatimizi Peter'a çevirdik.

O hepimiz kadar yorgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu halkalar ve saçları sanki ellerini saçlarına sürmüş de düzeltmemiş gibi dağınıktı. Sanki bunu kanıtlamak istercesine bir elini ensesinden kafatasının üzerinde gezdirdi ve diğer eliyle şakaklarını başparmağı ve parmakları arasında sıkıştırdı. Ellerini indirdiğinde öne doğru eğildi ve parmak uçlarını on vücut dengeleyici gibi masanın üzerine koyarak Jodi'ye odaklandı. "Burada yapabileceğim yaptım. Cesedi morga taşıyacağız ve orada tam bir PM yapacağım, ancak biraz uyuyana kadar değil. Şimdilik-"

"Hayır," dedi Kemnebi. "Otopsi yapılmayacak, cesede saygısızlık edilmeyecek. Böyle bir şeye ne halkım ne de dinimiz izin verir."

"Üzgünüm efendim, ama polis departmanı bir cinayet soruşturması yürütmek için adli otopsi yapılmasını isteyecektir. Dışişleri Bakanlığı da buna karşı çıkmayacaktır," dedi Peter. "Ve otopsi olmadan adalet ." O konuşurken zayıf bir büyü'nün çekiciliğini hissettim. Peter Richoux bir büyücü değildi ama kendine has doğal ikna yetenekleri vardı.

"Hayır," dedi Kemnebi, amansızca. Ve sonra . Bilim adamları yıllardır incelemek için ölü bir vampiri ele geçirmeye çalışıyorlardı. Marilyn Monroe'nun cesedi onunkinden önce gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu ve araştırmaya dayalı başka hiçbir otopsi yapılamamıştı. Süpernatınların cesetleri her zaman tek bir neşter bile vurulamadan ortadan kaybolur.

"Efendim," dedi Peter saygıyla, kuzenine yorumlayamadığım kapüşonlu bir bakış fırlatarak, "Bu kararı sizinle DS arasında bırakmak zorundayım. Şimdilik, ceset mahallinden birkaç örnek topladım ve ön sonuçları birkaç gün içinde alacağız. Tüm toksikoloji testleri bittiğinde nihai sonuçlar. Bu televizyon değil, yani birkaç haftadan bahsediyoruz. Ama şu anda size ön, varsayımsal bir ölüm nedeni verebilirim."

Jodi ayağıyla tekerlekli bir masa sandalyesini ona doğru itti. Sertçe oturdu ve sandalyenin minderi, Peter'ın verdiği yorgunluk iç çekişinden daha hızlı ve sert bir şekilde iç çekti. "Kahvesi olan var mı? Kahve kokusu alıyorum." Jodi işaret etti; teknisyen mavili bir adam köşedeki cezveye gitti ve üç saat önce demlenmiş kahveden bir fincan doldurdu. Yanık ve zehirli kokuyordu ama benim midem değildi. Adamın kahveyi doldurmasını izledim, onun dalkavuk tavırlarında dikkatimi çeken ve aynı zamanda iten bir şey vardı.

Peter konuştu ve gözlerimi tekrar ona çevirdi. "Kurban iki yara almış ve her biri eşit derecede ölümcül görünüyor." Bir parmağını kaldırdı. "Bir. Sol ön göğüste, midklavikulara, üçüncü ve dördüncü interkostallar arasında yükselen tek bir kurşun yarası. Dokuz milimetre ya da .385 olabilir. Yörünge, kadının havada olduğunu ya da saldırganın diz çöktüğünü gösteriyor. Kurşun ya çıkan aortu ya da subklavyen arteri delmiş. Onu açana kadar ya da açarsam bunu bilemeyeceğim." Kemmy'ye ve tekrar Jodi'ye baktı.

"Bir çıkış yarası olması gerekirken, yok." Kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı getiren adama minnetle başını salladı. "Bu yüzden karşılaştırma için kurşunu alabilmeliyiz." İkinci parmağını kaldırdı. "İki. Üç paralel yara -belki bir bıçak, belki de bir pençe- şahdamarını, dış şahdamarını, soluk borusunu ve yemek borusunu kesmiş, soldan sağa doğru açılmış, öldürücü darbe muhtemelen saldırgan arkasındayken yapılmış, ama daha iyi bakınca bunu değiştirebilirim. Elleri ve dizleri üzerinde olması ve saldırganın onun üzerinde olması da mümkün."

Anında, sanki ölümcül bir yaradan sonra şekil değiştirmeye çalışan bir şekil değiştiriciyi hayal ettim. Hayalimdeki Safiye vurulmuştu ve hayatını kurtarmak için şekil değiştirmeye çalışırken yere eğilmiş, diz çökmüştü. Kemnebi gözlerini kapattı, kara yüzü kül rengiydi. Nefesi yavaş ve düzensizdi; bunu duymak zorunda olmamalıydı ama onu dışlamanın bir yolunu bulamadım.

"İleri analizlerde bir şey çıkmazsa," dedi Peter, "ölüm nedeni muhtemelen boğazındaki yaradan kaynaklanan kan kaybı. Muhtemelen birkaç saniye içinde kan kaybından ölmüş. Bundan önce bir saldırganla dövüşmüş ve ölüm öncesi birkaç savunma yarası ve sıyrıklar görüyor. Ölümden sonra, bir leş yiyiciye benzer bir hayvan saldırısı sonucu parçalanmış. Ancak tüm bunları morgda doğrulamam gerekecek. Tabii fırsat bulabilirsem," dedi. Katie'yi ve göğsüne düşen taze kanı düşündüm. *Lanet olsun. Katie ölü eti yemişti. Bu onu daha uzun süre deli yapar mıydı?*

"Ölüm sonrası saldırgandan lifler, toz, saç ve tükürük ve partikül madde de dahil olmak üzere fiziksel kanıtlar topladım, bunların hepsi zaten merkeze geri döndü. DS teknisyenlerinin, eğer bir şey getirirlerse, Quantico'ya gönderilmesini isteyeceklerini düşündüm, bu yüzden onlar için eşleşen bir set topladım, mümkün olan her şey iki kopya halinde. Jodi, olay yeri teknisyenlerinin olay yerinde çok daha uzun zaman alacağını biliyorum. İşleri bittiğinde, kurbanın etrafındaki halıları istiyorum."

Jodi parmaklarını masaya vurdu. "CSI bunları gözden geçirme fırsatı bulduğunda size sağlayacağım. Ve bir sonraki emre kadar odayı mühürlü tutacağız. Teşekkürler, Peter."

Sorgu yargıcı ayağa kalktı ve boş kahve fincanını masanın üzerine bırakarak odadan çıktı. Eve gittiğinde kafeinin onu uyanık tutmayacağına dair bir his vardı. Olay yeri inceleme teknisyeni kafasını odaya soktu ve yüzünde kocaman bir sırıtışla Jodi'yi buldu. "Ofiste bir mermi kovanı bulduk. Üzerinde çalıştığımız diğer davayla eşleşebilir." İki kadın bakıştılar ve benim radarım canlandı. Başka bir davadan haberim yoktu ama bu davayla kesişiyorsa bilmek istiyordum. "Peki ya dedektif? Ofise girip çıkmanın başka bir yolunu bulduk."

Bir gardırobun arkasına gizlenmiş bir kapı. Eski bir kilit sistemi var - kol ve sürgü - ve üzerinde kan var."

Jodi sandalyesini Leo'ya doğru çevirdi ve öne doğru eğildi, ön kolları dizlerinin üzerindeydi, başı öne doğru çıkıktı ve ifadesi tamamen odaklanmıştı. Eğer bir kurt olsaydı, avlanıyor olurdu. "Bay Pellissier, bir cinayetin işlendiği odadan başka bir çıkış daha olduğunu söylemeyi uygun bulmadınız mı?"

"Mithran kurumları ve meskenlerindeki pek çok odada ek, gizli çıkışlar bulunur. Bizi Hristiyanlardan ve vampir avcılarından korumak için iki bin yıldır buna ihtiyacımız var." Bana doğru bir bakış fırlattı ama bu iğnelemeye tepki vermedim. Odayı ilk gördüğümde ikinci bir çıkışı olup olmadığını merak etmiştim. Leo tekrar Jodi'ye döndü, Jodi zehirli bir şeyi sindirmeye çalışıyor gibiydi. Belki de kahve. Leo devam etti: "Diplomatik güvenlik mülahazalarına dayanarak girişinize izin vermeyeceğim."

"Bana erişim izni verecek bir yargıç bulacağım," Jodi. "Ve o zamana kadar ofisten uzak dur." Leo onun bu emrine gülümsemekle yetindi, dişlerini gösterdi ama dişlerini göstermedi. Jodi mekâna yirmi dört/yedi silahlı bir koruma bırakmadığı sürece Leo istediği zaman istediği yere gidebilirdi. Ve insanları büyüleme yeteneğiyle, silahlı bir koruma bile onu dışarıda tutamayabilirdi.

Birisi yanıma seramik bir kupa koydu ve ben de içtim, çayın yeşil ve pürüzsüz olduğunu, üst notasının da çiçeksi olduğunu fark ettim. Güzel çaydı. Düşünmeme yardımcı oldu. Davanın parçalarını düzenlemeye ve tutarlı bir resim oluşturmaya çalışıyordum ama hiçbir şey birbirine uymuyordu. Bu, zaman içinde üst üste binen ama aslında birbirinin parçası birden fazla vaka olsaydı mantıklı olabilirdi. Bu pek olası değildi ama bu onu imkânsız da kılıyordu.

Gecenin son saati bir şüphelinin yakalanması açısından pek bir şey başırlamadan hızla geçti. Jodi'yi kenara çekip birkaç soru sormak için bir an buldum, "Adamlarınız ofiste bir mermi kovanı buldu. Başka hangi dava üzerinde çalışıyorsunuz?"

Jodi'nin cevap için bir neden yoktu; çoğu polis bilgi paylaşmaz. Ancak Jodi onunla tanıştığım andan itibaren bilgi paylaşımı konusunda hemfikirdi. Başıyla en yakındaki sıcak kahveyi işaret etti; koridorda, beyaz örtülü küçük bir masanın üzerine personel tarafından yerleştirilmiş bir cezve vardı. Kendisi için bir tane doldurdu ve yudumladı. Ben de ikinci bir fincan çay içiyordum ve onunla birlikte yudumladım, hareketlerim birbirinin aynısıydı. "Bunlar olmadan nasıl yaşıyorsun bilmiyorum," dedi.

"Bu iğrenç. Ben çay severim." Fincanımı ona doğru kaldırdım.

"Biliyorum. Vampirlerin senin zevklerine hitap ettiğini görmek çok garip."

"Evet. Onları yaşamak için öldürüyorum. Bunun bana hizmet etme olasılıklarını azaltacağını düşünürsünüz." "Peki seni neden işe aldılar? Yani, hiç mantıklı değil."

"Ya onları öldürebildiğime göre iyi biri olduğumu ve yeteneklerimi kullanabileceklerini düşünüyorlar ya da beni gizli tutuyorlar."

"Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın mı tutarsınız?" Jodi sordu. "mi?"

Olası bir omuz silkme hareketi yaptım. "Peki. Ne davası?"

"Orleans County'de altmışlı yıllardan kalma ve birkaç hafta önce isimsiz bir ihbar üzerine biriminin araştırdığı bazı faili meçhul vakalar var."

"Birkaç hafta önce" ifadesi içimde yankılandı. Tesadüf dinine bağlı biri değilim. Faili vakaların kurtların Leo aleyhindeki kanıtlarıyla ilgili olup olmadığını merak ettim, araştırmaya fırsat bulamadığım kanıtlar. Kurtlar "ipuçları" için aramış mıydı?

"Kurbanlar göğüslerinden , infaz tarzında, vampir nüfusuna yakın olan kişilerdi. Öldürüldükleri yerlerde bulunan tek kanıt aynı yarı otomatik silahtan ateşlenmiş .385 mermi ve kovanlar. Kovanların üzerinde aynı parmak izleri var, AFIS'te listelenmeyen parmak izleri."

AFIS - ülkenin Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi - parmak izlerini depoluyor ve karşılaştırıyordu ve birçok suçlunun suçlarla eşleştirilmesinden sorumluydu. Dinlediğimi göstermek için çenemi eğdim.

"Katrina'dan geriye çok fazla kanıt kalmadı - tüm evraklar depolarda mahvoldu - ve faili meçhul davalarda asla bir tutuklama yapamayacağımızı biliyorum, ancak mermi kovanlarını ve mermileri güncel bir cinayetle ilişkilendirebilirsek, en azından eskileri kapatabiliriz." Jodi beni izliyor, tepkimi ölçüyordu. Bu boş bir sohbet ya da bilgi paylaşımı değildi. Bu beni burnumdan tutup gitmemi istediği bir yere götürüyordu.

"Peki ya mermiler?" dedim.

"Faili meçhullerden çıkanların üzerinde çıplak gözle görülebilen bir çentik izi var. Bu tür bir çentik bırakan herhangi bir silah herhangi bir mesafede işe yaramaz, ancak yakın çalışma için mükemmel olurdu."

"Özel öldürmeler için saklanan şanslı bir silah gibi mi?"

"Aynen öyle. Eski kovanlarla eşleşip eşleşmediğini görmek için ofisteki kovan üzerindeki parmak izlerini inceliyoruz. bir mermi olduğunda, yeni bir dosya açıp eski ve soğuk olanları birleştirebileceğiz."

"Peki eski cinayetlerde kimden şüpheleniyorsunuz?" Ben sordum. Bilerek. Sadece

bilerek. "George Dumas ya da Leo Pellissier."

O adını söyleyene kadar Bruiser'a karşı arzunun ötesinde hislerim olduğunu bilmiyordum. Leo'ya korumacı hissettiğimi de fark etmemiştim. Aptalcaydı. İkisinden birine karşı bir şey hissetmek aptalcaydı, canavarı korumak ya da... onun kan yemeğine karşı hissettiğim her neyse. Ama işte gördünüz. Hisler mantıklı ya da makul değildir.

"Bununla ilgili bir sorunun var mı?" Jodi sordu.

"Hayır. Hiç sorun yok," yalan , umarım başarmışımdır. "Neden Bruiser ve Leo'dan faili meçhul davalarda eşleştirme için parmak izi vermelerini istemediniz?"

"Politika," diye tükürdü Jodi, sanki çirkin bir kelimeymiş gibi. "Tutuklamaya yetecek kadar delil bulduktan ve bunu makul bir şüphenin ötesinde kanıtladıktan *sonra*, *belki* onları içeri alıp sohbet edebilirim ve umarım parmak izlerini alabilirim."

"Giysilerinde GSR olup olmadığını kontrol ettiniz mi?"

"Torbalandılar ve laboratuara doğru yola çıktılar. Burada çalışacak çok fazla şey vardı."

"Tamam," dedim, Leo'nun temiz kıyafetlerini düşünerek. Bir vampir organizasyonundaki muhbirlerin kovulmak yerine kurutulup öldürülebileceğini düşündüm. Safia öldürülürken Leo'nun balo salonundan çıkmadığını düşündüm. Telefonumu açtım ve saatin Cuma günü sabah sekizi geçtiğini gördüm. "Jodi." Leo'nun sağladığı hücrenin yüzüne , "Leo kıyafetlerini değiştirdi. Ve Bruiser'ın merkezdeki tüm kilit sistemlerine erişimi var." Cevap vermedi ve ben de kafamı kaldırmak hücrenin yüzüne baktım. "Ben eve yatmaya gidiyorum. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Jane."

Gözlerimi onunkilere çevirdim.

"Teşekkürler. Eğer suçluysa parmaklıklar ardında olmalı."

Hangisinden bilmiyordum. Jodi kanunlara ve bağlı bir kızdı, bu yüzden her iki adam da suçlu görünüyorsa, bacağına yasal dişlerini geçirecekti. Bir bufaloyu sarsan fare teriyeri gibi olurdu. "Biliyorum." Döndüm ve binadan çıktım, vampir merkezinden sabaha doğru inen merdivenlerden indim, elbisem sallanıyor ve bacaklarıma çarpıyordu. Yürürken Rinaldo'yu aradım; Quarter'daydı, kahvaltısını yeni bitirmişti ve on dakika içinde yanımda olacağına söz verdi. Yürümeye devam ettim, hareket etmenin beni bulmayı zorlaştıracığını biliyordum ama kalbimin ve ciğerlerimin itmesine, kanın pompalanmasına ve kasların gerilip kasılmasına ihtiyaç duyuyordum.

Rinaldo kısa bir süre sonra yanımda durdu ve taksisini rölantiye aldı, bana bakarken hızıma ayak uydurdu. "Milyon dolarlık *görünüyorsun*, değil mi? Janie-kız *süslenmiş* püslenmiş, dün geceki kan emicinin biiiii pa'tay'ına doğru *yürüyor*?" Onu görmezden geldim ve ön geçip kapıyı arkamdan kapattım. "Bir elinde bıçak, diğerinde silahla iyi *görünüyorsun*."

Seksi." Ona donuk donuk baktım ve dedi ki, "Ben gece vardiyasında *çalışıyorum*. Bütün gece televizyon açık. Seni televizyonda *gördüm*. Tam bir patay kızsın."

Rinaldo'ya ifşa olmuşum. Daha önce vampir avcısı olduğumu bilmiyorsa bile artık biliyordu. Başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi kapattım. "Evet. Oradaydım. Beni eve götür, Rinaldo."

"En yakın fast food restoranına gitmek yok mu?"

"Hayır. Teşekkürler." Yolun geri kalanında gözlerimi kapalı tuttum ve Rinaldo evimin önüne geldiğimizde bile beni rahatsız etmedi. Her zamanki ücretimi ödedim, arabadan indim ve içeri girdim. Ev sessiz ve soğuktu, klima sonuna kadar açıktı. Soyundum, silahlarımı çabucak ulaşabileceğim bir yere yerleştirdim, duş aldım ve yatağa girdim. Uyumadan önce yaptığım son şey cep telefonumu kontrol etmek oldu.

Rick'ten telefon yok. Mesaj yok. Hiçbir şey yok.

* * * *

Ön kapıya üç kez hızlıca vurulunca yarı uyandım, yuvarlandım ve yorganı başımın üzerine çektim. Ama her kimse gitmedi; ahşap kapıya makineli tüfek gibi üç kez vurmaya devam . Cuma sonra saat 2:22'ydi, telaşla uyandım, *Rick!* Yataktan fırladım ve tek bir hareketle bornozumu aldım, saçlarımı önümden savurdum ve kollarımı kolların içine sokarak kapıya doğru koştum. Vitray kapının penceresindeki şeffaf bölmeden dışarı baktım. Ve Bruiser'ın hâlâ kapıyı çaldığını gördüm.

Tüm hevesim kaçtı ve gözlerimi kapatıp başımı kapının yanındaki duvara yasladım ve bir nefes verdim. Ruhumun sessiz, durgun bir parçasında öfke oluşmaya başladı, Rick'e olan öfke. *Arayabilirdi. Gizli görevde olsa bile aramanın bir yolunu bulabilirdi. Lanet olası bir telefon görüşmesi.*

Cübbenin kemerini bir çekişle bağladım ve kapıyı açtım. "Evin koşulları açık olmadığı için şanslısın, yoksa parmak eklemlerin yanardı."

Bruiser gözlerime baktı, yorgunluktan kararmış gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Yüzündeki ve çenesindeki deri sanki son birkaç saat içinde yaşlanmış gibi yıpranmış ve gevşemiş görünüyordu. Giysilerinde ince kırışıklıklar ve yüksek nemin gevşettiği elleri görülüyordu. Sokağa baktım. Görünürde hiç araba yoktu. Ayaklarının dibinde büyük bir bavul vardı. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu, sesi yorgun çıkıyordu.

Hiçbiri mutlu sayısız düşünce ve olasılık kuzgun kanatları gibi içimde çırpınırken bavula baktım. Onların ardından işe yarar bir cevap geldi. "Polisler senden parmak izi almak için bir neden buldular. Ofisteki mermi kovanında ve faili meçhul dosyasında senin parmak izlerin vardı." Gözlerim kısıldı. "Leo seni kovdu."

"Evet," dedi, yorgunluğu daha da belirginleşmişti. "Avukatım ve ben onlarla iki saat geçirdik, üstü örtülü suçlamaları ve soru olarak yöneltilen iddiaları savuşturduk. Beni bıraktıklarında, bir polis tanıdığım basının evimi gözetlediğini söyledi." Bunaltıcı sıcakta ayakta dururken çökmüş gibiydi ve destek almak istercesine bir elini kapının pervazına koydu. "Klanın evine gittiğimde bavulumun hazır olduğunu ve ön kapıda beni beklediğini gördüm. Tyler buraya gelmemi önerdi. İyi bir fikir gibi göründü. O zamanlar."

Bavula baktım. Büyük bir valizdi, tekerlekli ve saplı olanlardan. Bir sürü giysi alabiliyordu. "Burada mı kalmak istiyorsun?" Sesim gıcırdamıyordu ama yakın bir şeydi. Ve birden bornozumun altında çıplak olduğumu fark ettim. Yakalarımı bir araya getirdim. "Otelde kalamaz mısın?"

"Beni bulacaklar. Bir gün kadar kimse buraya bakmayacak." Bir sonraki kelimeyi söylerken gözlerini kapattı. "Lütfen."

Bunu yapan "lütfen" oldu. Bu, bir adamın düşüp kalktığında ve biraz tekmelendiğinde sorduğu o çaresiz kelimelerden biriydi. "Safiye'yi sen mi öldürdün?"

Gözlerime baktı, böylece gerçeği okuyabildim. "Hayır. Ama bunu kanıtlayamayabilirim. Kayıtlar Safiye ilk kaybolduğunda balo salonundan uzakta olduğumu gösteriyor. Şu anda beni suçlamak için yeterli kanıt yok."

"Faili meçhul dosyalarındaki insanları sen mi öldürdün?"

"Bilmiyorum. Bir zamanlar..." Durdu ve yutkundu, hafifçe bocaladı. Terinin ve yorgunluğunun kokusunu alabiliyordum. Beast uyanıktı ve gözlerimin içinden onu izliyordu. "Bir zamanlar, aslında onlarca yıl, annem öldükten sonra, öfkem o kadar büyüktü ki Leo'nun istediği herkesi öldürdüm." Sesi düzdü ve gözlerini tekrar kapatarak içlerindeki kasvetli karanlığı gizledi. "Bana gösterdikleri fotoğraflardaki bazı yerler tanıdık geliyordu. Sorumlu olup olmadığımı anlamak için polis dosyalarında daha fazla bilgiye ihtiyacım var." Gözlerini açtı ve benimkileri tuttu, gözlerinde alaycı bir dürüstlük vardı. "Bununla birlikte, en kızgın olduğum zamanlarda bile, kullanılmış pirinçlerimi bir cesedin yanında bırakacak kadar aptal olmadım."

Kulağa gerçek gibi geliyordu. Nedenini bilmeden kapıyı iterek açtım ve kenarda durdum. Sesimde isteksiz bir tonla, "Misafir odaları üst katta. Evangelina bir tanesinde. Koridorun karşısındaki odayı alırsanız, kendi banyonuzu yapabilirsiniz. Çarşaf lar çamaşır dolabında."

Eşikten adımını atıp bavulunu iki teker darbesiyle arkasından çekerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yatağını paylaşamaz mıyım?"

Karnımda beklenmedik bir ısı tutuştu ve büyümeye başladı. Beast dudaklarını kırıstırdı, dişlerini gösterdi, ilgiliydi. Yakalarımı daha sıkı kavradım ve onu uzaklaştırdım. "Hayır."

"Neden olmasın?"

"Benim bir erkek arkadaşım var."

Canavar bana pençesinin, onu hoşnut etmeyen bir eşinin kıcını tırmıkladığını gösteren zihinsel bir resim gönderdi. Aramadığı için Rick'i kastettiğini biliyordum. *Büyük kediler ömür boyu çiftleşmez*, diye düşündü bana. Yavaş bir nefes aldım.

"Bir *erkek arkadaş*," dedi Bruiser, bunu iki kelime haline getirerek. Gülümsemesi genişledi ve gözleri eğlenceyle hafifçe ısındı. "Sevişme sanatında bir *çocuk*."

Sıcaklığın nefes aldım ve göğsümden taştan bir kahkahayı bastırdım, kaşlarımın kalkmasına izin verdim ve sempatik olmayan, yarı sıkılmış bir ifade takındım. "Üst kata, Romeo. Yatağıma girmeye kalkarsan seni kaldırıma atarım."

"Evet, hanımefendi. Nezaketin ruhu olacağım. Ama bu kararınızdan pişman olacaksınız."

olarak onu yanlış anlayarak, "Baş belası olacağına katılıyorum. Ama yine de yukarı çık. Ayaklarının üzerinde uyuyakalacak gibi görünüyorsun."

"Teşekkür , Jane. Biraz kestirsen olur."

"Evet, benimkini sen mahvettin," dedim nezaketsizce, kapıyı arkasından kapatarak. "Kendi çamaşırını, çarşafını kendin yıkıyorsun ve kendi banyonu kendin temizliyorsun. Yemekler üç yıldızlı şefimiz tarafından hazırlanıyor. Akşam yemeği genellikle saat yedide, kahvaltı ise hazırlayacak vakti olduğu günlerde yedi ile sekiz arasında. Hazırlamadığı günlerde ne zaman isterseniz soğuk mısır gevreği. Öğle yemeği sen ne istersen. Ben sizin için yemek yapmıyorum."

"Şu anda sadece bir yatak," dedi ve bavulu peşinden sürükleyerek merdivenleri tırmandı. Ben yatağıma dönüp kendimi çarşafın üzerine attığımda ve orada uzanıp tavana baktığımda o merdivenleri yarılarmıştı. Ailesi olmayan ve mahremiyetinden hoşlanan bir kadın için son zamanlarda hayatımda çok fazla insan vardı ve bana güveniyorlardı.

Cep telefonumu tekrar kontrol ettim ve Deon'dan partideki tüm dedikoduları öğrenmek isteyen bir sesli mesaj buldum. Onu geri aradım ve sesli mesajını aldım. İletişim, yirmi birinci yüzyıl tarzı. Uyumaya çalıştım ama uyuyamadım; enerji, sinsice dolaşan karıncalar gibi derimin altında yarışıyordu ve Bruiser'ın yorgun gözlerindeki alaycı bakışı tekrar gördüm. Alay ediyordu. Bundan emindim. Biraz emindim. Ama sonra aramızda elektrik kıvılcımlarının şekerlemeyle birleşmesi gibi bir sıcaklık oluştu, ısıttı ve soktu, çekiştiren, çeken bir tatlılık. Ve Rick hâlâ aramamıştı.

Gözlerimi kapalı tutamadığımda kalkıp giyindim, saçlarımı ördüm ve notlarımı çıkardım. Grrard DiMercy'nin rastladım. Bir kartvizit değil, ağır keten, kabartmalı, yaldızlı bir . Burnuma götürdüm ve onun yasemin ve çam kokusunu aldım. Ve bugün zaten kokusunu aldığımı fark ettim. Vampir karargâhında. Kokuyu içime çektim, buketlerle karıştığını hatırladım. Gee, vampirlere hizmet eden adamdı.

Bana ay getirmişti. Birkaç kez daha etrafta dolaşmıştı, gizleyen ya da önemsiz, sosyal olarak görünmez gösteren bir cazibe vardı.

Bir kez küfrettim ve cep telefonumu çekerek onun adının altındaki numarayı çevirdim. Doğrudan telesekretere yönlendirildim ve mekanik bir ses tarafından karşılandım. Bip sesi duyulduğunda, "Yine beni heceledin, hepimizi heceledin ve polis soruşturması için oyalandın. Ara beni, seni küçük sürüngen." Telefonu kapattım, Rick'ten bir arama var mı diye tekrar kontrol ettim ve cep telefonunu eylemin gerektirdiğinden daha büyük bir güçle kapattım. *Erkekler...*

Öfke aklımın bir köşesini tırmalarken Rick'in numarasını çevirdim. Doğrudan yönlendirildim ve mesaj bırakmadan . Numaramı biliyordu. arardı. Uzun zamandır olmadığım kadar öfkeliydim, evden ıktım, Bitsa'ya atladım, mahalleden çıkıp atış poligonuna gittim ve orada kafayı patlattım,  kutu fişekle ateş ettim ve bırakmadan önce dört adam şeklindeki hedefi parçaladım, kızgın olduğum her adam için bir hedef: Bruiser, Leo, Gee ve Rick. Kurşunların oğunu Rick adlı hedefe sıktım, her atışta *beni ara, beni ara* diye düşündüm.

İşim bittiğinde silahlarımı tezghta soyup temizledim, ayaklarımın dibinde güzel bir pirinç yığını vardı, koyu boyalı zemin parlaktı; çözücüler, yağlayıcılar ve kullanılmış barut burnumu yaktı, gözlerim odaklanmadı, ellerim gerekli prosedürleri ezberden ve hissederek uyguladı. Botumun yanındaki bir kovan hafifçe sallanarak dikkatimi çekti. Temizlerken parlak pirinci inceledim, zihnim hazırlayıcı ve ölümcül olmayan şiddetin ardından boş ve sessizdi. Sadece benim kovanlarım vardı, zemin daha önce ateş edenlerden sonra iyice temizlenmişti.

Eğer biri bana komplo kurmak isteseydi, tek ihtiyaı olan üzerinde parmak izlerim olan kovanlarım ve silahım olurdu. Mermi kovanlarını toplar, silahı çalar, birkaç kişiye vurur, öldürmek için kullanılan mermi kovanlarını polise teslim eder ve üzerinde parmak izim olanları atardı. Ve Bruiser'ın durumunda, elli yıl ya da daha uzun süredir etrafta olan herhangi bir kan hizmetkârı ya da kan kölesi bu işi . Bruiser bunu biliyor olmalıydı. Ve söylediği gibi, mermi kovanlarını suç mahallinde bırakacak kadar aptal değildi.

Cep telefonum çaldığında silahlarımı topluyordum. Bir kez daha, umut içimde orman yangını gibi patladı ve aynı hızla söndü. Rick değil. Gee'nin numarası. Merhaba deme zahmetine girmedim. "Safia'yı sen mi ldrdn?"

"Hayır. ."

"O zaman neden partinin ve soruşturmanın etrafında dolanıyordunuz?"

"Kurtadamlar yerleşkeye girdiklerinde onları takip ettim. Elçinin ve kk maiyetinin kk grindylow ile birlikte geldiğini gördüm. zamandır burada bir tane bile görmemiştim. Ve Britanya'dan bu kadar uzakta hiç görmemiştim. Ve asla soğuk bir gl, akarsu ya da nehirden uzakta. Serin havaları severler. Merak ettim." Kıkırdadı, sesi flüt notaları kadar mzikaldi. "Ben de kendimi partiye davet ettim."

"Tavanda takıldığıın yer." Atış arka tarafındaki tezgâha yaslandım, eşyalarım yanımda, düşünüyordum. *İskele yoktu. Tavanda tutunacak hiçbir şey yoktu.* "Glamoured, değil mi? Yukarı bakarsak seni göremeyelim diye."

"Ben zekiyim."

Bruiser'ın ön verandamdaki perili gözlerini hatırladım. Evet. Doğru kelime buydu. Perili görünüyordu. Yardım etmek, onun masumiyetini kanıtlamak istememe neden olan bir bakıştı ve bu işimin bir parçası değildi, sözleşmemin bir parçası değildi, bana tek bir kırmızı kuruş kazandıracak bir şey değildi. Ama yine de yapacaktım. "Bruiser'ın balo salonundan çıktıktan sonra nereye gittiğini gördün mü?" diye sordum. "Kızı onun öldürmediğini kanıtlayabilir misin? Were-cat. Her neyse. Safia'yı kimin öldürdüğünü gördün mü?"

"Dün gece çok şey gördüm ama size yardımcı olacak çok az şey gördüm."

Bu beni durdurdu. "Neden buradasın, Gee? Ne istiyorsun?"

"Güle güle, küçük tanrıça." Hafif bir klik sesiyle aramayı sonlandırdı ve onu geri aradığımda yine telesekretere yönlendirdi.

Sinirli ve kafam karışık bir şekilde telefonu kapattım; cep telefonunu teçhizatımdaki cephaneye torbasına koydum. O kadar çok şey oluyordu ki, her şeyin üstesinden gelemiyordum, büyük resmi göremiyordum. "Tanrıça, vampir kırımını tekmeliyor. Bana istediğim zaman kanlı ve dişli bir av ver," diye homurdandım.

"Ben de kardeşim," dedi bir ses. Ses, kapalı poligonun kapısından içeri giren bir adamdan , bir top alabilecek kadar büyük bir silah çantasına sahip kaba görünümlü küçük bir adam. Penis kıskançlığı mı? Neredeyse yüksek sesle söyleyecek kadar sinirlenmişim ama kendimi tutmayı başardım. Süpürgeyi kaptım ve kovanlarımı süpürüp köşedeki yarısı dolu kovan variline boşalttım. Sonra kovanlarımı karıştırdım, diğerlerinin atıkları arasında kaybettim, küçük adamın gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Paranoyak mı? Ben mi? Olmaya başlıyorum.

Dışarıda, Bitsa'yı tekmeledim ve trafiğe çıktım, hava üzerimde sıcak ve ıslak bir battaniye gibiydi.

NOPD'nin ana ofislerine uğradım, kendime Rick'i görmeye değil, woo-woo odasındaki bazı dosyalara bakmaya geldiğimi söyledim. Ve buna inandım, bir bakıma. Masadaki güvenlik görevlisi daha önce gördüğüm biriymi ve bana giriş defterini uzattı, geçici bir kimlik kartı verdi ve el sallayarak içeri girmemi sağladı. Bu kalitesiz bir güvenlikli ama şikâyet edecek değildim. Merdivenlerden yukarı çıktım, Rick'in masası beni bir mıknatıs gibi çekiyordu. Boştu. Üzerinde ne bir kâğıt ne de eski bir kahve fincanı vardı, bilgisayar bile kapalıydı. Her şeyin üstünde bir toz tabakası vardı. Toz tabakası bana onun gerçekten de gizli görevde olduğunu kelimelerden daha net anlatıyordu. Tekrar.

Rahatlama öfkeyle savaştı. Bana söyleyebilirdi. Yolumu değiştirdim ve herkes tarafından görmezden gelinerek ve bu iyiliğe karşılık vererek odanın içinden Jodi'nin ofisine doğru ilerledim. Hiç davet edilmemiş olmama rağmen nerede olduğunu biliyordum. Bu iyi bir şey olabilir. Jodi ve onun

Sağ kolu Sloan Rosen raporların üzerine eğilmişti, Jodi'nin sesi yorgun, kızgın ve hafif geliyordu. Ve üzerinde hâlâ bir gece önce giydiği kıyafetler vardı. Kapıya vurdum ve başını kaldırdı, gözlerinin yanındaki deriyi kırıştıran bir kızgınlık vardı. "Ne istiyorsun?"

Şirin görünmeye çalıştım ama bunun yerine "Woo-woo odasındaki dosyalara ulaşmak istiyorum" dedim. Bu sözleri söylerken kendimi tuhaf hissettim, sanki bilinçaltım şaşırmıştı. Ama anında kayboldu. "Eğer sorun olmazsa."

"Elbette." Bana üç anahtarlık bir set attı ve ben de onları aldım. Başımı salladım ve geri çekildim. "Jane," diye seslendi. Durdum. "George Dumas'ın senin evinde kaldığını duydum." Ses tonundan ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için başımı sallamakla yetindim. "Kendisi diplomatik asistanın ölümüyle ilgili bir şüpheli" dedi.

Tekrar başımı salladım. "Poligondan yeni geldim, yerde bir sürü kovan bırakmıştım. Her kovanın benim parmak izlerim vardı. Eğer biri silahımı çalıp kovanlarımı süpürürse, suçlu kolayca üstüme atabilir." Anahtarları hafifçe savurdum ve yakaladım. "Bunları bir saat içinde geri getireceğim." Jodi'nin gözlerinin sırtımda bir delik açtığını hissederek döndüm ve ofisten çıktım. Acaba üzerimde bir hedef tahtası mı vardı? Davayla ilgili bir şey duyma şansını kaybetmişim ama aynı zamanda arkadaşım tarafından sorgulanma ya da başka bir arkadaşımı ve misafirimi gözetlemem istenme şansını da kaybetmişim. Kazandığımı düşündüm.

Woo-woo odası ilk gördüğümünden bu yana değişmiş, şehrin tüm paranormal vaka dosyalarının kâğıt kopyalarını içeren faydacı bir depo odasından bilgisayar, kuru tahta, fotokopi makinesi-tarayıcı kombinasyonu, bir masa ve daha rahat sandalyeler içeren bir depo odasına dönüşmüştü. Bilgisayara baktım, oturma açmayı düşündüm ama şifreler kesinlikle tahmin edebileceğim bir şey değildi ve casusluk yakalanmak odadan sonsuza dek atılmanın kesin bir yoluydu. Basılı dosyalara döndüm ve karıştırmaya başladım.

Yaklaşık bir saat boyunca woo-woo odasında kaldım ve çoğunu iyice okumaya zaman bir düzine dosyanın fotokopisini çektim ve çıkarken onları da yanımda taşıdım. Jodi ofisinde değildi ve ben de onu aramadım, anahtarlarını bir kurutma kağıdının üzerine bıraktım. Bu davanın, zaten çok da güçlü olmayan bir ilişkiye çok fazla stres yükleyebileceğini hissediyordum.

BÖLÜM 13

Bu Kararından Pişman Olmanı Sağlamak Niyetindeyim

Bitsa'da trafiğin en yoğun olduğu saatlerde ilerledim, trafiğin en yoğun olduğu saatler aslında öğleden sonra trafiğinin en yoğun olduğu saatlerdi, trafik, egzoz dumanı ve kaynar, ıslak sıcaktan oluşan büyük bir keşmekeş. Eve dönerken Evangelina'nın ihtiyacımız olduğuna dair mesaj attığı birkaç yiyecek için durdum ve heybeme yarım galon süt ve beş kilo un, kopyaladığım dosyaların üzerine yığılmış meyve ve sebzeler koymayı başardım. Trafiğe rağmen saat yediyi biraz geçe eve döndüm. Evangelina'nın kiralık arabası ön tarafa park edilmemişti ve ev karanlıktı, Bitsa'yı arka merdivenlerin yanına park edip kapıyı açtığımda beni harika yemek kokuları karşılamadı. Yiyecekleri indirdikten sonra saçıma iki kazık geçirdim ve kalori ihtiyacımı karşılamak için bir Snickers bar açtım, alacakaranlıkta karartılmış odada mutfak lavabosunda ayakta yedim.

"Birini duyduğumu sandım."

Silahımı çekmeye çalışmadan önce Bruiser'in sesini tanıdım ama kalbim acıyla yerinden fırladı. Mutfak ve oturma odası arasındaki açıklıkta duruyordu, alan loştu, her iki taraftaki evler güneşin son ışınlarını dışarıda tutuyordu. Artık orada olduğunu bildiğim için kokusunu alabiliyordum, yeni duş almıştı; tıraş losyonu, tamamen erkeğe özgü narenciye havada belli belirsiz yayılıyordu. Sessizliğin içinde tek başına oturduğunu söyleyebilirdim, ki bu da insan bu kadar gerginken pek de akıllıca bir karar gibi görünmüyordu. Depresyona, içkiye ya da daha kötü bir şeye yol açabilecek bir hareket gibi görünüyordu. "Akşam yemeği olacağını söylemiştin. Üç yıldızlı bir şef." Sesi suçlayıcı değildi ama garip bir şekilde kopuk, neredeyse umutsuz geliyordu.

"O kendi başına bir kadın. İsteddiği gibi gelir ve gider." Snickers paketini ezdim ve çöpe attım. "Buzdolabında biftek var."

"Biftek pişirmeyi biliyor musun?" diye sordu, sesi hafifçe ısınarak.

"Altına bir kibrit çak. Tekme atmazsa ölmüş demektir. Bir tabağa atın, yanına ekşi kremalı fırında patates koyun, sebze sevenler için ıspanak salatası yapın ve bir bira doldurun."

"Bifteğimin en azından dışının kahverengi olmasını isterim." "Pısırık."

Bruiser güldü, ses ürkütücüydü. Ses geçince, "Teşekkür . Buna ihtiyacım vardı."

" ederim. Bir sorum var. Leo'nun... Kemnebi ve benimle oynadığını biliyor muydunuz?" *Pezevenklik* kelimesi geçince Canavar'ın bir kısmı hırladı.

Bruiser sesi duyunca durdu. Yumuşak bir sesle, "Hayır, yapmadım." dedi. Karanlıkta yer değiştirdi,

huzursuz bir ses, sinirli ve düşünceli. Feromonları belirsizlik ve öfkenin tuhaf bir karışımı kızgınlık kokuyordu. "Kemnebi'nin senin kokuna nasıl tepki vereceğini merak ettiğini biliyordum." "Hepsi bu kadar," diye eklediğinde sözleri yapmacıklaştı.

Bunun aramızda bir süre kalmasına izin verdim ve dedim ki, "Izgara yan verandada. Onu arka bahçeye götür ve yak ki üst verandayı yakmayalım. Ben de biftekleri ve biraz bira getireyim."

"Biraz baş başa kalmak için önce yatak odana çekilmek istemezsin herhalde? Bu ikimiz için de" -bir an düşündü- "sağlıklı ve iyileştirici olur."

Sağlıklı ve iyileşmiş mi? ", zamanlaman berbat. İkincisi, tavlama cümlelerine göre bu berbatlığın en dibi. Rick bana ızgara almıştı. Bir aylık yıldönümü hediyesiydi." Yine de aramadı.

Bruiser akşamın erken saatlerindeki gölgelerin arasından bana doğru yürüdü, yağmur tünelli bir pencereden görülen bir form gibi dalgalanan karanlık bir şekil. Kalbim bir bebop hareketi yaptı; kendimi sabitlemek için lavabodaki dolabı kavradım, yarı yarıya kaçmaya hazırdım, ama asla kaçmadım - asla. "Ben tek kişilik bir kadını," dedim. "Oyun oynamam."

"Ben de öyle," dedi. "Seninle değil."

Canavar hızla şaha kalktı, adamı benim gözlerimden gördü. Bir kez mırıldandı, zihnindeki titreşim o kadar güçlüydü ki kaçmış olabileceğini düşündüm ama Bruiser tepki vermedi. Canavar ağzımdan ve burun deliklerimden nefes aldı, kokladı, tattı, onu arzuladı. *İyi bir eş,* diye düşündü, *güçlü, kuvvetli.* Kendini topladı, beni aşağıda ve uzakta tuttu. Bruiser o kadar yakınımda durdu ki vücut ısını kıyafetlerimizin arasından hissedebiliyordum. Durdu, beni izliyordu, gözleri bana bakıyordu ve bir erkeğin yanında küçük olmak çok garip hissettiriyordu. Nefesini boynumda ve göğsümde hissedebiliyordum, alışkın olmadığım bir his. "Hayır" demeyi başardım. Nefes nefese ve belirsiz çıktı. Sesimi sertleştirdim ve tekrar "Hayır" dedim.

Canavar başımı kaldırdı ve kokusunu içime çekerek beni sıkıca ve sabit tuttu. Bir adım bile uzaklaşmıyor ya da kaçamıyordum ve orada bir adak gibi durduğumda, Bruiser bir elini kaldırıp ensemden geçirdi, beni nazıkçe tuttu, avuç içi sıcaktı ve silah kullanımından nasırlaşmıştı. Diğer elini kaldırıp yüzümü kavradı, parmakları uzun, zarif ve güçlüydü. Sesi çapaklı bir tınıya sahipti, "Seni bu kararından pişman etmek niyetindeyim," dedi. Yavaşça yüzünü yüzüme yaklaştırdı, bu hareket kafamı karıştırdı. Ona vurabilirdim. Onu bayıltabilirdim. Evden dışarı atabilirdim.

Canavar güldü. *İyi dostum. Rick gitti. Bunu istiyorum.*

Ve sonra dudakları benimkilere dokundu. Yavaşça. Yavaşça. Ağzımda ileri geri kayıyordu. Onun tadını alabiliyordum, nefesi tenimde ılıktı. Gözlerimi kapattım ve iç çektim. Ağzımı ayırdım. Yüzümü ellerine yasladım. O da aynı yavaşlıkla çekildi. "Ben ızgarayı yakayım."

Beast beni bıraktı, geri çekildi ve ben de kendimi tezgâha yasladım. "Yemeği ben getiririm." Sesim normaldi, nefes nefese ve tahrik olmuş gibi değildi, bu da şaşırtıcıydı. *Seni bu kararından pişman etmeye niyetliyim. Hay aksi.* Başım beladaydı. Canavar kahkahalarla ofladı ve geri çekildi, ama pençelerini hâlâ zihnimde hissedebiliyordum, bastırıp geri çekiliyordu ve bedenimi kontrol eden Canavar'ın nefesimi kesen hissini. Evden çıkarken Bruiser'ı izledim, görüntüsü hala pencereden dalgalanıyor ve gölgeli görünüyordu.

Kaçabilirdim. Kendimi odama kilitleyebilirdim. Onun yerine cep telefonumu çıkardım ve Rick'ten bir çağrı var mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Ne bir sesli mesaj, ne bir mesaj, , sıfır, . Hızlı aramada numarasını tuşladım ve çalmasını dinledim. Yine sesli mesaja yönlendirildim ve bip sesinden sonra bir an tereddüt ettim. "Ben Jane. Beni arayın. Lütfen." Kısa, kibar, mızmız değil. Ve bağlantıyı kestim. Pencereden, Bruiser'ın kömürü yakarken çıkardığı alev fişkırmasını gördüm.

Evangelina'nın malzemeleri arasından yarım düzine küçük Idaho patatesi çıkardım, nemli kağıt havlulara sardım ve mikrodalgaya koydum. Ispanak; domates; turşu; dilimlenmiş soğan turşusu; buzdolabındaki bir kaptan soğuk, ufalanmış domuz pastırması; pazardan taze dilimlenmiş mantarlar ve keçi peyniri. Hepsini bir araya getirdim, Evangelina'nın salata sosunu da yanına ekledim. Patatesler sıcakken, henüz tam pişmemiş olmalarına rağmen, onları mikrodalgadan aldım ve alüminyum folyoya sardım. İki biranın kapağını kapattım, dördünü buzlu soğuk bir pakete koydum, buzdolabından iki biftek çıkardım ve biraz tuz ve birkaç tutam Evangelina'nın önceden karıştırılmış et baharatlarıyla birlikte kilitli bir poşete koydum, onları da ayrı bir soğuk pakete ve her şeyi büyük bir tabağa yerleştirdim. Bir an düşündükten sonra, Evangelina'nın eve zamanında gelmesi ihtimaline karşı üçüncü bir biftek ve bir salata kâsesi daha ekledim. Öpücükten sonra akşam yemeğini hazırlamak ev gibi, yerleşmiş ve fazlasıyla rahat hissettirdi. Çiğ biftekleri, patatesleri, salataları ve birayı dışarı taşıdım. Bruiser'a.

Güneş hâlâ ufkun üzerindeydi, uzun gölgeler bırakıyordu, gün hâlâ nemli ve yazın ağırlığını taşıyordu. Bruiser sivrisinekleri kovmak için citronella mumları yakmış, yan verandalardaki mobilyaları yeniden düzenlemiş, ikinci kattan bir masa getirmiş, şezlongları kendine göre hareket ettirmişti. Aylardır bu evde yaşıyordum ama mobilyaları hiç kullanmamıştım.

Alev alev yanan ızgaranın yanında durmuş beni izliyordu. Bir avcı gibi. Odaklanmış ve tetikteydi, vücudu bahçeyi çevreleyen tuğla duvara ve orada yetişen yapraklı bitkilere karşı bir silüet gibiydi. Bana arkasını döndü ve hareketleri bir dansçınıninki gibi ekonomik ve pürüzsüzdü. Yüz yıldan fazla yaşayıp hâlâ genç bir adamın kıvrak vücuduna sahip olmak vampir kanı içmenin armağanlarından biriydi. Ben yaklaşırken omzunun üzerinden bir kez baktı ve bakışlarımı tuttu.

Burada olmamalıyım. Kaçmalıyım. Ama ben hiçbir şeyden kaçmadım. Bruiser'dan aptalca olurdu. Burası benim evim, benim inim, benim bölgemdi. Bruiser beni öldürmek ya da av alanımı çalmak isteyen vahşi bir hayvan değildi.

Patatesleri ızgaranın soğumuş kömürlerine bıraktım ve ona bir bira uzattım, parmaklarımız

Fırçalıyorduk, benimki soğuk, onunki kömürden sıcaktı. Birer adım arayla durarak sessizce yudumladık, güneş şimdi mahallenin eski binalarının tepelerinde parlak bir top gibi parlıyordu. Bruiser yana eğildi ve bir CD çaları açtı, swing, Latin ve soul'un bir karışımı ve ada etkilerinin karışık perküsyonu, kanımı gümbürdeten, hareket etme isteği uyandıran bir sayı. Ama o bir şezlonga oturdu ve ayaklarım *dans* et dese de yanındaki sandalyeye oturdum, müzik alacakaranlığa doğru tembel tembel ilerlerken ve kömürler ısınırken ikimiz de batan güneşe bakıyorduk. Bir erkekle akşam yemeği hazırlamak yeni bir şey değildi. Bunu Ricky Bo ile her zaman yapardım. Ama bu farklıydı. Bu Bruiser'dı. Ve Rick, her ne sebeple olursa olsun, beni terk etmişti.

Rahatsızlık içimi . Ne yapacağım ya da ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bruiser hakkında bilmek istediğim ve sormaya fırsat bulamadığım şeyler vardı ama o benden önce davranarak "Bahçede neden kayalar var? Neden bu kadar gerekiyordu de sözleşmenize dahil ettiniz?" Cevap ekledi: "Peki neden kırılmışlar? Peyzajcının faturasını gördüm ve yerleştirildiklerinde bütün, nehir gibi yuvarlak kayalar olduklarını biliyorum."

Sırlar. Söyleyemediğim şeyler. Konuşmak için çok fazla. Olası yalanlar aklımdan geçti ama yalanları sıraya koymakta iyi değilim; yalan söylerken hep hata yaparım. Bu yüzden gerçeğin paylaşabileceğim bir versiyonunu bulmalıyım. Müziğin altında sessizlik oluştuğunda Bruiser başını bana doğru çevirdi ve sabırla bekledi.

"Onlarda *dikenli çit* diye bir büyü var." dedim. Gerçek. "Büyü en iyi kayalarda işe yarar." Yalan ama kabul edilebilir. "Meditasyon yapıyorum. Taşlar uygun duruma kolayca geçmeme yardımcı oluyor." Gerçek. "Bir müşteri kayaları koymayı kabul ederse, bu onun sözleşmenin kendisine düşen kısmını yerine getirme ve bana ödeme yapma konusunda ciddi olduğunun bir göstergesidir. Geçmişte fatura için zorlandığım oldu." Gerçek ama aptalca. Tamam, bununla yaşayabilirim. Şimdilik. İçkimi yudumladım ve yüzüncü kez, deri değiştiren metabolizmamın alkolü sistemimden bu kadar hızlı atmamasını diledim. Şu anda biraz kimyasal rahatlama işime yarayabilirdi.

"Peki ya kırık taşlar? Meditasyon yaparken onları balyozla dövmezsınız."

"Büyü onları bozar." Yalan. Tamamen yalan. Ama daha *büyük ya da daha küçük bir yaratığa dönüştüğümde taşın içine ve dışına kütle kaydırdığımda onları kırmamdan* daha iyi. Çok daha iyi.

Ama yapısal olarak insan bileşimine daha yakın görünen kalsiyum karbonattan oluşan kalsit veya aragonitin granitten daha iyi, daha kolay kullanılabilir olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Kalsiyum karbonat sarkıt ve diktlerin bulunduğu mağaralarda en yaygın mineraldi ve yer değiştirmeye dair ilk anılarım bu oluşumların bulunduğu bir mağarada başlamıştı-

"Jane?"

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. "Özür dilerim. Yün topluyorum." Şaşkın bakışları yalan söylediğimi ya da en azından tam olarak doğruyu söylemediğimi . "*Dikenli Çit* güçlü bir büyüdür. Şu siyah halka" -çimenleri gösterdim- "taşların etrafındaki her şey tek bir kullanımdan kaynaklanıyor. Taşlar

büyünün etkinliğine katkıda bulunur. Molly bir keresinde bana açıklamaya çalışmıştı ama anlamamıştım." Gerçek ve yalanın bir karışımı. Bundan nefret ediyordum. Bruiser yüzümü inceledi, yarım bir gülümseme vardı ve aramızda bir sessizlik oluşmasına izin vermekten memnun görünüyordu. Bu da beni yalan söylemekten çok bakışlarındaki eğlendirici sıcaklıktan dolayı geriuyordu.

Zihnimde onun hakkında bilmek istediğim şeylerin listesini ve ağzımdan "İlk kez vampir kanı içtiğinde kaç yaşındaydın?" sorusu çıktı.

Bruiser başını kaldırdı ve kahkahalarla güldü. "Yüce Tanrım, meselenin özüne nasıl biliyorsun, değil mi Jane Yellowrock? Neden bana bekâretimi kaç yaşında bıraktığımı sormuyorsun?"

Düşünmeden, "Kaç yaşında?" dedim. *Oh, kahretsin.* Kontrolümün etrafında kıvrak bir S şeklinde dönerken ve gözlerimle Bruiser'a Beast'in bir kahkaha attığını hissettim. Sanki bende farklı bir şey görmüş gibi, Bruiser bir lazer gibi bana odaklandı. Ben/biz/Çirkin de ona baktık. *Başka tarafa bakmak hâkimiyet kaybıdır,* diye düşündü Bruiser. *Boyun eğmeyeceğim.* Kontrolü ele geçirmeye çalıştım, Canavar'a uzandım. Bir an için avuçlarımda altında postu ve kaburgaları hisseder gibi oldum. Bu his beni sarstı.

"On altı yaşındaydım," dedi. "Onlar genç erkeklere düşkün dişi vampirlerdi." Canavar sessiz bir zevkle kıkırdadı. "Daha fazlasını öğrenmek ister misin? Eğer istersen bir bedeli olacak."

"Hayır," dedim Beast'i sessiz tutarak. "Ben kör pazarlık yapmam."

Bruiser şişesini arkaya yatırdı ve birayı boşalttı, boğazı akşam ışığını yakaladı. Şişeyi dudaklarından uzaklaştırarak gökyüzüne gülümsedi ve "Sana daha fazlasını anlatacağım. Ama ödeme olarak... bir dansa ihtiyacım olacak."

"Tamamdır." Bruiser güldü ve bu sesle içim ürperdi. Koca ağzım beni öldürecek. Ama Canavar da ben de dans etmeyi severdik. "Ama dans seçimi bana ait." Kelimeler ağzımdan çıktı, kulağa şehvetli, sıcak ve... bana ait olmayan bir şey gibi geliyordu. Hem de hiç. Beast yüzeye yakındı, güçlü, tahrik olmuş ve meraklıydı. *Merak kediyi öldürdü,* düşündüm.

Beş hayattan daha fazla, diye düşündü bana. Ve ben onun sıcaklığını, arzusunu hissedebiliyordum. Beast, Bruiser'dan hoşlanıyordu. Hem de çok. Ama Ricky Bo ile oyun oynamayacaktım. Konuşmaktan çok dojoya atfedilebilecek zihinsel bir hareketle Beast'i ters çevirdim ve tekmeledim. Vücudum hareket etmemiş olsa da ayağımın ona çarptığını hissettim. Tükürdü, döndü ve ulaşamayacağı bir yere doğru koşmaya başladı ama pençelerini içimde hissedebiliyordum, acı verici, delici.

Bruiser arkasına yaslandı, yüzünde Beast'in şimdiye kadar takındığı herhangi bir ifade yırtıcı bir gülümseme vardı. Tehlikeliydi. Bu tehlikeliydi. Ve en kötüsü de yarımından fazlasının bunu hiç umursamamasıydı.

İki bira daha açtı ve birini bana uzattı. Ben de aldım. "Neredeyse on yedi yaşındaydım.

Bethany, Katie ve Leo çoğu zaman birlikte yaşıyor, bir sığınağı paylaşıyorlardı." Gökyüzüne gülümsedi ve güneşin alt kenarı binaların tepelerinin altından kayarak üzerimize karanlık çöktürdü, ifadesini gölgede bıraktı, ama oradaki arzusun görmeden önce değil. Güçlü. Güçlü. Neredeyse yüz yıl sonra bile. Bana baktı. "Bir keresinde orada dans etmiştik, sen ve ben." Sesi sıcak kömür ve konyak gibiydi, birbirine karıştığında ısıtıcı ve uçucu oluyordu.

Karnımın derinliklerinde yeni bir şey filizlendi, beni ısıttı, dışarıya doğru yayıldı, tenimi ısıttı. Elektrik kıvılcımları etimin yüzeyinin hemen altında dans ediyordu, iğneli ve keskin. Bu Canavar değildi. Bu bendim, tamamen bendim, yarı öfkeli ve acımasız, yarı muhtaç ve yalnız. Korku, ihtiyacın üzerine yuvarlandı, buz gibi ve karıncalanarak, adını koyamadığım bir şey yapmak için sıcakla karıştı. "Hatırlıyorum," dedim, gözümü ondan ayırmadan. Her adımını, her hareketini, her dalgalanmasını hatırlıyordum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Başım büyük belada.*

"Bethany ve Katie on altı yaşında ve hâlâ bakire olan bir çocuğun anormal olduğunu düşünüyorlardı, ama onlar daha ilkel zamanlardan geliyorlardı, bugünün standartlarına göre vahşi; geçmişte erkekler çok daha erken erkek oluyorlardı. Ve yirminci yüzyılda olmamıza ve erkeklerin cinsel gelişiminin onların zamanından çok farklı olmasına rağmen benden hoşlandılar," dedi, o anda sesi çok İngiliz gibi çıkıyordu. Birayı içti ve dibinde sadece birkaç santim bıraktı.

"Plan yaptılar, yaptılar. Leo'nun en sevdiği kadın kan hizmetçisini konyakla sarhoş ettiler ve ona verdiler. Ondan içti ve onunla bittiğinde beni ona getirdiler. O da benden içti." Bruiser birasını bitirdi ve üçüncüsünü açtı. Güneş tenine vurmuş, terin parlaklığı pembe ve altın sarısı parlıyordu. Bana bir bira daha teklif ettiğinde dolu şişemi kaldırarak reddettim. "Bir Mithran'ın bir insanı ilk kez büyümesi ve ondan içmesi... elektrikseldir. Sadece sarhoş bir coşku haliyle karşılaştırılabilecek bir deneyim. Şampanya, en iyi konyak, en iyi likörler, neşe, kahkaha ve... arzuyla sarhoş olmak. Henüz erkek olmamış bir çocuk için, bu ezici bir şeydi.

"Leo işini bitirdiğinde bana kanından bir yudum verdi." Bruiser başını bana çevirdi, gözleri gecenin karanlığında parlıyordu. Kömürlerin ve tepedeki altın ve kızıl gökyüzünün yaydığı kırmızımsı ışığa karşı keskin ve uyumsuz gölgeler yüzünü kaplamıştı. "Ve yaşadığım sürece beni koruyacağına ve güvende tutacağına yemin etti." Ağzı aşağı doğru kıvrıldı ve Leo'nun yemin ettiğini düşündüğünü biliyordum. Efendisi onu dışarı atmıştı.

Sesi şaşkın, güçsüz ve , "O zamandan beri o ilk tada benzer bir şey hissetmedim. Sanki canlı bir şimşek gibiydi. Sıvı hale getirilmiş yıldızlar gibi. Bana hayat vermek için ciğerlerime çekilmek üzere havaya dönüştürülen ay gibiydi." Bir nefes aldı, göğsü acı çekiyormuş gibi hareket ediyordu. "Dolunayın altında vahşi, buzlu bir nehre binmek gibiydi." Bruiser üçüncü birasını bitirmiş, akşam gökyüzüne bakıyordu.

"Ve kadınlar beni ondan aldılar." "Kadınlar beni ondan aldı" derken ses tonunda bir şey vardı. Zaten fark ettiğim melankolik ruh haline uyuyordu. O

Bana bir bakış fırlattı, aç karnına bu kadar çabuk tükettiği alkolün etkisindeydi. "Ayrıntı istiyor musun?" diye sordu, ağzı açıktı, ruh hali değişken, gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

"Hayır," dedim. Şişemi parmaklarımın arasında yavaşça döndürdüm. Leo onu almalarına izin verdi. Tıpkı bugün polislerin onu suçlamasına izin verdiği gibi. Sonra da Bruiser'ı . Leo tam bir orospu çocuğuydu. Ve Beast bile Bruiser'ın bu deneyiminin acı verici, cinsel, kötü ve yanlış bir şey olduğunu biliyordu. Ayrıntıları öğrenmek için baskı yapmadı, ama kavga etmeden alfa olmama izin vererek gözden kayboldu. Sonunda. "Kömürler hazır," dedim, gözlerim şişedeydi, ona doğru bakmıyordum.

"Seni yine de sana söylemek istememe neden olan bir şey var." Tehdit sanki bir bıçağın ağzında dengede duruyormuş gibi aramızda asılı kaldı. "Ama ben açım." Bruiser ayağa kalktı ve iki bifleği ızgaraya koydu. Cızırdayıp tükürdüler ve ağızım sulanmaya başladı. O an, her neyse, bozulmuştu.

Rahatlama ve hayal kırıklığı eşit ölçüde doldu. Onu bir otele göndermeliydim. Burada kalmasına izin vermek, batan güneşin altında akşam yemeği hazırlamak büyük bir hataydı. Her şey bir hataydı. Biramı bitirdim ve Bruiser et pişerken biraz daha içmek için içeri döndü. Kör kütük sarhoş olmasına izin vermenin iyi bir fikir olduğundan pek emin değildim ama onu durdurmanın daha akıllıca olacağından da emin değildim. Yas tutmanın birçok yolu vardı ve Bruiser Leo'nun yasını tutuyordu, şu anda ve belki de sonsuza dek kaybettiği bir yaşam biçiminin yasını tutuyordu. Bu durumda birkaç yıl içinde yaşlanacak ve ölecekti.

Hâlâ kendi geçmişimin, babamın ölümünün yasını tutmam gerekiyordu ve bu eski kaybın yasını nasıl tutacağım konusunda hiçbir fikrim . Peki ben kimdim ki öneride bulunacaktım? Çenemi kapalı tuttum.

Canavar içimde kalçalarına yerleşti ve pençelerini tımar etti, dili kavisli, keskin kenarları temizledi. Bruiser beş dakika sonra yemeği dağıttığında, tiksintiyle geri çekildi ve "*Pişmiş ölü et*" diye tısladı. Gitmesine izin verdim, gidişiyle rahatladığımı hissettim.

Biftekleri kestiğimizde gökyüzü koyu kırmızı, turuncu ve erik tonlarındaydı. Şehrin ışıkları gecenin içinde parlıyordu ve Bruiser'ın seçimleri değiştikçe ve biz yemek yedikçe müzik uyuşuk ve durgunlaştı. Ve Beast, uzun otların arasında avını arayan, bir şeyler isteyen büyük bir kedi gibi geri çekildi. Daha fazlasını.

İkimiz de yemeğimizi bitirdiğimizde gökyüzü erik, cerulean ve çivit rengine bürünmüştü ve Bruiser tabaklarımızı toplayıp karanlık eve taşıdı. Döndüğünde, "Duygusallaştığım için özür dilerim," dedi. Müziğin sesini açtı, böcekleri kovmak için daha fazla citronella mumu yaktı ve elini uzattı. "Sana söz verdiğim dansı teklif etmek gafımı telafi eder mi?"

Dudaklarım kıpırdadı. Bruiser mutsuzluk içinde debelenen biri değildi. Bunu takdir ettim. Aramızdaki hava bir kez daha aydınlandı ve Beast kamburunu çıkardı, kuyruğu seğirmeye başladı. Dedim ki, "Benim

seçim. Merengue, balo salonu stili."

Bruiser yarım bir gülümsemeye izin verdi. "Kulüp merengue daha eğlenceli, daha rahat." Aynı zamanda çok daha şehvetli, erotik ve müstehcen. Bu düşünce Beast'in her yerini gerdi ama Bruiser'la kulüp merengue'si yapmamın imkânı yoktu. Başımı salladığımda melodramatik bir şekilde içini çekti ve CD'yi hızlı ve sofistike bir şey olan dört vuruşlu bir Latin dans numarasına değiştirdi. Harika bir müzik koleksiyonu vardı ve büyük bavulunun ne kadarının CD'lerle dolu olduğunu merak ediyordum. "Gel, küçük kız," dedi.

Ayağa kalktım ve sağ elimi göz hizamda sol elinin içine koydum, sağ eli belimdeydi. Beni daha yakına çekti, dizi bacaklarımın arasındaydı, sağ kalçalarımız birbirine değiyordu. İtiraz etmeye başladım ama dizlerimi hafifçe bükerek beni merenge yönlendirdi, kalçalarımız hareket ediyor, dansın kapalı pozisyonunda sağa sola sallanıyordu. "Pek balo salonu tarzı değil," diye mırıldandım kulağına.

"Hayır. Pek sayılmaz." Birkaç adım yan yana yürüdük, bir rüzgâr yarattık, hareket ettikçe mum alevleri titriyor ve kekeliyordu, yüzlerimiz o kadar yakındı ki öpüşebilirdik, karanlıkta gözlerimiz buluştu. "Daha iyi. Klasikten çok daha iyi." Bruiser beni nazıkçe bir dönüşe itti, sonra bir tane daha ve dengemizi ve ritmimizi bulduğumuzda daha karmaşık bir simit daha. "Merengue her zaman kitlelerin dansıydı," dedi, sözleri ritme uyuyordu, "çiftleşmenin, sevmenin ve davulların havaya, kana vahşilik katmasının dansı. Her zaman yıldızların ve ateş ışığının altında sıcak ada geceleri ve aşkın baharatlı likörü olmuştur." Serbest elimi tuttu, böylece birbirimizin etrafında ve kollarımızın altında dönüyorduk, gerektiğinde bir elini bırakıyor, bir hareket tamamlandığında geri alıyordu.

Canavar dansı seviyordu, nefes nefese zihnime giriyordu, nefesi müzik kadar sıcaktı. Beta olmaktan memnun, yönlendirilmekten memnun görünüyordu. "Burada yıldız yok," dedim beni çevirip ağzını kulağıma dayadığında.

"Ama çiftleşmek ve sevmek..." İki elini de götürdü, kalçalarımı şehvetli bir şekilde aşağı yukarı ve sekiz şeklinde salladı. "... her adımda, her harekette bununla oynuyoruz."

Ritim sabitti ama hareketler hızlanıp yavaşlıyor, kalçalarımız bu kadar şehvetli, bu kadar yoğun olmaması gereken bir dansa buluşup geri çekiliyordu. Beast kalçalarımı dürterek Bruiser'ın leğen kemiğine bastırdı ve geri çekildi. Sağa sola sallanıyor, ardından dönüyordu. Bu daha önce bir partnerle yaptığım bir şey değildi, sadece kalabalık bir dans pistinde tek başıma dans ederken yapmıştım.

Beast kulağıma mırıldandı, "*Benim...*"

Bruiser beni daha yakına çekti, saf seks önerisi, fiziksel bir talep. "Aramızda oyundan çok daha fazlası var, Jane."

Kuyruğumu kısıtırıp kaçmalıyım. Ama kaçmadım. Ve beni burada tutan Beast değil, Bruiser'ın kalçalarımın altındaki elleriydi. Bir eli kalktı, yavaşça, çok yavaşça yanımdan yukarı kaydı,

göğsümün dışını ıskaladı ve bu da içimde elektrik titreşimleri yarattı. Nefesim hızlandı. Kalbim hızlandı.

Yüzyılın baştan çıkarıcılığı, elini köprücük kemiğim ve omzum boyunca gezdirdi, kolumdan elime kadar indi, elimi sıktı ve tüm yol boyunca gözleriyle beni tuttu. Bana meydan okuyordu. Bir cesaret bakışı. Kalçamdaki el kayarak beni çekti, sırtımda kalçamın üst kısmında durdu ve her adımda masaj yaptı.

"Hayır, oyundan başka bir şey yok," fısıldadım. "Rick var."

Bruiser'ın gözleri parladı ve hınzır bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. Kanım müziğin vurucu ritmini takip ederek çarpıyordu. Nemli gece ve kor halindeki kömürler yüzünden tenimiz terden kayganlaşmıştı, ellerimiz terin içinde kayıyor, etimiz ısınıyordu. "Ama o gitti. Ve ben buradayım." Sözlerinde açık bir öfke vardı ve ben onun söylemediği şeyi duydum. Leo da gitmişti. Ve Bruiser'ın başka kimsesi yoktu.

Elleri leğen kemiğimi ona doğru eğerek ani bir duruşa geçmemi sağladı. , göğüs göğüse, nefeslerimiz eşleşti ve hızlandı, tek bir hareketsizlik ritmi, sonra yavaşça, şarkının hızlı ritminden daha yavaş, beni tuttuğu resmi, kapalı pozisyona adım attı, nefesi ağzımda, göğsüm onunkine, pelvislerimiz birbirine karıştı, uyluğu bana samimi bir şekilde bastırdı.

"Buradayım ve seni istiyorum. Ve sen de beni istiyorsun." Mumların loş ışığında gözlerim ona kilitlenmişti, yakın ve yoğun. Bruiser beni öpecekmiş gibi başını eğdi, ağzı bir nefes uzağımdaydı, alay ediyordu ve sonra kenara çekilip dansa devam etti.

Müzik yükselip alçalırken bizi bir dizi dönüşe yönlendirdi. Kalçalarımız birbirine yaklaşıp uzaklaşıyor, kıvrılıp bükülüyordu. Müzik sona erdiğinde hareketlerimizin aciliyeti arttı, davullar ateş perdesine yükseldi. Beni bir kolunun altından diğerine itti ve geri döndü, ritim kadar talepkardı. Beni sertçe döndürdü, saçlarımı etrafımızda savurdu ve beni geri çarptı. Ve dansı, omurgam vücudunun ön tarafına yaslanmış, onun kolları ve benim kollarım etrafımı sarmış bir şekilde bitirdik. Beni hapsediyordu. Elleri karnımın düzlüğünde, tişörtümün altında, ten tene.

Sert nefes alıyorduk, kalplerimiz daha sert atıyordu. Bruiser'ın yüzü kulağıma yakındı, nefesi saçlarımı ileri geri hareket ettiriyordu. Örgüm kısmen çözülmüştü, tutamlar ve uzun teller etrafımızı sarmış, sıcak ve terden nemli tenimize yapışmıştı.

Canavar içimde mırıldandı. Tatmin olmuş ama bu güçlü müzikten, bu güçlü danstan daha fazlasını istiyordu. *Canlı, av gibi, avla oyun gibi*, diye düşündü.

Kedi ve fare, düşündüm. *Ama hangimiz fareydik?* Ben olmaktan korkuyordum.

Müzik değişti, daha yavaş bir parça başladı. Uzaklaşmaya çalıştım ama Bruiser bizi ölçünün ilk iki vuruşu boyunca sabit tuttu ve sonra yana doğru adım attı. Vücudumu döndürdü ve beni adımlara yönlendirdi, yavaşça yana, sonra hızlı-hızlı bir şekilde ileri geri

desen.

Bir bolero tanıdım, yavaş bir rumba ritmiyle dans ediliyordu, bir conga ve bongolar perküsyon sağlıyordu. Bolero kasıtlı, ölçülü, romantik bir danstı ve her zaman partnerin gözlerine bakarak yapılırdı. Merengue'nin sıcaklığı farklı bir dönüşmeye başladı, daha derin, daha yoğun, daha aç. *Rick burada değil*, diye düşündü Beast. *Rick artık kendi bölgesini korumuyor. Başka, daha güçlü bir avcı/eş bulduk.* Tekmesini savurarak beni uzaklaştırdı ve Bruiser'a karşı dalgalandı.

Bunu durdurmam gerekiyordu. Kaçmam gerekiyordu. Ama Beast daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Lanet olası Ricky Bo. Neden aramadı? Arayabilirdi.... Ve büyük kedilerin ömür boyu çiftleşmediğini hatırlattığı için Beast'e de lanet olsun.

Bruiser'ın eli sırtımda, omurgam boyunca her yavaş karın dalgalanmasında, her yavaş dönüşte hareket etti ve ben onun baskısını, sıcaklığını ve dokusunu hissedebiliyordum. Kendimi çekemiyordum. "Seni istiyorum," diye mırıldandı. "Seni yatağımda, altımda istiyorum. hareket etmeni. Sonsuza kadar benimle olmanı istiyorum."

Rick bunu hiç söylememişti. Rick *sonsuzluk* kelimesini hiç söylememişti. Rick *aşk* kelimesini hiç söylememişti. İçimde bir şeyler kırıldı, sessiz ve yaralı. *Sadece bir ay, diye* düşündüm kırılan kısma geri döndüğümde. *Sadece bir aydır birlikteydik. Ve Bruiser'ın baştan çıkarma sanatını mükemmelleştirmek için bir asrı vardı. Bir kızın pantolonunun içine girmek için yapılması gereken hareketleri ve söylenmesi gereken sözleri öğrenmek için. Olacak bir yer arıyor, sahiplenecek yeni bir in arıyor. Terk edilmiş ve yalnız, tıpkı benim gibi. Ama o bir kan hizmetkârı. Bunu unutamam. Leo onu kovduktan sonra bile Leo'ya sadık.*

Gözlerindeki boşluk beni çağırıyordu. Kayıp ve yalnız, dişlerini geçirdi, pençelerini içime geçirdi ve ruhumun içinde küçük bir yer kaptı. Tehlikeli olduğunu bilerek, aptalca olduğunu bilerek, bunun beni gitmek istemediğim bir yere götürebileceğini bilerek beni yönlendirmesine izin verdim. Ve içimde başka bir şey ağladı ve öfkелendi.

Bolero'nun dönüşleri neredeyse görkemliydi ama bedenlerimizin duruşu ve hareketi şehvetli, kıvrımlı ve esnekti. Ve bakışlarımı hiç bırakmadı, beni tuttu, Beast'i tuttu, gözleri de elleri kadar sıkıydı.

Karanlık büyüdü, ay ufkun altında kaldı, yavaş bir rüzgâr yükselirken mumlar titriyordu. Adımlar bizi bir araya getirdi ve uzaklaştırdı, aramızda sadece milimetreler vardı ama cinsel, alaycı, tatmin edilmemiş bir ihtiyacı çağırıştıran bir kenetlenmeyle tekrar buluşana kadar daha uzak görünüyordu. Sırtımı tekrar göğsüne dayadığımda, elleri karnıma doğru ilerledi, okşadı ve ellerinin ardında ağrıyan bir ihtiyaç bıraktı. Şarkı sona ererken beni kendisine doğru çevirdi ve elini kaldırıp çenemi kavradı, boynumdan omzuma, belimden kalçama doğru kaydı. Popomu kavradı ve beni kendine yaklaştırdı. İçeri, ona doğru. Sertliğine karşı.

Ve evin ışıkları yandı. "Jane?"

Sarsıldım. Beni tutuşunu kırdım. Aramızdaki sıcaklık bir kez daha ihtiyaçla zonkladı.

Evangelina evdeydi. *Saçmalık. Ve Tanrı'ya şükür.*

"Buraya," diye . "Streak ızgarada." Titreyerek soğuk paketi açtım ve son bifteği sönmekte olan kömürlerin üzerine koydum, son patatesi eşit şekilde ısınması için üzerine ittim ve kalan salatayı attım. Solmuştu ama gece karanlıktı. Belki fark etmezdi.

"Jane," dedi Bruiser, sesi yakındı. Kaskatı kesildim ve kömürler önümde yeniden alevlendi, ısı yakıcıydı. Hızla geri çekildim. Kollarına doğru. Kollarını etrafıma doladı, beni hapsetti. "Aramızdaki şey daha bitmedi." Cevap vermeyince, "Anladıysan başını salla." dedi.

Başımı salladım ve tam Evangelina kapıyı açıp verandaya çıkarken o da ; arkasında biri vardı. Bu Tyler'dı. Tyler şaşırmış gibi verandada durdu ve iki adam bir an için birbirlerini ölçtüler. "Sadece üç bifteği marine ettik," dedi Bruiser. "Buzdolabından bir tane daha almamız gerekecek."

"Yemek yedim," dedi Tyler, sesinde hiçbir duygu yoktu.

"Ben yemedim," dedi Evangelina. "Açlıktan ölüyorum. Bira?" Burnunu kırıştırdı. "Ben bir şişe şarap alacağım. Bira mı şarap mı, kırmızı mı beyaz mı, Tyler?"

"Şarap, lütfen. Kırmızı olsun."

"Biftekle iyi gidecek güzel bir İspanyol Garnacha'm var," dedi ve dönüp eve dönerek üçümüzü dışarıda bıraktı.

"Buraya gelip gelmediğinizi merak ettim," dedi Tyler o dikkatli, kayıtsız ses tonuyla.

"Fırtınada güvenli bir liman." Bruiser umursamaz bir omuz silkti. "Sen demiyor muydun? Görüşmeler nasıl gidiyor? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Pazarlık mı?" Güvenli bir su kütlesine benzetilmekten hoşnut olmadığım için sordum.

Canavar güvenli değil, dedi bana hakaret ederek.

Bruiser bana, "Tyler konsey evindeki ve Leo'nun klan evindeki güvenlik önlemlerini devraldı. Ve sanırım diğer tüm görevlerimi de." Bruiser soğukkanlı ve sakin bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Polis soruşturması ve DipSec çalışanlarının gelişiyile birlikte güvenlik endişelerinin arka plana itildiğini tahmin ediyorum."

DipSec. Diplomatik Güvenlik. Anladım.

"Hiç de değil. Leo ile sadece yarım saat önce konuştum. Cadı müzakerelerini *senin* yürütmeni ve hızlıca ilerlemeni istiyor. Onun sözleri." Ses tonu küçümseyici, alaycıydı ve tam olarak neler olduğunu bilmesem de, ortada kötü bir şeyler olduğu açıktı.

İki adam arasında kan bağı vardı. Tyler isteksizce ekledi, "Katie, Sabina tarafından klan evinin koruyucu gözetiminde bakılıyor. Hâlâ iyileşme olsa da durumu iyi." Tyler bunu belirtmesi de bu da Leo'nun mesajına benziyordu.

Bruiser sahte hoşnutlukla başını eğdi ama içindeki memnuniyeti hissedebiliyordum. İşi Leo'nun bir tür onayı olarak görüyordu ve belki de öyleydi. Tyler bu konuda mutsuz görünüyordu. "Leo henüz senden beslenmedi mi, yoksa hâlâ benim için ikinci sırada mısın?"

Tyler neredeyse hırlıyacaktı, "En önemli yerin hâlâ güvende."

Erkeklerin arkadaş ya da arkadaş değilse bile en azından iyi iş arkadaşları, rahat tanıdıklar olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Tyler soğuk bakışlarını bana çevirdi ve ben de Tyler'ın yerde yatması ve nefes borusunun ellerimde olmasıyla sonuçlanan ceset aramasını hatırladım. Tyler da bunu hatırlıyordu ve ne kadar küçük olursa olsun bir rezaleti ya da küçük bir olayı unutacak biri değildi. Bakışları göğüslerime ve vücuduma kaydı, aşağılayıcı bir bakıştı ve tekrar gözlerime döndü, rövanşın farklı biteceğine dair söz verdi. Birbirimizi mükemmel bir şekilde anlıyorduk, tıpkı iki hurdalık köpeğinin havlamadan ya da hırlamadan birbirini anlaması gibi. Leo'nun önünde onu utandırmıştım, bu yüzden ölmemi istiyordu. İt dalaşı kadar basit. Hafifçe güldüm ve dedim ki, "Sıraya gir, Şeker. Sıraya gir." Öfke, bir dağ deresi gibi buz gibi, içinden taşıyor gibiydi. Canavar tısladı, zihnime yakındı.

Tyler'ın gözleri nefret ve intikam vaadiyle parladı ama o daha harekete geçmeden Evangelina kapıyı açtı ve elinde bir şarap sürahisi, iki bardak, bir tabak, mutfak eşyaları ve kötü niyetli duygusal gelgitleri durduran mutlu, konuşkan bir tavırla dışarı çıktı. Sonraki bir saatlik sohbet boyunca dip akıntıları gibi döndüler ama bir daha asla su yüzüne çıkmadılar ve Tyler, Leo için yoğun bir gün geçireceğini söyleyerek saat ondan önce ayrıldı. Bu Bruiser'a yapılan son bir şakaydı, o da gülümsedi ve sarhoş neşesiyle beşinci - yoksa altıncı mıydı? Tyler'ın arabası kükreyerek uzaklaşır uzaklaşmaz, Bruiser izin isteyip merdivenlerden yukarı çıktı. Evangelina bana şaşkın şaşkın baktı. "Söylediğim bir şey yüzünden mi?"

"Hayır. Onlar sadece sidikli adamlar." Ve böylece ben de yatağa gittim, yatak odamın kapısını Bruiser'ın aşk dolu ilgisinin olası geri dönüşüne karşı kilitledim. Duşun altında durdum, soğuk su dansın terini ve uyarılmışlığımı akıtırken, Güney'in ılık versiyonu yerine buz gibi dağ kuyu suyunun altında durmayı diledim. Kendimi daha iyi hissederek şortumu ve tişörtümü giydim. Kendimi yatağıma atıp gözlerimi kapatırken, misafir ağırlamanın ne kadar acı verici olduğunu düşündüm. Belki de pijama almalıydım.

Cumartesi sabahı saat ikiyi geçiyordu ki, Evangelina'ya bulaşıkları bıraktığımı fark ederek irkilerek uyandım. Ve sonra beni uyandıran sesi duydum.

BÖLÜM 14

Ve gömleğimi yırttı.

Ön kapıyı bir şey tırmalamıştı. Yuvarlandım, komodinden bir vampir öldürücü aldım, saçlarıma kazık sapladım ve ayak parmaklarımı bir çift terlikten geçirirken dokuz milimi avuçladım. Karanlıkta evin içinde ilerledim, yolumu bulmak için Beast'in gece görüşünden . Merdivenlerin tepesinden bir gıcırta duydum ve karanlıkta kimsenin beni görememesi muhtemel olsa da bir elimi kaldırdım. "Bekle," diye fısıldadım.

Evangelina fısıldayarak, "Korumalarım devre dışı kaldı," . "Posta için bir geçit bıraktığım ön kapıdaki teslimat deliğinden içeri bir şey girmiş."

Ahşapla uyumlu olacak şekilde boyanmış eski metal posta dağıtım yuvasına hiç dikkat etmemiştim. Ayaklarımı dikkatlice yerleştirerek o tarafa doğru yanaştım ve doğum günü kartı göndermek için kullanabileceğim boyutta düz bir zarf gördüm. Başımı duvara yaslayıp kapının vitray penceresindeki saydam bir bölmeden görebildiğimde, caddede koşan bir suret gördüm. Canavar irkilerek uyandı. *Hunt!*

"Zarfa dokunma. Geri geleceğim." Kapıyı yırtıp açtım ve iyi aydınlatılmış sokağın ortasına doğru koştum. Gölgelede kalmak yoktu. Saklanmak yoktu. Av arkasına bakıp beni görürse ne olacaktı? Terliklerimi çıkardım ve çıplak tabanlarım su toplayarak kaldırıma çıktım. Üç blok sonra Jackson Meydanı görüş alanımdaydı, eski katedral Disneyland gibi aydınlatılmıştı. Nefes nefese durdum. Onu kaybetmişim. Ya da kadını. Bazı kadınlar erkek gibi koşar. Bazı olimpiyat koşucuları. Bazı üniversite koşucuları. , ellerim dizlerimde, zor nefes alıyordum. Koşucuların kokusu New Orleans'ın güçlü duyusal deminin altında kayboldu.

Çıplak ayaklarımı incitmişim; sol topuğumda taştan bir çürük, sağ topuğumda ise derin olmayan bir kesik vardı. Bardan çıkan bir grup işadamlarını görmezden gelerek koku aradım, ağzım açıktı, kedilerin yaptığı gibi havayı dilimin üzerinden, ağzımın çatısından ve burnumdan içeri çekiyordum. Kokuları ayırtıyordum. Ama çok fazla koku vardı, yeni ve tanıdık, benzin, egzoz, kustumuk ve idrar gibi güçlü ve fareler, vahşi kediler ve... Leo Pellissier gibi daha zayıf kokular.

Döndüm, saldırırken sadece bir bulanıklık gördüm. Sol kolumu kaldırıp ikisini de yakaladım. Onları havaya savurdum. Altına eğildim. Vampir öldürücüyü sapladım, temiz, hızlı bir vuruş. Bıçak elbisesinin içinden geçip yan tarafına saplandı. Şaşkınlıkla homurdandı. Sağ ayağımın üzerinde döndüm, gece havasında soğuk ve güçlü kanının kokusunu aldım.

Gecikmiş adrenalin içimde gümbürdedi. Canavar bilinçaltımda kükredi. Bana güç ve hız verdi. Acımı dindirdi.

Lamplight Leo'nun yüzünü yakaladı, dişlerinde parıldadı. İki santimlik öldürücü fildişi. Bir elini , pençelerini yanıma sapladı. Sola kaydım, yaralanmaktan kaçındım, vücudum akıcı bir hareketle C şeklini aldı. Bıçak karnına doğru savruldu.

Leo öne doğru eğildi. Orta kısmını geriye attı. Gecenin içinde gümüş gibi parlayan bıçaktan kaçıyordu. Yanından geçip dönerken dizim kalktı. Yüzüne çarptı. *Enayi bir hamleydi ve o da bunu yuttu.*

Kemik ve kıkırdak dizime çarptı. Dönerek uzaklaşırken bir diş beni sıyırdı. Kan üzerime sıçradı, yoğun ve yapışkan, dokunduğu yeri yakıyordu. Arkasına döndü, gözleri ışığı yakaladı, gözbebekleri insanlık dışı bir şekilde genişti, vampirleşmişti, kırmızı sklera içinde siyahtı.

Başını geriye atıp çılgılık attı. Ve elbiselerindeki kanın kokusunu aldım. Eski ve kurumuş, taze ve hala nemli. Katie'nin kanı. Bir sürü Katie'nin kanı.

Sonra gitmişti. Etrafımda döndüm, aptal bir av gibi ağzı açık duran işadamlarını gördüm ve onları görmezden geldim. Köşede duran polisi gördüm, silahını çekmeye çalışıyordu. Beceriksizce. Tekrar döndüm ve bir kapının üzerinden atlayarak binaların arasındaki dar, arnavut kaldırımlı bir geçide girdim. Gazyağı ve gübre kokuyordu. Taşların arasında büyüyen yosunlara bata çıka ilerledim, iki ayağımdan da acı fışkırıyordu. Kocaman yapraklı muz bitkilerinin ve arkadaki küçük bahçede saksılarda yetişen marihuana bitkilerinin arasından kaydım. Ve daha geniş bir geçitten geçerek kapının üzerinden atladım, bir avucum üstte, sıçramayı destekliyordu. Birkaç dakika içinde içi ve dışı ışıklandırılmış evin önündeki sokakta hızla ilerliyordum. Ve Leo'nun kokusunu aldım. Ben ön kapıdan koşarak çıkarken o da yakınlardaydı. Evi izliyordu, beni izliyordu. Ya da Bruiser'ı izliyordu. Ve deli Katie'nin kanıyla dolu olan yarı fındık avcı, hareket eden hedefi takip etmişti. Yoluna çıkmasaydım mektup dağıtıcısı da olabilirdi. *Hay aksi.*

Nefes nefese, ılık, nemli havayı emdim, , H&K hala bir avucumun içindeydi. Emniyeti hiç , ki bu iyi bir şeydi, yoksa koşu sırasında ateş edebilirdim. Diğer elimde vampir katili vardı, gümüş kaplaması vampir kanıyla temas ettiği için hafifçe kokuyordu.

Leo yine Katie'den beslenmiş ya da onunla kavga etmişti. gece aralarında her ne olduysa, onu uçurumun kenarına itmişti. Yine. Kokusunu caddenin karşısındaki eve kadar takip ettim. Birinin gölgede oturup fark edilmeden dolaşabileceği uygun, alçak, tuğla bir duvarı vardı. Eve göz kulak olmak için burayı kullanan tek kişi Leo değildi.

Yan kapımın anahtarı yoktu, yüzden topallayarak ön kapıya gittim ve kapıyı çaldım, evin koğuşlarının beni tanıyarak vızıldadığını hissettim. Tenim terden parlıyordu ve kan yan tarafımdan aşağı süzülüp kıyafetlerimi ıslatmış, bacağımdan aşağı inerek yerde birikmişti. Kapı açıldı. Bruiser kalçalarına kadar inen bir eşofman altı ve kocaman kol delikleri olan bol bir atlet giymişti. Kolları çıplaktı, iyi kesilmiş kasları ortaya çıkıyordu, eğer canım yanmasaydı bu hoş bir görüntü olurdu. Kaşlarını çatıyordu, bu da pek hoş değildi. Ama zarf hâlâ kapının önünde duruyordu, görebildiğim kadarıyla dokunulmamıştı.

"Kanaman var," diye tükürdü.

Topallayarak kapıdan girdim ve arkamdan kapattım. "Dışarıdaki kanı temizlemek için bir şeyler getir. Işıkları kapatın. Bir polis beni kavga ederken gördü ve çok tanınabilirim. Sorulara cevap vermemeyi tercih ederim."

Evangelina, gözlerini kocaman açmış, mutfak kapısında durmuş, elinde fincanlarla dolu bir servis tabağı tutuyordu; sıcak çay, çiğ şeker ve gerçek krema kokusu alıyordum. "Cadı cadı." Tepsiyi ikinci kata çıkan alt basamağa bıraktı ve "Sana ne oldu?" diye sordu.

"Leo," dedim. Bruiser kötü bir şekilde küfretti ve ön kapıya doğru koştu. "Merak etme. Onu ben kazıklamadım."

"Ben ilk yardım çantamı getireyim," dedi Evangelina. Kendi ilk yardım çantasıyla seyahat eden bir cadı bana çok komik gelmişti. Adrenalin toksinlere dönüşüp sistemimi zehirin biyolojik eşdeğeriyle doldururken, histerik ve vahşi bir kahkaha atmama engel olamadım. "Vampir kanı mı?" diye sorarak korumalarını kontrol etti.

Kendime baktım ve kanı gördüm. Çok fazla kan vardı. "Biraz. Sanırım çoğu benim," diye idare ettim, gittikçe kötüleşen kahkahalar arasında oflayıp puflayarak.

"Onu duşa götürün," diye emretti Evangelina. "Ben kanla ilgileneceğim." Vampir katilini elimden aldı ve yana doğru tuttu. Cadının bıçağı iki parmağıyla tuttuğunu görmek kahkahalarımı daha da artırdı ve Evangelina endişeyle başını salladı. "Sıcak su. Tüm vampir kanları asidik ve zehirli değildir ama bazıları öyledir."

Bruiser şaşkınlıkla, "İnsanlar içiyor," dedi.

"Ve bazı kan hizmetkârları gelişemez. Ve bazı vampirler ısırık dışında üreyemez. Ve bazı scionlar aklı başında uyanmaz. Asla."

"Leo Katie'den içti," dedi düşünerek. "Ölü kan, dengesiz vampirleri daha da dengesiz hale getirebilir."

Sözlerinde önemli bir şey vardı ama ben daha anlamlandıramadan Bruiser beni aldı, vücudu serinleyen terime karşı sıcak ve kuruydu. Kıkırdamalarım bıçakla kesilmiş gibi kesildi. Teninin dokunuşu zihnimi durgun suyun üzerinde dönüp duran bir kaya gibi sıçrattı. Beni yatak odamdan geçirerek banyoya götürdü ve duşa oturttu. Büyük bir banyo havlusunu kapının üzerine, yukarıya, spreyin yolundan attı ve suyu açtı, ben izlerken elini akıntının altında tuttu, sessiz, nefessiz. Koştuğum için. Onu gördüğüm için değil. İmkânı yok.

Bruiser sıcak suyu üzerime çevirdi ve buhar kabinin zemininden ve duvarlarından fışkırarak beni dövdü. Beni sıırıslıklam etti. Beni dışarıdan içeriye doğru ısıttı. Kıyafetlerimi vücuduma bastırıyordu. Derin kesiklere batıyor ve onları yeniden kanatıyordu, özellikle de dizimdekini. Dış yarası. Ve yan tarafımdaki. Pençe izleri, derin değil ama uzun ve yırtık ve bolca kanıyor. Sol tarafımda, köprücük kemiğimin üstünde. Boğazımı parçalamayı hedefliyordu. Gecikmiş bir tepki olarak ürperdim. Şehrin Efendisi beni öldürmeye çalışmıştı.

Ben. Yine. Ama bu sefer kişisel değildi. Sadece bir avcı-av tepkisiydi. Kaçtığımı gördü ve beni kovaladı. Başımı geriye attım ve tekrar güldüm.

Kan, benim ve Bruiser'ın çıplak ayaklarının etrafında dönerek aktı, kalın ve kırmızı, sonra inceldi, su akışıyla zayıfladı. Daha çok ürperdim, Bruiser diz çöküp yüzü benimkiyle aynı hizaya geldiğinde ayaklarımızdan yukarı baktım. Gözleri bıçak gibi deliciydi. Saçları ve giysileri tenine yapışmıştı. Su, okşayan eller gibi vücudunun üzerinden akıyordu.

Kollarımı kaldırdı, beni öne doğru çekti, böylece sırtımı görebildi, karnımı kontrol etmek için gömleğimi kaldırdı ve Leo'nun pençelerinin açtığı yaraları inceledi. Metodikti. Dikkatli. Bir tıp teknisyeni ya da hemşire kadar aseksüel. Arkasına yaslandı ve siyah asfalt lekelerini ve kesikleri görmek için ayaklarımı kaldırdı. Yüzünü buruşturdu ve bir kalıp sabun aldı. Ve ayaklarımı yıkadı.

Kahkahalarım aniden kesildi. Duş suyu yüzünden göremediği gözyaşları birikti ve histerinin son kalıntılarının yerini şok alırken düştü. *Ayaklarımı yıkıyor.* Elleri sabunu kemerlerimde, ayak parmaklarımda, topuklarımda ve baldırlarımda gezdiriyor, masaj yapıyor ve okşuyor, kabarcıklar oluşur oluşmaz duruluyordu. İş bittiğinde, ne olduğunu bilerek uyluğumdaki dış yarasını temizledi. Ne olduğunu bilmek zorundaydı. Çok şey yaşamıştı.

Başını salladı, gözlerinde bir şey parladı ve kayboldu. "İyi misin?" diye sordu, dudakları kıpırdıyordu, sesi suyun gürültüsü altında kaybolmuştu, gözleri benimkileri tutuyordu, bir cevap istiyordu. Başımı salladım. "Kıyafetlerini misin, yoksa yardımına ihtiyacın var mı?" Sözlerinde ya da ses tonunda hâlâ bir baştan çıkarıcılık yoktu. Endişe. Korku. Yüzeyin altında öfke. Ama baştan çıkarma yok.

Ama ayaklarımı yıkamıştı. Ve elleri... sıradan değildi. Hem de hiç. "Yapabilirim," diye mırıldandım, konuşurken ağızma su doluyordu. Bruiser bir kez başını salladı, bir başçavuşun bir askere verdiği onay gibi. Ayağa kalkmaya başladı ve gözlerim onu takip etti. Hareketinin ortasında durdu. Ona uzun süreli yaşam veren vampir kadar hareketsiz hale geldi. Bruiser yavaşça öne eğildi, başımı iki eliyle kavradı. Ve yüzünü benimkine doğru indirdi.

Beni öptü. Aramızda sıcaklık yayıldı. Şimşek gibi cızırdıyordu. Nefesim ciğerlerimi boş ve isteksiz bıraktı. İnledim, ses suyun gürültüsü altında kayboldu. Beni kendine doğru çekti, sırtım kamburlaştı, ağzı cezalandırıyordu. İçimde bir ihtiyaç ateşi patladı. Ona uzandım, kolları ve boynu sudan kayganlaşmıştı. Pembe bir parıltı beni sarmış gibiydi. Oturduğum yerde bana doğru eğildi ve beni durak duvarına doğru sıkıştırdı. Parmaklarımla ve tırnaklarımla onu kendime doğru çektim. Duş suyu yüzlerimize, dudaklarımıza döküldü.

Sıvı ve yakıcı, ısı aramızda alevlendi, duş ıslak, yoğun, etrafımızda kabaran buhar gibi inşa edildi. Beni kaldırdı, bir eli popomun altından kayarak duş koltuğundaki yerimi aldı. Beni kucağına çekti, bacaklarım onun etrafındaydı.

Ve gömleğimi yırttı. Yere fırlattı. Elleri ve ağzı her yerdeydi,

Emiyor, çekiyor, okşuyor, ısıırıyordu. Ona doğru daha sert yükseldim, sesimi uzaktan duydum, suyun uğultusunun altına gömülmüştü, "Evet, evet. Lütfen."

Banyo kapısının açıldığını nasıl duydum bilmiyorum ama . *Evangelina!* Canavar gibi hızla Bruiser'dan uzaklaştım ve havluyu kapıp üzerimi örttüm. Duş kapısını iterek açtım ve bir buhar bulutu içinde dışarı çıkıp arkamdan kapattım.

Evangelina'nın gözlerine bakamadan, "İzin verin kurulanayım. Seninle mutfakta buluşuruz." Yüzümde ne gördü bilmiyorum ama konuşmadan odadan çıktı, kanlı su üzerimden temiz zemine süzülürken kapı arkasından usulca kapandı.

Klozet kapağına uzandım ve oturdum. Duş kabiniinde su kesildi. Uzun bir sessizlikten sonra Bruiser kabinin kapısını açtı ve dışarı çıktı. Su yüzünden ve vücudundan aşağı süzülüp fayans zeminde birikirken bana . "Bu olacak," dedi, ses tonunun altında bir öfke dalgası vardı.

Başımı sallayarak bakışını kırdım. "*Olacak*" dedi. Ve banyodan çıktı, ıslak ayak izleri onu takip ediyordu, kıyafetleri vücuduna yapışmıştı.

Kapıyı kapattım ve şortumu çıkarıp onları ve artık kanlı olan havluyu tişörtümün üstündeki kabine attım. Katlanmış bir el bezini dizimdeki yaraya, diğerini de köprücük kemiğime tuttum. Kanama bezleri ıslattı ve bir tane daha ekledim, akışı durdurmak için bastırdım, havlu kumaşın kanın pıhtılaşması için bol miktarda yüzey sağlayacağını biliyordum.

Yaraları iyileştirmek için yer değiştirebilir ve tekrar yer değiştirebilirdim ama bunu ziyaretçilerime açıklamanın bir yolu yoktu. On dakika sonra akış durmuştu. Kalp atışlarım yavaşlamış ve sabitlenmişti. Yatak odasında bir şort, bir tişört ve bornozumu giydim. Kemerimi acımasızca sıktım.

Utanarak ama belli etmek istemeyerek mutfğa doğru yürüdüm ve bir elimle her bir bezi tutarak masadaki sandalyeye çöktüm. Bu hantal bir yürüyüşü ama o anda sahip olduğum tek gurur buydu.

Bruiser ortalıkta görünmüyordu. İçeri girdiğimde Evangelina başını kaldırmadı, sanki bana ihtiyacım olan mahremiyeti sağlıyor gibiydi, ancak onun bu kadar ince duygulara sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Dizimdeki bezi iterek, "Bir bakayım," diye mırıldandı. Kanla dolan yarayı dürttü ve itti. Bezi yerine koydu ve sanki eklem ve tendonları kontrol ediyormuş gibi bacağımı yokladı. "Bu acıyor mu? Bu mu? Peki ya bu?" Her soruya hayır dedim ve o da steril bir paketi açarak uzun metalik bir sonda çıkardı. Yaranın içine yerleştirdi.

Tısladım ve ona tokat atmamak için boştaki elimle sandalyenin koltuğunu kavradım, göğsümdeki yarayı kendime zarar verecek kadar sıkı tuttum. "Ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," diye küçük bir gülümsemeyle yalan söyledi. "Sadece seni incitmeyi seviyorum. Derin ama kemik ve tendonu ıskalamış gibi hissettiriyor. Dikiş atılması gerekiyor."

"Hayır," dedim nezaketsizce. "Üzerine şu antibiyotiklerden sür ve bantla." Bir sonraki yer değiştirmemde dikişler endişelenmek istemiyordum. Ve gerçekten acımaya başlamıştı. Ve Bruiser'la yaptığım duş yüzünden utanç içindeydim. Daha ahlaksız olabilir miydim? Ya da aptal? Olabileceğime dair içimde kötü bir his vardı. "Dikiş yok. Doktor yok." Bornozu çekip açtım ve pedi çıkardım.

Evangelina omuz silkti ve "Kaburgaları göreyim" dedi.

Evangelina tısladı ve nefesinin altından bir şeyler söyledi. Bunun bir cadı laneti olduğunu düşündüm, Molly'nin bir keresinde kullandığını duyduğum kötü bir lanet. Arkadaşlarımın küfürlü konuşmalarını ortaya çıkarma eğilimindeydim. *Arkadaşım* deyince başımı kaldırdım ve Evangelina'nın göğsümdeki paralel, kesik gözyaşlarına baktığını gördüm. Köprücük kemiğimin üstünde iki, altında da iki tane vardı ve sanki Leo boğazımı kesmek için saldırının ortasında elini yeniden konumlandırmaya çalışmış gibi yukarı doğru eğilmişlerdi. Çok yaklaşmıştı.

"Kafamı koparma," dedi nazikçe, "ama burada bir sürü yara izi var. Ve hiçbir cerrahi ya da tıbbi müdahale izi yok."

Önceki vampir saldırılarının izleri ince çizgiler halindeydi, ölümcül olabilecek saldırılardan geriye kalan tek şey yara iziydi. Ölümlü olmayanlarda hiç iz kalmamıştı. Pedi tekrar yaranın üzerine bastırdım. "Hızlı iyileşirim. Kendi ilk yardım çantamda ekstra büyük steril bandajlarım var." Bir çekmeceyi işaret ettim. "Bana büyük bir tane getirirsen ve kesiklere antibiyotik sürersen, iyi olacağım."

"Yapmayacağım," diye sinirli bir nefes verdi. "Ama sen inatçı bir kadınsın..."

Duraksama, Evangelina'nın insan olmadığını bildiğini ama ne tür bir süpernatant olduğundan emin olmadığını söylüyordu. Doktora ya da sen insan değilsin gibi yorumların peşine düşmeyip bandajlarımı bulmaya gittiğinde rahatladım. "Cesur bir cadıya göre iyisin," dedim.

"Ve sen de iyisin, huysuz bir her neysen ona göre." Yapışkanlı bir bandajın arkasını sıyırdı ve yaralarımı antibiyotik merhem sürdü. Bandajı dikkatlice yaralarımın üzerine yerleştirdi ve kenarlarını bastırarak cildime yapıştırdı. "Hâlâ kanıyor," dedi ve elimi kaldırıp yaranın üzerine koyarak baskı uyguladı. Elini çektiğinde, ayağımı sarabilmesi için baskı uygulamaya devam ettim. İşi bittiğinde Evangelina lavaboda ellerini yıkadı, sırtı bana dönüktü. "Eskiden Molly'nin seninle arkadaş olması konusunda endişelenirdim. Hâlâ da endişeleniyorum. Ama özünde kim olduğundan çok, yaşam tarzın ve çektiğin tehlikeler yüzünden." Bana döndü, mutfak sandalyesinde, evle birlikte gelen ödünç beyaz bornozumun içinde beni inceliyordu. "Evet. İşe yarayacaksın."

Yorumlardan ısındım ve ona gülümsedim, küçük, belirsiz bir .

"Zarfın içinde ne görelim mi?" Bir kez başımı salladığımda, "Neden dokunmamızı istemedin?" diye sordu.

"Patlayıcılar. Zehirler. Şarbon." Ayağa kalktım. "Bırak da giyineyim."

Evangelina'nın kaşları havaya kalktı. "Patlayıcılar. Zehirler. Şarbon," diye alıntı yaptı. "Vay, vay. Büyülü müdahale belirtileri var mı diye bakacağım. Uzaktan tabii ki."

"İyi fikir," dedim, gerçi ben de hiç büyü kokusu almamıştım. Kot pantolon, sweatshirt ve sutyen giydiğimde -koruyucu kıyafetler- kapıda Evangelina ile karşılaştım. Kot pantolon ve bol bir tişört giymiş olan Bruiser zarfın önünde çömelmiş, zarfı inceliyordu. bakmadan yanında diz çöktüm ve zarfı yakından gibi eğildim ama koku alıyordum. Ağzımdan ve burnumdan nefes aldım. Ve Girrard DiMercy'nin kokusunu aldığımında şaşırdım.

Arkama . "Patlayıcı yok, kimyasal yok. Açmak için bahçeye götüreceğim." İki de patlayıcı olmadığını nereden bildiğimi sormadı, ben de aydınlatmaya gönüllü olmadım. Zarfı dikkatlice kaldırdım ve yan kapıya doğru taşıyarak bahçeye . Arkamda verandanın ışığı yandı ve kapalı kapının arkasında yan yana durduklarını fark ettim. Rüzgârın içerideki her şeyi benden ve evden uzağa taşıması için vücudumu eğerek kapağı açtım. İçeride üç fotoğraf vardı. "Sorun yok," dedim başımı kaldırmadan. "Bir dakika içinde içeride olacağım."

Fotoğraflar orijinaldi, biri siyah beyaz, ikisi renkliydi; renkli fotoğraflardan biri dikkatimi çekti. Zaman ve güneş ışığı renk tonlarını bozmuş, turuncular, sarılar ve kırmızılar parlak ve göz kamaştırıcı, maviler ve yeşiller ise silikti. Bruiser ve bulanık bir suret, belki de Leo, her ikisi de altmışlı yılların başlarından kalma kıyafetler giymiş, bir hayvan cesedinin üzerinde duruyorlardı. Ya da hayvan değil. Bir kurt adam. Yarı insan, yarı kurt formunda yakalanmıştı ve çarpıtmaya bakılırsa değişiyordu ya da değişmeye çalışıyordu. Kana bakılırsa ölmüş ya da ölmek üzereydi. Leo ve Bruiser'ın ikisinin de elinde av tüfekleri vardı.

Arka plan güney Louisiana değil, tepelik bir . Arka planda bir Land Rover duruyordu, tozla kaplıydı, arkasında kaya oluşumları vardı. Fotoğraf cinayetin kanıtı değildi ama bir tür suç işlendiğini düşündürüyordu.

Siyah beyaz fotoğraf daha da eskiydi; muhtemelen melez bir kadının, pırıl pırıl gözleri, dolgun dudakları, yüksek yanakları ve uçları kıvrık gözleriyle poz verdiği bir fotoğraftı. Siyah saçları, sanatsız görünen ve muhtemelen bir hizmetçinin saatlerce uğraşarak dalgalar ve bukleler halinde toplanmıştı ve saç telleri sanki dikkatsiz ama sevgi dolu bir elin dokunuşuyla kazara düşmüş gibi omuzlarına dökülüyordu. Başka bir zamandan kalma, bembeyaz dantelli, ipekli ve göğüslerinin altında bir fiyonk olan bir elbise giymişti. Benim asla olamayacağım kadar güzeldi. Sık sık böyle kadınlardan nefret etmek isterdim ama o kadar mutlu, o kadar aşık görünüyordu ki olumsuz duygular beslemek imkansızdı. Fotoğrafi ters çevirdim ve arkasındaki silik el yazısını okudum. "Magnolia Sweets'ten Leo'ya, aşkım."

Üçüncü fotoğraf aslında bilgisayar kâğıdına birlikte basılmış dört dijital fotoğraftı. Bunlar Rick'e aitti. Bir , arka planda şehir manzarasının ince bir kesiti olan bir otelin havalandırma yolunda duruyordu. Motorcu kıyafetleri giymiş, bir elini duvara dayamış, bir dizini bükmüş, umursamaz, erkeksi bir poz vermişti. Yanında bir kız vardı, eli kızın ensesindeydi, sanki onu bir öpücüğün içine çekiyordu. Kız kısa bir etek ve altın rengi, altı inçlik stiletolar giymişti, vücudunun üst kısmı gizlenmişti. Bir diğerinde, sırtı kameraya dönük, sadece bacakları görünen bir kıızı öpüyordu. Bir diğerinde ise onu bir otel odasına kadar takip ediyordu. Kızıl saçlı, minyon, narin, seksi ve kadınsıydı. Benim asla olamayacağım her şey. Ve göğsüme saplanan bir acı mızrağıyla nefret ettiğim bu kadın.

Dördüncü kare Rick'in bir kafes ve çiçeklerle dolu bir pencere sepetinin olduğu bir ortamda bir kadınla çekilmişti. Bu karede uzun siyah saçları kalçalarına kadar sarkmış, kollarını kaldırmış ve ona dolamıştı. Safia. Onu öpüyordu. Uzaktan, kadının vücut ölçülerinin ve ten renginin dört fotoğrafta da aynı olduğunu fark ettim. Safia Rick'le otelde buluşmak için kırmızı bir peruk mu takmıştı?

Nefesimi gecikmeli ve acılı bir şekilde içime çektiğimde nefesim kesildi. Kafamın içindeki mantıklı bir ses dedi ki, *"O gizli görevde. Yapması gereken bir işi var. Bu sadece bir iş."* Daha az mantıklı olan ve kızgın canavar tonları taşıyan bir ses ise *"Benim"* dedi. Ve kalbimi tırmaladı. Ama Bruiser'la duşta seks yapmaktan kıl payı kurtulmuştum. Acı ya da ihanet hissetmek için hiçbir nedenim ya da hakkım yoktu.

Fotoğrafların kırıışmaması için kâğıdı dikkatlice katladım ve kot pantolonumun cebine soktum. Duygularımı da onlara bakmadan içime attım ve sesleri, mantıklı olanı ve öfkeli olanı daha derinlere ittim. Yapmam gereken bir iş vardı.

Eve geri döndüm ve siyah beyaz fotoğrafı masada Evangelina ile oturmuş çayını yudumlayan Bruiser'ın önüne koydum. Hazırladığım üçüncü bardağa şeker ve krema ekledim ve onların karşısına oturdum.

Bruiser fotoğrafı inceledi ve dudakları, büyülu bir zamanın hatırası sunulduğunda insanların verdiği türden hoş bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bunun çekildiği günü hatırlıyorum. Bir fotoğrafçı vardı, Ernest bilmem ne."

"Ernest J. Bellocq?" diye sordum. Çalışmalarını daha önce görmüştüm. Yıllarca Storyville ve New Orleans'taki diğer mahallelerin fotoğraflarını çekmişti ve dijital fotoğrafçılık yaygınlaşana kadar vampir görüntülerini filmde yakalayan ilk ve bildiğim kadarıyla tek fotoğrafçıydı. Vampirler hiçbir zaman fotoğrafik işlemde kullanılan gümüş üzerinde iyi görüntülenmemişti.

"Evet, adı buydu. Maggie hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi. Genç ona yarı aşıkım." Renkli fotoğrafı önüne koydum ve Bruiser'ın yüzü değişti. Küfretti ve bana baktı, yüzü kapalıydı, düşünüyordu. Hesap mı yapıyordu? Bir hikaye mi uyduruyordu? Belki de.

"Bu avı yaptığımızda Leo ve benim yanımda kimse yoktu." Sanki cinayet değil de meşru bir avmış gibi konuştu ama ben bu yorum karşısında çenemi kapalı tuttum. "Peki kim aldı

ve bunu size neden getirdi?"

"Gündemi olan biri. Olan bitenin çoğunu bilen ve geri kalanını onun yerine benim çözmemi isteyen biri."

"Kendini ele vermeden," dedi Evangelina.

BÖLÜM 15

Çirkin Köpekte İyi Burun

Pencereden gökyüzüne baktım ve Cumartesi günü şafağa birkaç saat kaldığını değerlendirdim. Günlerdir tam sekiz saat uyumamıştım ve gözlerim puslu ve kuru, bedenim gergin ve gergin, zihnim bulanık ve aşırı yüklenmiş hissediyordu. İyi bir uykuya ya da iyi bir ava ihtiyacım vardı. Safia'nın morgdaki cesedini hayvan duyularıyla incelemem ve insan formundayken kaçırdığım şeyleri görmem/koklamam gerekiyordu. Vampir karargâhını da insandan daha iyi duyularla keşfetmem gerekiyordu ama güvenlik kameraları yedi gün yirmi dört saat açıkken bu imkânsızdı. Ve Evangelina ve Bruiser'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Çok uzağa.

Misafirlerimi görmezden gelerek dizüstü bilgisayarı açtım, bir şehir haritası çıkardım ve morgun yerini buldum. Çayımı bitirdim, bilgisayarı kapattım ve sandalyem yerde havlayarak ayağa . "Ben dışarı çıkıyorum. Sabah görüşürüz." İki misafirimin bakışlarını yakaladım ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdim. Yatak odamda bir fetiş kolye aldım, altın külçe kolyenin yerinde olduğundan emin oldum, Beast'in seyahat çantasını yeniden paketledim ve barınağa düşme ihtimalime karşı Molly'nin telefon numarasının yazılı olduğu el yazısı bir not ekledim.

Beast bir kez hırladı ve başını patilerinin üzerine koydu, gözlerini kapattı, ne yaptığımı ilgilenmiyordu. Belki biraz kızgındı. İsterse bu gezinin bir parçası olabilirdi ama Beast kendi formu dışında bir hayvan formunda geçirdiğim her zamanı kıskanıyordu.

Geri döndüğümde iki ziyaretçi hala mutfak masasında oturmuş, usulca konuşuyorlardı, bu da buzdolabından kendi bifteklerimi ve bir paket Snickers'ı alamayacağım anlamına geliyordu, bu da hayatımın artık bana ait olmadığı gerçeğini eve getirdi. Bu da tüm şekerlerimin kırmızısını gerçekten emdi. Onlara kaşlarını çatarak , baş belası olduklarını anlamalarını ama onlar sadece sessizce oturup beni izlediler. Kapıyı çarpmadığım için gurur duydum ve ben dışarıdayken seslerinin mırıltısı arttı.

Huysuzdum, sinirliydim ve aptal gibi davranıyordum. Bunun geçeceğini biliyordum ama şimdilik bu sıkıntının bana güç vermesine izin vererek kaskımı taktım ve Bruiser ile düş almaktan kalan kaşintılı ve rahatsız edici hisleri geride bırakarak Bitsa'ya doğru yola çıktım. Et almak için Arabella Caddesi'ndeki Langenstein'a gittim, bütün gece açık olmadığını unutmuştum ve daha da sinirli bir şekilde yarım saat boyunca etrafta dolaştım, sonunda yirmi dört saat açık bir fast-food restoranında durdum ve bir kova tavuk aldım. Pişmiş. Ama çiğ sipariş etseydim polis çağırabilirlerdi. Onu bisikletime bağladım, benzin, şise su ve şekerleme almak için durdum ve morgu bulana kadar etrafta dolandım.

New Orleans Adli Tabipliği ve Adli Tıp Merkezi, Martin Luther King Bulvarı üzerinde, şehrin işlek ve yoğun bir bölgesindeydi. Bina üç katlı, yeni, Katrina sonrası inşa edilmişti, iyi aydınlatılmıştı ve polisler tarafından devriye geziliyordu. Ve o an için bir kamyonet arka taraftaki yükleme alanına park etmişti, kamyonetin kapıları açıktı, yükleme alanı aydınlıktı. İki polis bir köşede durmuş sigara içiyordu.

Yakınlarda yer değiştirebileceğim ağaçlık bir yer yoktu, bu da pek yardımcı olmadı; büyülerimi çağırarak için mahremiyete ve sakinliğe ihtiyacım vardı. Yakın zamanda dikilmiş iek ve süs ağaçları bahçesi olan özel bir ev buldum ve Bitsa'yı sokaktan çıkarıp kısa bir Japon akaağacının altındaki gölgelere çektim. Onu bıraktığım yerde iyi olacağını biliyordum - yakınlarda bir polisin olması ve bisiklette cadı işi bir kilit sisteminin olmasının iyi bir yanı da Bitsa'nın alınmayacak olmasıydı. Gölgelerin arasında durarak insanları, güvenlik kameralarını ve başıma bela açabilecek diğer her şeyi dinledim, kokladım ve izledim. Yalnız olduğumdan ve gözlemlenmediğimden emin olunca seyahat çantasını taktım, tavuk kovasını açtım, soyundum ve fetiş kolyeyi çıkardım. Dişı bir taziye ait kemikler ve dişler takırdayıp şingırdadı.

Kemikleri dağlarda sık sık gittiğim bir tahnitiden almıştım. Ondaki bulabileceği büyük memeli hayvan leşlerine göz kulak olmasını istemişim ve o da yıllar içinde beni birkaç kez aramış, hoşuma gidebileceğini düşündüğü ölü hayvanlar bulmuştu. Kemiklerin ve dişlerin etlerini sıyırmış ve onları benim için kolyelere dizmişti, garip bir voodoo uygulamasıyla ilgilendiğime inanıyordu. Onu asla doğru yola getirmedi.

Bir gün insanların hakkımda inandığı tuhaf şeyler geri dönüp beni ısıracaktı. Sert bir şekilde. Tazi kolyesini boynuma taktım ve eğretili otlarının ortasına oturdum, açelyalar ve büyük yapraklı hostalarla sokaktaki gözlerden korundum. Ve Evangelina'nın özenle uyguladığı bandajları yırtıp attım.

Tazi formunu daha önce hiç denememişim ama şu anda gerçekten iyi bir buruna ihtiyacım vardı. Gözlerimi kapattım ve sertçe üfledim, sakin bir merkez arıyordum ama bu da birkaç nedenden ötürü elimden kaçıyordu: Canavar büyük kediden başka bir yaratığa dönüşmemden hoşlanmıyordu, Bruiser yüzünden duygularım düzensiz ve gergindi, Rick aramadığı ve o aptal fotoğrafları gördüğüm için öfkeliydim. Kendi duvarlarla çevrili bahçemde soyunmak bir şeydi, ama özel bir bahçede soyunmak çok farklıydı. Çok uzun sürdü ama sonunda Skinwalker enerjilerimin yükseldiğini hissedecek kadar sakinleştim.

Kolyeyi tuttum ve gevşedim, gece esintilerini dinledim, üç günlük, sivri uçlu ayın çekiciliğini hissettim, hala ince, tepemde. Bedenimin fonksiyonlarını yavaşlatırken, kalp atışlarımı yavaşlatırken, tansiyonumun düşmesine, kaslarımın gevşemesine izin verirken, sanki uyuyacakmışım gibi kalbimin atışını boğazımda, içinde ve ayaklarımın tabanında hissettim. Nemli havada ağaçların altında yere uzandım, yapraklı eğretili otları bana yastık oldu.

Zihnim yavaşlarken, içime gömüldüm, bilincim bu avın amacı dışında her şeyden uzaklaştı. Her zaman olduğu gibi, bu amacı derimin astarına, beynimin derinliklerine yerleştirdim, böylece yer *değiştirdiğimde*, *değiştiğimde* onu kaybetmeyecektim. Daha derine indim. Daha aşağıya. Kırık, acı dolu anıların gri bir gölge, kan ve şüphe dünyasında dans ettiği içimdeki karanlığa. Bir davulun ölçülü, sabit ve yavaş bir şekilde vurduğunu duydum, otların ve taze dumanın kokusunu aldım. Gece rüzgârı serinletiyor ve ferahlatıyor gibiydi. Daha derine indikçe, kolyenin kemiklerinin ve dişlerinin içinde yatan iç yılanda, hücrelerin derinliklerinde, ilik kalıntılarında dinlenen kıvrılmış, kıvrılmış yılanda saklı olan fetiş ve biçim ve yapı anısını aradım.

Yılanı elime aldım ve kumlu bir dere yatağında akan su gibi, buz gibi bir sesle yere serpilen karla karışık yağmur gibi içime *düştüm*. Grilik beni sardı, dünya yok olurken pırıl pırıl ve soğuktu. Ve ben değişimin gri yerindeydim.

Canavar gözden uzakta somurtuyordu ve zihnim boş, özel ve yalnızdı. Nefes alışım

derinleşti. Kalp atışlarım . Ve kemiklerim... kaydı. Derisi dalgalandı. Saçlarım, kahverengi ve siyah ve şık, filizlendi. Acı, kas ve kemik arasında bir bıçak gibi kayıyordu. Burnum ve çenem sıkışıp öne doğru büyüdü. Burun deliklerim derinleşti. Kemikler yeni şekillere girerken omuzlarım ve kalçalarım ezildi ve sıyrıldı.

* * * *

Kendime gelene kadar dakikalar geçti, nefes nefese, dilim dışarıda, sıcak karnım serin toprakta. *Açım*, diye düşündüm. Ayağa kalktım ve sallandım, kulaklarım ve gevşek derim tokatlanıyor, dalgalanıyor ve daha derin dokular üzerinde kayıyordu. Bir nefes çektim ve şehrin kokuları koku alıcılarıma çarptı. Kokulu bir Mack kamyonu tarafından gafil avlanmak gibiydi. On saniye sonra kokular ve kimyasal bileşikler beynimdeki yeni genişlemiş koku alma merkezi tarafından bu köpek türüne özgü bir şekilde kategorize edildi ve bölümlere ayrıldı. Bundan on saniye sonra, normal insan zihinsel yeteneklerim tarafından tanınmış, tanımlanmış ve benzerliklerine göre gruplandırılmışlardı. Köpekler-kediler-sıçanlar, erkekler-kadınlar-çocuklar, çok çalışan tuvaletler ve yıkanmamış vücutlar, yağ-egzoz-benzin, sigara-esrar, bira-likör, karınca-ağrı-pire. Anında kaşınmaya başladım ve boynumun yan tarafını kaşımak için arka patimi kaldırdım. Lanet pireler.

Beklenmedik bir şekilde, Canavar bilincimin derinliklerinden yükseldi ve gözlerimin içinden dışarı baktı. *Çirkin köpek*, diye düşündü küçümseyerek. *Kötü gözler*. Haklıydı. Tazılar görmeye dayalı olarak yetiştirilmemişti. Tazının uzun burnunu kokladı ve beynimin ön tarafına biraz daha , bu onun için garipti. *Güzel kokular*, diye düşündü bana. *Çirkin köpeğin güzel burnu*, diye değiştirdi isteksizce.

Çirkin değil, düşündüm. *Sadece kedigil değil*. Canavar küçümseyerek homurdandı.

Etrafıma bakındım ve yalnız olduğuma kanaat getirerek tavuk kartonunu karıştırmaya başladım. Bacakları, göğüsleri ve kanatları ve ezdim. Şekil değiştiren biri olmanın iyi yanı vardı, eğer kemiklerime kıymık batarsa, tekrar şekil değiştirir değiştirmez yok oluyorlardı. Ekstra çıtır tavuk ve bisküvi kutusunun tamamını yedim ve parçalanmış kağıt kovayı bahçeye saçılmış halde bıraktım.

Karnım doyduktan sonra gölgelerin arasından geçip sokağa, morgun açık kapısına doğru ilerledim. Binanın arka tarafında duran iki üniformalı polisin görüş alanından sıyrıldım; sigara içiyorlardı ve erkeklerin uzun süredir birlikte oldukları kadınlar için kullandıkları "sana daha iyi bir hikâye anlatabilirim" tonuyla eşlerini tartışıyorlardı. Güçlü bir yeni ceset ve kan kokusu aldım, bir kısmı yanımdaki minibüste, çoğu havada ve binanın içindeydi. Bunun altında daha eski bir büyük kedi-insan-kadın kokusu vardı.

Safiye.

Minibüsün etrafından dolanıp bir tekerleğin ve lastiğin arkasına saklandım ve sabit video kameraları arayıp bulmaya çalıştım. Görüş alanlarının sınırlarını değerlendirdim ve hepsinden kaçınmanın bir yolu olmadığını biliyordum, ancak kamera yayınlarının doğrudan dijital depolamaya gittiğine ve bir köpeğin içeri girdiğine dair alarm verebilecek bir insan tarafından izlenmediğine bahse giriyordum.

Yakalanırsam kendimi köpek barınağında bulabileceğimi düşünürsek, çok fazla bahse giriyordum. İki polisin kışkırtıcı gıcırdattıklarını ve bacaklarını uzatarak gecenin içine doğru yürüdüklerini duydum. İçeri girdim ve bir anda içerideydim.

Buraya morg demek pek yeterli değildi, yeterince açıklayıcı değildi. Ofisler ve dosyaların bulunduğu depolar vardı. Üzerinde REC yazan bir oda vardı. Fotoğraf, video ve ses kayıt ekipmanlarının bulunduğunu tahmin ettiğim bir oda vardı. Herhangi bir din için kullanılmış ya da hiç kullanılmamış olabilecek bir şapel vardı, burada yas tutan aileleri sakladıklarını tahmin ettim. Işıklılandırılmamış bir otoklav odası ve bir CD gelen müzik eşliğinde çalışan iki laborantın görev yaptığı bir laboratuvar alanı vardı. Artık aşırı hassas olan burnuma göre temizlik malzemeleri, kimyasallar, çözücüler ve çürümenin çeşitli aşamalarındaki cesetler kokuyordu.

Koridorun sonunda ayağa kalktım ve patimi duvardaki çelik bir plakaya dokundurdum. Kapı bir vınlamayla açıldı. Morgun televizyonda ve filmlerde gördüklerime benzeyen bölümünü bulmuştum: bir kanıt toplama odası, bir otopsi odası ve ayrı soğutma üniteleri ve arkada daha büyük bir gömme, çoklu ceset dolabı ile uğuldayan bir ceset depolama alanı. Yeni burnuma göre burası leş gibi kokuyordu.

Görünürde kimse yoktu ve koku yolunu takip ederek Safiye'nin bulunduğu ceset saklama ünitesine, çekmecelerin orta sırasına ulaşmak yeterince kolaydı. Soğutucu üniteyi açmak için artık ellerim olmasa da patilerim güçlüydü. Arka ayaklarımın üzerinde yükseldim, bir pençemle mandalı tuttum ve çektim. Buz gibi hava ve ölümün pis kokusu odanın içine doldu. Tepsi dışarı kaymaya başladı. Kendimi çekmecenin üzerinde dengeleyerek, arka patilerimin üzerinde tepsinin hareketini takip ederek yürüdüm. Tepsi tamamen açıldığında, altında V şekli olan kırmızı bir oka bastım ve tepsi yavaşça düşmeye başladı. Daha şişman, daha ağır Amerikalıların yaşadığı günümüzde çalışanların sırt yaralanmalarını minimumda tutmak için şık bir cihaz gibi görünüyordu - bu da daha şişman, daha ağır cesetler anlamına geliyordu.

Tepsi tamamen aşağı indiğinde, dört ayak üzerine düşüp kızı inceleyebildim. Tazıların gözleri pek iyi değildir ve zayıf görme yetisi deri kıvrımları tarafından engellenir; kulaklar kulak kanalının üzerine düşer ve işitmeyi etkiler; ancak burun o kadar hassastır ki köpekler alemindeki diğer tüm köpekleri geride bırakır. Kokladım ve burnuma çektim, kokuları burnumdaki koku alma reseptörlerinden içeri çektim, karışım zengin, dokulu, katmanlı ve yoğun. Aynı anda kadar çok kokuyu koklamak zevk merkezlerimi etkiliyor gibiydi, çünkü baş döndürücü karışımı solumayı bırakmak istemiyordum. Yeni kokuları içime çekerken, onları kendi bileşenlerine ve kategorilerine ayırmaya başladım.

Otopsi yapılmadığı için Safiye'nin başında durduğumda kan ve iç organların, vücudu yıkamak için kullanılan suyun, saç ürünlerinin, sert ve çiçekli sabunların kokusunu aldım,

barut, akşam yemeği olabilecek alışılmadık bir balık kokusu ve terinde korku feromonları. Kedi öldüğünde dehşete kapılmıştı.

Safia'nın, kurtadamlar Beast'in bölgesinde avlanırken onları takip eden büyük kedi olduğunu doğruladım. Kendisi hiç geyik öldürmeden onların avlanmasını izleyen kedi. Onunla tanıştığımda ve elini sıktığımda kokusunu almalıydım ama balo salonundaki tüm vampir ve kurtadam kokuları yüzünden kokuyu alamamıştım.

Safia kurtların avını onlarla Booger's Scoot'ta tanışmadan önce görmüştü. Avı *tesadüfen* görmüş olması pek olası değildi; o halde izlemeye mi davet edilmişti? Tepsinin dibinde Safia'nın giysilerinin olduğu plastik bir torba buldum. Dişlerimle poşette bir delik açtım ve kısa, sert nefeslerle kokladım. Elbisesinin üzerinde kurt sürüsünün kokusunu aldım. Safiye kurtları tanıyordu. Biliyordu ve Kemnebi'ye söylememişti; kurtları ilk gördüğünde ve kokladığında duyduğu tiksintinin sahte olduğunu sanmıyordum.

Burnumu bacaklarında gezdirdim, oje çıkarıcı ve cila kokusu, dövmelelerinin kınası ve garip bir şekilde Gee'ye ait bir çam ve çiçek kokusu aldım. Burnuma çektim. Safiye Mercy Blade ile ne yapıyordu? Merak ettim. Öldüğü gece partide konukları selamladığı ellerinde düzinelerce başka koku kokladım.

Kemnebi'kokusu tarafındaydı, her yerde, tırnaklarının altında kalan deri hücrelerinin kokusu ve bacaklarının arasında güçlü menisi. Tazı burnu bana gerçekten ihtiyacım olmayan ya da istemediğim bilgiler veriyordu.

Her şeyin üzerinde Katie'nin kokusu vardı. Adli tabibe göre, kafayı yemiş vampir, ölümden sonraki bir saat içinde kedinin yanına gelmiş ve kan aramak için onu parçalamıştı. Göğsünde, kasiğında ve dirseğinde delikler vardı ve vücudu dökülen kandan arındırmak için yalamıştı, Katie'nin vampir tükürüğü Safiye'nin karnını yırttığı ve inen aortunu emdiği yerde kızın üzerinde güçlüydü. Zaman çizelgesi ve video görüntüleri sayesinde Katie cinayetle suçlanmayacaktı ama ölü kanı içmişti. Leo da ondan içmişti.

Beast bana genç, ölü bir görüntüsünü gönderdi, günler önce, tekrar acıktığında bir ağaçta güvende tutuyordu. Ve sonra bir dükkandan alınmış, plastiğe sarılmış biftek görüntüsü. Günler önce. *Tamam. Anladım. Anladım*, diye düşündüm. Ben eski et yerim. *Ama yine de... Ick*. Şimdiye kadar, tazı formundayken öğrendiğim şeylerden hoşlanmıyordum. Çok kişisel, çok mahrem şeylerdi.

İçten içe, Canavar kendinden memnun bir havayla burnunu çekti.

Son bir koku bulduğumda durmak üzereydim. Ağzının etrafında, sanki ölmeden hemen önce onu öpmüş gibi, Rick'in kokusunu aldım. Güzel çocuk Rick LaFleur. Nefesim kesildi, askıya alındı. Kızın öldüğü partide o da var mıydı? Hayır. Orada olsaydı, insan halimle bile Rick'in kokusunu alırdım. Bundan emindim. Yani... neredeyse emindim.

Koridorda sesler duydum ve hızla tepsiyi kaldırmaya çalıştım. Hareket etti ama çok yavaştı. Panik, kalp atışlarımla birlikte göğsümde gümbürdüyordu ve saklanacak bir yer bulmak etrafıma bakındım, kısık görme yeteneğim bir engeldi ve keskin koku alma duyum hiç yardımcı olmadı. Oturabilirdim

Bir masanın altında, ama orada bile ayaklarım, kuyruğum ve kalçalarım görünürdü. Daha iyi yerler hiç yoktu. Sıfır. Bu yüzden kapıya doğru koştum ve yan tarafımı duvara dayadım, buzdolabının açık ve cesedin diz hizasına çekilmiş görüntüsünün dikkatlerini benden uzaklaştıracağını umuyordum. İki kişi içeri girdi. Açık kapıdaki parıltıdan pek bir şey göremiyordum ama onlarla birlikte odaya yayılan kokulardan biri kadındı, yumurtluyordu, çok fazla kokulu parfüm, saç spreyi, jöle ve vücut losyonu kullanıyordu, diğeri de sigara içen bir erkekti. Hem de çok. Açıklığın hemen içinde durdular, kapı desteklenerek açıldı.

"Kedinin ünitesini açık mı bıraktınız?" diye sordu kadın. "Hayır.

Onu indirirken karnımı doyurdum."

"Belki de kokmaya başlamıştır. Kokuyu alıyor musun?"

"Islak köpek gibi kokuyor. Oda arkadaşımın köpeğinin deri hastalığı var ve kokuyor."

Odaya doğru ilerlediler ve kapı kapanırken kuyruğumu kaldırıp kapının önünden çekilerek dışarı çıktım. Koridorda kendi kokumu takip ettim ve dışarı çıktım, otomat alanının önünde duran, şeker ve ekşimiş yağ kokan makinelere bozuk para atan ve dolarları sıkıştıran iki teknisyeni kıl payı kaçırdım. İnsanların bu şeyleri nasıl yiyebildikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

* * * *

Bir evin gölgesi altında kendime geldim, kızarmış tavuk ve yağ kokusu burnuma en güçlü gelen kokuydu. Dünya daha aydınlık, daha gürültülü ama donuk ve boştu ve sanki koku büfesini eski haline getirmek istercesine içgüdüsel olarak kokladım. Hiçbir şey olmadı ve şok bana bir yumruk gibi çarptı. Görmek ve kör olarak uyanmak gibiydi ve ben kafa körü, koku körüydim. Tazıların dünyaya bakışı insanlardan, hatta büyük kedilerden bile farklıydı. Dünya hakkında bizim asla kadar çok şey deneyimleyebilir ve bilebilirlerdi. Sonra Safia'nın vücudundaki Rick kokusunu hatırladım. Onu öpmüştü. Ölmeden kısa süre önce.

Vites değiştirmenin verdiği kalori kaybından dolayı açlıktan ölüyor olsam da heybeleri henüz yağmalamadım. Ayağa kalktım, çantamı boynumdan çıkardım ve kot pantolonumu, tişörtümü ve botlarımı giydim. Giyinirken kendimi çok daha iyi hissediyordum; Beast'in asla anlayamadığı, tamamen insani bir tepkiydi bu. Kalan kemirilmiş kemikleri yırtık tavuk kovaşına koyduktan sonra yarım paket Snickers çikolatası yedim ve ambalajlarını çöpe atarak şişelenmiş suyla yıkadım.

Mideme artık açlıktan kramplar , Bitsa'yı sokağa ittim ve gökyüzüne baktım. Beast'in zaman algısıyla şafağa bir saat kaldığını değerlendirdim. Molly burada olsaydı, tekrar tazıya dönüşür ve ne tür kokular bulabileceğimi keşfetmek için beni vampir karargâhının etrafında tasmayla gezdirmesini isterdim ama bu .

Hayal kırıklığına uğramış bir halde Bitsa'yı canlı canlı tekmeledim ve Martin Luther King Bulvarı'na doğru ilerledim.

Adli tabibin morgundan. Ne zaman yeni bir şey keşfetsem, bu beni olası birleştirici gerçeklerden daha da uzaklaştırıyor gibiydi. Düşünmem gereken çok şey vardı.

* * * *

Eve döndüğümde evi karanlık ve sessiz buldum. Eve varmadan önce Bitsa'nın motorunu durdurdum, onu park yerine kadar götürdüm ve eve girmek için botlarımı çıkardım. Mikrodalgada ısıtılmış bir bardak çayı yatak odama taşıdım, kapıyı kapattım ve dosyalarımı tekrar karıştırdım, woo-woo odasından fotokopisini çektiğim yeni dosyaları düzenlemek ve incelemek için çok zaman harcadım. Daha önce hiç görmediğim bir dosya vardı, Jodi tarafından bir haftadan kısa bir süre önce imzalanmıştı. İçinde polis raporu olmayan bir fotokopi vardı. Tarih, mitos ve şekil değiştirenlerin ortaya çıkışının sunduğu olasılıklar üzerine bilimsel bir spekülasyon gibi okunuyordu. Ayrıca kurtların ya da şekil değiştirenlerin nasıl bulunup incelenebileceğine dair öneriler de içeriyordu.

Yani tuzağa düşürüldüm ve parçalara ayrıldım. Aptal değildim. Bölümler analizlerinde acımasızdı, sanki psikopatlar tıp ve yüksek lisans okuluna gitmiş ve sonra hayvan kapalı ve tahniçli olmuşlar gibi.

Genetikçiler ve virologlar tarafından derlenmiş, virüslerin genetik yapıyı nasıl etkilediğine dair açıklamalardan oluşan daha az kanlı bir bölümün ardından, fiziğin bir şekil dönüşümüne nasıl izin verebileceği ve şekil dönüşümünün fizik anlayışını nasıl etkileyebileceği hakkında anlamadığım bazı hesaplamalar geldi. Büyük bir kısmı silinmiş ve değişiklik yapılmadan fotokopisi çekilmişti, zaten bilimsel ayrıntıları okumak benim için pek bir anlam ifade etmezdi.

Tüm teknik şeyleri geldim ve JEO-POLİTİK TARİHİN GÜNCEL ÖZETİ kelimelerinin dikkatimi çektiği son bölüme döndüm. Burada kopyalanmış bir e-posta vardı -adresler elbette silinmişti- ve yazarı Avrupa, Asya ya da Orta Doğu'da hiçbir varlık, yürüteç ya da şekil değiştirenin dolaptan çıkmadığını ya da en azından henüz çıkmadığını belirtiyordu. Bunun birkaç olası nedeni olduğunu öne sürdü: kültürel damgalama nedeniyle ifşa olmaktan korkuyorlardı, dünyanın bu bölgelerinde hiç kurt ya da şekil değiştiren olmamıştı ya da dünyanın bu bölgelerinde kurt, yürüteç ya da şekil değiştirenlerin soyu tükenmişti. Yazara göre, şekil değiştirenler muhtemelen Orta Doğu, Asya ve Avrupa kültürünün yerleşmesi, büyümesi ve genişlemesinin büyük bir parçasıydı. Bunda şaşılacak bir şey yok, mantık kılıfına bürünmüş bir tahmin.

"Bu, bir kurt-karı tarafından büyütülen ve Roma'ya yerleşen Romulus ve Remus kardeşler hakkında kışkırtıcı ipuçları veriyor. Yarı insan, yarı hayvan yaratıklar olan antik Yunan'ın satir ve sentorlarının şekil değiştirmiş olabileceği ihtimalini akla getiriyor. Kelt selkie'lerinin, Kolomb öncesi ve sonrası Amerikan Kızılderili deri değiştiricilerinin hikayelerini düşünebiliriz. Mısır tanrısı Ra'nın şahin kafası, Sekhmet'in aslan kafası vardı-"

Hepsi tahmindir. Eğitimli bir tahmindir ama yine de sadece tahmindir. Kitabı bıraktım ve yazarın haklı olduğunu keşfetmek için internete girdim. Bugüne kadar hiç Avrupalı şekil değiştiren olmamış,

Ne Orta Doğulu ne de Asyalı hiçbir şekil değiştiren ortaya çıkmamıştı. Ve Kemnebi kendi türünün son Avrupalı kurtadamı Şarlman'ın hükümdarlığı sırasında öldürdüğünü iddia etmişti. Belki de bir gerçeği dile getiriyordu; eğer öyleyse, kurt adamlar kendi tarihlerini biliyorlardı, bu da benim gibi şekil değiştirenleri sadece teoride de olsa bilebilecekleri anlamına geliyordu.

Dosyada fotokopi bir günlüğün parçalarına benzeyen bir şey buldum. İnsanların okulda öğrendiği ve kullandığı, iyi eğitilmiş bir insanın işareti olan o güzel yazıyla el yazısıyla yazılmıştı. Fotokopiyle çoğaltılmış sayfaların orasına burasına, bazılarını tanıdığım isimler yazılmıştı: Leonard Pellissier, Leydi Beatrice Stonehaven, Arceneau Klanı'nın efendisi Grégoire, artık gerçekten ölmüş olan Ming Mearkanis. Göz gezdirdim ve bir isim gözüme çarpana kadar başka hiçbir şey dikkatimi çekmedi. Bölümde şöyle yazıyordu:

Leo'nun birincil kan hizmetkârı Magnolia Sweets öldü. Oğlu, genç olmasına rağmen, Magnolia'nın görevlerini yerine getirememesi durumunda onun yerine geçmesi için secundo olarak yetiştirildi. Ama dün Magnolia ve onunla birlikte Kılıcı da gitti. Oğlunu ve vampirini terk etti, ne kadar imkansız görünse de. Leo önceki istikrarını koruyamıyor ve devoveo'ya kayıyor gibi görünüyor; bu sabah öfkeyle secundo'sunu sürgün etti. Terrance annesini, mevkisini ve klanını kaybetti. O sadece bir çocuk, öfkeli ve kayıp. Rochefort klanına bir mektup hazırladım ve çocuğa bir yatak satın aldım. Fransa'ya gidiyor, orada kan ve köleliğe imza atacak. Umarım kararından pişmanlık duyacak kadar yaşamam ama bu doğru ve yerinde bir karar ve bir zamanlar Hristiyan olan birinin eylemi gibi görünüyor.

"Bir zamanlar Hristiyan olan" kelimeleri beni rahatsız etse de nedenine çok yakından bakmak istemedim. Sayfaları çevirdim ama orijinal yazarla ilgili hiçbir işaret bulamadım ve fotokopileri her kim çektiyse tarihle ilgilenmemişti. Başka bir şey dikkatimi çekmedi.

Yatağıma uzandım, gözümü tavana , dizüstü bilgisayarım yatağın ayakucunda yerde açık .

Tavan tozluysa. Ben tozlu değildi. Temizlemem gerekip gerekmediğini merak ettim. Temizleyeceğimden değil.

Yün toplamak bu davayı çözmeme yardımcı olmayacaktı ve şu ana kadar yaptığım araştırmada "Bu adam Safiye'nin katili!" diye bağırın hiçbir şey bulamamıştım. Her şeyin birbirine nasıl uyduğunu henüz göremiyordum ama uyduğuna emindim.

İnternete geri döndüğümde, Artemis'in Lanetlileri hakkında hızlı bir arama yaptım, weres için uygun isim. Tanrıça Artemis hakkında pek çok bilgi vardı ama lanetliler hakkında pek bir şey yoktu. Gerekirse geri dönmek için birkaç siteyi işaretledim ve tozlu tavanı biraz daha inceledim, gözlerim bir köşeyi kaplayan örümcek ağına takıldı.

Kem ayrıca tüm kurtların yırtıcı olduğunu iddia etmişti. Ama deri değiştirenlerin yırtıcıdan başka formlara bürünebildiklerinden oldukça emindim. Canavar bana hırladı. *Canavar av değildir.*

"Biliyorum," diye mırıldandım ona. "Sen de bir köpek değilsin ama benim bir köpeğe dönüşmeme izin verdiğin için minnettarım."

Güzel burun, dedi *çirkin köpeği* eklemeyen. Beast'e göre bu mükemmel bir övgüydü.

Yuvarlandım, çevrimdışı oldum ve raporu bilgisayarın yanında yere koydum, Özeti bitiriyorum. Birden fazla yazar vardı ve çoğu hemen hemen her konuda aynı fikirde değildi. Ancak geniş bir efsane bilgisine ve wereler ortaya çıktığından beri edindikleri bilgilere dayanarak, birkaç sonuç üzerinde hemfikir olmuşlardı: wereler sadece tek yaratık olan şekil değiştiricilerdi; henüz halka açıklanmayan şekillerde aya bağlıydılar; başlangıçta, wereler doğmamış, yapılmışlardı, başlangıçta enfekte bir insan veya hayvan tarafından neredeyse ölümcül bir ısıraktan kurtulan bir insandan yaratılmışlardı; bazı werelerin artık doğru üreyebildiklerine dair kanıtlar vardı, bu da onların bir insan alt türü haline geldiğini gösteriyordu; ve werelerin kendileri bir insanı onlardan birine dönüştürmeyi yasaklamıştı. Skinwalker'lar, eğer var olmuşlarsa, muhtemelen weres'lerin atalarıydı; ve son olarak, skinwalker'ların soyu tükenmiş olabilir.

İçime bir acı saplandı ve gezegende benim gibi olan tek kişiyi öldürmüş olabileceğim bilgisine karşı gözlerimi kapattım. *Daha sonra. Bununla daha sonra başa çıkabilirim,* diye düşündüm. Evet. Ben ve *Rüzgâr Gibi Geçti* filmindeki yeşil perdeli, işletmesi gereken bir çiftliği olan o kız. Zihnimi elimdeki soruna geri dönmeye zorladım -kurtlar, deri değiştirenler, vampirler, Gee, Rick ve hepsinin Safia'yı öldürmekle ne ilgisi olduğu.

Rick gizli görevdeydi ve kedigillerin peşindeydi, en zayıf halka olarak düşündüğü dişi kedigillerin peşindeydi, Safia'nın ağzındaki kokusundan bu çok açıktı. Bunu kanıtlamamın yolu yoktu. Jodi bana söylemedi ve polis bilgisayar sisteminin şifreleri bende yoktu.

Kurt adamların nasıl koktuğunu hatırlayarak parmak ucumla sayfaya dokundum. Hastaydılar. Ve geçen yüzyılın başlarında, kendi yasalarını çiğneyerek insan dişileri dönüştürmeye çalışıyorlardı, hepsi de ölmüştü. Ve kurt kaltak bir deli kadar çılgın görünüyordu.

Ancak kediler hasta gibi kokmuyordu. Yaratıklarla benim aramdaki önemli farklar - ben doğmuştum, yaratılmamıştım ve bir ısırıkla başka bir deri gezgini yaratamazdım, en azından yapabileceğimi sanmıyordum, bu da beni bir yaratıktan çok farklı bir kategoriye sokuyordu.

Raporun alt kısmında daha fazla karartma vardı, ancak yazar bir başka varsayım ile kapattı ve bu benim dikkatimi çekti ve tuttu. "Belki de hepsi yırtıcı olan wereler, şekil değiştiren atalarından ya da deri değiştirenlerden daha hızlı çoğaldılar. Her ikisi de insan toplumuna karıştığında, aralarında bir savaş çıkmış ve wereler galip gelerek diğer tüm şekil değiştiren türlerini öldürmüş olabilir."

Eğer öyleyse, bu kurtadamları ve kedileri benim düşmanım yapıyordu. Kemnebi kokumdan hoşlanmadığını söylemişti. Leo da beni iyice kokladığından emin olmuştu. Ergo, Leo weres hakkında söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Ve benim hakkımda.

BÖLÜM 16

Erkek Oyuncağı Seviyorsun

Şafak söktükten sonra cep telefonum çalmadan önce birkaç saat uyuyabildim. Numarayı tanıımıyordum ve neredeyse cevap vermeyecektim ama son anda telefonu açtım. "Jane Yellowrock."

"Sloan Rosen," dedi. Numaraya baktım ve hafızama kaydettim. "Jodi seni aradığımı bilse taşaklarımı koparırdı. Ama Rick'ten haber aldın mı?"

"Hayır. Salı gününden beri değil. Çarşamba'dan beri mi? Eğer doğru tahmin ediyorsam, gizli göreve geri döndüğü gün, ki bu da altta yatan bir tahmin gerektiriyor - en başta kedilerle birlikte gizli görevdeydi. Haberim olduğundan değil."

"Bunu benden duymadın. Bunu da duymadın. Günde iki kez kontrol etmesi ve yirmi dört saatten fazla oldu. Eğer ondan haber alırsanız, kontrol ettiğinden emin olun. Endişelenmeye başlıyorum."

Yatakta doğruldum ve saçlarımı yüzümden geriye doğru ittim. "Yapacağım." Ekranda "Bağlantı yok" yazısı belirdi ve bir süre telefona baktım, göğsümdeki korku giderek büyüyordu. Sloan Rosen'ın beni aramak için hiçbir nedeni yoktu. Arkadaş değildik. "Ondan haber alırsanız, mutlaka kontrol edin," bahanesi de sahteydi. Bir polisin yerleşik polis kardeşliğinden çıkıp dışarıdan biriyle, hatta bir eş ya da ebeveynle, gizli görevde olan bir polis hakkında konuşması gerçekten tuhaftı.

Ve sonra . Sloan benden Rick'i aramamı istemişti. Rick'in başı dertteydi, Sloan bunu biliyordu ve Rick'in kimliğini açığa çıkarmadan ya da işleri onun için daha da kötüleştirmeden ona yardım edemezdi. Bu yüzden, üstü kapalı bir şekilde, silah taşıyan vampir katilinden bunu yapmasını istedi - bu da Rick'in bir süpernatın kontrolü altında olduğu anlamına geliyordu ve kanun dışı bir süpernatı idare edebilecek birine ihtiyaçları vardı. Polisler sinsidir. Ve Rick'in başı dertteydi.

Kâğıdı çıkardım ve Rick ile Safia'nın basılı fotoğraflarını açtım. Duygularımın yükselip mantığımın ve gözlemlerimin önüne geçmesine izin vermeden onları inceledim, ayrıntıları, fotoğrafların nerede ve ne zaman çekildiğine dair ipuçlarını aradım. Kafesli fotoğraf Mahalle'deki Soniat Oteli'ne aitti. Diğer otel köhne ve ucuz görünüyordu; New Orleans şehir manzarasından bir kesit, otelin yerini belirlemenin bir yolu olabilirdi. Cep telefonumla, New Orleans silüetiyle karşılaştırmak için fotoğraf sayfasının birkaç fotoğrafını çektim.

Bir av için hazırlandım, bu da yasal olarak taşıyabildiğim tüm silahları ve kesinlikle yasal olmayan taşıyabildiğim taşımak anlamına geliyordu. Louisiana'nın ıslak ve cehennem sıcaklığına rağmen ipek uzun donlar ve deri kıyafetler giydim.

Cep telefonu tekrar çaldığında dışarıda, Bitsa'nın üzerindeydim. Ekranı baktım ve telefonu çalırların arasına fırlatmayı düşündüm. Küfretmemek için bir nefes aldım ve telefonu açtım. "Ne istiyorsunuz?"

"Bir hizmetçi efendisinin çağrısına bu şekilde mi cevap verir?" Leo sordu.

Hizmetçi mi? Efendi mi? "Ben sözleşmeli bir çalışanıam," azı dişlerini sıkarak, "hizmetkârınız değilim. Ve sen de hiçbir şekilde benim efendim değilsin."

Leo benim özgürleştirme ilanımı görmezden gelmeye karar verdi ve şöyle dedi: "Dışişleri Bakanlığınız, Afrikalı Kurtlar Partisi'nin taleplerine uygun olarak, ölen kedinin cesedi üzerinde otopsi yapılmasını tercih etti. Kemnebi'nin talepleri karşısında soruşturma kolları durma noktasına geldi. Sizin Jodi Richoux-

"O benim değil."

"-kontrolü ele alamıyor ve emirlerime uymak istemiyor."

"Anlaşıldı."

"Safiye'yi kimin öldürdüğünü bulacaksın. Ve onu bana getireceksin." Telefon kapandı. Güneşin ufkun oldukça üzerinde olduğunu fark ettim. Leo'nun gündüzleri aktif olabilmesi için ininin güneş ışığının giremeyeceği kadar derinde olması gerekiyordu. Daha önce bir kez gündüzleri aktif olan vampirler görmüştüm, yerin derinliklerindeki bir mağarada. Ve bir keresinde, güneşin son ışınlarının hâlâ yumuşak gri bir ışık yaydığı gün batımında, güneş kremi kokan çok yaşlı bir vampiri şehrin sokaklarında dolaşırken görmüştüm. Bütün yaşlı vampirler gündüz yürüyebilir miydi? Gündüz yürüyüşü yeteneği sadece bazı soyların sahip olduğu bir şey miydi? Evangelina'nın bazı vampir kanlarının zehirli olup bazılarının olmadığı hakkındaki yorumunu hatırladım. Tüm vampirlerin eşit olmadığı hissine kapılıyordum ve bilgi eksikliği beni yine kıçımından ısıırıyordu.

Ve Rick'in başı beladaydı. Belki de büyük bir bela.

Hatırladığım kadarıyla Boone, Kuzey Carolina'da bir numarayı aradım. Belki de cep telefonu faturamın bir iş gideri olduğunu söyleyip Leo'nun ödemesini sağlamaya çalışacaktım. Şimdiye kadar Reach'e sadece kişisel durum ve profesyonel öldürme bilgileriyle ilgili e-posta göndermişim; onu hiç aramamıştım. Reach, özel dedektifler ve güvenlik uzmanları topluluğundaki diğerleri için birkaç bağımsız Web sitesi işletiyordu. Bir site vampir avlarına ve avcılara ; istatistiklerin, öldürmelerin ve avcılarının profesyonel bilgilerinin yayınlandığı ücretsiz, halka açık bir siteydi. Ancak diğer becerilerine ihtiyaç duyulduğunda bunun bir bedeli vardı.

Özel dedektifler dünyasında bir gölgeydi. Bir şeyin hacklenmesine ya da izlenmesine ihtiyacınız varsa ve petrol şeyhi zenginliği gibi bağımsız zenginliğiniz varsa ve ona verecek azıcık dijital bilginiz bile varsa, onun hizmetlerini kiralayabilirdiniz. Ancak başarı garantisi yoktu ve başarılı ya da başarısız olsanız da ödeme yapmanızı sağlayacak yolları vardı. Reach cevap verirken nefes aldım ve finansal geleceğim ellerimdeydi.

Senden başka biri olsaydı," dedi Reach, sesi boğuk ve uykudan tanecikli bir hal almıştı.

cep telefonunu, bilgisayarını ve beynini kızartacak bir virüs gönderecek. Bu kadar erken saatte ne yapıyorsun, Jane Yellowrock?"

Kendimi tokat yemiş gibi hissettim. Bu yüzden gevezelik ettim, ki büyük köpeklerle oynarken bu her zaman işe yarardı. "Geç kaldın Reach, erken değil. Kötüler için dinlenme yok. Biraz yardıma ihtiyacım var."

"Kötü değil. Sen şu Tanrı aşıklarından birisin. Ne istiyorsun? Beni bu kadar erken için sana iki katına mal olacak. Bank of America'dasın, değil mi?" Bana hesap numaramı okudu ve ücretini söyledi. Miktar karşısında yüreğim ağzıma geldi ama itiraz etmedim. Reach her yere ulaşabilir ve her şeyi yapabilirdi ve Rick'in başı dertteyken ihtiyacım olan şey buydu. "Onaylarsanız para transferini başlatacağım."

"Evet, her neyse. Bir cep telefonunun konumuna, son yetmiş iki saat boyunca nerede olduğunun GPS takibine, gelen ve giden numaralara ve iletişim kurduğu tüm hücrelerin üçgenlemesine, iletişim kurduğu tüm sabit hatların adreslerine ve bilgilerine ve bu süre zarfında numaraya ve numaradan gönderilen tüm mesajlara ihtiyacım var. Cep telefonu kapalıysa, kapanana kadar her şeye ihtiyacım var. Ve eğer Tanrı'nın eli gibi uzanıp onu açabilirseniz, bunu da yapmanızı istiyorum." Reach araya girmeye başladı. "Evet, bana pahalıya patlayacağını biliyorum. Hesaptan al. Ve bir fotoğraf konumuna ihtiyacım var." Başparmağımla fotoğrafları Reach'e gönderdim. "E-postanı kontrol et."

Arka planda tuşlar şakırdadı. "Numarayı ve berbat kalitede bir fotoğrafı görüyorum. Numara Rick LaFleur adına kayıtlı, o da... şey, şey, . Bir NOPD polisi."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Benim yok. Bebek kim?"

"Bilmiyorum."

"Sanki o senin bok listendeymiş gibi konuşuyorsun. Erkek oyuncağı seviyorsun, değil mi?"

Ona kendi işine bakmasını söylememek için nefesimi tuttum. Reach ile sözleşme *yaptığınızda*, siz ve hayatınızdaki her şey onu ilgilendirir. "Şehir manzarası New Orleans. Bunu kullanarak bana otel için bir arama tablosu verebilirsiniz; bana zaman kazandırıp sadece adresi söylerseniz daha da iyi ."

"Ne? *Tüm* işlerini senin için yapmamı mı istiyorsun? Ben psişik değilim."

Merak etmeye başlamıştım. "Bak bakalım gelen ya da giden cep telefonu çağrılarından herhangi birinin otel adresinin şebekesiyle çakışıp çakışmadığını tahmin edebilecek misin?"

"Vay canına kızım, çok zenginmişsin. Uyuşturucu mu yoksa seks kölesi mi satıyorsun?" Az önce tasarruf hesabımın bakiyesini gördüğünü anladım. Kendi kendine cevap verdi, "Boş . Boş ver."

bilmek istiyorum. Bu iş kulağa eğlenceli geliyor." Reach hack ve takip sistemlerinden oluşan cephaneliğini hazırlamayı bitirdiğinde arka plandan gelen sesleri duydum. "Belki de senden iki katı yerine sadece normal ücret ."

"Seni tatlı dilli şeytan seni." Hücreyi kapatıp cebime soktum, Bitsa'ya tekme attım ve kükreyerek uzaklaştım.

Kahvaltı için vampir karargâhına tam zamanında vardım - insan kanı hizmetkârı kahvaltısı, muhtemelen alacakaranlıkta yapılan, dişleri içeren ve yemek pişirmeyi gerektirmeyen vampir kahvaltısı değil. Karargâhın şefi bir düzine et, yumurta, krep, pudra şekeri serpilmiş beignet, bisküvi, waffle, hamur işleri, çırpılmış şekerlemelerle doldurulmuş krepler ve kremalı hindiba kahvesi ile oldukça iyi bir sofra hazırladı. Pek kahve içen biri değildim ama bir fincan doldurup tabağıma koydum ve tabağıma, mideme bakıp kıkırdayan Wrassler'ın yanına oturdum.

Bir süre sessizce yedim, Wrassler "Senin neyini seviyorum biliyor musun Legs?" dediğinde ağzıma bir çatal dolusu pastırma ve yumurta güveci götürmek üzereyken durakladım.

Homurdandım ve bir ısırık aldım. Legs lakabının üzerime yapışacağını hissediyordum.

"Bir erkek gibi yiyor, bir erkek gibi dövüşüyor ve bir erkek gibi düşünüyorsun. Ama yine de göğsünüze kadın damgası vurmayı başarıyorsunuz. Mecazi anlamda. Deri görünümünü seviyorum."

Garsondan kahve doldurmasını rica ettim, fincana krema doldurdum ve yarım fincanı . Beklediğimden daha yumuşaktı. "Teşekkürler. Parti gecesi dışarıda çekilen güvenlik görüntülerini görmek istiyorum."

Wrassler sandalyesini geriye itti. "Tabağını getir."

Ayağa kalkmaya başladım ve solumda belli belirsiz bir çam kokusu aldım. Hâlâ yükseliyordum, dizlerim bükülmüştü, döndüm. Garsonu sol ön kolumla boğazından yakaladım. Sağ yumruğumu ortasına indirdim. Bir metre uçtu ve duvara çarptı. Acı dolu oflamasını tamamlayamadan üzerine atıldım, onu yere çektim ve boğazına bir vampir öldürücü dayayarak üzerine düştüm. Az önce saldırdığım adama odaklandığımda içimden bir şok . Sarışın ve yeşil gözlüydü. Sonra ikinci bir çam kokusu aldım, bu sefer yasemin kokusuyla doluydu ve gerçek bir garsonu yakaladığım korkusunu üzerimden attım. "Nasıl-sın, Gee. Kokunu aldım sandım."

Bir nefes çekti ve görüş alanımın kenarlarında mavi bir parıltı gördüm. Vampir öldürücüyü boğazına bastırdım ve ince bir çizgi halinde kan . "Eğer bana büyü yaptığına dair bir ipucu bile alırsam, boğazını keserim." Mavi renk soldu ve anında kafamın daha berrak olduğunu hissettim. "Büyüyü bırak."

"Jane? Gerald'la aranızda ne var?" Wrassler seslenerek sordu.

"Bir cazibenin arkasına saklanıyor. Adı Girrard DiMercy ve eskiden Leo'nun

Mercy Blade. Birkaç gündür dolaşıyor, göz kamaştırıyor."

"duymuştum," dedi Wrassler. "Bazı yaşlılar onun hakkında konuşuyor. Ve iyi bir şekilde değil."

Yaşlı olanlar... Yaşlı kan hizmetkarları. Anladım. Garsonu , bıçağın biraz iz bırakmasına izin verdim. Boynundaki kan izleri ıııkta ince görünüyordu. Büyüyü bırak dedim."

"Hepsi mi?"

Kulağa korkutucu geliyordu. Onun çekici görünüşünün altında gerçekte ne olduğunu görmek istediğinden emin değildim. "Kurt katili olan halini yerinde bırakmaya ne dersin? Ama görünüşünü değiştirirken büyülerini kendine sakla. Tenimde bırakacağın herhangi bir iz sana zarar verir." Onu sabitlemek için yumruğumu kıyafetlerine geçirdim. Gözleri bana gülüyordu, sanki bu tutuşu eğlenceli bulmuş gibiydi.

Cildi bir an için mavileşti ve yüz hatları düzleşir gibi oldu. Ellerimin etinin altında büyüün elektrik deşarjını hissettim ve dizimin altında karnında bir şey kıvrılıyor gibiydi. Bir şey denemeye hazırlanıyor diye insan dişlerimi ona doğru uzattım. Girrard DiMercy olarak tanıdığım yüz belirdi, hâlâ bana gülüyordu.

Doğüstü yaratıkların sözlerinden dönemediğine dair eski hikâyelerin doğru olup olmadığını bilmiyordum. Efsane muhtemelen Avrupalıydı ve ben o geleneğin bir parçası değildim -iyi olmasa da yalan söyleyebilirdim. Şansımı denedim. "Konuşmamız sırasında şekil değiştirmeyeceğine, bana ya da buradaki herhangi birine zarar vermeyeceğine ya da büyü yapmayacağına, büyüü değiştirmeye çalışmayacağına ve kaçmaya teşebbüs etmeyeceğine dair söz ver. Tekrar et."

Girrard gülümsedi, onu serbest bırakmak istememe neden olan, kurnaz olmayan, muzip bir gülümsemeydi bu. Ben de yumruğumu elbiselerine sıktım. İcini çekti ve elimden geldiğince yalansız olan sözümü tekrarladı. Sonra ekledi, "Önümüzdeki on dakika boyunca."

"Otuz," diye pazarlık ettim.

"Otuz," diye kabul etti. "Şimdi lütfen *torsumdan* in." Gövdesine yeterince yakındı ve ayağa kalkarak onu da kendimle birlikte ayağa kaldırdım.

Wrassler görüş alanımın kenarında duruyordu, kaşları çatıktı, cüssesi tehditkardı. "O da ne ve buraya nasıl girdi?"

Gee'ye baktım, sanki bu sorunun aptalca olduğunu ve cevap vermeye değmeyeceğini söylemek istercesine avucunu kaldırdı. Ondan tüm sorulara cevap vereceğine dair zorla söz almalıydım. "Onun ne tür bir süpernat olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebilirim." Gee bana şaşkınlıkla . "Elf."

Gee kırıksıklıkları düzeltmek istercesine elini giysilerinin üzerinde gezdirdi. "Tam bir ,

benim gibi bir varlık için sıradan bir isim." Bu da onun bir elf olduğu ya da olmadığı anlamına gelebilir.

"İnsanlara kendisini görmemeleri için büyü yapıyor ve yüzünü değiştirerek başkalarına benzeyebiliyor. Filme yakalandığında bile."

"Şekil değiştiren mi?" Wrassler sordu.

"Hayır. Büyüler. Ve cadı büyüğü değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama hafızamla oynadığını ve onu daha önce birkaç kez gördüğümü ya da kokladığımı hissediyorum." Wrassler'ın şaşkın bakışları karşısında, "Çam ve çiçek gibi kokuyor. Klozet temizleyicisi ve ucuz parfüm gibi."

Gee yüzünde hakaret ifadesiyle beni tutmaya çalıştı. Ben de onu kışkırtarak güldüm, bana kafasının içinde neler olup bittiğini göstereceğini umuyordum. Ama Gee hemen sakinleşti. "Oyun oynuyorsun. Benim gibi biriyle oyun oynamaktan sakın."

"Ben sadece senin başlattığın oyunu oynuyorum. Safiye'yi kimin öldürdüğünü biliyor musun?" "Hayır. Sıkıcı bir soru."

"Onu kimin öldürmediğini biliyor musun?"

Gee güldü, sesi kaygısız ve çocuksuydu. "Çok daha iyi bir soru. Leo Pellissier yapmadı. George Dumas yapmadı." Cevap vermediğimde, dışa dönük bir tepki göstermediğimde, "Safiye'nin boğazı parçalanmadan önce biliyorum. Herkesten önce, hatta talihsiz Katherine'den bile önce bir adamın onunla birlikte olduğunu biliyorum."

"Posta kutuma fotoğraf mı koydun?" "Neden

böyle bir şey yapayım ki?"

Hayır değil. Evet değil. "Çünkü vampirlerin ve kurtların iyi arkadaş olduklarını görmek istiyorsun." Cevap vermedi. Sinirlenerek, "Güvenlik görüntülerini görmek istiyorum Wrassler ve onu yakınımda istiyorum. Büyük çok ekranlı monitörlerden birinin olduğu güvenli bir odanız var mı?"

"Evet. Tyler bunu bilmeni istemeyebilir ama sonra beni şişleyebilir." "Bu

şişlemeyi izleyebilir miyim?" Gee sordu, kulağa şehvet uyandırıcı geliyordu.

Gözlerimi devirdim ve Gee'yi yanıma çektim. Benden daha kısa ve daha zayıftı. Ve benim kadar iyi silahlanmıştı; kıyafetinin içinde kılıflanmış kılıçları hissedebiliyordum. Onun sözüne ekleme yapsam iyi olur diye düşündüm. "Bir garanti daha, Gee. Üzerinde anlaştığımız otuz dakikalık süre boyunca bana karşı ne büyüğü, ne fiziksel, ne bıçaklı, ne de patlayıcı bazlı hiçbir silah kullanmayacağına söz verersen, ben de sana aynı sözü veririm."

"Tamamdır."

Wrassler'a "Hadi sinemaya gidelim," dedim.

* * * *

Kırk dakika boyunca dijital güvenlik görüntülerini izledik, on iki ekran aynı anda çalışıyordu. Bulunduğumuz oda mutfığa yakın, sıkışık ve havalandırması zayıftı; klostrofobik bir insanda panik atağa neden olabilirdi ama bizim ihtiyaçlarımız için uygundu. Bir kişilik bir alanda üç sandalye, küçük bir masa ve monitör vardı. Kahvaltımı tazeledim; bir parça domuz pastırması ve vanilya aromalı krem şantiyle doldurulmuş kreplere . Gee istediği süslü Fransız şarabını aldı ve Wrassler bisküvi ve sosis yedi. Güzel kahvaltı. Daha iyi görüntüler. Yarı yolda, dış mekan kamerasının görüntüleri gözüme çarptı. Dedim ki, "Sekiz numaralı ekranı durdur. Geri al. Durdur. Tam orada. Oynat."

Ekranı, koyu renk giysili bir adam dış duvarın çevresi boyunca yürürken görüntülenmişti. Bir kadın , sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, adam durdu. Sohbet ettiler. Sonra ikisi de kayboldu. Arkadaşlarımdan hiçbiri bir şey söylemedi ama oda ısınmış ve hava ağırlaşmış gibiydi. "Tekrar," dedim. Tekrar oynatmayı bitirdiğinde, "Yine. Daha yavaş. Yarı zaman." Dördüncü turda dedim ki, "Çeyrek zaman. Ve kız , onu görene kadar kare kare geri gitmenizi, sonra kare kare ileri gitmenizi istiyorum." Kimse itiraz etmedi.

Dijital görüntü çeyrek zamanda ilerledi. "Şimdi," dedim, koltuğumda öne doğru oturdum, ellerim bağlıydı, yemeği unutmuştum. Kamera görüntüsü bir dış duvarı, vampir karargâhı boyunca uzanan bir yan sokağı gösteriyordu. Adam yürüdü. Kız görüldü. Bu Safia'ydı. Kare kare, dijital görüntünün yedeklenmesini izledik. Birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu ama aslında dış tuğla duvardaki bir kapıdan adım atmıştı; duvarın bir bölümü insan gözünün takip edebileceğinden daha hızlı açılıp kapanıyordu. Sadece bir süper kahraman aralık kaldığı süre içinde bu açıklıktan geçmeyi başarabilirdi. Başka biri olsa kapandığında ikiye ayrılır ya da en azından çatlağa sıkışıp sıkışırdı. Safiye, vampir konsey evinin dış duvarındaki gizli bir girişten çıkmıştı ve çift ortadan kaybolduğunda, oradan geri döndüler, adam hızlanarak ilerledi. Görüntüdeki zaman damgasına göre, adam Safiye kaybolduktan sonra ama öldürülmeden önce onunla birliktiydi. İlerleme, her iki yüzü de gösteren bir karede durduruldu.

Safia. Ve Rick LaFleur.

Gee yumuşak bir nota mırıldandı. Wrassler, "Belki de Kedi Kadın'ın katilini bulduk." dedi.

* * * *

Ayağa kalktım ve odadan çıktım. Çıkarken hiçbir şey söylemedim. Zihnim garip bir tür durağanlık içindeydi, ne yaptığının farkında değildim ama ezbere hareket ediyordum. Yerleşkeden çıktım, güneş ışığına doğru yürüdüm ve bisikletimi buldum. Koltuğun üzerinde bir zarf vardı ve onu açmadan, incelemeyen heybeye tıktırdım, bu aptalcaydı ama

umurumda değildi. Bisiklete atladım ve kükreyerek vampir karargahından çıktım.

İçgüdülerimle sürdüm, kavurucu, ıslak rüzgâr yüzümdeydi. Tek düşünebildiğim Rick'in kayıp olduğuydu. Morgda Safia'nın üzerine eğildiğimde yüzünde ve ağzında onun kokusunu almıştım. Şu an itibariyle Safia'yla birlikte olduğu bilinen son kişi oydu, bu da onu Safia'nın ölümüyle ilgili şüpheli kişi yapıyor. Ve neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Arabayla evime döndüm, evi sessiz ve boş buldum, içeri girdim ve soyundum; kapriler ve tişört giydim. Ve durdum. Parmaklarım karıncalanıyor, nefesim kısa ve sık geliyordu. Bedava evimde kendimi garip ve kaybolmuş hissediyordum. Dağdaki dairemin kira kontratını feshetmiştim. Eşyalarımı topladım. New Orleans'a yanımda getirmiştim. Leo'yla olan kontratımı uzattığım için değil. Hayır. Ama gerçekten hoşlandığım bir adamla yatıyordum ve içten içe aramızda özel bir şeyler olmasını umuyordum. Onu Bruiser'a tercih etmiştim çünkü o bir insandı ve beni ön planda tutabilirdi, George Dumas ise şimdi ve her zaman Leo'nun yaratığıydı.

Rick ise gizli görevdeydi, NOPD'nin emri ve çağrısı üzerine kurtadamları izlemek için gönderilmişti. Gizliliğini korumak için bir iki kızla yatması gerekse bile yatardı. Daha önce de yapmıştı. Bir keresinde bir otelin balkonundan yastık sohbetlerini dinlemiş, yanımdaki odada yaşananları duymuş, koklamış ve hayal etmiştim.

Rick beni uyarma zahmetine girmemişti. Leo'nun Bruiser'a sahip olduğu gibi, NOPD de Ricky Bo'ya sahipti. Radardan kaybolmuştu ve şimdi kendi adamlarıyla başı belada olabilirdi. Polislerde bu görüntülerin bir kopyası vardı. Eninde sonunda görecekler ve Rick'in kayıp olduğunu ve başının belada olduğunu anlayacaklardı.

Onu bulmak zorundaydım. Daha sonra aramızda ne olursa olsun.

Mutfığa gittim, saçımda kazıklar, kaprimin üzerinden kalçama bağlanmış bir vampir öldürücü ve tişörtümün üzerinde, alışılmadık saatler boyunca giymekten yıpranmaya başlayan omuz kılıfında bir 9 milimetre. Silahı masanın üzerine koydum. Silahlar elimin altındayken kendimi hep daha iyi hissederim.

Bisikletimin üzerinde duran zarfı getirmiştim. Çay için su ısıtılırken kâğıdı kokladım, zarfta lateks ya da nitril eldiven gibi hafif bir kimyasal kokusu dışında taze bir şey bulamadım ve zarfı açtım. İçinde daha fazla fotoğraf ve kâğıt vardı. Genelde ipuçlarını insanların ağzından zorla almak zorunda kalırdım, ama şimdi biri bunları bana vermek için can atıyordu ve bu da bana verdikleri her şeyi şüpheli hale getiriyordu. Bu soruşturmanın birden fazla tarafı varken, bana verilen kanıtlar kesinlikle tek bir yönü işaret ediyordu.

Sayfaları mutfak masasının üzerine yaydım. En üstte Roul Molyneux'nün orman avı kıyafetleri, haki pantolon, botlar ve bol cepli bir ceket giymiş, elinde yüksek güçlü bir tüfekle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir Afrika aslanının cesedinin üzerinde duruyordu. Süpernatlar ve birbirlerini avlamak da neyin nesiydi?

Sırada yasal bir yazıya benzeyen bir fotokopi vardı. Leonard Eugène tarafından imzalanmıştı.

Zacharie Pellissier, Şehrin Efendisi, ve 17 Mart 1916 tarihli. Bu ferman, 1 Nisan'dan sonra şehirde kalan tüm kurtadamların avlanıp öldürüleceğini belirtiyordu. Bunun korkunç bir 1 Nisan şakası olduğunu düşünmemiştim. Leo nefret ediyordu ve bu nefretin büyük kedilere ne kadar uzandığını merak ediyordum. Tüm bu olanları, Safia'nın ölümünü, kurtlar ve kediler arasındaki anlaşmazlığı Leo planlamış olabilir miydi? Hatta belki de kurtların tam da bu zamanda geri dönmesini. O kadar Makyavelist olabilir mi? Evet. Olabilir. O usta bir vampirdi, kan emici bir canavardı ve yüzyıllardır entrikalar çeviriyordu. Ama öyleyse, neden? Ne amaçla?

Başka fotoğraflar da vardı, hiçbirinin tarihi yoktu ve her birinde, çoğu doğal nedenlerle değil, ölü olan bir hayvanın görüntüsü vardı. En altta Safiye'nin büyük bir sepet dolusu, belki bir günlük, benekli kedi yavrusunun üzerine eğilmiş görüntüsü, ardından beşikteki bir çocuğun fotoğrafı, sonra da sepette kedi yavruları ve insan yavrusuyla birlikte siyah bir leoparın fotoğrafı vardı. Gözlerimdeki canavar şaha kalktı ve fotoğrafa baktım. *Kitler*, diye mırıldandı bana, düşüncelerinde derin bir gölet gibi özlem vardı, durgun ve soğuk.

Evet, geçmişini düşündüm. Ama Safiye'nin yavrularının kedi olup olmadığını bilmiyordum. Woo-woo odasındaki polis bilgisi, insan bebeğin kedi formuna ve yavruların büyüyünce insan formuna dönüşebileceğini öne sürmüştü. Ama eğer öyleyse, gerçekten herhangi bir şekilde insan mı olacaktı, yoksa ruhu olmayan kediler mi... ruh doğru kelime değildi. İnsanlık belki. Büyüyünce her ne olacaklarsa olsunlar, kedicikler artık yetimdi.

Fotoğrafları bir kenara koydum çay yapraklarının üzerine kaynamaya yakın su döküp demlenmeye bıraktım. Safia'nın ölümüne ve Rick'i bulmaya odaklanmalıyım. Şu anda başka hiçbir şey önemli değildi. Bir nefes aldım. Çam ve yasemin kokusu aldım.

Başımı kâğıtlardan kaldırdığımda Gee'yi odada yanımda buldum. Elinde çıplak bir kılıç vardı.

BÖLÜM 17

Sen Bana Aitsin

Canavar içimde kükredi. Nefesim kesildi. Kalbim sert ve acı verici bir şekilde . İçime adrenalin doldu. Yerden kalktım. Sıçradım. Yukarı, masanın kenarına. Havada ellerimi silahların üzerine kaydurdım ve kabzalarımı kapattım. Zaman yana doğru kaydı ve tekledi. Masanın üzerine indim, çömeldim. Tekrar sıçradım. Emniyeti havada kapattım. Nişan aldım. Gee gitmişti.

Yere indim, dizlerim atlayışın enerjisini emdi. Döndüm. Gee'yi sandalyemde otururken buldum, kılıcı masanın üzerinde duruyordu. "Etkileyici," dedi. "İnsanlık dışı." Derin bir nefes aldı ve bakışlarımı tutarak gülümsedi. "Harika kokuyorsun. Hayvan gibi ama hayvan gibi değil. Lolandes'in eski hikâyelerindeki gibi kokuyorsun. O da yırtıcı hayvan ve av kokardı."

Savaş ya da kaç tepkimi yuttum, nefesimi yavaşlatmaya zorladım. Dik durdum. Ama silahları . Lolandes mi? Benim gibi bir şekil değiştiren mi? "Tencere dibin kara, seninki benden kara."

"Çok doğru. Seninle dövüşmek isterdim. Çıplak kılıçlarla," diye ekledi neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi. "Ama hiç zamanım yok. Fotoğraflarım hakkında ne düşünüyorsun?" diye sayfaları gösterdi. "İyi, değil mi?"

Spar mı? Çıplak bıçaklarla mı? Hayatta olmaz. "Eğer imal edilmemişlerse," dedim.

"Peki neden böyle bir şey yapayım?" Gee sanki düşünce süreçlerimi ve vardığım sonuçları duymak istiyormuş gibi dürüstçe meraklı görünüyordu. Cevap vermeyince sandalyeme geri oturdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak zararsız ve küçük görünmesini sağlayan bir duruş sergiledi ve bekledi.

Sinirlenerek dedim ki, "Bilmiyorum. Ama kurtların tam da şimdi New Orleans'a dönmesi çok uygun oldu. Sizin de aynı anda burada olmanız çok uygun. Elinizde fotoğraflar olması ve benim için bir araya getirmanız de uygun. Bana paranoyak diyebilirsiniz ama gerçek tesadüflere inanmayı uzun zaman önce bıraktım."

"Merhamet Bıçakları iyi hırsızlardır. Ben de iyi bir Merhamet Kılıcıyım." Başını eğdi, bu hareket tuhaf bir şekilde kuşa benziyordu. "Ben gittikten sonra Mercy Blade diye biri kalmadı."

Dik açılı konu dönüşüne kaşlarımı çattım. "Tekrar sıkıcıdır."

"Şehrin her Efendisinin yapamadığını yapması için bir Merhamet Kılıcı vardır. Bizim bir sebebimiz var. Bir"-bir an düşünür gibi oldu, gözlerini tavana dikti-"simbiyotik bir ilişki. Onların bize, bizim de onlara ihtiyacımız var."

Bize. Sanki görüldüğünden daha fazlasını kastediyormuş gibi. Yüzümü kayıtsız tuttum, biraz sıkılmışım.

"Onlar için çocuklarını öldürüyorsun. Anladım."

"Beslenmemiz için haydutların kanını ve yaşam gücünü alırız. Buna karşılık, kanımız Mithranları bir fil öldükten sonra *dolore* yoluyla aklı başında tutar. İyileşmeleri için dünyaya gönderildiklerinde zihinlerini ve bedenlerini onaran da bizim kanımızdır. İlişki Karanlığın Oğulları tarafından, soylarının kudurmuş olduğunu ve akıllarını başlarına getiremeyeceklerini anladıklarında değiştirildi. Katherine'i gördünüz. O, Merhamet Bıçakları bir şifa *toplantısının* parçası olmadığında neler olabileceğinin bir örneği."

Katie'nin ölümcül bir yaradan iyileşmesi için toprağa verildiğini, bedeninin New Orleans vampirlerinin neredeyse her üyesi tarafından sunulan vampir kanıyla dolu bir tabutta olduğunu görmüştüm - bir şifa *toplantısı*. Ve sonra onu gördüm, kaçık, çılgın, deli. Ölü kedi Safia'dan içmişti. Normal ya da sağlıklı bir vampir davranışı değildi. Leo'ya saldırmıştı. Akıllı bir vampir davranışı değildi. Dinlediğimi göstermek için çenemi eğdim.

"Küçük Katherine'i ziyaret ettim. Kanımızın tek bir yudumu akıl sağlığının ve sağlığın güvencesini verir ve bir yudum onlara onlarca yıl yetebilir. En zayıfımız birkaç klanın duygusal refahını sağlayabilir; en güçlülerimiz ise bütün bir Mithran bölgesinin." Bunu gururla söyledi ve ben de onun nereye uygun olduğunu anladım. Gee bir sürü vampiri tatmin edecek kadar güçlüydü.

"Haydutları öldürdüğünüzde iyi bir yemek dışında, bu ilişkiden ne kazanıyorsunuz?"

"Onların huzurunda olmak, bu dünyadan kendi kolayca bir geçiş yolu açmamızı sağlar. Bizi zenginleştirirler. Bizi tatmin ederler. Bize neşe getirirler."

Duymayı beklediğim şey buydu. Tüm Mercy Blades... Gee her neyse. İnsan değil. Vampir değil. *Ötekiydiler*. "Kaç kişisiniz?"

"Şu anda bu yarımkürede dört tane." Ağzını sertçe kapattı ve onun türü hakkında öğrenebileceğim tek şeyin bu olduğunu biliyordum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Gee yavaş bir nefes aldı ve sanki gözlerinde ne olduğunu görmemi engellemek gözlerini kapattı ama kokusu arttı, yasemin kokusu güçlendi. Gözlerini açtı ve konuşurken beni izledi. "Safia'yı George Dumas öldürmedi."

Ben de öyle düşünüyordum. Bruiser düşürülmüştü.

"Kedinin gizli sevgilisinin, Leo'nun konsey odasındaki özel ofisine dış duvardan girmesine izin verdiğinde cinayete tanık olduğuna inanıyorum."

Kalbim tekledi. Rick'in onu öldürdüğünü gördüğünü kastediyordu. Tepki vermedim, ama kalbim olasılığın üzerine acı verici bir şekilde bastırdı.

"Eğer haklıysam, o zaman onun öldüğünü gördü ve büyük bir şans eseri katilden kaçtı. Eğer haklıysam, zaman neden öldürüldüğünü biliyordur. Silahı kimin kullandığını ve boğazını kimin parçaladığını bilir. Sadece ve sadece o bilirdi."

Sesim sakın ve mantıklı bir şekilde cevap verdim. "Bu bir olasılık. Ama aşk adamı şu anda kayıp."

Gee'nin gözleri benimkilere baktı. Yakınıma eğilip kokumu içine çekmeden önceki anda ne gördüğünü merak ettim. Dudakları açıldı, dili ağzının çatısına değiyordu. Donup kaldım, hareketsiz duruyordum. Dili bir şahininki gibi sivriydi, koyu kırmızı renkteydi. İnsan değildi. "Sen tanrıça doğmuşsun," diye fısıldadı. "Bunun ne anlama geldiğini yaşlılardan birine sor." Başka bir şey söylemeden evden çıktı, kapı girdiğinde olmadığı gibi açılıp arkasından kapandı. En başta onu kabul etmemesi gereken koğuş vızıldamadı.

Gerginliğin aniden boşalmasıyla gözlerimi kapattım. Ve acıyla. Bana yalan söylemek için bariz bir nedeni olmayan Gee'ye göre *Rick, Safia ile yatıyordu*. Gee'nin verdiği fotoğraflara ve bu davayı sonuçlandırmak için başka neye ihtiyacım olduğunu merak ettim. Suçluları bulmak, Leo'nun ofisinde neler olduğunu yaşayan herkesten daha iyi bilen Rick'i bulmak için Reach'e harcadığım dakikalara değirdi.

Bruiser'ın telefonunu ararken fotoğraflara baktım. Cevap verdiğinde, "Faili meçhul dosyalarındaki kurbanlardan kaç Leo'nun düşmanıydı?" diye sordum.

". Merhaba, Jane. Bugün nasılsın?"

Nezaketine cevap vermedim. "Uzun düşmanı mıydılar?"

"Muhtemelen. İnsanların hepsi amcası Amaury'nin kanlı köleleriydi ve amcasının ölümünden sonra Leo'nun düşmanı oldular. Mithranlar da Amaury'nin soyundan geliyordu."

"Yani 1915'ten önce klanın bir parçası olan herkes Leo'nun evi temizliyormuş gibi görünmesi için kimin öldürülmesi gerektiğini bilirdi. Bu çok fazla kan hizmetkârı, köle ve vampir demek."

"Evet." Sesi derinleşti. "Benimle öğle yemeği ye."

"Hayır." Telefonu kapattım ama onun güldüğünü duymadan önce değil.

Rick için bir şey yapamazdım ve aklıma başka bir şey gelmedi, bu yüzden sahneyi hazırlamak için Pellissier klanının evini aradım, sonra kot pantolon ve kot ceket giydim, küçük bir çanta hazırladım ve evden ayrıldım. Bir önseziyi oynamak üzereydim, içgüdülerime göre hareket edecektim ve televizyon dünyasının aksine, içgüdülerin güvenilir olduğu biliniyordu. Ama... birisi Bruiser'ın Leo'nun kiralık katili olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Ki öyleydi. Ve birisi Leo'nun cinayetten suçlu olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Ki kesinlikle öyleydi. Kan emici diş kafalılar

birilerini öldürmeden. Suçluların işledikleri suçlar nedeniyle hapse girmeleri umurumda değildi, ancak birilerinin konuyu zorlamak için kanıtları yerleştirip manipüle etmesini .

Tyler oyunda beni kızdırmaya çalışan tek oyuncuydu. Tyler, Bruiser'ın pozisyonunu almaya çalışıyordu, bu da ona büyük komplo kurmaya çalışan her kimse ona yardım etmesi için bir neden veriyordu. Ya da en azından geliyordu. Tyler klanın evinde yaşıyordu, bilgiye ve tüm yaşlı vampirlere ve vampir kanı ile güçlendirilmiş insanlara erişimi vardı. Tyler'ın bana bir şeyler söyleyebileceğine dair bir his vardı içimde. Ya da eşyaları söyleyebilir.

Leo'nun evi iyi asfaltlanmış ama az kullanılan bir yolun sonunda duruyordu, görünürde başka ev yoktu ve çiftlik ve nadasa bırakılmış arazi kilometrelerce yolu kaplıyordu. Mississippi Nehri'nin bir kıvrımındaydı, gün ışığında uzaktan görünen set, bir römorkörün uğultusu, yalnızlık sesi. Klanın evi yüksek bir yere inşa edilmişti, yapay tepelik yuvarlak ve pürüzsüzdü, deniz seviyesinden yaklaşık yirmi metre yüksekte, setlerden daha yüksekteydi. Kıvrık tırmanışlı canlı meşeler, yükselen zeminde nöbetçi gibi duran uzun araba yolunun üzerinde kemerler oluştuyordu.

Beyaz boyalı, iki katlı tuğla ev, yarı plantasyon evi, yarı belli belirsiz Avrupalı bir şey, uzun arduvaz çatısında çatı pencereleri ve her köşede üçgenler ve ikinci katta kule odaları ile karışık bir mimari tarza sahipti.

Her iki katın etrafını saran sundurmalar, kulelerle kesintiye uğruyor ve onları da içine alıyordu. Aslen on dokuzuncu yüzyılda inşa edilmişti ve bana her zaman köle emeği ile inşa edildiğini haykırıyordu. Köle emeği şu anda Leo'nun klan evini boyalı ve tertemiz tutuyordu, ama satın alınan ve zincirlerle taşınan insanlar tarafından değil, gönüllü kan köleleri tarafından.

Hazırladığım çantanın askısını omuzlarıma asarak ön merdivenleri çıktım ve kapıyı çaldım. Kapıyı açan kadın güzeldi, muhafazakâr, gri bir hizmetçi elbisesi ve önlüğü giymişti. Beni tanıyarak gülümsedi ve gözleri parladı; bir keresinde evin verandasında bana kahvaltı servisi yapmıştı. Bir sürü kahvaltı. Yine de ona kartımı uzattım ve "Nettie, önceden arayıp uşakla konuştum... sanırım? Tyler Sullivan'ın odalarına girmem gerekiyor. Ve Magnolia Sweets'in geride bıraktığı tüm eşyalarına."

"Bayan Yellowrock, Grayson bana vampir avcısının geleceğini söyledi. İçeri gelin." Kapıyı daha geniş açtı ve geri çekildi. "Grayson size elimden geldiğince yardımcı söyledi. Bay Sullivan hâlâ burada değil ve akşama kadar da dönmesi beklenmiyor."

Telefon görüşmem Tyler'ın gerçekten de malikânede bir odası olduğu konusunda beni temin etmiş ve başkalarının eşyalarını karıştırmamın yolunu açmıştı. Bazen işim çok havalı oluyordu.

İçeride klima sonuna kadar açılmıştı ve ev buz gibiydi. Tenimdeki ter hızla soğuyor ve tüylerim diken diken oluyordu ama New Orleans'taki çoğu ev, işyeri ve ofisin sıcaklık kadar nemi de düşürmek için buz gibi tutulduğunu erkenden öğrenmiştim.

Salonum kadar büyük olan fuayenin zemini beyaz mermerle kaplıydı ve kapının önünde pençelerinden kan damlaları fışkıran bir grifon, savaş baltası, kalkan ve sancak resmedilmiş siyah, beyaz, gri ve bordo mermer mozaik hanedan amblemi yer alıyordu. Armanın yanında taştan bir çeşme akıyordu ve fuayenin ortasında, ortasında kocaman aromatik bir buket bulunan yuvarlak bir masa duruyordu.

Fuayenin her iki yanında birer tane olmak üzere iki set merdiven vardı, yukarı doğru kıvrılıyor ve tepede sahne gibi küçük bir alana ulaşıyordu, arkada da başka bir koridor uzanıyordu. Immanuel ve iki cadının öldüğü halıdaki tüm kanı temizleyip temizlemediklerini merak ettim ama bu sadece geçici bir düşünceydi. Evin sakinlerinin sütleriyle ilgilenmiyordum. Ben daha çok kan hizmetkârlarının odalarıyla ilgileniyordum. Hizmetçi beni fuayeden geçirerek üst katın altındaki resmi kabul salonuna götürdü. Mobilyalar kömür, gri ve yumuşak beyaz tonlarındaydı; duvarları kaplayan tablolar ve koltukların üzerindeki yastıklar renkliydi. Mermer zeminlere serpiştirilmiş zengin halılar yeni süpürülmüş gibi görünüyordu.

Beni bir bağlantı kapısından geçirdi, iki katlı kütüphaneyi geçti ve evin ön taraftan görünmeyen bir kanadına götürdü. İki yanında kapıları olan bej boyalı tek bir koridor vardı, yavan, sıkıcı ve belli belirsiz bir otel koridorunu andırıyordu. Hizmetçi bir tanesinin önünde durdu, geri çekilebilir bir kordona bağlı bir grup anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı.

"Bu Tyler'la konuşulacak bir konu değil." dedim.

Nettie dudaklarını büzdü ve onaylamaz bir tavırla burnunu kaldırdı. "Hayır hanımefendi. Emin olun, *Bay Sullivan* ve ben bu evdeki kadınlara nasıl davranılması gerektiği de dahil olmak üzere hiçbir konuda aynı fikirde değiliz," dedi. "*Saygılarımla*, umarım onun... onun arkasını kızartacak bir şey bulursunuz."

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Bu durumda, müzik tercihlerini araştırdığınızdan emin olun."

"Evet. Teşekkürler." *Kendime not: Asla yardımı işaretleme.* İçerisi evin geri kalanından daha soğuktu, klimanın donma derecesine kadar kısıldığından emindim. Kapıyı kapattım ve bir çift nitril eldiven giydim. Düzgün, neredeyse OC düzeninde, renklerine mevsimlerine göre dizilmiş giysiler ve ayakkabılar olan dolabı inceledim. Siyah, gri ve kömür rengi pahalı Avrupa tarzı takım elbiseler, uyumlu tonlarda ve kolalı beyaz elbise gömlekleri, birkaç günlük düğmeli gömlek, egzersiz kıyafetleri, iki smokin ve kot pantolon askıdaydı. Ceplerinde ya da paçalarında hiçbir şey yoktu. Molly'nin küçük kız kardeşleri kadar kötü bir ayakkabı fetişi vardı. Her birinin içinde kaçak mal olup olmadığını kontrol ederken on beş çift bot saydım, üç çift koşu ayakkabısı, iki çift sandalet, iyi giyilmiş yürüyüş botları, dört çift elbise ayakkabısı, üç çift mokesen ve üç çift terlik.

Bir insan neden bu kadar çok ayakkabıya ihtiyaç duyar ki? Zaten aynı anda sadece bir çift giyebiliyordu. Şahsen benim üç çift botum, dans ayakkabılarım, koşu ayakkabılarım, üç çift

sandaletler ve parmak arası terlikler, yarısı şehirden alınmış.

Tişörtleri raflara özenle , daracık donları da çorapları ve iç çamaşırları gibi güvercin grisiydi. Asılı giysilerin üzerindeki rafta birkaç şapka ve içinde üç tabanca bulunan portatif bir silah çantası vardı, hiçbir yirmi yıldan eski değildi ve hiçbir faili meçhul cesetleri ve Safiye'yi öldürenler gibi .385 mermi atmıyordu. Odanın tozdan arınmış olmasına sevinerek her şeyi yerli yerine koydum. Tozlu bir yeri tüfekle taramak ve geride kanıt bırakmamak çok daha zordu.

Raflarda Fransızca ve Almanca romanlar vardı, çok azı İngilizceydi ve hiçbir bana tanıdık gelmiyordu. Bir rafta silah el kitapları ve paramiliter ve polis prosedürleri üzerine kitaplar vardı. Adli tıp uygulamaları üzerine iki kitap ilginçti ama onlara neden ihtiyacı olsun ki? Açılır bir masa raf ünitesinin üzerine düz bir şekilde bırakılmıştı, bir tarafta da bir dizüstü bilgisayar vardı. Açtım ve şifre korumalı olduğunu gördüm. Tyler aptal değildi. Tekrar kapattım ve dokunulduğunu anlamamasını umdum. Bilgisayar uzmanı değildim ve bugünün birimleri neredeyse imkansız görünen şeyleri yapabiliyordu.

Yatağın karşısında büyük ekran bir televizyon ve ses sistemi vardı. Sesi açtım ve sanki her kelimesinde tükürük saçıyormuş gibi solcu bir radyocunun sesini duydum. Kumandaya bir kez dokundum ve Rush Limbaugh'un bombastik sesleri odada yankılandı. Kumandayı solcu politikacıya geri verdim ve kapattım. Tyler çok yönlü bir politika bağımlısıydı.

Televizyonun yanında bir MP3 çalar vardı ve kulaklıkları kulağıma takıp çalmaya başladım. Bir dakika boyunca çalma listesini karıştırdıktan sonra kapattım. Hizmetçi onun müzik tercihlerini söylemişti. Adam Alman ve Fransız müziklerini seviyordu ama suçlayıcı bir şey yoktu.

Yatakta askerî hassasiyette çarşaf lar vardı, şiltenin ya da yastıkların altında hiçbir şey yoktu. Her iki komodinin de boştu; fotoğraf, bozuk para ve sakız ambalajlarıyla dolu küçük bir tabak yoktu, sadece uzaktan kumanda cihazı, bir sabit telefon, bir bloknot ve mükemmel bir şekilde dizilmiş iki kalem vardı. üzerinde hiçbir şey yazmıyordu ve hiç kullanıldığını da söyleyemezdim. Pencere lerin önünde iki rahat görünümlü döşemeli sandalye ve küçük yuvarlak bir masanın bulunduğu bir oturma alanı vardı.

Banyoyu kontrol ettim. Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı, bizim oğlan sıkıcıydı. Ama yarısı boş prezervatif paketi doğru gösteriyorsa, cinsel olarak aktifti.

Banyo kapısında durdum ve odayı gözden geçirdim, yerinde olmayan bir şey var mı diye baktım. Bir gitar kutusu köşede duruyordu, yarısı bir sandalyenin arkasına gizlenmişti. Diz çöktüm ve yerine tam olarak koyabilmek için konumunu kontrol ettim, yere çektim ve kutuyu açtım. İçinde bir gitar vardı. Büyük sürpriz. Ancak, belki de penalar ve ekstra teller için kullanılmak üzere küçük üstleri olan iki depolama alanı vardı. Birinin içinde pirinç mermi kovanlarıyla dolu, lekeli, mühürlü bir poşet vardı. "Bingo," diye fısıldadım. Diğer bölmede eski ama iyi muhafaza edilmiş bir Smith and Wesson 9 mil yarı otomatik silah vardı ve bahse girerim .385 mermi ile doldurulmuştu. "Yakaladım seni, küçük ahmak." Polislerin faili meçhul davada Bruiser'a karşı yürüttükleri soruşturmada kullandıkları kanıtın bu olduğundan oldukça emindim.

cinayetler. Polisler yeterince ararlarsa bir neden bulabilirlerdi ama Tyler'ın birinci sınıf olması dışında hiçbir nedenim yoktu. Belki de bu, yükselmekte olan bir kan hizmetkârı için yeterliydi.

Silahı ve fişekleri almak için içimde bir dürtü hissettim: Tyler odasını aradığımı öğrenirse, delilleri ortadan kaldırırdı. Bruiser'a karşı davayı ilerletmek istiyorsa, bunu yapmak için burada bol kanıtı vardı. Ve ben sadece her şeyden sorumlu olmak istiyordum. Ama bu, insan kolluk kuvvetlerinin ona karşı açabileceği her türlü davayı yok ederdi. Diğer tek çare onu Leo'ya teslim etmektir. O da muhtemelen ben her şeyi bir araya getirip, her şeyin arkasındaki kişiyi ortaya çıkaramadan onu öldürecekti. Vampir adaleti hızlı ve acımasızdı. Peki ya tüm bunların arkasındaki vampir? Tyler Alejandro'dan içti. Alejandro, 1915'teki vampir savaşından önce, yüz yıldan fazla bir süredir Leo ile birlikteydi. Bu kadar basit olabilir mi?

Hiçbir şeye dokunmadan silahı kokladım; yakın zamanda temizlenmişti. Yere diz çöktüm, kararsızdım, bir şey almaktan çekindim. Hazırladığım küçük çantayı açtım ve kovanların, silahın, gitar kutusunun ve odanın fotoğraflarını çektim. Cep telefonumu kullanarak bunları kendime ve Jodi'ye e-posta ile gönderdim ve altına "Tyler Sullivan'ın Leo'daki odası. GD'yi çerçevelemek için kullanılmış. Poşette parmak izleri var."

Her şeyi yerine koyduktan ve gitar kutusunu kapattıktan sonra, onu tam olarak bulduğum yere geri koydum ve çantamı yeniden doldurdum. Ayağa kalkıp eldivenlerimi çıkardım, cebime soktum ve son bir kez odaya baktım. Her şey hiç değişmemiş, sanki buraya hiç gelmemişim gibi görünüyordu. Hiç koku sürünmedim, bu yüzden bir kan hizmetkârının hassas burnu bile varlığını fark edememeliydi. Öyle umuyordum.

Odadan Nettie'nin toz alıyormuş gibi yaparak beklediği koridora çıktım ve yaklaştığımda gözleri ellerime kaydı. "Ben bir şey almadım," dedim. "Ama birkaç sorum var. Bir: Tyler nereden geldi?"

"Fransa'dan, Immanuel'in nişanlısı Amitee ile birlikte. Rochefort klanının güvenlik şefiydi."

Bu beni durdurdu. Rochefort Klanı. Bu ismi yakın zamanda görmüştüm. Amitee Marchand, Immanuel Pellissier'in dikkatini çekmeden önce Fransa'nın güneyindeki Rochefort klanının kan hizmetkârıydı. Aynı zamanda büyük vampir suaresinde notlar ileten bir vampirdi, lise şakalarına çok benzeyen bir şeydi - ancak yüksek seviyeli yırtıcılar söz konusu olduğunda şirin olmaktan çıkıyordu. Bunun Safia'nın ölümü ya da Rick'in ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olmayabilir. Ama hoşuma gitmedi.

"İki. Polisler Tyler'ın müzik tercihlerini de görmek isteyeceklerdir." Yüzü düştü. "Gizli silahı ve kovanları nasıl bulduğun konusunda onlara karşı açık ol. Eğer bir şeye dokunduysan, onlara söyle. Bugün burada olmam da dahil olmak üzere hiçbir şeyi gizleme. Tamam mı?" salladı ama hâlâ canını sıkı bir şeyler olduğunu görebiliyordum. "Eğer Leo herhangi bir konuda kendini kaybederse suç bana at."

Gölüşü istemsiz ve müzikaldi. Yüz ifadesini görmemi engellemek için hızla yere baktı ama bir anlığına görebildim. Nettie'nin Leo'ya aşık olması bir kan hizmetkârı için şaşırtıcı değildi, ama Leo'nun külotunun bir tomar halinde olduğu düşüncesiyle daha çok eğlendiğini anladım.

"Üç. Tahmin etmeniz gerekse, Leo'nun en yakın soyundan hangisi onun öldüğünü görmek ister ya da onun yerini almak ister?"

"Bay Leo, son birkaç aydır en sırdaşlarından içiyor. Ondan hiçbir şey saklayamazlar."

Son birkaç ay. Klanların yakın zamanda temizlenip azaltılmasından bu yana demek istedi. Leo'nun Alejandro'nun kanını aldığını söylediğini hatırlıyorum. Tüm bunlar vampirlerin kanını vampirlerin niyetlerini okuyabildikleri anlamına gelebilir. İlginç. "Vampirler kanını içtikleri insanların zihinlerini okuyabilir mi?"

Nettie kıpkırmızı kesildi. "Bazen."

"Ah. Tabii ki." İşaretlerini yuvarladıklarında okuyabiliyorlardı. Cinsel çekimin kendine has bir kokusu vardı. "Dört. Tyler Sullivan'ın görevi dışında nerede takıldığı hakkında bir fikrin var mı?"

Dört dans kulübünün adını saydı. "İstediğin sandık fuayede," diye ekledi. "Yanında götürebilirsin ama motosikletle..." Sözleri kesildi.

"Doğru. Bagaj yok. Birinin bana teslim etmesinin bir yolu var mı?"

"Horace bu öğleden sonra bahçe malzemeleri almak için kasabaya gidecek. Bana yolu tarif edin, ben de doğru yere bırakmasını sağlayayım."

Ona adresi verdim ve mahalle içinde olduğu için yol tarifine gerek kalmadı. Cumartesi akşamının erken saatlerinin uzun gölgeleri arasından geçerek ana eve ve bisikletime geri döndüm. Eve vardığımda Sloan Rosen'ı aradım ve "Bir haber var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ama Jodi mesajını aldı. Hiçbir şeye dokunma. Onun planları var."

Bağlantı sona erdi. Döngünün dışında kalmıştım. Her zamanki gibi.

* * * *

Fransız Mahallesi'nde bir yaz Cumartesi gecesi idi, sıcak, buharlı, boğucu ve turistlerle doluydu. Dans kıyafetleri giymiştim, bu da uçuşan su desenli bir etek, eşleşen bir üst altında dar bir tişört, dans ayakkabıları ve saçlarımın yukarıda, yoldan uzakta olması anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda Fransız örgüsünde kazıklar, kalçalarımın bağlanmış iki bıçak, gömleğimin altında üç haç ve saçımın altına gömülü, vampir için doldurulmuş veya gümüş mermilerle dolu küçük derringer'im anlamına geliyordu. Partiye gidecektim, ama Tyler Sullivan'ı gördüğüm herhangi bir parti

tehlikeli biri.

Bir soruşturmanın ortasında ve Rick kayıpken dansa gitmek yüzeysel olarak aptalca . Ama Leo Pellissier'in sahibi olduğu, Ricky Bo'nun grubuyla çaldığı ve Tyler'ın bir bar vardı ve bir kulüple birkaç kuş vurabilirdim. Ayrıca Bruiser'la aramızdaki gerginlikten kurtulmaya ve düpedüz tuhaf davranan Evangelina'dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı - evin her yerinde dans ediyor, şarkı söylüyor ve normalde yaptığını düşündüğümden çok daha fazla içiyordu. Leo'nun hediye ettiği cep telefonunu yatağımın yanındaki masaya bıraktım ve kapıyı arkamdan kilitleyip RMBC'ye doğru yürümeye başladığımda yanımda kullan at telefonum vardı.

Gece havasından derin bir nefes aldım ve evden çıktığım anda kafam boşalmaya başladı, dans ayakkabılarım eski kaldırımlara vurdukça ve eteklerim kalçalarım ve dizlerime doğru sallandıkça endişelerim dağılıyordu. Dışarısı sıcak ve ıslaktı, hava sanki yüz kilo ağırlığındaydı. Ama yine de nefes alışım Rick havalandığından beri hiç olmadığı kadar özgürdü.

Gece böcek spreyi, sıcak yağ, pişen deniz ürünleri ve New Orleans'ı çevreleyen ve içinden geçen su kokuyordu. Çoğu insan şehrin Mississippi Nehri boyunca uzandığını düşünür, ancak Pontchartrain Gölü'nün geniş bir alana yayılması ve bataklıkların içinden dolanmasıyla bundan çok daha fazla su vardır; tuzlu, çamurlu, durgun kokular her yeredir. Ve müzik. Jazzy, bluesy, Southern rock, pop-country cenneti. Gevşemek için omuzlarımı geriye doğru yuvarladım.

Yemek, müzik ve alışveriş için dışarı çıkan hem turistler hem de yerel halkla kalabalık yoğunlaştı ve sokak sanatçıları her yerdeydi. Bir köşede dört kişilik bir grup çalıyordu, trombon, banjo, perküsyon ve bir gitar, MamaMamba adında bir yığın CD. Köleliğin ve acının tüm acımasızlığıyla eski bir zenci ruhanisini çalıyorlardı ve muhteşemdi, kadın gitarist vokalleri yırtıyordu. Onları internetten araştırıp bir CD satın almak ya da bir şeyler indirmek için aklıma bir not düştüm.

Karşılarında marangoz kıyafetleri giymiş, bir elinde çekiç ve tornavida taşıyan, bir omzunda hafif esintiyle sallanan uzun bir iki-dörtlük taşıyan bir adam vardı. Açılı bir merdivenin üzerine tünemişti. Bir merdiven değil, katlanır bir merdiven de değil, itfaiyeci tipi bir merdiven, tek boy ahşap. Yavaşça hareket eden ikiye dört dışında, bir heykel gibi hareketsizdi. Nasıl bu kadar hareketsiz kalabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Marangoz kovaasına bir beşlik attım ve yoluma devam ettim.

Royal Mojo Blues Company, dışarıda yemek alanı, barı, harika yemekler sunan bir ızgarası ve kendi evimi bildiğim kadar iyi bir dans pisti olan otuz küsur yıllık bir restoran ve dans salonuydu. Burada birkaç kez dans etmişim, birkaçında da Rick saksafon çalarken onun için dans etmişim. Ve belki de küçük bir parçam onun da bu gece burada olmasını umuyordu.

Kızarmış yemek, bira ve belli belirsiz Leo kokusu ve canlı müzik sesi sokağa taşıyordu, Alabama tarzı bir grup sallıyordu. İçeri adım kokular bir an için baskın geldi: eski ve yeni bira, kızarmış yağ, balık, sığır eti, baharatlar

ve biberler, temizleyiciler, insan ve vampir kokuları, marihuana, ter ve seks feromonları. Salon tıklım tıklımdı, bağırarak yapılan konuşmalar arka plandaki uğultuya karışıyor ve grup tarafından bastırılıyordu.

Etnik kökeni belirsiz, koyu tenli bir adam dumanlı bir sesle mırıldandı, bağırdı ve şarkı söyledi, gözleri kapalıydı, başını, mikrofonunu ve dreadlock'larını ileri geri salladı, bir eli kalçasında bir tefi salladı. Ona davul, klavye, bas ve gitarda dört müzisyen eşlik ediyordu. Bu gecenin barmeni Bascomb'a el salladım, bana cinsel ve yırtıcı bir ilgiyle bakan üç adamı görmezden geldim ve piste, kalabalığın içine ve grubun yanına aktım. Hareket ederken Tyler ya da Rick'i aradım. İkisini de görmedim.

RMBC'de tek başına dans etmek asla hoş karşılanmazdı ve çiftler ve bekarlar bir araya gelmiş, kıvranan bir dansçı kitlesi oluşturmuşlardı. Sıcak ve ritmin içinde kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve hareket etmeye başladım. Çocuk evi/lise/gençlik çağı sefaleti ile yetişkin hayatının özgürlüğü arasında aldığım kurslardan biri de bir yıllık oryantal dans dersleriydi.

Göbek dansının en iyi yanı repertuarıma eklediği serbest hareketlerdi. Kalça poplarıyla açıldım ve dans ederken Bruiser'ın kalçalarındaki ellerini hatırlayarak bir dizi *mayaya*. Başımı ve omuzlarımı geriye attım ve ritimle birlikte hareket ettim. Kollarımı yavaşça önüme bırakarak, ellerimi başımın üstünden kalçalarımın altına doğru karşılıklı, aynalı, dalgalı hareketlerle hareket ettirerek bir dizi dairesel sekiz şekline girdim.

Avladığım adamları izledim ve kokladım, ama ilk kokladığım vampirdi, yakından. Tadı pelin otu gibi keskin ve buruk, kurumuş adaçayı gibi tozlu, onu ofisinde ilk gördüğüm andan hatırlıyordum. Onun kim olduğunu, kendi türünün ipeksi kahkahayı duymadan önce bile biliyordum, alçak sesle ve erotik, sesli seks gibi. Yakınımdaydı, vampir gücü tenimi jilet gibi kesiyordu.

Gerildim ve döndüm, yüzümü sahneye döndüm, saçımdaki kazıkların uçlarını tuttum, gözlerimle, burnumla ve bantla patlatılmış kulaklarımınla aradım. Katie's Ladies'den Katie kalabalığın içindeydi. Beni izliyordu. Ona doğru adım attım ve durdum. Onu içeri aldım. Ellerimi kazıklardan çektim. Bu, deli, zombi benzeri, et yiyen canavardan tamamen farklı bir Katie'ydi.

Azı dişleri ağzının çatısına doğru geri çekilmişti. Sarı saçları temiz ve taranmıştı, ritimle dalgalanırken etrafına kalın, sağlam bir altın levha gibi düşüyordu. Kısa, deniz mavisi ipek bir kılıf giymişti, o kadar dardı ki altında çıplak olduğuna şüphe yoktu. Ve aklı başındaydı, vampir değildi, kaçık bir ölüm makinesi değildi. Gözleri parlıyordu, benimkileri tutuyordu, irisleri grimsi bir elaydı, yanımda dönerken o karamel likörlü, yapışkan seks kahkahasını attı. Canavar'ım mırıldandı. Bu sesi seviyordu, her zaman ve Katie'yi de seviyordu, yırtıcı bir şekilde. Büyük bir kedinin kobralara verdiği tepki gibi, bakıyor ve büyüleniyordu.

Katie'nin teni kusursuzdu, kaymaktaşı gibi solgundu, ancak yanaklarında son zamanlarda iyi beslendiğini gösteren hafif bir kan allığı vardı. Beni bulmuş olan bardaki adamların etrafında dans , kendi hareketlerini benimkilerle eşleştirirken ısıklık çaldı. I

Bu kadının, bu vampir avcısı kadının burada olmasından çekinerek onu izledi.

Gee'nin kokusunu aldım. Ve anladım. Gee, söylediği gibi Katie'yi bulmuş ve beslemişti, onun kanı olmadan yapabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde onu akıl sağlığına kavuşturmuştu. *Bu adam da neyin nesi?* Bara doğru başımı salladım ve çalan müzik eşliğinde, "Sana bir içki ısmarlayayım mı?" diye seslendim.

"Senden içmeyi tercih ederim" diye karşılık verdi. Tüm vücuduyla yılan gibi kayarak göğsünü benden birkaç santim uzağa koydu. elektrik ve kesici, haşlayıcı ve buz gibi bir güç parlıyordu. Üç adam yuhaladı ve bağırdı.

Dans etmeyi bırakmıştım ve başımı hayır anlamında salladım. "Bar."

Katie dudak büktü, ağzı küçük bir hareket yaptı ve vampir hızıyla dans pistinden uzaklaştı. Adamların hızımı görmesini umursamadan Beast-fast'i takip ettim.

Barda, Katie'nin gösterdiği tabureye oturdum, ayağa kalkıp uzaklaşan çifti fark ettim, şaşkın görünüyorlardı, içkileri hala el konulan koltuklarımızın önündeydi. İçimi çekerek onlara içkilerini ve zahmetleri için bir onluk uzattım, sanki yerlerinden gönüllü olarak vazgeçmişler gibi "Teşekkürler," dedim ve Bascomb'a el salladım. Burada gürültü seviyesi biraz daha düşüktü ve o yanıma geldiğinde şu yorumunu duyabiliyordum: "Seni buralarda özledim Janie. Seni dans ederken görmek güzel. Bayan Katie, bu gece sizi burada görmek bir zevk. Her zamanki cin martininiz mi?"

İçecek Beast'e son derece iğrenç gelmişti ama Katie evet diye mırıldandı. Kola istedim, şekerli ve kafeinli bir şey. Yakında delirmek üzere olan bir vampir varken kafeine ihtiyacım olabilirdi.

İçkilerimiz gelene kadar sessiz kaldık ve Katie kendi içkisinin tadına baktı; mavimsi yeşil renkteydi ve zehirli kokuyordu. Başka bir müşteri için uzaklaşan Bascomb'a başıyla işaret etti. geldim. "Gee DiMercy'den içmişsin."

"Ben yaptım." Katie kirpiklerinin altından çapkınca bana baktı. "Üzerimde onun kokusunu alabiliyor musun?" Başımı salladım ve o da, "Dilimde onun kanının tadıyla, karanlık rüyalarla dolu uzun bir uykudan uyanmaya başladım. Ve lezzetli, sayıklamalı bir an için hatırladım." Gözlerini kapattı ve yüzünde kendinden geçmeyi andıran bir ifade . "Gücü hatırladım. Çok fazla gücü. Leo gücümü içip bitirene kadar, büyüm tüm şehri ele geçirebilecek kadar büyüktü, karşılaştığım her boğazdan içebilirdim." Gözlerini açtı ve gözlerinde onun duygularını bir insaninkiler kadar kolay görebildim. Kederliydi, acı çekiyordu ve akli başında olmasına rağmen, gözlerinde beni hareketsiz tutan ve içimde bir saldırıyı savuşturmak için hazır bekleyen çılgınca, kendinden geçmiş ve manik bir şey vardı.

Parmakları boğazından yukarıya, göğsünden aşağıya, dekoltesine doğru dalgalandı ve düşük yakasının V kısmına yerleşti. "Bu şehrin kanıyla mutlu olabilirdim, her zaman olduğumuz gibi açlıktan ölmeyebilirdim." Ne istediğini sormaya başladım.

yüzünün sertleşmesi anlamına geliyordu. "Ama Leo benden içti, beni tüketti ve her şeyimi aldı."

Ne olduğunu anlamaya çalıştım ama vampir fizyolojisi ve kültürü hakkındaki bilgim çılgın olanları öldürmeye dayanıyordu ve akli başında olanlarla ilgili deneyimim hâlâ sınırlıydı. Her şeyi bir sokamadan Katie, "Şehrin Efendisi Leo Pellissier'i öldürmen için seni kiralamak istiyorum. Ne kadar para istiyorsun?"

Kolamı tezgâhın koydum, buzlu bardağı dökmeden tutamayacak kadar şaşırmıştım. Tanrım, *ciddiydi*. "Katie, ben konsey için çalışıyorum, Leo için. Bana para ödüyor."

Katie Fransızca bir şeyler söyledi ve martini bardağını bara çarptı. Sap kırıldı. Mavimsi ve sert kokulu cin üzerine sıçradı. Gücü yanan karla karışık yağmur gibi üzerime ve odanın her tarafına sıçradı. Hava aniden kuraklaşıp elektriklenirken insanlar bile irkildi. Grup şarkının ortasında çalmayı bıraktı ve enstrümanlarını beceriksizce tutarak küçük sahnede durdu. "Seni ben kiraladım. Ben!" dedi İngilizce olarak, sözleri sessiz odada çınladı. "Sen bana aitsin."

Ait olmak... Onu susturmaya yönelik ilk içgüdüm kayboldu ve fısıltıyla karışık alçak sesle konuştum. "Ben kimseye ait değilim. Beni bir iş yapmam için tuttunuz, ben de yaptım. Ve sonra Leo kontratımı uzattı. Ben kiralık bir katil değilim Katie."

"Elbette . Bu senin yaptığın şey, busun. Tüm vampir avcıları , benim türümün *katilleri*."

Derinlerde bir yerde, Canavar hırladı ve öldürücü dişlerini ortaya çıkardı. "*Jane bir katil*." diye mırıldandı. *Sadece katil*. Onu görmezden geldim. Beast ve ben bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Onun fikrine katılmıyordum ama içsel tartışmalar için zamanlar vardır ve mutsuz bir vampirle yüzleşmek bunlardan biri değildi.

Katie bara baktı ve garip sessizliğe doğru seslendi, "Barmen. Bir içki daha!"

Sözleri kalabalığın üzerindeki büyüyü bozdu; sahnedeki oyuncular kendilerini silkeleyip enstrümanlarını bırakarak kısa bir ara verdiklerini duyurdular. Hoparlör sisteminden konserve müzik geldi, Aaron Neville "Jailhouse" şarkısını söylüyordu. Mekândaki insanlar vampir enerjilerinin patlamasının etkisinden kurtularak yeniden hareket etmeye başladılar ve ben de kalabalığın içinde hâlâ kıpırdamayanları fark ettim. Vampirler, üç kişilerdi. Her biri Katie'ye odaklanmıştı.

"Katie, neden Leo'nun ölmesini istiyorsun?" Bir gözüm vampirlerin üzerindeyken sordum.

"Beni tüm klanların kanıyla gömdü," dedi şaşıarak. Küçük bir *ne olmuş yani* hareketi yaptığımda, "Bana hepsinin gücünü verdi ve sonra onu aldı. Beni neredeyse gerçek ölüme kadar tüketti. Merhamet Kılıcı beni bulup zihnimi özgür bırakmasaydı hala scionlarla birlikte zincirlenmiş olacaktım. Bu..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. "Bu hiç *adil* değil."

Sırıttım ve kolamı tekrar elime aldım, bardağı Bascomb'un getirdiği yenisiyle değiştirmek için boşalttım. Bir vampirin adil davranması fikri eğlenceliydi ama içimden bir ses gülmenin bana kıyafetimin uygun olmadığı bir savaştan başka bir şey kazandırmayacağını söylüyordu. Katie'nin Leo ve Bruiser'ı cinayetten tutuklatmaya çalışan vampir olabileceğine bir anlık endişem de hafifledi. Böyle bir senaryo düzenleyemeyecek kadar kaçıktı. Bascomb, Katie'nin dökülen ikisinin pisliğini sildi.

Gittiğinde, "Öyleyse ona kişisel dövüş için meydan oku" dedim.

"Onda *benim* kanım, *benim* gücüm var," diye tükürdü.

"Kazanamayacağım."

"Sen *dolore* yüzünden tam gücünle karşı koyamazken sana kişisel dövüş için meydan okudu, ki vampir yasalarına göre bu bir sorun değil. Ama kazandı ve seni öldürmedi, bu da sana saygı duyduğu ve hayatta kalmanı istediği anlamına geliyor." Katie başını kaldırdı, ikisi ağzının yarısına kadar gelmişti, enfes gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. "Senin isteğinin dışında senden içti, değil mi?" Katie başını salladı ve yudumladı, yüzü şaşkındı. "Vampir hukuku hakkında pek bir şey bilmiyorum ama *sanırım* artık şehirde iki numarasın. Ondan seni varisi yapmasını iste."

Katie sert bir nefes aldı ve tekrar gözlerimle buluştu, gözleri yarı vampirleşmişti. "Onun varisi," diye fısıldadı. "Evet." Ve aniden, patlayan bir havanın içinde, gitmişti. Katie, sadece yaşlı ve güçlü vampirlerin sahip olduğu hız yeteneğini kullanıyordu. İçki parasını da ben ödedim. Anladım. Lanet vampirler.

BÖLÜM 18

Woad

Bir set daha dans ettim, devasa köpeğiyle yerleşkede devriye gezen vampir Tex' bir içki kabul ettim, beni grubun orijinal country şarkılarından birine götürmesine izin verdim, müzik çok yüksek ve kalabalık sohbet edemeyecek kadar gürültülüydü. Beast onu benim gözlerimden, beni her zaman şaşırtan bir yoğunlukla izledi. Vampirlerle kendi iyiliği için fazla ilgiliydi. Dans ederken koku aradım ama ne Tyler'ın, ne Rick'in ne de bulmayı umduğum başka birinin kokusunu alabildim.

Dans bittiğinde bardan çıktım, gece boyunca yürüdüm, hava sauna gibiydi, tenim terden parlıyordu, zihnim özgür, berrak ve açıktı. Dans etmek bana bunu yapıyordu - şeytanları uzaklaştırıyor, düşünmeme izin veriyordu. Dans ayakkabılarım yumuşak sesler . Elbisem ısınmış tenimin üzerinde hafif bir okşayışla hareket ediyordu. Kaslarım gevşemiş ve esnekleşmişti. Gece esen rüzgâr Meksika Körfezi'nden gelen yağmur fırtınasını savururken, zihnimin serbestçe dolaşmasına izin verdim.

Ve Mercy Blade ile başlayarak son birkaç gündeki olayların odağını daralttı. İlk karşılaşmamızda beni büyülemişti, o garip mavimsi büyü etime işlemişti. Beast onun büyüünü durdurmuştu ama o zamandan beri kendim gibi düşünmüyordum; Girrard DiMercy'yi hiç düşünmüyordum ve kokusu Safia'nın vücudundaydı.

Kemnebi'nin kokusu da oradaydı, hem de çok daha kişisel bir şekilde, ama bana aptal gibi gelmemişti. Güney eyaletlerindeki en güçlü vampirin iş yerinde kız arkadaşını öldürecek kadar aptal değil. Kem'i listemden çıkar.

Ama bir de Tyler Sullivan vardı. Mercy Blade ve Tyler. Bu iki adam her şeyin anahtarıydı. Her ne haltsa artık.

Eve vardığımda ön verandanın ve oturma odasının ışıkları yanıyordu ve içeri girmeden önce ön verandada dans ayakkabılarımı çıkardım, ayaklarım ahşap zemin üzerinde sessizdi. Bruiser ve Evangelina oturma odasında oturuyorlardı, aralarındaki masada bir Parcheesi Royal Edition oyun tahtası vardı. Evangelina, kızıl saçlarıyla kötü bir tezat oluşturması gereken ama oluşturmayan ipeksi, soluk pembe bluz ve dar bir kot pantolon giymişti. İnce ve sıkı görünüyordu ve garip bir şekilde fark ettiğimden daha gençti, bu da . Evangelina bana her zaman Valkyrie savaçısı bir kadın gibi görünmüştü, kaba, talepkâr ve sorumluluk sahibi, tüm muhalifleri ezip geçen. Ama son zamanlarda daha yumuşak, daha kadınsı, hatırladığımdan çok daha tatlı görünüyordu, cildinde bir parıltı vardı.

Ön kapının önünde durduğumda, alaycı bir ifadeyle Bruiser'a bakıyordu. *Hay aksi.* Ruş sürmüştü. Ve göz farı. Odadaki cinsel gerilim çıplak ayak parmaklarıma batacak kadar ağırdı. Evangelina Bruiser ile flört ediyordu, o kadar yakın eğilmişti ki ipek gömleğinin pembesi onları pembemsi bir parıltıyla kaplamıştı.

Canavar gözlerimin içine kükredi. *Benim*, diye düşündü. Ve aynı anda Rick'i hatırladım. Kalbim küçük bir yaptı. *Rick'i*. "Pek sayılmaz," dedim ikinci benliğime yüksek sesle. "Şimdi değil."

Evangelina ve Bruiser sesimi duyunca başlarını kaldırdılar ve Bruiser, İngiltere'deki ilk yıllarından kalan ve bir feodal lord vampir-efendiyle yaşamının pekiştirdiği eski dünya cazibesiyle, kökleşmiş gibi görünen bir hareketle ayağa kalktı. Harika görünüyordu; saçları arkaya taranmış, kot pantolonu harika görünen poposunu kavırıyor, beyaz gömleği beline kadar sokulmuş, kolları kıvrılarak ip gibi kolları ortaya çıkarılmıştı. Bir kaşıkla alıp her tarafını yalayabilecek kadar iyi görünüyordu. Canavar mutsuzca homurdanıp, "*Benim*" diye mırıldanarak tekrar sıvışırken zihnimdeki görüntüye gülümsedim. *Benim*.

"İyi akşamlar," dedim, bir masa oyunundan çok daha fazlasını böldüğümün farkındaydım. "Bir büyüye karşı koymak için bir büyüye ihtiyacım var."

"Ne tür?" Evangelina sordu.

"Birisi beni onu düşünmekten, planlarını analiz etmekten ve hatta onun etrafta olduğunu hatırlamaktan alıkoymak için üzerime koydu."

"Bir büyücü mü? Cadı Konseyi onu şeylere karşı büyü kullandığı için cezalandırır... yani insanlara karşı. *Sana* büyü yapmak konusunda ne yapacaklarını bilmiyorum."

"Büyücü değil. Başka bir şey, insan değil, vampir değil, cadı değil. Çam ve yasemin gibi kokuyor ve..." Geçmişini düşündüm. NOPD'deki woo-woo odasını ziyaret ettiğimde yaşadığım şaşkınlığı hatırladım. Ve bedava evimde araştırma yaparken hissettiğim o tuhaf duyguyu... Sanki yalnız değilmişim gibi bir his. Belki... "Belki de beni izlemek için yapılmış bir büyüdür," diye fısıldadım, "Leo'nun Merhamet Kılıcı Girrard DiMercy tarafından oraya konmuştur."

Bruiser'ın gözleri bana dikildi. "Gee'nin bana ne yaptığını hatırlamakta güçlük çekiyorum ama mavi, puslu bir büyü'nün tenimin üzerinden aktığını, çam ve yasemin kokusunu hatırlıyorum. Ama büyü'yü bitirebildiğini sanmıyorum."

"Bu bir yumurta değil," dedi Evangelina.

"Döküm o zaman. Her neyse. misin?"

"Eğer , özellikle de bitmemiş ya da yıpranmışsa. . Odamdan bir şeyler getireyim."

"Bir duş alayım," dedim ve odadan kaçtım. Tamam, Bruiser'dan kaçıyordum ama bunu asla söyleyemezdim. Hızlı bir duş aldım, daha önce giydiğim temiz pantolonu ve tişörtü üzerime geçirdim ve saçlarımı ördüm.

Odaya tekrar girdiğimde Evangelina kanepeli bir sandalyede oturuyordu ve Parcheesi

oyun kaldırılmış, yerine iki kuş tüyü, üç mum, küçük gümüş bir bıçak, gümüş bir çan ve altın bir zincir üzerinde altın bir haç konmuştu. Gösterdiği yere oturdum, ayaklarının dibinde bir yastık vardı. Beast bu itaatkâr pozisyonundan hoşlanmadı ama ben onu geçersiz kıldım, yarım lotus şeklinde oturdum ve rahatladım.

Mumları yakarken, "Büyünün mavi olduğunu söyledin, bu yüzden büyü görebildiğini varsayıyorum," dedi. Kibrit ve alev kokusu havayı kavuruyordu. Hızlı bir nefes aldım. Bunu belli etmiştim. Ama ne Evangelina ne de Bruiser şaşırması ya da suçlayıcı, hatta meraklı görünmüyordu, bu yüzden kalbim boğazımda, başımı salladım. Canavar görebileceği şekilde yüzeye yakın bir yere çömelmiş, sessiz, omuzları kambur, dört patisi birbirine yakın, gerektiğinde sıçrayabilecek şekilde konumlanmıştı. Evangelina lambaları kapatarak odayı yarı karanlığa gömdü, alevler soluk duvarda dans ediyordu.

Evangelina, "Meditasyon yapıyorsun, değil mi?" dedi. Başımı sallayınca devam etti. "Ve sen de Hristiyanlığı uyguluyorsun." Sesinde garip bir hoşnutsuzluk vardı ve Evangelina'nın başka bir dine mensup olduğunu hatırladım. Başımı salladım ve altın kolyeyi başımın üzerine yerleştirdi, göğsümde altın külçenin yanına koydu. Metal soğuktu ama hemen ısındı. "Beyaz mumun alevini izlemeni istiyorum. Kokusunu içine çek. Rahatla." "Rahatla" kelimesinin altını çizdi. Kozalaklı ağaçların kokusu havada yükseldi, her nasılsa şaşırtıcıydı. Ben vanilya ya da başka bir koku bekliyordum. Alaca ışıktaki alevi baktım.

"Gözlerinizi kapatın ve karanlık bir odada canlı bir mum alevi düşünün." Sesi alçaldı, tonu derinleşti, tıpkı bir hipnotizmacı gibi bilinçaltının derinliklerine yöneldi. Alevin görüntüsünü zihnimde tuttum ve gözlerimi kapattım.

"Alev beyaz ve sarı, sıcak ve sabit. Alev karanlığı aydınlatıyor, geceyi geri atıyor. Görebiliyor musun?" Başımı salladım. Konuşurken kelimeleri yavaşladı, yumuşadı, "Güzel. Fital. Alevin içinden, mumun gövdesinden yukarı doğru yükseliyor. Omurganız gibi, merkezinizden yükseliyor, güçlü, canlı ve potansiyel dolu. Zihniniz ve ruhunuz mumun ucunda yuvalanmış, güç ve enerjiyle parlıyor. Mum sizsiniz. Fital sizsiniz. Alev sizsiniz."

Başımı salladım ve omuzlarımı gevşeterek her bir omurun yerleşmesine ve gevşemesine izin verdim, rahatlama ve meditasyon tekniğine kolayca geçtim. Mum alevi birçok farklı dini ve seküler grup tarafından zihnin derinliklerine doğru yolculuğa başlamak için kullanılır. Durmadan nefes aldım, çam kokusu şimdi başka bir mumdan gelen yaseminle karışıyordu. *Gee*. Bana *Gee*'yi hatırlattı... Evangelina iyi seçim yapmıştı. Yüz kaslarım gevşeyerek neredeyse bir gülümsemeye dönüştü.

"Alev olmadan mumun bir amacı yoktur. Alevin mum olmadan ne evi ne de gücü vardır. Yine de alev kendisine hayat veren şeyi tüketir," dedi, sesi alçalarak, "bir yakıt ve enerji, madde ve kütle döngüsü içinde." Sözleri gecenin yumuşaklığını doldurdu, yavaşça. Melodik. "Mumun alev tarafından yakılışını izleyin. Fital tükendikçe bize ışık verir. Bize sıcaklık verir. Yaşamın ve sonsuzluğun sembolüdür. Yine de, yaşamın fitili bile yanar, titrer ve ölür."

Evangelina yaşam döngüsünden, her şeyin doğumundan ve ölümünden ve eskinin küllerinden yeni bir şeyin yeniden doğuşundan . "Toz toza, kül küle," dedi. Nefesimi yavaşça dışarı verdim, iç çektim, gerçekten anlaşılamayan şeyi kabul ettim.

"Yine de, şimdilik, mumun ruhu yanıyor, parlak ve sabit, karanlığınızı aydınlatıyor."

"Yessss," diye fısıldadım, anlamıştım. Bu Cherokee meditasyonu değildi. Bu beyaz adamın büyüydü. Ama her zaman olduğu gibi benzerlikler, bağlantılar, paralellikler vardı. Saf ve mükemmel mum alevini izledim.

"Şu anda sakın, karanlık ve huzurlu bir yerdesin. Burası ruhunuzun ikamet ettiği sığınaktır. Ruhunun evi. Bu karanlık, aydınlık ve huzur dolu yerde korunuyorsun. Şimdiye kadar bulunduğunuz her yerden daha güvenlisiniz. Sıcak ve korunaklısınız. Burası senin ruhunun mekânı. Senin gizli sığınağın." Başımı salladım, tamamen gülümsedim. Burayı biliyordum.

"Gözlerini aç," dedi yumuşak bir sesle. "Etrafına bak. Bu mabette yanan mum senin ruhun, senin hayatın. Burada senden başka kimse yok. Yalnızsın ve güvendesin."

"Evet," diye başımı salladım. "Yalnız. Güvende." Nefes aldım ve tüm gerginliğimin hissederek nefesimin ciğerlerimden uzun ve istikrarlı bir şekilde akmasına izin . Davullar çalmaya başladı, sessizce, huzurla, dört vuruşluk bir ritim, sert-yumuşak-yumuşak, sert-yumuşak-yumuşak. , çırpınan gölgelerde, puslu parmaklar ve hayaletimsi eller geyik derisi davullara doğru kaydı, sıkıca gerildi. Ateşte otlar yanıyordu. Odun dumanı çatırdıyordu, kuru ve aromatik. Burayı biliyordum.

Mum alevine odaklandım ama yanlıştı. Yanlış şekil, yanlış boyut. Yanlıştı. "Mum değil," diye mırıldandım. Ruhum asla bir mum olamazdı. "Ateş. Bir çukurun içinde. Kömürler..." Onları gördüm, parlayan ve sıcak, ormandaki ölü odunlarla besleniyorlardı, közlerdeki ısı sanki canlıymış gibi hareket ediyordu. Hayır, asla bir mum olamayacaktım ama bir ateş olabilirdim, olasılık ve kısıtlanmış şiddetle güçlü. Dudaklarımı yaladım. Kömürlerin sıcaklığından kurumuşlardı ama etrafımda serin, ıslak bir rüzgâr karanlığın içinde hareket ediyor, dünyanın kalbinin derinliklerinden nefes alıp veriyordu. Alevin ışığı ve sıcaklığı ile karanlık, soğuk gece arasında dengede durarak yandım ve titredim.

"Gözlerini çevir," diye mırıldandı bir ses karanlığın içinde. "yerin uzak köşelerini araştır. Ruhunun ışığında ne görüyorsun?"

Yavaşça döndüm. Ruhumun yerini görüyordum. "Dünyanın kalbi," dedim. "Bana tarif

et."

"Burası dünyanın kalbidir." Söylenecek başka ne vardı ki? Halktan bir kadın anlayabilirdi ama beyaz bir kadın... hayır. Yine de hayali, görüntüyü tarif etmeye çalışabilirdim. "Duvarlar yuvarlak çatıya kadar yükseliyor." Ona şekli göstermek için ellerimi kaldırmaya çalıştım ama sanki toprağa bağlıymış gibi ağırdılar. "Çatı eriyor. Toprağın tabanı . Ve tekrar erir, bir sonbahar ayısından zengin yağ gibi birikir. Senin gibi damlıyor

beyaz adamın mumu."

"Mağaralar mı? Dikitleri ve sarkıtları olan mı?"

Başımı eğdim. "Her yere su damlıyor. Küçük sıçramalar. Kurban edilen dünyanın kanı gibi. Dünyanın kalbinin gözyaşları. Bir davul çalıyor, kalp atışı gibi. Ve karanlığın nefesinde adaçayı ve nane var ve"- yavaş bir nefes aldım ve tamamen rahatladım-"tatlı ot. Ateşte yanarlar. Alevler duvarları aydınlatır." Gülümsedim. "Çam ve yasemin de var. Ama çok az. Dünyanın kalbinde yanan parfümün altına gömülmüş ipucu." Sustum.

"Orada biri var," dedi yumuşak ses. "O kişi sensin. Onu görüyor musun?" Başımı salladım. "Bana neye benzediğini söyle."

Ve komutla birlikte, bir endişe izi kıvrıldı, soluk ve ince, bir duman parmağı gibi, sorguluyordu. *Evangelina neden ruh evimi sorsun ki? Gölge benliğimi sorsun?* Ama endişe, uzun bir evin duman deliğinden çıkan duman gibi kaçtı.

"Duvarlarda gölgemi görüyorum. Dalonige'i Digadoli'yi görüyorum. Bir kız çocuğu. Dört yaşında, belki beş. Ya da on iki. Bilemiyorum. O... kayıyor ve titriyor." Gülümsedim. "Ve *tlvdatsi*'nin gölgesi ona dönük oturuyor. Karanlıkta ona bakıyordu. Sanki iki..." Ellerimi zorlayarak kaldırdım, olağanüstü ağırlıklarına rağmen onları yerden kaldırdım. Parmaklarımı açtım, ellerimi birbirine doğru çevirdim, parmak uçlarım birbirine değdi. "İşte böyle." Avuç içlerim birbirine değene ve parmaklarım kıvrılıp iki elimi yumruk yapana kadar parmaklarımın birbirine geçmesine izin verdim.

"*Till dot si?*" Kelimeyi karıştırdı.

Canavar bana, "*Bütün yunegalar hayvanların ruhları hakkında aptaldır*" diye düşündü. *Dünya ruhları hakkında aptallar*. Beyaz kadın Canavar'ımın ruhuna hakaret etmesin diye kelimeyi düzgünce tekrarladım. "*Thvdatsi*. Kulağa fısıltıyla söyleniyor gibi geliyor. İnsanlar sözlerini beyaz adam gibi bağırarak söylemezler."

"Dünyanın bu kalbinde ikiniz mi varsınız?" "Evet. Her

zaman iki kişiyiz."

Sesi değişti. Kokusu değişti. "Hayır. Sadece bir tane var. Sizden bir . Tekrar bak. Kızı gör."

"İki," dedim.

Bir an durakladı, sanki emin gibi, "Bu *tlvdatsi*. Her zaman seninle mi? Senin bir parçan mı?"

"V v." Evet, halkın dilinde.

Sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi yine alçak sesle konuştu. "Bu bir Cherokee arketipi olabilir, anlamadığım bir şey. Bir Cherokee şamanına ihtiyacı var."

"*Egini Agayvlge i*," dedim. Onun beyaz adam adını bulmakta zorlandım. "Aggie One Feather. O biliyor."

"Anlıyorum. O senin şamanın mı?"

"Yaşlı. Halkın Yaşlısı. *Tsalagi*'nin."

"Biriyle görüşüyor, sanırım, bir danışmanla. Bu iyi, Jane. Bu çok iyi. Rahatlamamı istiyorum. Mücadele etmene, endişelenmene ya da kaygılanmana gerek yok. Dünyanın bu kalbi senin ruhunun evi. Ruhunun olmasını hayal ettiğin yer. Güvenli, sıcak ve tamamen size ait."

Başımı salladım, bir kez rahatladım. Mağara duvarında, Beast'in gölgesi bir kulak oynattı. Bir elimi uzattım ve boynu boyunca omzuna kadar inen postunu okşadım. Kasları ve sinirleri güçlüydü. Nefesi yumuşadı ve usulca mırıldandı.

"Jane, bana ne olduğunu söyle."

"Evie, hayır!"

"Kapa çeneni. Bana ne olduğunu söyle."

Endişe, eski kömürlerden çıkan duman gibi yeniden yükseldi. Gölge benliğim başını eğdi, kulak oynadı, burnu kırılarak sivri, öldürücü dişlerini gösterdi. "Hayır," dedim. Sesi boğuk ve neşeli çıktı. Bir uyarı.

"Kes , Evangelina." Bruiser'ın sesi. "Bu yanlış."

"Peki," diye tersledi kadın. Uzun bir süre sonra konuştu, sesi yine sakin ve yatıştırıcıydı.

"Jane. Buraya en son ne zaman baktığını hatırlamanı istiyorum. Onu şimdi ile karşılaştırmanı istiyorum. Bir görüntüyü diğerinin üzerine koymamı istiyorum."

"Evet."

Ben/biz Canavar'ız. Jane'den daha iyi. Büyük kediden daha iyi, diye düşündü Beast. *Biz* daha fazlasıyız.

"Evet." Sesim alçak bir hırıltıya dönüştü. *Benim yerim. Benim inim.* Benim yerim. Burası *daha önceki* mağaraydı. Çok öncesinden. Yuvarlak, nemli taş çatı, balmumu gibi eriyen duvarlar. Yukarı ve aşağı uzanan sütunlar. Karanlığın içinden parlayan ışık. Yanmış otların ve odun dumanının kokusu. Davullar. Kan, yağ, toprak ve insanların ter kokusu.

"Farklılıkları araştır, Jane. Bana ne gördüğünü söyle. Bana ne hatırladığını söyle."

Bir dört ayak bir de iki ayak üzerinde duruyordum. Duvardaki gölgeler birleşti, şekli belli olmayan bir form, hem kedi hem insan, kürklü ve derili, dört patili ve iki ayaklı. Siyah ışık zerrecikleriyle parıldayan bir gölge.

Yavaşça döndüm, bir daire çizerek yürüyordum. Nefesim kesildi. Görüyordum. Bir duvarda is, yağ ve ezilmiş pigmentlerle boyanmış daireler ve girdaplar vardı. Taşa oyulmuş oklar sağa işaret ediyordu. Paralel çizgiler. Dalgalar gibi çizgiler. İnsanların sembolleri. Ve pençe izleri vardı. Dünyanın yuvarlatılmış taş çatısında, eski kanın kırmızısına boyanmış büyük kedi pençeleri. İnsan ayak izleri, pati izlerinin yanında, dünyanın çatısında yukarı ve aşağı doğru yürüyordu. Yan yana.

Elimi/penemi uzattım ve onlara dokundum. Dokunduğumda serindiler. Pençe ve ayak izleri en son dört ya da beş yaşlarında bir çocukken buraya geldiğimde yoktu. Bu benim varlığımın mağarasıydı. Hayatımın kanıtı. Jane alfa olduğundan beri buraya getirilen beyaz adam sembolleri, elmaslar ve yıldızlar, işaretler ve şifreler ve yanan bir haç resmi de vardı.

Gözlerim pençe izlerini duvarlara, çatıya ve ışığın çok parlak yanmadığı, gölgelerin örümcekler gibi çömelip yarasalar gibi asılı durduğu uzak köşelere kadar takip etti. Ve orada elleri gördüm. Eller buraya ait değildi. Cherokee'ler, eski beyaz adamın yaptığı gibi geçiş törenlerini işaretlemeyen ya da mağaralar üzerinde hak iddia etmezlerdi. Mağara duvarlarına el izleri bırakmazlardı. Eller Jane'e ya da kediye ait değildi. Onlar *başkalarıydı*.

"Eller," diye fısıldadım. "Eller dünyanın çatısında." Onları görmek için başımı eğdim. Beyaz daireler içinde mavi eller. Mavi daireler içinde beyaz eller. Pigmentler, ruh evimin duvarlarına uygulanmış sahiplik işaretleri. Alçak sesle hırladım, öldürücü dişlerimi göstermek için dudaklarımı geri çektim.

Nasıl yapıldığını, her bir el izinin nasıl yapıldığını görebiliyordum. Mavi el izleri için pigmentler ezilmiş ve yağ ya da tükürükle karıştırılmıştı. Macun ele sürülmüş ve mavi baskılar duvarlara bastırılmıştı. Mavi daireler içindeki beyaz el izleri için pigmentler ezilmiş ve bir kamışa emdirilmişti. Mağara duvarına bir el yerleştirilmiş ve pigmentler üzerine üflenerek pigmentsiz baskı bırakılmıştı. Sanki "*Ben buradaydım*" der gibiydi. *Burası benim yerim*.

"Woad," dedim. "Woad." Ve anladığım gibi karanlıktan yukarı doğru mücadele ettim. Woad. Evet. *Woad*. Woad bir Avrupa bitkisiydi, bahçeleri ele geçiren istilacı bir bitkiydi, mavi boya yapmak için kullanılan bir bitkiydi. *Bunu Gee yaptı. Gee ruh evimi işaretlemek için woad kullandı*.

Dünyanın kalbinin çekimine karşı savaştım. Ayakta durmaya çalıştım ama dünyanın ağırlığı büyüktü ve beni aşağı çekiyordu. "O buraya geldi. *Yerimi* işaretledi." Hırladım, öldürücü dişlerimi ortaya çıkardım, dilim onları kör ve insani buldu. Eller yumruk olmuş, kör tırnaklar avuç içlerine bastırıyordu.

"Sakin ol, Jane. Her şey yolunda, Jane. Ruh odanızda güvendesiniz. Burada güvendesin. Ve onun gitmesini sağlayabiliriz."

Başımı kaldırdım ve el izlerini gördüm. Birinin yanında pembe bir çiçek vardı. Bir gül. Bir dakika orada değildi. Başımı eğdim, gülü inceledim, ruhumun bu yerinde anlamını düşündüm. Gül ve pelin otu kokuyordu, hem tatlı hem de acı. Ve oraya sihirle konmuştu, cadı sihriyle. Evangelina, Mercy Blade'in büyüsünün çizgilerini izleyerek bana büyü yapmıştı. Canavar homurdandı, öfke ve eğlenenin karışımı bir homurtu. "Ateş," diye fısıldadım. "İkisinin de sağlayabilirim. Ateşimle. Ruh evimdeki ateşle."

"Ateş tehlikelidir, Jane. Başka bir yol düşünelim." Sesi korkmuş gibiydi.

Canavar korkmaz. Canavar güçlüdür. "Ateş" diye homurdandı.

"Hayır, Jane," diye mırıldandı, "ruhun yerinden uzaklaşmanı istiyorum. Ellerin tavanda yazılı olduğu yerden. Bana, bize, kendine geri dönmeni istiyorum, burada, evinde."

"Ev benim değil," dedim. "Dünyanın kalbindeki mağara benim. Bizim."

"Biliyorum," diye yatıştırdı.

Dünyanın kalbindeki mağarada, dünyanın ağırlığı üzerimizde ağır ve kalın bir şekilde durdum/duruyoruz. Gölgelerimiz de bizimle birlikte yükseldi. Ve birleştiler, birleştiler, kısmen *tlvdatsi*, kısmen Dalonige'i Digadoli, kısmen kedi, kısmen insan. Gölgemiz güzeldi. Korkunçtu. Ölümçüldü. Ateş çukurundaki alevler dans etti ve yükseldi. Su damladı. Davullar daha hızlı, daha derin, dünyanın atan kalbi atıyordu. *Canavarın ben/biz'i*, diye fısıldadık. *Birlikte büyük kedi ve Jane'den fazlasıyız.*

Ateşe doğru eğildik.

"Jane yapma-" Beyaz kadın konuştu ve ben/biz onun sesini kapattık. Mağaranın dışına ittik. Kokusu zengin, bitkisel ve sıcak olan ateşin üzerine eğildik ve adaçayı ile tatlı otu içimize çektik. Yan tarafa uzandık ve bir ucu sivri, diğer ucu düz kesilmiş, bir tarafı vahşi ve parçalanmış, bir tarafı insan eliyle şekillendirilmiş kalın bir odun parçası seçtik. Bir kazık. Kuru öz odundu, sedir kokusu reçineli ve ekşiydi. *Avladığımız ve öldürdüğümüz vampirleri yok etmek için kalp odunu.* Elimiz üzerine kapandı, insan parmaklarının ucunda *tlvdatsi* pençeleri. Kürk, kahverengi ve kalın, kollarımızın kemikleri üzerinde yükseliyordu. Onu kaldırdık ve kazığın parçalanmış, keskin ucunu aleve yerleştirdik. Işık aldı. Ve gölgelerin içine yükseldik.

Dünyanın kalbindeki çatı bize doğru uzandı. Bir elimizle, öldürücü pençelerimiz açıkta, soğuk taştan bir göz kazıdık. Avucumuzun üzerinde parlıyordu, kapağı uyuyormuş gibi kapalıydı. Diğer elimizle de alevi balmumundan yapılmış el izlerine tuttuk. Ateş

Meşalemizden çıkan alevler, kök salmış olan el izlerini yaktı. Ve her avucun ortasında mavi bir göz belirdi, açıldı ve bize odaklandı. Gee'nin gözleri, şok olmuştu. Bir avucun ortasındaki göze saptım ve göz kırptı, ama kan akmadan önce değil. Bakır ve yasemin kokulu kan elime sıçradı. Alevler çatının taşlarını kararttı ve sarmaşıklar cızırtılı ve sıcak bir şekilde yandı. Alevler sıcak ve temizleyici bir şekilde yükselirken geri . Bütün el izleri alev aldı, öldürücü pençelerimle çaldığım hariç hepsi. "Benim," diye homurdandım. "Benim yerim."

Taş zemine çömeldim ve dünyanın kalbindeki tavanın alev alıp yanmasını izledim. Ve temizlendi. Uzun zaman aldı. Ve hiç zaman almadı. Ve bittiğinde, küçük ateş çukurumun başına oturdum ve kazığı kömürlerin içine atarak yanmasına izin verdim. Duman dağıldığında tavan yine temizdi, sadece küçük ateşimin üzerindeki is pürüzsüz kayayı karartıyordu. , vücudumu katladım, pençelerimi altına aldım. Ve gözlerimi kapattım.

* * * *

Nefes verdim ve göğsümün hareketi, kaburgalarımın kasılması beni uyandırdı. Nefes beni terk ettiğinde, hâlâ uyuyormuş gibi kıpırdamadan yatıyordum ama gözlerimi aralayıp kirpiklerimin arasından görmeye başladım. On iki metre üstümdeki tavana odaklandım. Pürüzsüz ve beyaza boyanmıştı; canlı ve kötü niyetle dolu görünen imgelemimdeki gölgelerin aksine, köşelerde hareketsiz ve amaçsız gölgeler çömelmişti. Sırt üstü yatıyordum, başım bir minderin üzerinde, vücudum parke zemindeydi. Bu pozda başlamamıştım ama hareket ettirilmiş, rahat nefes alabileceğim şekilde konumlandırılmıştım. Kıyafetlerim sağladı, yani yer değiştirmemiştim.

Nefes aldım ve beyaz adamın dünyasının sert kimyasalları bana saldırdı. Balmumu, duman, temizleyiciler, başımın altındaki kumaştaki boyalar, egzoz, küf ve ekşi su, eski ahşap, boya, insan teri. Cadı ve kan hizmetkârı kokusu. Bruiser'ın teninden gelen vampir kokusu, şimdi soluyor. Hepsinin üzerinde yanmış et ve acı feromonlarının kokusu vardı. Zihinsel olarak vücudumu katalogladım ve yanlış bir şey bulamadım, acı yok, yara yok. Yanmış etim değil o zaman.

Kokularda ya da odanın sessizliğinde savunacak bir şey bulamayınca rahatladım. Kokuya rağmen kendimi iyi hissediyordum. Uykulu değil. Mutsuz değil. Ama sakin, tok. Sanki büyük bir yemek yemiş ve ardından kestirmişim gibi tatmin olmuşum. Ve kendimi kendim gibi hissediyordum, bu da daha sonra, belki de Aggie One Feather rehberim olurken, imgelemi analiz etmek için zamanım olduğunda düşüneceğim bir şeydi.

Kirpiklerimin arasından bir hareket gözüme çarptı ve Evangelina'nın sadece bir metre ötede eğildiğini, elinde bir bez ve spatulayla masanın üstünü kazıdığını gördüm. Saçları ağır kızıl bir yumak halinde aşağıya sarkıyordu, lamba ışığını yakalayan buklelerden oluşan bir ihtişam, hatırladığımdan daha uzun ve kalındı. Etrafını pembe bir hale sarmıştı, yakut tonlarında bir aura, belki de gücünü kullanmanın artçı etkileri. Beyaz gazlı bezden yapılmış bandajlar her iki kolunu da çevreliyordu, dirsekten bileğe kadar on beş santim genişliğinde, yoğun dolgulu. Bunlar yeniydi. Savunma yaralarıydı. Onları görünce gülesim geldi.

Evangelina ondan yardım istediğimde benden faydalanmaya çalışmıştı. Ne olduğumu öğrenmek için üzerimde cadı büyüyle güçlendirilmiş bir tür hipnoz denemişti. Muhtemelen beni bir şekilde etkileyebilmek için Gee'nin büyüü üzerinden iz sürerek ruhuma bir beni izle büyüü yerleştirmeye . *Kurnaz cadı*. Ama bedelini ödedi. Vahşi zafer içimde soğuk bir rüzgâr gibi esti. Tıpkı Gee gibi o da benim üzerimde büyüü bir şey denemişti. Ve Beast ve ben kazanmıştık.

Bruiser kanepede oturmuş Evangelina'yı izliyordu, gözleri kapüşonlu ve yoğundu. Benim hakkımda konuşuyorlardı ve o, "Mumları nasıl eritti?" diye sordu.

"Bana bunu sormayı bırak," diye tersledi Evangelina. "Bir saat önce de bilmiyordum, şimdi de ."

"Öyleyse spekülasyon yapın."

"Jane insan değil. O cadı, şaman ya da vampir değil," dedi, sinirli ses tonu bunun bir tekrar olduğunu gösteriyordu. "Karanlıkla ya da Aydınlık'la ilişkili herhangi bir şey değil. O bir melek, iblis ya da hayalet değil -bunlardan herhangi birini gördüğümde değil, ama arketiplere uymuyor. Görebildiğim ya da hissedebildiğim içsel bir büyüü yok ama büyüü *yaptı*. Düşük seviyede ama yoğun. Garip bir Cherokee büyüü var, muhtemelen Leo ile sokakta dövüşükten sonra sardığım yaraları bu şekilde iyileştirdi." Evangelina ayağa kalktı ve spatulayı bir kâğıt torbaya sildi. Yumuşamış balmumu yumuşak bir gümbürtüyle içine düştü. "Sihirdi," dedi, ses tonunda şaşkınlık vardı. "Molly beni geri aradığında daha fazlasını öğreneceğiz."

Dönüşüm geçirdiğimde iyileşen yaralarımı unutmuşum. *Aptalca bir kit hatası, diye* homurdandı Canavar.

"O olacak mı?"

"Ben. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Sormayı bırak. Ama iyi olacağından eminim" -yaralı kolu yan tarafına çarptığında acı içinde tısladı- "her ne ise." Evangelina çıplak ayaklarını yere vurarak odadan çıktı. Bruiser ayağa kalktı; görüş alanıma girdiğinde gözlerimi kapattım ama onu çevreleyen yakut aurayı görmeden önce değil. Evangelina'nın aurasının tam tonuydu. Duşta Bruiser'ın tenindeki pembemsi parıltıyı hatırladım. Daha önce onları yarıda kestiğim zamanki duruşlarını hatırladım. Romantik. Pembe. Onun gömleği olduğunu düşünmüştüm... *Kahretsin*. Onu heceliyordu. Şimdi neden Evangelina, ırkları müzakereler sırasında Şehrin Efendisi'nin baş kan hizmetkârına aşk büyüü yapsın ki? İçimi çektim. Sadece bir endişe daha.

Hâlâ uyanık olduğumu bilmiyorlardı. Bruiser, Evangelina'yı oturma odasından mutfığa kadar takip etti ve ben de sessizce dizlerimin üzerine yuvarlanıp ayağa kalktım. Odanın etrafına baktım. Hah. Ortalığı dağıtmıştım. Üç beyaz mum da eriyerek isli bir kütleye dönüşmüş, sehpanın üzerine ve yere damlamıştı. İki tüy, küçük gümüş bıçak ve çan yumuşamış balmumunun içinde kalmıştı. Tüyler mahvolmuştu ama diğer şeyler iyi bir temizlikten sonra iyi olacaktı. Tavanda küçük gri bir leke vardı.

gölge gibi görünüyordu ama değildi. Mumları eriten yangından kalan is ve balmumuydu. Minderler her yerdeydi. Bir yastığın üzerinde, sanki üzerine kül düşmüş gibi birkaç yanık delik vardı. Daha önce fark etmediğim bir fincan çay ters dönmüş, kırmızımsı sıvı sıçramış ve fincanın kulpu kırılmıştı.

her şeyi yakmaya çalışmışım gibi görünüyordu. Dağınıklık karşısında neredeyse tiksintiyle . Ruhumun derinliklerine ya da geçmişime bir yolculuk yapmak istiyorsam Aggie One Feather'a ihtiyacım vardı. Ama bir şey açıktı. Gee büyüyle beni izliyor, takip ediyordu. İyi bir büyü olmuştu. Neredeyse mükemmeldi.

Beast'in gizlilik özelliklerinden yararlanarak altın haçı çıkardım ve yastığın üzerine bıraktım, yatak odama geçtim, çantamı aldım, H&K kılıfımı omzuma astım, tek bir vampir öldürücü bıçak, bir el dolusu kazık ve bir çift sandalet aldım. Evangelina ve Bruiser daha ne olduğunu anlayamadan ön kapıdan çıktım. Sokaktaki kanyonun yukarısında, gecenin serinlettiği havada asfalttan sıcak bir sis yükseliyordu. Çeyrek ay binaların arasında asılı duruyor, loş gölgeler oluşturunuyordu. Binalar hayalet gibi ve tek renkliydi, pencereler fener gözleri gibiydi, içeriden aydınlatılmış, hayatla parlıyordu ya da hapishane gözleri, parmaklıkları ve dışarıdan aydınlatılmış, yansıtıcı, boş ve ruhsuzdu. Gece tuhaf bir şekilde sessizdi, sayısız barın, dans salonunun ve blues sarayının müziği boğuk, uzak ve bulanık bir sestti. Tepede, körfezden gelen fırtına bulutları yıldızların yarısını . Yağmur geliyordu. Yakında ve sert bir şekilde.

Sokağın karşısında durup silahımı kuşandım ve kendi penceresinden dışarıyı izledim; Bruiser ve Evangelina artık oturma odasında olmadıklarını fark etmişlerdi. Bruiser merdivenleri hızla çıktı. Evangelina dantelli perdeleri kenara itti ve sokağa baktı. Kaldırıma park etmiş bir arabanın arkasına geçtim ve beni göremeyeceği bir yerde durdum. Onu izlerken, atılmış cep telefonunu açtım ve Molly'yi aradım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Ablama ne yapıyorsun?" Neredeyse hırlayacaktı. "Ve beni araman neden bu kadar uzun sürdü. Son yarım saat içinde ondan üç tuhaf mesaj aldım."

Güldüm, kendimi özgür ve neşeli hissediyordum. "Evangelina kendi başına bir işe yaramıyor, Molly-kız."

"Bundan korkuyordum. Mesajı gibi değildi."

"Yani havasız, tutucu ve katı değil mi? Daha çok sıradan bir insan gibi mi?"

"Kibar ol. Burada kız kardeşimden bahsediyoruz."

"İyi oynuyoruz. Canavar onu yemedi. Ama havasız ablan benim ne olduğumu anlamaya çalışıyordu ve sanırım bu sırada onu yaktım."

"Anlat bana."

Son konuşmamızdan bu yana hiçbir şeyi atlamadım ve bu birkaç dakika sürdü. İşim bittiğinde Molly uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Cadı oğlu cadı. Tamam. Kardeşimi ben hallederim. Ama senin hazır olman gerek, koca kedi."

İçimde bir şeyler sıkıştı. "Ne için?"

"Ne olduğunuzun ortaya çıkması için. Mardi Gras Şehri'nde çok fazla insan seni fark etti, güçlü insanlar ve güçlü varlıklar. Cherokee türünden bir deri gezginin keşfedilmesi günlerce haber kanallarını meşgul ederdi. Televizyon ve radyo programcılarının spekülasyonlarına ve bilgili aptalların panel tartışmalarına konu olurdunuz. Sen kimsenin gerçekten bilmediği bir şeysin Jane, artık değil, belki de yüzyıllardır değil. Karanlık, mistik ve şiddet potansiyeli olan, bilinmeyen özelliklere sahip büyümlü bir yaratık. Ve bunun ortaya çıkması an meselesi."

Sözlerine karşı gözlerimi kapattım. "Eğer... dışarı çıktığımda sorun yaşayacağımı söylüyorsun. İnsanların yoluma, yüzüme çıkacağını, beni kovalayacağını, bana sorun çıkaracağını söylüyorsun."

"Yapabilirlerse seni yakalayıp parçalara ayıracaklar. Tıpkı benim... durumlarımda yaptıkları gibi." Çocuklarını kastediyordu; çoğu erkek cadının başına gelen olağan çocukluk kanserlerinden şimdiye kadar kurtulmuş bir büyücü ve iki cadı genine sahip bir cadı kızı. Neredeyse herkesin elinde güçlü bir araç. "Bir dahaki sefere eve geldiğinde seni korumaya alacağım."

Evine. Dağlar. Bir dağ geçidinin yarığında asılı duran ayın görüntüsü, bu gece Fransız Mahallesi'nin üzerindeki ayın görüntüsüne hem çok benziyor hem de ondan çok farklı. Orada bir esinti meşe, akçağaç ve yaprak dökmeyen ağaçların dallarını karıştırıyor, dağ keskin bir açıyla yükselirken ay yavaş hareket eden bir nehrin üzerinde parlıyor, her iki yanında kayalar çatlıyordu. Siyah sudan sis yükseliyordu, gün boyunca hâlâ sıcaktı. Bir gece kuşu öttü, uzun bir cıvıltıyla. Görüntü beni çaresiz, yalnız bir yumrukla kavradı. *Ev.* Evimde, tepelerin derinliklerinde olmalıydım; arabalar, sokak lambaları ve binlerce insanla çevrili bu kokuşmuş şehirde değil.

Ama bu Canavar'ın konuşmasıydı. Benim yapmam gereken bir iş vardı. Telefonu kavradım ve gözlerimi New Orleans şehrinin gece manzarasında . "Tamam. Peki bu gece bana ne oldu ve bu konuda ne yapmalıyım?"

"Bence çocukken vaşağa ilk dönuştüğün mağaradan gelen doğal bir korumaya sahipsin. Belki de orada seni güvende tutmak için baban ve büyükannen tarafından ruhunun üzerine konulan bir tür Cherokee mistik bir şey ya da başka bir şey. Belki gizli bir büyü ya da deri değıştirenlerin şiddet ve karanlık sanatlara olan doğal eğilimini dengeleyecek bir büyü bile olabilir."

Bunun üzerine başımı kaldırdım. Uzun zamandır kendim ve türüm hakkında duyduğum ilk iyi haberdirdi bu. *Evet... Neden olmasın?* Pekâlâ, deri-gezenlerin çoğu sonunda delirip insanları yedi diye bizim de bunu yapmamız *gerekmiyordu*. Beyaz adam birçok hastalık getirdi. Neden Skinwalker'ları değıştiren bir tane değil? Belki de babam ve

Büyükanne beni bu kaderden uzak tutacak özel bir şey, eşsiz ve artık unutulmuş bir ritüel bulmuştu. Sonsuza kadar. Ve belki de o ritüelin büyüğü Evangelina'yı yaktı ve müdahale ettiği için Gee'yi gözünden bıçakladı. *Evet. Yüzüme bir sırtıma yayıldı. Ateş büyüğü!*

"Gee'nin büyüğü mavimsi olduğu için," diye devam etti, "Avrupa veya Kelt temelli olduğuna katılıyorum, bu da demirin onu gümüşten daha iyi kıracağı anlamına geliyor. El izleri onun büyüğünün benim yeteneğimden daha içsel ve daha az ritüel temelli olduğunu gösteriyor. derisinin içine yerleştirilmiş savunucuları olacak. Tabii derisi varsa."

"Ne demek 'derisi varsa'?"

"Bildiğim kadarıyla pulları ya da kitinimsi bir kabuğu olabilir. Geceleri ortaya çıkan her türlü şey vardır. Sorular. Birincisi: Avucunda hala onun gözü var mı?"

Şaşırmış bir halde sol elimi açtım ve avucumun üzerinde, uykudaki gibi kapalı bir göz kapağının belli belirsiz izi vardı. "Evet. Uyuyor."

Molly kıkırdadı, sesi acımasızdı. "Bu düşük seviye bir büyü değil, bir büyüğünün bir kısmını çalıp kendi büyü yapmakMuhtemelen onu bununla takip edebilirsin, ama gözünün sende , büyüğü tekrar açıp sana karşı kullanabilir. Fiziksel ya da büyüsel olarak üzerine gelirse hızlı olman gerekecek. Ona vur ve sert vur." Ben cevap ver, "Mağaran. Gerçek bir yer mi? Eğer öyleyse, belki de eve döndüğünde onu bulmaya çalışmalısın."

"Belki," dedim. Ama kendime karşı dürüst olursam, bu *belki*'den daha iyiydi. Başlangıçlarımın mağarasını bulmaya çalışabiliydim. Uzun zamandır unuttuğum geçmişimden birkaç yer bulmuştum zaten. Bu düşünce sinirlerimi heyecanla zonklattı. "Teşekkürler Mol. Sana borçluyum."

"Hayır, . Şimdi vaftiz çocuğuna iyi geceler dile de onu yatağına geri yatırayım."

Bağlantının diğer ucunda bir ses duydum ve Angelina, "Selam Jane Teyze," dedi. Sesi uykudan ve sevgi dolu ve güvenli bir yerde büyüyen çok gençlerin doğal huzurundan dolayı ağırdı. "Mavi adamı yendin. Ama o seni izliyor ve dikkatli olmalısın. Bruiser'a, Ricky Bo'ya ve koca kediye dikkat etmelisin. Tamam mı?"

Lanet olsun. Çocuk çok şey biliyordu. Ebeveynleri onları bile, güçlü cadı genleri kendilerini çoğu cadı geninin asla yapamayacağı şekilde ifade ediyordu. Geleceğin olasılıklarını görüyordu. *Benim* , ki bu garipti. Kız korkutucu derecede güçlüydü.

"Ben dikkatli olacağım. Sen güvende ol ve ailenin sözünü dinle, tamam mı? İyi bir

kız ol." "Döndüğünde bana yeni bir bebek getirecek misin? Güzel bir tane?"

ve dedim ki, "Evet. Bunu yapacağım. Seni seviyorum, Angie Baby. İyi geceler."

"Ben de seni seviyorum, Jane Teyze. İyi geceler."

"Görüşürüz, koca kedi," dedi Molly. Ve gitmişti.

Telefonu kapattım, cebime soktum ve avucumun içindeki mavi gözü inceledim. Eski bir dövmeye benziyordu, yıpranmış, solmuş, mürekkebi derime dağılmıştı. Buharlaşıp gittiği için eskisinden daha soluk olduğundan emindim. Eğer onu iz sürmek için kullanacaksam... Elimi kaldırdım ve kokladım. Başımı kaldırdım ve tekrar kokladım. Girrard DiMercy'nin kanının kokusu burun deliklerimi doldurdu. Ama elimden değil, yakınımdan geliyordu.

Yukarı baktım. Ve Girrard DiMercy'yi gördüm. Beni gizleme büyüsünün mavi sisine bürünmüş, bir blok ötede, daha önce başka adamların da evimi gözetlediği küçük bir kuytuda, tuğla bir dayanağın üzerinde oturuyordu. Bu kapı aralığının nesi vardı?

Ona yapışan büyü dalgalandı ve değişti ve altında başka şeyler gizlenmiş gibi görünüyordu, sanki sihirlerinin katmanları ayrılmış ve yumuşamıştı, altındaki vizyonlara göz atmama izin veriyordu. Beni görmemişti. Mavi çizgilerin daha da silikleştiğini görmek için tekrar avucuma .

Bol ayakkabılarımı çıkarıp kaldırıma bıraktım ve sessizce ona doğru yürüdüm.

BÖLÜM 19

Bir Modacının Düşen Stilettolarla Dolu Dolabı

Girrard DiMercy gözleri kapalı, yüzü gergin ve niyetli, başı geride oturuyordu. Mavi sis pelerini büyüsu onu görmemi engelleyecek kadar güçlü değildi; kendini benden saklamak için çok geçti. Hem de çok geç. Ruhumun çatısında beni onun olarak işaretleyen el izlerini görmüştüm. Ve ben onları yok etmiştim. Şimdi elleri rahattı, avuç içlerinin dış kenarları ve küçük parmakları kucagında duruyordu, parmakları ve başparmakları sanki bir topu gevşekçe tutuyormuş gibi birbirine doğru kıvrılmıştı. Mavi saklanma sisi dışında kendini gizlemiyordu. Duruşunda savunmacı ya da tehlikeli hiçbir şey yoktu, bu da bana Gee'nin görünmez olduğunu ya da en azından gece gölgelerinde gizlendiğini düşündürdü. Ve bir gözü şişmiş, kanla kaplanmıştı. Onu gerçekten incitmiştim, tıpkı Booger's Scoot'ta kurtların onu incittiği gibi.

Beast'in avcı kıyafetlerini giydim, çıplak ayaklarım kaldırımda sessiz bir şekilde sokağa doğru ilerledim. Hareket ederken, ihtiyacım olursa diye silahları düşündüm. Dokuz milimetrenin haznesinde mermi yoktu ve silahı ateşlemeye hazırlarsam Gee duyacaktı. Ve H&K gümüş kurşunla doluydu. Molly çeliğin Gee'nin büyüsunü gümüşten daha iyi bozacağını söylemişti, ben de vampir öldürücüyü çektim. Bıçağın arkası ve düz kısmı ağır gümüş kaplamayla kaplanmış olsa da, kesici kenarın kendisi yüksek kaliteli çelikti.

Gee'nin bir metre önünde durdum ve bana gösterdiği tüm dikkat için Meksika'da bile olabilirdim. Uykulu görünüyordu, sanki uyuyormuş gibi rahat nefes alıyordu, oturuyordu, vücudu rahatlamıştı. Mavi sis teninde yoğun bir şekilde duruyordu ve büyüünün enerjisiyle yavaşça dönüyor, vücudundan uzaklaştıkça inceliyor, yoğunlaşıyor ve avuçlarının arasında sıkılaşıyordu. Sis bir küre şeklindeydi ve bedeninin sınırlarının tamamen ötesinde dağılıyordu ve enerjilerin kendisinin tüm fiziksel formunu kaplayan bir çalışma çemberi oluşturduğunu fark ettim. Büyü hakkında pek bir şey bilmiyordum ama çoğu formun enerjileri kontrol altına almak için çemberler kullandığını biliyordum, bir tür güç alanı gibi, kötü bir şeyin kaçmasını engellemek ve enerjileri yerinde tutmak için. Büyülerinin altında nasıl göründüğünü merak ettim.

Vampir katilini kaldırdım, ay ışığı gümüş ve çelik üzerinde parlıyordu. Ayaklarımı konumlandırımdı, sol ayağım önde, sağ ayağım arkada, doksan derece açıyla bakıyordu. Dizlerimi bükttüm, ağırlığımı eşit bir şekilde dağıttım, bıçağın ucunu öne doğru tuttum ve mavi sisin içinden tek bir sert, hızlı kesik attım. Üzerinde taşla doğru, büyüsunün çemberini kırarak.

Zaman genişledi ve yavaşladı. Kılıcın sisin içinden geçişini görebiliyordum. Çeliğin büyüünün tellerini ve girdaplarını nasıl ayırdığını. Sanki soğuk demirden geri çekiliyormuş gibi düşüyorlardı. Bıçağın etrafında ışık patladı. Mavi ve tüylü, yumuşak ve parlak, gecenin içindeki maytaplar gibi. Ve kılıç hala iniyordu. Sisin bir ağırlığı ve dokusu vardı. *Et gibi*, düşüncesi aklıma geldi. Isı koluma yayıldı, sıcak ve nemli. Ve dağlanmış kan kokusu. Yanmış yaprak dökmeyen otların kokusu. Kömürleşmiş yasemin kokusu. *Oh*, kahretsin. *Büyü cesedini saklamıştı. Büyüsü yerine Gee'nin kendisini kesmiştim.*

Sis geri çekildi, neredeyse irkildi ve sertçe geri döndü. Bir güç yumruğu bana çarptı. Elektrik ve katı. Kaslar, pençeler ve yumuşak bir şey bana çarptı, sanki bronz, çivili bir yumruk, elektrikle güçlendirilmiş bir eldivenin içindeydi. Keskin, cızırtılı bir tıslama hissettim/duydum.

Tökezledim ve geri düştüm. Topuklarımı betona vurdum.

Gee uyanıktı ve bana odaklanmıştı, mavimsi gözleri çakmak çakmaktı. Islak, buharlı bir sıcaklığın içinde bir şey kabarıp yukarı ve üzerime doğru yükseldi. Koyu kan kırmızısı kanatlar açıldı, yere çarptı. Düşerken kıvrıldım, düştüm. Göğsü ve kanatları kıpkırmızı, koyu safir tüylü bir canavar gördüm. Mızrak ucu gibi pençeleri kanat uçlarında ve ayaklarında parlıyordu. Sıvı çiçeklerden bir sıçrama, yere gökkuşağı gibi parfüm. Çiçeklerin düştüğü yerden kıvılcımlar .

Ve o gitmişti. Bir kuş çılgılığı gecenin içinde yankılandı.

Kıçımın üzerine düştüm, betonun üzerinde yarı yuvarlandım, yarı kaydım. Dirseklerim zıpladı ve bir deri tabakası . Kaldırımdan caddeye yuvarlandım. Ve nefes nefese orada yattım. "Kahretsin," diye fısıldadım, acının düzensiz yırtıklarından irkilerek. "*Cah-rap*."

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Şahsen görmedim. Ama daha önce bir resmini nerede gördüğümü çok iyi biliyordum. Ve Leo Pellissier'in açıklaması gereken çok şey vardı. Ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım. Gee'nin kanı neredeyse dağılmıştı, kurumak yerine saf alkol gibi buharlaşıyor ve geriye kan gibi parçalanmış hücrelerden oluşan bir kalıntı bırakıyordu. Diğerlerinden daha büyük bir parça buldum ve parmağımı içine daldırdım. Kokladım. İnsan kanı gibi değil, çam, yasemin ve ısıtılmış bakır gibi kokuyordu. Büyük sürpriz. Nasıl saklayacağımı bulamadan buharlaşıp gitmişti.

Topallayarak eve gittim. Tekrar içeri girdim. İçeri girerken Evangelina ve Bruiser'a baktım, geçerken sandaletlerimi antrede yere, silahlarımı da yatağımın üzerine attım. Banyoya gidip duşu açtım, önce topuklarımı, sonra da dirseklerimden kadar kollarımı akıntının altına soktum ve sıvının temizleyici yakıcılığına içimden küfrettim. İlk yardım çantasını çıkardım ve yaralarımı merhem sürüp bandajla kapladım. Vites değiştirene kadar idare zorundaydım. Sonra yatak odamın kapısında duran ikisini görmezden gelerek dolabımı açtım ve vampir dövüşü kıyafetlerimi çıkardım.

Öfkemin ve kanımın kokusu, balmumu ve çamın yanık kokusu her nefes alışımında içime doluyordu. Seyircileri görmezden gelerek kan sıçramış, yırtık pantolonumu çıkardım ve yere fırlattım. İpek uzun donumu çektim ve fermuarı sessizliği yırtan deri motorcu pantolonuna kaydım. Çoraplarımı giydim ve botlarımı giydim. Dolaptaki silah kasasını açarak vampirleri doldurmaya başladım, her bir vampir katilini yerine yerleştirdim, her birinin rahatça çekilip çekilmediğini kontrol ettim. Gee'nin büyüsunü delmek için kullanılan bıçağın ağzında çeyrek inç derinliğinde bir çentik vardı, sanki ateşten kararmıştı; etrafındaki çelik kenar parçalanmıştı. Kararmış çeliğe dokundum ve kül gibi dağıldı. İşe yaramazdı. Bıçağı onarabilirdim ama ona bir daha asla güvenemezdim. Belki bıçağı eski kabzaya takabilirdim ama bu yeni bir tane almaktan daha pahalıya mal olurdu. Kabzayı çöpe attım.

içi boş, çelik plastiğe karşı. M4'ün yumuşak deri kayışını tişörtümün üzerinden geçirdim. Rahat edince kasaya uzandım ve Sabina'nın bana ödünç verdiği vampir silahının bulunduğu yumuşak kadife çantayı çıkardım. Rahibe onu geri istemişti; bir kez geri vermeye çalışmışım. Belki bu sefer orada olurdu ve yaşlı vampire vampirler, Mercy Blades ve Leo ile Bruiser'a karşı olan eski kinim hakkında boğazım parçalanmadan bazı sorular sorabilirdim. Ve belki de wereler hakkında bir şeyler biliyordu, çünkü melekler şarkı söylerken gördüğüm her sorunun werelerin ortaya çıkmasıyla başladığından emindim, ben onların varlığından haberdar olmadan önce bile. Kadife çantayı deri ceketimin göğüs cebine tıktırdım.

"Jane?"

İçimde öfke alevlendi. Bruiser'a doğru döndüm. "Ne? Ne istiyorsun?" Ağzı açıldı, yüzünde şaşkınlık vardı. Hissettiğim her şeyin içimden geçmesine izin verdim. Isı tenimde şimşek gibi çaktı. Ona doğru bir adım attım. "Biliyorsun, değil mi? Gee'nin ne olduğunu." Bruiser bir adım geri çekildi. "Söyle bana!" Tısladım, Canavar gözlerime doğru yükseldi. "Bana o şeyin ne olduğunu söyle."

"Gee? Leo'nun Mercy Blade'i mi? Bilmiyorum, Jane."

"Leo'nun fuayesinin zemininde de aynı şey var. Yükselen Anka kuşu olduğunu düşünmüştüm, hanedan amblemi. Ama değilmiş."

"Phoenix-hayır. Fuayedeki resim bir Anzu. Bir Sümer fırtına tanrısı."

"Bir fırtına..." Sesim, öfkemin çoğunu da götürerek uzaklaştı. Gözlerimi ondan hiç ayırmadan Bruiser'dan uzaklaştım. Kokladım, bir parça şok kokusu aldım ama yalan söylemiyordu, yalan söylediği için terinde stres feromonları yoktu.

"Yaratıcı tanrı değil," dedi, "Babillilerin ve Kenan halklarının taptıkları gibi küçük bir tanrı. Fırtına bulutlarına binen ve bir hizmet karşılığında bir kişiye ya da aileye sadakatini sunan efsanevi bir yaratık, tıpkı kraliyet bağışları ya da şişedeki cin gibi. Bazı dini mezhepler onları insanlara düşkün meleksi yaratıklar olan gözcüler olarak adlandırır. Ejderhalara benzetilirler, ancak çok daha küçük ve çok daha vahşi, tüylü, gagalı, pençeli yırtıcı kuşlardır. Ama *gerçek* değiller. Neden Girrard DiMercy'nin bir Anzu olduğunu düşünüyorsunuz?" Bruiser'ın yüzü eğlenmişti. Gerçekten de bilmiyordu.

Arkamı dönüp deri ceketimi giydim, tek kadınlı bir savaş başlatacak kadar silah kuşandım ve başka bir şey söylemeden evden çıktım, kaskımı takıp Bitsa'yı yan bahçe girişinden geceye doğru sürdüm. Her zamanki gibi, mahallenin kokuları tutuklayıcıydı, kombinasyon Canavar yarıma bir hediye gibiydi-yemek, insanlar, vampirler, seks, yemek, egzoz, çeşitli şekillerde çok sayıda alkol. Ama en çok yemek. Artık tanıdık gelen kokular Canavar'ın sakinleşmesine ve düşünmeme yardımcı oldu.

Beni ele geçiren son öfkeyi de üzerimden attım ve kafamda dönüp duran sorularla baş başa kaldım. Eğer Bruiser Gee'nin belki de bir zamanlar bir varlık ırkına ait olduğunu bilmiyorsa

Daha küçük tanrılar olarak tapılan Leo biliyor muydu? MOC geçmişi hakkında pek bilgi vermiyordu. Gee'nin ailesinin, İspanyol ve Fransız kadının ona nasıl isim verdiklerine dair paylaştığı dağınık detaylar beni kandırmıştı... Leo Fransızdı. Bir Anzu uzak geçmişte bir noktada Pellissier ailesine bağlılık yemini etmiş miydi? Ya da belki de genel olarak vampirlere, vampirleri tek bir ailenin üyeleri olarak görmeye? Gee'nin söylediği her şeye inanmıştım. Vücut dilini okuyabilmem gerekiyordu -Tamam, burada geçerli değil. Anzu vücut dili insana tercüme edilemiyor gibiydi. Hayatımda her zaman olduğu gibi, temel soruların cevaplarını bilmemek tehlikeliydi. Bu yüzden Mithran rahibesi Sabina'yı ziyaret ettim, hâlâ hayatta olan en eski vampirlerden biriydi, kasabada sormayı bilmediğim soruların bile tüm cevaplarını bilen tek kişiydi.

Düşüncelerim yatışırken, trafiğin hızlanmasına izin vererek sürdürdüm, Fransız Mahallesi turistler ve yemek, eğlence ve oyunlar için dışarı çıkan işçilerle doluydu.

Arabaların arasından geçerken, Gee'nin dönüşümünü gördüğüm o kırık anları hatırladım. Tüyleri mavi ve bordoydu. Leo'nun giriş katındaki kuş bordoydu ama mavisi yoktu. Gee'nin gözleri maviydi ve asfalttan yükselen ısı gibi hareket eden korkak, yağlı bir ışıltı vardı. Muhtemelen büyüünün bir etkisi. Ve gerçek formundayken görüldüğü insandan çok daha küçüktü. Kanat açıklığı on iki ayak, gövdesi gagadan pençelere kadar üç ya da dört ayaklı. Sadece vücuduna bakarak Gee'nin en fazla altmış, belki de yetmiş kilo olduğunu tahmin edebiliyorum.

En büyük albatrosun kanat açıklığı da bir o kadar genişti ama sadece yirmi altı ya da yirmi yedi kilo ağırlığındaydı. Bazı Pterozorların -tarih öncesi kuş benzeri yaratıkların- kanat açıklıkları kırk metreye ve ağırlıkları iki yüz elli kiloya kadar çıkıyordu, ancak gerçek gagaları olduğunu ya da tüylü olduklarını gösteren hiçbir şey görmemiştim, ama o zaman ne biliyordum ki. Fosil keşifleri her zaman yapılıyordu. Belki de Gee tarih öncesi bir kuştı ama bu, iyileşmek için eve gitmekle ilgili yorumuyla çelişiyordu. Peki ev neredeydi?

Hava değişiyordu, körfezden gelen nemli hava kuzeyden gelen daha serin bir hava tabakasının altına giriyordu, ya da belki de tam tersi oluyordu ve serin hava alttan geliyordu. Artık bir fırtına tanrısı tanıyordum. Belki ona sorabilirim. Tüylü bir ejderha.

Motosikletin üzerine eğildim ve kükreyerek şehirden çıktım. Gece gökyüzü tamamen kapalıydı, ıslak bir rüzgâr ağaçların arasından süzülüp yolun karşısına geçiyordu ve sıcaklık artık sadece seksenlerin ortasındaydı. New Orleans'ta yaz için serin, uzun sürmesini beklediğimden değil, ama geçen haftanın sıcak ve ıslak cehenneminden daha iyiydi.

Vampir mezarlığına vardığımda serinlemiş ve yeniden düşünmeye başlamıştım. Motor gürültüsüyle çalışıyordu, kapıların dışında oturdum, botlarım altımdaki caddede idi ve Leo'yu takip cihazı olan cep telefonundan aradım. Telefona geldiğinde, ben kendimi tanıtamadan konuştu. "Kaçtığına sana saldırdım. Zincirlerinden kurtulmuş birinin yapacağı bir hareketti. Özür dilerim."

Leo az önce benden özür diledi. Söyleyeceğim şey için ağzımı kapattım.

Onun yerine dedim ki. "Okaaaay. Öürün kabul edildi." Sözlerimden sonra havada keskin bir sessizlik asılı kaldı. Bu kadar kibarlığın yeterli olduğunu düşündüm. "Vampir mezarlığına girmeme izin verin. Sabina'yı görmem gerek."

"Neden?" Bu Leo'ydu, boşa harcanan kelimeler, boşa harcanan duygular yoktu. Beni öldürmeye çalışmadığı sürece. Bunun için çok şey harcadı.

"Kapıyı açın yoksa ben geçip gideceğim, siz de cesetlerle ilgilenirsiniz." Tamam, belki tamamen sakinleşmemiş olabilirim.

Leo'nun sesindeki kahkahayı neredeyse duyabiliyordum, "Peki bu hangi cesetler , chère?" dediğinde. Fransız sevecenliğinin Louisiana versiyonu olan chérie değil, sha gibi geliyordu. Ve Leo'nun beni sevmesinden hoşlanmıyordum.

Dişlerimi sıktım. "Alarm çaldığında Sabina'yı kurtarmaya geldiklerinde kazığa oturtacağım ya da vuracağım infazcı tipler." Motoru çalıştırdım. "Şimdi, Leo."

"Elbette, Jane. Nasıl . Otuz saniye."

Telefonu kapattıktan sonra Leo' sesinin eski haline benzediğini fark ettim. Oğlunun sahtekârını öldürmeden ve *dolore*'da sıkışıp kalmadan önceki eski dengeli, duygusal olarak istikrarlı hali. Ve sonra Katie'nin ölü kanıyla beslendi. Ve sonra... Gee Katie'yi besledi, o da belki Leo'yu tekrar besledi -belki de varisi olmak isterken- Leo'ya Gee'nin kanından biraz verdi? Vampirlerin beslenme düzenleri hem iğrenç hem de anlaşılması imkansızdı. Her şeyi anlamaya çalışırken başım dönüyordu.

Leo'nun aklı başında olması bir şeydi ama *her* şeyin yolunda gideceğini düşünmüyordum. Düşecek bir ayakkabı daha olmalıydı. Son birkaç günden sonra, bir modacının dolabının düşen stilettolarla dolu olduğunu görmem muhtemeldi.

Otuz saniyemin dolduğunu anladığımda dışarı çıktım ve kapının etrafından dolanarak mezarlığa girdim ve ezilmiş beyaz kabuklu yol boyunca ilerledim. Karanlıktı, güvenlik ışıkları yoktu, Sabina'nın lahdinin bulunduğu mezarlıkta bir mum bile yanmıyordu ama Beast'in derisi içinde geçirdiğim onca yıldan sonra gece görüşüm ortalamadan daha iyiydi ve ay olmasa bile görebiliyordum.

Türebeler beyaz mermerdendi, her birinin tepesinde çıplak kanatlı bir melek vardı, ayrıca oyma taşlandı, Leo'nun son zamanlarda birkaç klanı öldürmesi dışında her klan için bir türbe vardı. Anıt mezarlar sağlamdı, önceki ziyaretlerimden birinde onarılmışlardı. Benimle olan temas vampirlerin gayrimenkulleri üzerinde biraz zorlayıcı olmuştu.

Motosikleti döndürdüm ve elimi gaz pedalında sıktım. Ve fren yaptım, gözüm Pellissier tonozundaki meleğe takılınca motoru alçak açılı bir patinaja düşürdüm. Motoru durdurdum, kaskı çıkardım ve daha iyi görebilmek için Bitsa'dan uzaklaştım. Emin olmak için çok karanlıktı ama kanatlı savaşçı Girrard'ın yüz hatlarına sahip değilse ne olaydı. "O zaman beni tokatla," diye mırıldandım. "Adam her yerde."

Bitsa'ya geri dönmeden önce bir patlama sesi duydum ve kalbim küt küt atarak bir kazık ve bir vampir katili kapmak için döndüm. Sabina iki beyaz binanın arasında duruyordu, rahibelere özgü beyaz cübbesini giymişti, yüzü sakindi ya da ölümsüz, kan emici bir canavarın olabileceği kadar sakindi. Vampirleşmemişt, ki bu iyi bir şeydi çünkü boğaz koruyucum kurtlara yem olmuştu. "Görüşme talep etmediniz."

"Ağla bana bir nehir." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan

dökülüverdi. "Ben ağlamam. Sen küstahsın. Kaba."

Kızgınlığımı üfledim, içimde bir yerlerde uygun bir hürmet gösterebileceğim dalkavukça bir dürtü olmasını umuyordum. Ama şu anda içimde öyle bir şey yoktu. "Öyleyse dava et beni."

Başını o garip, sürüngenvari hareketiyle yana . "Neden bu ülkenin hukuk sistemini karıştırmak isteyeyim ki?"

Modern iğneleyici yorumların iki bin yaşındaki bir vampire pek iyi tercüme edilemeyeceğini düşündüm. "Ne istiyorsun, küçük insan olmayan?" diye sordu.

"Bana wereleri anlatmanı istiyorum." Cevap vermeyince dedim ki, "Sen bir yaşlısın. Halkım arasında yaşlılar bilginin, tarihin ve eski hikayelerin koruyucusudur ve kendilerine sorulduğunda bu bilgeliği paylaşırlar."

"Artemis'in Laneti," dedi, ağzı sanki kelimelerin tadı kötüymüş gibi hareket ediyordu. "Çocuk masalları."

"Duymadığım masallar," diye karşı çıktım. Puflayıp gitmeyince ya da beni öldürmeye çalışmayınca yere çöktüm, sırtımı bir anıt mezarın duvarına dayayarak karanlığın içinde oturdum. Puslu bir yağmur başladı, sanki ağır havadan yoğunlaşıp yere çöküyordu. Yüzümü ona doğru çevirdim. "Hikâyeleri dinlemem gerek Sabina. Lütfen." Büyüdüğüm çocuk evindeki ev annem bu davranışından çok etkilenirdi.

Sabina, giysileri ıslanmış olmasına rağmen yağmura aldırmadı. "Tüm efsaneler, çarpıtılmış, şişirilmiş ve kesilip biçilmiş olsa da, bir tür gerçeğe ve tarihe dayanır. Artemis'in Laneti'nin hikâyesi de bundan farklı değil." Rahibe kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve ellerini içine soktu. Sanki insan gibi görünmek, insan hareketlerini taklit etmek istiyormuş gibi, neredeyse alıştırma yapmış gibi görünüyordu. "Yunanlılar ona Artemis adını vermeden çok önce, kadın Lolandes vardı. Sık sık onun efsanesinin tüm eski kabile halklarında ortak olan toprak tanrıçası ile karıştırıldığını ve onunla birleştiğini düşünmüşümdür. Ancak Grek irfanının Artemis'i olarak yeniden adlandırılan Lolandes bir tanrıça değil, güçlü, uzun yaşamış bir ölümlüydü; günümüz cadılarından farklı olsa da bazen cadı olarak da adlandırılırdı. Kadınların saygı gördüğü, siyasi ve dini gücün anaerkil soydan geçtiği bir dönemde kendi türünün en güçlüsüydü. Doğum sırasında hayvanlara ve insanlara yardım ettiği ve vahşi hayvanlara baktığı için saygı görürdü."

Sabina sırtını taş duvara döndü ve bana o kadar yakın durdu ki cübbesinin etekleri deri kaplı dizime değdi. Rahibenin altındaki itaatkâr duruşumdan hoşlanmayan Beast beni ayağa kalkmam için dürttü ama ben onu ittim. Bana tiksinti dolu bir of çektirerek gitti.

"Lolandes'in bir zamanlar evcil hayvan olarak dişi bir kuşu vardı, bir tür şahin, vahşi bir av kuşu. Kendini ona adamıştı, asla jesses'e ya da başlığa ihtiyaç duymazdı ve her avdan sonra Lolandes'e av alanlarından en seçkin avları getirerek ona geri dönerdi. İkisi birbirinden ayrılmazdı.

"Bir gün alacakaranlıkta, dolunayın altında, bir kurt kuşu öldürdü, ikisi de hedefledikleri bir dişi geyik için kavga ediyorlardı. Lolandes kurdu kuduza benzer, akli ve beyni etkileyen bir hastalıkla lanetledi. Ve kanlar içindeki hayvanının cesedini alıp yas tuttu."

Sabina durakladı ve ben de acele etmesini istedim. Ama iki bin yıl yaşadıktan sonra bir saat, on yıl ya da iki yıl nedir ki? Ve ilk kurtların, Artemis'in Lanetlileri'nin hikâyesini dinlemem gerekiyordu. Bu yüzden aklımı sabra, ağzımı da sessizliğe alıştırdım.

Yağmur yüzümün derisinde birikti ve boncuk boncuk oldu. Rüzgâr sertçe esti, sonra yakındaki çamların tepelerinden süzüldü, iğneler ve dallar fısıldadı. Sert bir yağmur patlaması yakındaki toprağa çarptı ve söndü. Rüzgâr yeniden ve daha güçlü esti. Gök gürledi, çok uzaklarda.

Birkaç dakika sonra Sabina şöyle dedi: "Kurt ormana kaçtı. O gece bir misk kedisini, bir aslanı, bir köpeği, bir yılanı ve Lolandes'in şimdiye kadar baktığı diğer yırtıcı hayvanları ısırdı ve hastalık lanetini her birine aktardı. Kurt gündüz saklandı. Ertesi gece bir bahçıvanı ısırarak Lolandes'in lanetini insanlara geçirdi. Bir sonraki dolunayda bahçıvan bir kurt şekline dönüştü ve kana susamışlığa yenik düştü. Kısa bir süre sonra diğer yaratıklar ortaya çıkmaya başladı; lanetli tarafından ısırılan ve dolunayın ışığıyla değişmeye zorlanan insanlar. Ama kurt ilkti. Ve kurdun laneti en büyüğüydü."

"Isırılan hiçbir dişi hayatta kalamadı," diye tahmin ettim.

"Hayır. Yapmadılar. Ve Lolandes, hayvanlarına verdiği acıdan dolayı aceleci öfkesinin yasını tuttu ve insanların onun lanetiyle lekelenmiş olmasından utandı. Ama dünyaya getirdiği değişimi durdurmak için artık çok geçti. Bir lanet geri alınamaz.

"Ancak Lolandes, insan dünyasına verilen zararı en aza indirmenin bir yolunu araştırdı ve keşfetti, kurtadamların dişileri aileler ve toplumlar oluşturmalarına izin verecek kısmi bir tedavi, doğru üremelerini sağlayacak bir terapi. Tedavi" bir kelime gibi durakladı- "laneti daha az kolay aktarılabilen bir hale dönüştürdü. Tedaviyi kurtlar hariç tüm gruplara taşıdı. Onları asla affetmedi."

Lisede seçmeli olarak mitoloji dersi almıştım ama bu hikâyeyi hiç duymamıştım. Sabina'ya bunu söylediğimde güldü, sesi gecenin karanlığındaki mısır kabukları gibi kuruydu. "Çok şey kayboldu," dedi. "Yine de bu hikâyeyi bana eski bir Romalı bilgin anlatmıştı.

Yunanlılar onun adını ve hikâyesini çalıp onu bir tanrıça yapmadan çok önce, Babilliler zamanından kalma yazıları olduğu iddia edilir. Ve kurtadamların, Lolandes'in tedavisiyle azalmayan orijinal lekeyi, orijinal laneti taşıyan tek ay-dokunmuşlar olduğu doğrudur."

Bu, gerçek anlamda üreyebilen yeni türler, türler, insan-hayvan melezleri yaratan bir tedaviydi. Birden ayağa kalktım, bir düşünce damarlarımda sıcaklık yarattı. *Bir şahin bir dişi geyiği mi avlıyordu?* Mümkün değil. Daha çok vahşi saçlı bir tahmin olarak bilinen bir sezgi sıçraması yaptım.

Sabina kalbimin küt küt attığını duymuş olmalı. Yüzünü bana çevirdi, gözleri karanlığın içinde boğazıma odaklanmıştı. Parmaklarım kalçamdaki vampir öldürücünün üzerinde, donmuş bir şekilde bekledim. Bakışlarının ötesinde bir hareket yapmayınca, bir dizimi kıvırdım, bir bot tabanı kabuk patikasına sürtündü, bir dirseğim dizime dayandı. Çok işlevli cep telefonumu internete girdim, Sümer ve Babil'in zaman çizelgelerini kontrol ettim. "Bu dişi avcı kuş," dedim, onu nabzım yerine konuya geri yönlendirerek. "Bir Anzu mi?"

Sabina omuz silkti ve başka tarafa baktı. "Kültürlerin Anzu'yu paylaşp paylaşmadığını bilmiyorum."

İnternete göre, Babil ve Sümer krallıkları zaman içinde çakışmıştı. Lolandes'in -ya da Artemis'in- ölü yarıtıcı kuşunun bir Anzu olması pek olası olmasa da mümkündü. Bunlardan biri Leo'nun, kurtadamların ve kedigillerin etrafında dolaşıyor ve grupları bir araya getirmeye çalışıyordu. "Ne güzel bir tesadüf değil mi?" diye mırıldandım. "Teşekkür ederim, Sabina. Ben, şey... onur duydum ve... alçakgönüllüyüm?" Hristiyan çocukluğumun okul terbiyesini takındım. "Evet. Hikâyenin paylaştığın için onur duydum."

Sabina alçak sesle güldü ve başını tekrar bana çevirdi. Dişlerinin hafifçe yerine oturduğunu duydum ve vampirler aynı anda hem eğlenip hem de vampirleşemeyecekleri için bunun kasıtlı olduğunu, gözeneklerimden kaçan ve kalbimi hızlandıran sersemletici tepki feromonlarına karşı bir avcı tepkisi olmadığını biliyordum. Başımı onunkine doğru eğdim. Üç santimlik dişleri açıkta, gülümseyen, yaşlı bir vampir, sıcak ve bulanık bir manzara değildir. Sabina geldiği gibi hızla ortadan kayboldu, küçük bir hava patlamasıyla. Yaşlı vampirler bunu yapabilecek kadar hızlıdır - havayı bir sesle hareket ettirirler.

Bitsa'yı tam zamanında ıslatan bir yağmurla karşılaşmak için yeniden ayarladım ve çalıştırdım. Bitsa benim hayalimdeki motosiklet; onu bir parçam gibi seviyorum. Ancak yağmurda sürmek, deri üzerine plastikleştirilmiş sürüş kıyafetleri giymeyi gerektiriyordu. Şapelin verandasına yanaştım, Bitsa'nın heybesinden sürüş kıyafetlerimi ve bir el havlusu aldım. Nefesimin altında sıcaktan ve kendi terimin kokusundan mırıldanarak ön verandasının altında kurulandım ve plastik pantolon ve ceketini derilerin üzerine çektim. Sıcaklık on derece daha artmıştı, buhar banyosu bölgesi. Giyinirken elim cebimdeki yumruya değdi, bana hatırlattı ve Kan Haçı'nın şeridini taşıyan çantayı şapelin kapı koluna astım. Bırakmak için akıllıca bir yer gibi görünmüyordu ama onu tekrar eve götürmeyecektim; karanlığa ne yaptığımı söyleyerek seslendim ve Bitsa'nın üzerine çıktım.

Farım ince ve cılızdı, yağmur damlaları ışığın üzerinden geçerken onları yakalıyor, görünürlükten çok parlama yaratıyordu. Karanlık sokağa girerken Bitsa'ya biraz gaz verdim. Yağmurda araba kullanmak tehlikeliydi, özellikle de geceleri, kaskın ön kapağından aşağı süzülen damlalar nedeniyle görüş bozulur, iki lastik normalden az çekiş gücüne sahip hafif bir aracı hızlandırır, su yolda kaygan bir tabaka oluşturmdu.

Yağmur eğilirken ve rüzgâr toprağı savururken yavaşça şehre doğru yol aldım. Mikroskobik damlacıklar yere çarpıp kırılarak tekrar gökyüzüne yükseliyordu. Yağmur birikti ve aktı, hendekleri, bataklıkları ve her alçak yeri doldurdu, sokaklarda göllendi.

Mississippi Nehri'ne varmadan hemen önce, cadde boyunca uzanmış, çenesi açık, karnı hala sıcak olan asfaltın üzerinde, duş alan on iki ayak uzunluğunda bir timsahın görüntüsü beni durdurdu. Orada oturdum, manzaraya gülüyordum, Bitsa altımda hırıliyordu. Canavar bilincimi , *"Büyük dişler"* diye düşünüyordum. *Zor bir av. Zor bir yemek. Ben geyiğı daha çok seviyorum.* Sonra yağmura baktı ve tısladı. Timsahtan ve havadan iğrenerek içime kıvrıldı, patilerini birbirine yaklaştırdı ve ısınmak için güdük kuyruğunu etrafına sardı. Canavar yağmuru sevmezdi.

Fotoğraf makinemi çıkardım ve timsahın birkaç fotoğrafını çektim, flaşla şaşırtıcı derecede iyi çekiyordu. Molly buna bayılacaktı.

* * * *

Eve döndüğümde ev karanlıktı. Soyundum, plastikleri ve derileri duşta kurumaları için astım, yemek yedim ve internete girdiğimde Reach'ten gelen kocaman sıkıştırılmış bir dosyanın e-posta kutumda beklediğini gördüm. Rick'in telefonu kapanmadan önce aradığı numaraların listesi gibi pek çok şeyi bulmuştu. İki numaranın polise olduğunu fark ettim - Jodi ve Sloan- ama başka numara yoktu. Mesela bana ait değil. Reach ayrıca vampir konseyi karargâhının vampirlerin bir araya gelmesinden önceki ve sonraki yirmi dört saat boyunca çekilmiş uydu fotoğraflarını da göndermişti. Bu sadece birilerinin vampirleri gözetlemek için uydu zamanını ödemeye istekli olduğunu gösterdiği için değil, aynı zamanda gözetleme için avukatlık çeklerimin çekildiğı aynı yerel banka hesabından ödeme yapıldığı için de bilgilendiriciydi. İlginç. Vampirler kendilerini izlemek için iyi para ödüyorlardı.

Ve daha da önemlisi, Rick'in telefonunu kullanan Reach, Rick'in peruklu Safia'yı öperken fotoğrafının çekildiğı olası otelleri New Orleans'ın doğusundaki iki otele . İkisini de göz ardı edemezdi ama Rick telefonu ölmeden önce yirmi dört saat boyunca oradaydı.

Adresleri kullanışlı cep telefonuma girdim ve bir şehir haritası ve harita uygulamasından GPS yol tarifi aldım. Hemen şimdi silahlarımı kuşanıp içeri girmek ve onu bulmak istiyordum ama bu aptalca olurdu. Yağmur yağıyordu, karanlıktı ve iki yeri de keşfetmemiştim. Rick'i ya da kendimi öldürtebilirdim.

Sloan'ı arayabilirim. Belki polisler içeri girecekti, belki de Rick'in kimliğini açığa çıkarmamak için dışarıda oturup etrafı izleyeceklerdi. Polislerle tahmin yürütmek mümkün değildi. Kolluk kuvvetlerinden daha fazla seçeneğim vardı. Onların şeyleri yapabilirdim. Yapamayacakları pek çok şeyi. Ama onlar izliyorsa yapamazlardı. Bu yüzden onları aramadım.

İşte asıl fırtına o zaman koptu. Son birkaç saatin tüm yağmur ve rüzgârı gerçek ana fırtınanın sadece bir başlangıcıydı, bora şiddetinde rüzgâr ve yağmur tüm Blue Man davul ekibi gibi evi dövüyordu. Bu durumda Bitsa'ya geri dönmemin imkanı yoktu. Ve Beast yer değiştirmek istediğini ima bile etmedi. Doğanın öfkesi kulaklarımda ninni gibi çınlarken uykuya daldım.

BÖLÜM 20

Dang. Pirinç muştalar harika!

Pazar günüydü ve erken saatteki ayin için kiliseye gitmek üzere yola çıkmıştım. Rick'le çıkmaya başladığımızdan beri kiliseye gitmemiştim, belki o Roma Katoliği olduğu ve ben de mezhepsiz olduğum için, belki de parmağımda bir yüzük olmadan onunla yattığım ve Tanrı'yı her düşündüğümde suçluluk duyduğum için. Suçluluk duygusu dinin en büyük dezavantajlarından biriydi, diye düşündüm Bitsa devam ederken ekşiyerek.

Gün doğarken oraya vardım ve kilisenin yer kiraladığı alışveriş merkezinin küçük otoparkındaki ağacın altına park ettim, Bitsa'nın ayaklığını kurdum, heybeden İncil'imi çıkardım ve kot pantolonumu etekle değiştirmek için küçük kadınlar kullanarak içeri girdim. Pazar sabahı bile olsa kimse kot pantolonum hakkında bir şey söylemezdi ama ben bu şekilde yetiştirilmemişim.

Kilise boş ve loştu, yine de vaizin kokusunu alabiliyordum, on iki yaşlarında görünen ciddi, ince, küçük bir adamdı, yani burada bir yerlerdeydi. Üçüncü sıraya oturdum ve gözlerimi kapattım, İncil kucağımdaydı. Kutsal ayini kabul edecek kadar temiz olmadan önce tövbe etmem gereken çok şey vardı. Kavga etmek, o an için uygun görünen birkaç küfür etmek ve Rick'le yatmak gibi yaptığım bazı şeylerden gerçekten tövbe etmek istemiyordum, bu yüzden dua etmem ve düşünmem gerekiyordu. Olduğum kişiden daha iyi biri olarak yetiştirilmişim. Ev annemin kiralık bir vampir katili olacağını, evlilik bir polisle yatacağımı, duşumda bir kan hizmetkârıyla yiyeceğimi, çatımın altında bir cadının yaşamasına izin vereceğimi hayal bile edemeyeceğini ... Evet. Benimle mutsuz olurdu. Ben de kendimden mutsuzdum, özellikle de Bruiser'la öpüşme kısmından.

Küçük kilisede ışık dağınıktı, yüksek pencerelerden içeri giren ışık aşırı büyümüş yapraklar tarafından engelleniyordu, küçük ağaçlara dönüşene kadar budanmadan bırakılmış çalılar. Bina boya, toz, duvarlarda yaşayan fareler ve daha önce ibadet edenlerin soluk kokuları ile kokuyordu. Geçip giden arabaların boğuk motor tek sest, fareler bile sessizdi.

Burası kendimden asla saklanamayacağım bir yerdi. "Burada, kilisede" değil. Ama burada, içeride, durup Tanrı hakkında düşündüğümde. Cherokee mirasımı, hatta bunun dinden çok danışmanlığa benzeyen daha mistik yönlerini incelemeye başladığım için bana kızacağını . "Bir cadının yaşamasına izin verme" sözlerine rağmen, farklı türden bir kadının - bir cadının - beni meditasyona yönlendirmesine izin verdiğim için kızacağını düşünmemiştim. Canavar olduğumda bir şeyleri öldürüp yediğim ya da şekil değiştirdiğim için bana kızacağını düşünmemiştim. Ama Bruiser'la duşta olanlar. Ve Rick'le yatmam. İncil'de tüm günahların eşit olduğu, yalan söylemenin cinayetle, dedikodunun nefret etmekle, sağlıklı bir şekilde samanlıkta yuvarlanmanın bir kadeh fazla içmekle eşit olduğu yazmasına rağmen bu tür şeylere kızacağımı düşündüm. Yani bana sorun çıkaran "Tanrı bu konuda ne düşünüyor" kısmı değil, işin kültürel kısmıydı.

Bunu beynime söyle. Fırsatını bulduğunuzda yapmaya devam etmeyi düşündüğünüz bir şey için af dileyebilir misiniz? Sigara içenler tekrar içeceklerini bilirler. Sıkı içiciler tekrar içeceklerini bilirler. Af dilediler mi? Nefes kaybı mıydı? Tövbe edilmeyen günahların üzerine bir günah daha ekleyerek Tanrı'ya yalan söylemek anlamına mı geliyordu? İçimde karanlık ve suçlu bir şey kıpırdandı, kör bir yılan yığını gibi, soğuk ve pullu ve usulca tıslıyordu.

Ayinin başındaki küçük kalabalık toplanırken başımı öne eğerek oturdum, kasıtlı olarak uzak durma havası yansıttım. Ve ayin boyunca gözlerimi aşağıda tuttum, şarkı söylemedim, Kutsal Kitap okumasını takip etmedim. Sadece hem vaizi hem de kalbimdeki sessizliği dinledim. Sorunlarım vardı. Onları ele almam gerekiyordu. Ama sonra. Bu ölü kedi vakasını çözdükten sonra. Rick'i bulduktan sonra. Ve Evangelina tarafından büyülenen Bruiser hakkında ne yapacağıma karar verdikten sonra. Büyü beni Bruiser'a daha çok çeker miydi? Duştaki çılgın öpüşme seansı büyüden mi kaynaklanmıştı? Dertli bir şekilde Tanrı'nın akşam yemeğine katılmadan geçtim ve son dua sırasında kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için sıvıştım.

Park yerinde üzerimi değiştirdim, kot pantolonu eteğin altından yukarı çektim ve eteği üzerinden çıkardım. Ve tam vaiz kilisenin kapısını açtığı anda, şüphesiz sorunlu olduğu belli olan cemaatinden birini arıyordu.

* * * *

Reach'in Rick'in gittiğini söylediği otellerin harita uygulamasını açtım ve onları şehrin doğu yakasına kadar takip ettim. Geldiğim ilk yer doğru oteldi. Tıpkı bana verilen resimlere benziyordu ve hasta, ıslak köpekler gibi kokuyordu. Haftalarca sahipsiz bırakılmış bir köpek kulübesi gibi. Köpekler gibi. Kedi değil. Kurtadamlar, kediler değil. Park ettim ve kaskımı kolumun altına sıkıştırdım, yarı dolu, çatlak kaldırımlı otoparkta dolaştım, bir nöbetçi aradım, arabaları ve kamyonları kontrol ettim, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Yeni araç yoktu, yeşil değildi, yüksek fiyatlı değildi. Çoğunun tamponunda sahiplerini yasallaştırılmış marihuana destekçisi ilan eden, kurşun bazlı öz savunma yapabileceklerini vaat eden ve çeşitli bira, votka veya tekila markalarının reklamını yapan çıkartmalar vardı. Sadece yarısı İngilizce, geri kalanı İspanyolcaydı. Gerçekten de iyi bir İspanyolca dersi almam gerekecekti.

Lise artık hiç yardımcı olmuyordu.

Binanın etrafından dolaştım. Yan otoparkta Rick'in Kow-bike'ını gördüm. Şok omurgamdan yukarı fırladı, ateş karıncaları gibi soktu. Birden nefes almak zorlaştı. Bisiklet günlerdir yerinden oynatılmamış gibiydi, deri selenin üzerinde yapraklar ve döküntüler vardı. Dün geceki fırtınada bisikleti asla burada, dışarıda bırakmazdı. Eğer hayatta ve yaralı olmasaydı.

Motosikletin etrafında dolaşırken adrenalin kan dolaşıma karıştı ama kalan tüm kokular tufanda yıkanıp gitmişti. Motosikletin iki yanına park edilmiş kamyonetler vardı; biri paslı mavi, diğeri paslı kırmızı. Ve kurtadam gibi kokuyorlardı.

Saçmalık.

Kan dolaşımdaki öfke ve korkuyu yatıştırmaya çalışarak, hissettiğimden daha az tehditkâr görünmeye çalışarak, otel kapılarının sırası boyunca koklayarak yürüdüm. Kurt kokusu aldım, güçlü ve taze, Rick'in kokusu ise daha zayıf ve yaşlıydı. Kalbim acı dolu bir şekilde çarptı. Bayat sigara, eski bira, taze marihuana ve öğürmeme neden olacak kadar güçlü oda spreyi kokan küçük otel ofisine adım attım. Cep telefonumdan Rick'in bir fotoğrafını ve cebimden yirmilik çıkarıp banknotu tezgâhın üzerine bıraktım ve daha selam vermeden cep telefonunu görevliye uzattım. "Bu adamı tanıyor musunuz? Bu adamı gördünüz mü? Buraya sorun çıkarmaya gelmedim." Faturayı tezgâha bırakıp özel dedektiflik lisansımı açtım, yirmiliğin yanına attım ve ekledim: "Adam kayıp. Polisler öldüğünü düşünüyor."

Tezgâhın arkasındaki adam yirmili yaşların ortasındaydı, kafası güzeldi, sırma saçlıydı ve kan çanağına dönmüş gözlerini paraya dikmişti. Gözlerini hücreye çevirmeden önce Pavlov'un ev hayvanı gibi dudaklarını yaladı. Parmak uçlarını banknotun üzerine koyup bakışlarıyla buluşmadan önce uzun bir süre resmi inceledi. "114 ve 115 numaralı odalarda bir kız ve başka erkeklerle kaldığını söylersem kovulurum. Bu yüzden size bunu söyleyemem." Yirmiliği aldı ve cebine koydu. "Özür dilerim. Odaların bitişik olduğunu da söyleyemem."

Kıkırdadım ve "Varsayımsal olarak konuşursak, eğer biri bir kapıyı kırıp içeri girse ve polislerin çağrılmasını önlemek için parasını ödemek istese, bu bir kıza ne kadara mal olur?" dedim.

"Geçen sefer tamir faturası iki yüz dolardı. Ama polisler çağırıldı."

Tezgâha iki yüzlük ve bir ellilik bıraktım. "İki yetmişlik bir kapı için bana bir makbuz yaz. Vergi zamanı muhasebecim ve Sam Amca'dan başka kimse görmez."

Çocuk bir an düşündü, beyni ağır çekimdeydi. Düşünürken kıcını kaşıdı ve sonunda başını salladı. "Üç olsun, anlaştık."

Onu mutlu edecek kadar banknot ekledim ama elimi üzerinde tuttum. "Bunun için güvenlik kameralarını da on dakikalığına kapatacaksın. Kimse ölmeyecek, kan olmayacak, polis olmayacak, basın olmayacak."

"Kendini kaptırırsan ve kıcımı örtmek zorunda kalırsam diye açık bırakacağım," dedi, hala söyleminin nesnesini kaşıyarak, "ama geri gelip benden çalabilirsin." Tezgâhın altındaki eski moda video oynatıcıyı işaret etti. Çocuk kafayı bulmuş olabilirdi ama hâlâ düşünüyordu. Bana otelin antetli kağıdına yazılmış, toner ihtiyacı olan bir makinede fotokopisi çekilmiş bir makbuz verdi. İmzası okunaksızdı ve ona ait olmadığını tahmin ediyordum, umurumda da değildi. Geri ödeme için Leo'ya ve muhasebecime teslim edecektim. Kısmi bir yalan, büyüyen yüküme eklenecek bir günah daha. İşi tatlıya bağlamak için tezgâha fazladan bir yirmi dolar bıraktım. "İşler seninle iyi gidiyor," dedi ve bunun gerçekten komik olduğunu düşünmüş gibi güldü. Taşçı mizahı her zaman gözümünden kaçmıştır.

Bitsa'ya doğru yürüdüm, üç tabanca çıkardım ve ikisini sırtımdaki özel kılıfa yerleştirdim. Hepsinin kontrol ettim ve gümüş renkli mermiler yerleştirdim. İki bıçağı belime yerleştirdim. Destek çağırabilirdim - ya Derek Lee'yi ya da polisleri. Ama çağırmadım. Rick'in kokusu azalıyordu. Bu yüzden önce mekanı kontrol ederdim. Belime bir çift

muştaları sağ parmaklarıma geçirdim. Daha önce hiç muşta kullanmamıştım ama şu anda iyi hissettiriyordu. Muhtemelen korunmak için deriye ihtiyacım vardı ama eve dönüp üzerimi değiştirecek değildim.

Nefes aldım, kapı kilitlerini inceledim. Sağ elimle çok daha iyi bir nişancı olmama rağmen H&K 9 milimetreyi sol yerleştirdim. Yakınımda olacaktı. Nişan almak şart değildi. Sağ kroşemin arkasındaki güce ihtiyacım olacaktı; öldürmek değil, yaralamak istiyordum. 114'e doğru yürüdüm.

Canavar'ı yukarı çekip, sistemimi doldurmasına izin veriyorum. İçimde kaynayan öfkenin bir kısmını serbest bırakıyorum.

Etrafımda döndüm ve ilerledim. Ağırlık momentumla mükemmel bir şekilde dengelendi. Gücümü gövde, kalça, uyluk, diz, bacak ve ayağıma aktararak dışarı fırladım. Ve kapıyı tekmeledim, botum kilidin hemen altına çarptı. Kapı pervazı parçalandı. Kapı çarparak açıldı.

Güvenlik zincirini kırdı. Tahta parçaları ve kilit parçaları uçuşarak sabah ışığını yakaladı. Kapı arka duvara çarptı. Kurt adam kokusu beni çarptı. İnsan formundaki iki kurt daha yarı uyanıkken içerideydim.

Biri yatağının dibinde yere yığıldı ve çenesine çizme topuğumun izi düştü. Diğeri silah çekmeye çalıştı, tokatla uzaklaştırdım. Yüzüne yumruk attım. Çenesini ve birkaç dişini kırdığımdan oldukça emindim. Baygındı, kalan dişleri de artık aynı hizada değildi. Yumruğuma baktım. Acımamıştı bile. Vay be. Pirinç muştalar havalı!

Kapıyı tekmeledikten dört saniye sonra yan odadaydım. Döndüm, silahım gerekirse kapıya ya da pencereye ateş etmeye hazırdı. Oda boştu. Kurt adam sürtüğü, hastalık ve seks kokuyordu. Çok fazla seks. Bunun altında Rick'in kanının lekesi vardı. Ter içinde kaldım ama kendimi ayakta durmaya ve her şeyi tüm duyularım ile algılayarak gözlemlemeye zorladım.

Üst üste binen izlenimler beni bombardımana tuttu, görsel ve kokusal, açıkta kalan tenimdeki havanın tadı ve dokusu.

Oda darmadağındı, sanki kuduz bir köpek sürüsü odayı darmadağın etmiş, mobilyaları parçalarına ayırmış, sadece yatak ayakta kalmıştı ama o da ağır yaralıydı. Kokuya bakılırsa, kurt-karı rutin olarak yatağa girmiş ve yırtık çarşaf ve yatak dolgusundan oluşan yuvadaki tüm erkek kurtlarla çiftleşmişti. Ve Rick'le, hem de çok.

Kurtlar ömür boyu çiftleşir, diye düşündü Beast bana. Hasta kaltak.

Eski sığır kanının kokusunu aldım ve köşede suyla dolu bir tas, halının üzerinde kanlı bir yer ve duvarın dibinde kurt formunda birinin yediği kokmuş bir et parçası gördüm.

Orospunun kokusu benim insan burnuma bile hastalıklı bir koku gibi geliyordu, sanki onu delirten virüs ya da bakterinin kokusunu. Erkek kurtadamların damarlarında dolaşandan daha güçlü ve daha öldürücü kokuyordu. Kediler böyle kokmazdı. Sabina'nın eski Romalı alim bilgisi gerçekten kokmaya başlamıştı.

Dolap kapakları kayıptı. Kadın kıyafetleri birkaç askıda asılıydı, geri kalanı

Çubuğun altında yerde buruş buruştu. Banyo evin geri kalanından daha düzenliydi, belki de fazla kullanılmadığı için. Her yerde dökülmüş, atılmış, yarısı boş kız tuvalet malzemeleri vardı. Klozetin kapağı yukarıdaydı ve içinden su içen orospunun grntş dudaklarımın vahşi bir mizahla kıvrılmasına neden oldu. Sarışın bir peruk yarı yarıya tezgahın altına saklanmıştı.

Rick fotoğraflarda Safiye olduğunu tahmin ettiğim kızıl saçlı bir kıza kur yapıyordu. Ama seks kokusuna bakılırsa, birden fazla kişiyle birlikte olmuştu. Bir peruk varsa iki tane de olabilir. Yavaşça döndüm. Kırmızı bir peruk gördüm, uzun saçları incelemek istemediğim kabuklu şeylerle keeleşmişti. Hazır paketlenmiş sahte kimlik değişikliği. Ayak parmağımla çekip çıkardım ve alt tarafındaki fileyi ortaya çıkarmak için ters çevirdim. İçinde esmer bir sa kıvrılmıştı. Eğildim ve bir nefes . Evet. Orospu. Gizli soruşturmasının bir noktasında Rick kurtları buldu. Ve sonunda... onların tutsağı mı oldu?

Hava arka duvardaki açık pencereden giriyordu ve ben de pencereye doğru gittim, pencerenin kırılmış olduğunu ve kırılan parçaların üzerinde kan olduğunu görünce şaşırmadım. Kokladım, feromonları ayırıştırdım. Kokuya bakılırsa Rick'in kanıydı; neredeyse korkusunun tadını alabiliyordum. Kaçmaya alışmıştı. Gizli göreve gitmiş ve belayı bulmuştu. Rick bir tutsaktı ya da yleydi. Canavar içimde homurdandı.

Yatağa geri döndüm. Rick'in cüzdanı ve rozeti yastığın altında, yatağın zarar görmemiş bir yerindeydi. Kanı da yatağın üzerindeydi. Rick artık gizli görevde değildi.

Öfke içimde kaynıyor, baskı oluşturuyor ve bir çıkış yolu arıyordu. Analitik ve metodik olmalıydım, öfkeli bir manyak değil. Ama nefes almak zordu, vücudum sıcağa rağmen nemli ve soğuk hissediyordu. Kan, meni ve orospu kokusuna verdiğim tepkileri bastırdım, soğuk ve sert bir amaçla kenarları sıkıştırdım.

Biri baygın, diğeri çok acı verici bir değişimin ortasında, insan şeklindeki çenesi ezilmiş gibi görünen iki çıplak kurdun bulunduğu odaya döndüğümde etrafıma bakındım. Ve etrafı kokladım. Bitişikteki odaya göre biraz daha az yıkık dkkt ama yine de domuz ahırına dönmüştü; her yer pizza kutuları, bira şişeleri ve tenekeleri, giysilerle doluydu. Havası boşaltılmış şişme yataklar, sanki ihtiyaç duyulmadığında oraya atılmış gibi bir köşeye yığılmıştı. Bir yığın fermuarlı şerit vardı, kolluk kuvvetleri tarafından zapt edilen şüphelileri hızlı bir şekilde emniyete almak için taşınan plastik kelepçeler. Yan tarafta birkaç tanesi kesilmiş, çoğunun üzerindeki kan eskimiş ve kurumuştu. Kesilmiş bir çiftin üzerindeki kan daha tazeydi; Rick'in kanıydı.

şeridi dikkatlice kokladım. Kanda lm kokusu yoktu. Rick bunu taktığında hayattaydı. Belki dün gece. Dün gece yağmura geri dnmemeyi seçmiştim. Boğazım daraldı. Gğsm, içimde zonklayan ve yırtılan nefesimle yandı, küçük otel odasında sert ve tizdi. Yarı hıçkırık, öfke dolu.

Dolabı . Rick'in bisiklet ceketini yerdeydi. Yakalarını ayağımla iterek açtığımda gözlerim kurudu ve acıdı. Pili bitmiş ya da kapalı olan cep telefonu ceketin . Bir avuç bozuk para da oraya saçılmıştı. Başka bir şey yoktu.

Son bir kez daha kontrol ettiğimde, yan yatmış ve tamamen kurtlanmış olduğunu gördüm.

Nefes nefese dışarı çıktı, patileri rüyalarda köpeklerin ayaklarının yaptığı gibi güçsüzce koşuyordu. Kirli halının üzerinde ona doğru yürüdüm ve korku içinde nefes nefese patilerini altına çekmeye çalışırken ayakları hızlandı. Elimdeki muştayla kafasına vurdum ve "Seni öldürmeyeceğim" dedim. Sanki nefesini tutuyormuş gibi durdu. "Burada tuttuğun adam. Hâlâ hayatta mı?"

Kurt altın kahverengi gözlerini bana çevirdi. Havayı kokladı, türümü ve amacımı belirlemek istercesine beni kokladı.

"Cevabın hayır olsa bile yaşayacaksın. Ama bana evet dersen ve yalan söylediğini öğrenirsem, bazı denizci dostlarım -büyük açılma partisinde tanıştıkların- ve ben, seni bulup postunu evimin duvarına asacağız." Yumruğumu uzattım ve Canavar'ı gözlerimin içine, tenime doğru çektim. Postu yüzeyin hemen altında, kaba ve dikenli bir şekilde dalgalanıyordu. Tekrar konuştuğumda sesim bir oktav alçaldı. "Ama önce seninle bir tavşan gibi oynayacağım. Sana acı çektireceğim. Anladın mı?"

Kurt sonunda pençelerini altına aldı ve yatağın başlığına yaslandı, kuyruğu bacaklarının arasında ve karnının altında kıvrılmıştı, başı aşağıda ve gözleri yukarı kıvrılmıştı, irislerin altındaki beyazlar görünüyordu. Bu itaatkâr bir davranıştı. Mızmızlandı ve bir kez başını salladı, insan hareketi kurdun üzerinde çok yanlış duruyordu.

"Adam yaşıyor mu?"

Kurt başını daha da aşağıya, ön pençelerinin arasına koydu.

Tekrar denedim. "Onu son gördüğünde hayatta mıydı?" Başını salladı.

"Bugün müydü? Bu sabah mı?"

Başını salla. Başını salla.

İğrenme ve öfke içimi kemirdi. Kilise ve suçluluk seansını atlamış olsaydım zamanında burada olabilirdim. Belki.. "Patine dokun. Ne zaman gittiler?" Dört kez dokunduktan sonra, gittiklerinde suçluluk duymadığımı, uyuduğumu anladım. *Sabahın dördü. Neden sabahın dördü?* "Arabada mıydılar?" Mızmızlanınca sordum, "Araba ve kamyonet mi? Kamyonet mi?" diye sordum.

İki baş sallama.

"Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Kurt bu sefer tereddüt etti ve düşündüğünü görebiliyordum. Kurt beynine sahipken bir insan gibi mi yoksa bir kurt gibi mi düşündüğünü merak ettim. Şekil değiştirme deneyimim kurtlarıncı ile aynı olmayabilirdi. İyi geçinmek ve notlarımızı karşılaştırmak için zamanımızın olmaması çok kötü. Sonunda başını salladı.

"Onun bir polis olduğunu biliyorsun," dedim. "Burada olduğunu biliyorum. Yaralıydı. Esir tutuldu. Bu konuşmadan sonra ölürse, seni polislere ve dostlarıma hatırlatacağım. Nereye gidiyorlardı?" Şaşkın şaşkın baktı ve ben de "Nehrin doğusuna mı?" dedim. Başını salladı. "Nehrin batısı mı?" Başını salladı.

Bu aramamı yarıda kesti. İçgüdülerim bugün doğru çıkmıştı, bu yüzden "Leo Pellissier'in klan evi mi?" diye sordum.

Kurdun gözleri tamamen insani bir tepkiyle irileşti. Bingo. "Sabahın dördünde mi?" İnancsızlığımın ses tonumu renklendirmesine izin verdim. "Bir vampirin en aktif olduğu zaman mı?" Başını eğerek tam olarak doğru anlamadığımı gösterdiğinde, "Etrafa göz atmak ve sonrası için plan yapmak için mi?" diye tahmin ettim. Başını eğip yarı başını salladı, yarı salladı. Isınmışım ama henüz tam olarak sıcak değildim. Kurtlar her ne planladıysa, bu hiç hoşuma gitmeyecekti. "Ve Rick'i de yanlarında götürdüler."

Yine evet/hayır vücut dilini . Duruşu her şeyi anlatıyordu. Tam bir teslimiyet. Ve bunu anladığımda peşinden gelmemden korkuyordu. İnsan formundaki kurt ne olursa olsun, köpek formunda alfa değildi.

Hâlâ dayak uykusunda olan diğer kurt adama baktım. Çıplak vücudu yatağın çoğunu kaplıyordu ve tüm bunlar başladığında motorcu barının dışında sigara içen iri adamı tanıdım. İtfaiye Aracı. Çıplak hali, giyinik halinden daha güzel değildi. Bakışlarımı tekrar kurt çocuğa çevirdim.

"Sürtük. Adama bir faydası mı var? Onu hayatta tutacak bir kullanım mı?"

Kurt yavaşça başını hayır anlamında iki kez salladı, gözleri benimkilerdeydi. Orada gördükleri karşısında omuzları kamburlaştı ve gözleri sol yumruğumdaki silaha kaydı.

"Yani *sevdiği* için mi hayatta tutuyor?"

Sürpriz bir şekilde kurt sızlandı ve evet anlamında başını salladı. Tüylerim gibi derim diken diken oldu. Bir başka vahşi saçlı zihinsel sıçrama yaparken sıcak bir korku içimden geçti. Burnunun seğirmesinden ve bedeninde yaşadığım deneyimden sonra, kurdun dehşetimin kokusunu aldığını biliyordum. "Onu dönüştürmeye çalışıyor, değil mi?"

Bir kez başını salladı. Hiç düşünmeden saldırdım. Canavar gibi hızlı. Tüm vücudumu yumruğun içine attım. Muştalar burnunun ortasına isabet etti. Devamında kafasını kaldırıp geriye attı. Yataktan fırladı. Duvara çarptı. Ve aşağıya doğru kayarak bir yığın halinde yattı. Onu o kadar kötü vurmak istedim ki canım acıdı. Ama insan şeklindeki kurdu yuvarladım ve ellerini kendi fermuarlı şeritleriyle arkadan kelepçeledim, tuttuklarından emin olmak için şeritlerden üçünü kullandım. Ayaklarını da birkaç küçük üniteyle sabitledim. Sonra ayaklarını kaldırdım ve birkaç tane daha kelepçeyle bileklerine bağladım, böylece onu etkili bir şekilde domuz bağıyla bağlamış oldum.

Aynı şeyi yerdeki kurda da yaptım ama da benimle aynı fizik kurallarına göre yer değiştirtiyorsa, her ikisini de tutmaları pek mümkün değildi.

Ofise döndüğümde burnuma taze, kaba ve dikenli bir marihuana kokusu geliyordu. Tezgâhın arkasındaki çocuğa elimi uzattım ve o da bandı çıkarıp avucuma koydu. Ama gözlerime bakmadı, kendi gözleri sağa kaymıştı. Gülümsedim, bunun tatlı bir olmadığını biliyordum. "Eğer bir kopya çektiğini, kasetleri değiştirdiğini ya da anlaşılmamızı bozacak bir şey yaptığını tespit edersem, geri gelir ve üç yüz küsur dolarımı senden alırım."

Parmakları titreyerek tezgâhın arkasından ikinci bir kaset çıkardı ve elime tutuşturdu. "İşler seninle iyi gidiyor," dedim ondan alıntı yaparak. Gittiğimde gülümsemedi.

Otoparkta atıl durumdaki cep telefonumu çıkardım ve Rick'in kayıp olduğu konusunda beni uyaran polisin, Sloan Rosen'in numarasını tuşladım. Cevap verdiğinde, işte olduğunu söyleyebilirdim, arka planda polis dükkânının gürültüsü vardı.

"Hâlâ bir polis kayıp mı?" Rick'i sabahın dördünden beri canlı bulduklarını umarak ve Rosen'in sesimi tanıyacağını bilerek sordum.

"Evet," dedi, ses tonu diğer polislerin huzurunda olduğunu ifade ediyordu ve söylediklerime dikkat etmemi söyleyen bir uyarı taşıyordu.

Otelin adını, adresini ve oda numaralarını verdim. "Rick LaFleur saat dörde kadar oradaydı. Ayrıldığında hayattaydı ama araştırdığı köpekler onun polis olduğunu biliyorlardı ve sanırım bu durumdan hoşnut değillerdi. Acele ederseniz, sorgulamanız gereken iki kafesli kurt adam bulacaksınız."

"Kim bu?" Rosen sordu. "Polisi nereden biliyorsun?"

"Şirin," diye kıkırdadım, sorularla ikimizi de koruduğunu biliyordum. "Hazır başlamışken, bir şerif yardımcısının Leo Pellissier'in evine uğramasını öneririm. Yavrulardan biri bana kurtların bu sabah dörtte MOC'nin klan evini keşfettiğini söyledi." Sloan küfretti ve ben de hücreyi kapatıp bağlantıyı kestim. Pili çıkardım, ikisini de cebime koydum ve eve doğru kükredim.

Bu tavrım Evangelina ve Bruiser'in soru sormadan geri çekilmelerine neden oldu. Yatak odamın kapısını kapattım ve internete girdim, şehir haritalarını ve vampir tarihini buldum ve bir kez daha gözden geçirebilmek için hepsini yazdırdım. Baştan başladım ve her şeyi gözden geçirdim, okumadım, sadece baktım, zihnimin istediğini almasına izin verdim. Yarı yolda zeytin tenli, siyah saçlı ve siyah gözlü bir çocuğun fotoğrafını gördüm. Kısa lüleleri ve dantel yakası olan güzel, genç bir çocuk. Fotoğrafı inceledim. Çenesindeki bir şey, gözlerinin şekli, sıkı ve öfkeli bir çizgide tuttuğu ağzı belli belirsiz tanıdık geliyordu. Ters çevirdim. Arkasında, fotokopisi çekilmiş küçük günlük örneğiyle aynı el yazısıyla *Terrence Sweets*, 9 yaşında yazıyordu.

Burada *bir şey* olduğunu bilerek aramaya devam ettim. Ne arayacağımı bilsem yeterdi. Vampirlerin bugün başlayan çatışmaları yoktu. Kökleri geçmişte olan çatışmaları vardı. Bazen çok geçmişte. Bu seferki 1900'lerin başında başlamıştı ve henüz çöziçin Rick ölmüş olabiliirdi. Sonuna , fotoğraf ve fotokopi yığınınını tiksintiyle yatağın üzerine fırlattım.

"*Düşün*," diye fısıldadım kendi kendime. Polisler, resmi duyurudan önceki iki hafta içinde kedilerin şehirde olduğunu, Leo'yla pazarlık yaptığını ve kurtların kürklü dolaptan çıktığını duymuşlardı. Rick'i araştırması için gönderdiler. Kurtlar ortaya çıktı ve Safia bir şekilde onlardan haberdar oldu. Rick de Safia'dan kurtları duymuş ve onları ziyarete gitmiş. Buraya kadar her şey yolunda.

Benimle dağlarda bir gün geçirdikten sonra hemen gizli göreve geri döndü ama yokluğunda bir şeyler değişmişti. Ricky Bo şehre döndüğünde sorunlar olduğunu biliyordu ama her nedense resmi destek çağıraramamıştı. Bu yüzden bir kızı favori restoranımız Safia'da kahvaltıya götürmüştü. Kurt kız mı? Daha derine ineceğimi umuyordu. Ama yapmadım. Surat asmıştım. Leo için çalışmak gerisini halletmişti. Kendimi kedi köpek kavgasının ortasında bulmuş ve Rick'i ortada bırakmıştım.

Kendime, Leo Pellissier'e ve Rick'e kızarak yeniden silahlandım - geceye kadar ateş gücüne ihtiyacım olacağını düşündüğümünden değil, ama yumuşak yürümeyi hiç , gittiğim her yere büyük sopamı taşımak akıllıca olabiliirdi. Özellikle de gece olmadan geri dönememe ihtimalim varsa. Derilerimi giydim, M4'ü uzatılmış dipçiğı yerinde olacak şekilde sırtıma bağladım. Hedef atıcılığı yapmayacaktım ama ekstra denge işe . Benelli'ye yedi adet elle paketlenmiş gümüş fléchette mermi, 76 milimetrelık fişek, altısı şarjörde, biri fişek yatağında olmak üzere doldurulmuştu.

Örgülü bir dövüş kuyruğı haline getirdim, aşağı ve kirli bir sırasında tutacak hiçbir şey bırakmadım. Silahlarıma üç tabanca ve ceplerime şarjör ekledim. Son zamanlarda, silah satın aldığımda mümkün olduğunca 9 milimetrelık mermi ve değıştirilebilir şarjörler kullanıyordum. Bir silahın tutukluk yapma ihtimaline karşı kullanışlıydı. Ve ne kadar iyi işlenmiş olursa olsun, tüm silahlar eninde sonunda tutukluk yapardı.

Tüm pençelerimi kılıflarına yerleştirdim, en sevdiğim vampir katili olan Molly'nin kocası Evan'ın el oyması kabzasını sol kolumun altına yerleştirdim. Aynada kendimi gördüm, gözlerim koyu altın renginde parlıyordu, yüzüm solgun ve sertti.

Arkamdaki duvarda bir gölge hareket etti, penceredeki bir dalın yansıması, dışarıdaki yavaş esintinin ittiğı, hiç fark etmediğim bir şey. Ama bir an için, kulübenin duvarında bir amaç için hareket eden bir gölgeydi. *Yunega*'nın bedeninin annemin bedenine çarpışını tekrar duydum. Daha fazla çizgi eklerken babamın kanının yüzümde soğuduğunu hissettim, kan kan vaat ediyordu.

Asla tatmin olmayan bir intikamdı bu, ruhumda adaletin doldurması gereken boş yer hâlâ karanlık ve soğuktı. Eğer Rick'i kurtlar öldürmüş olsaydı, hiçbirini canlı bırakmazdım. Bu sefer suçlular cezasını çekecekti.

Yavaşça döndüm, aynadan ellerimin her bir silahı bulmasını izledim, tek hareketle çekme eylemini uyguladım, her birinin veya bıçak kılıfından kolayca çıkıp çıkmadığını kontrol ettim. Genellikle taşıdığım haçlara baktım, onları dolaptaki kancaya bıraktım. Vampir avlamıyordum. Onlara ihtiyacım olmazdı. Ama onları orada bırakmamın nedeni bu değildi. Onları bıraktım çünkü onları takmayı hak etmiyordum. Daha önce hiç düşünen varlıkları avlamamıştım, sadece deli vampirleri, akıl sağlığından ümidi olmayan akılsız öldürücü canavarları avlamıştım.

Weres... Weres'lerin insani duyguları, düşünceleri, umutları ve hayalleri vardı. Ve muhtemelen bazılarını kasten, kötü niyetle ve niyetle öldürecektim. İntikam Hristiyanlıkta yoktu. İntikam daha karanlık bir şeydi. Daha eski. İntikam kana susamıştı. Kan, kan vaat ediyordu.

Dolabı kapattım. Derek Lee'yi aradım. İlk cevap verdi. "Bacaklar."

"Bu akşam kurtlara karşı desteğe ihtiyacım olursa, siz ve adamlarınız müsait misiniz?"

"Ne kadar?" Ona ne kadar ödeyeceğimi kastediyordu. Reach tüm hazır paramı ve daha fazlasını almıştı.

"Bedava. Leo'ya ödetemezsem tabii. Rick LaFleur kurtların elinde. O yaralı."

Tiksintinin beyaz bir gürültü gibi telefona karıştığını duydum. "Ben . Gelecek olan herkesi getireceğim."

Bağlantıyı sonlandırdım ve Bitsa'yı vurarak kasabadan çıktım. Kurt avına çıkıyordum ve başlamak için en iyi yer, en son bulundukları yerd - sabahın dördünde Leo'nun klanının evini yeniden keşfetmek Belki orada bir koku alabilirdim. Hiç değilse Leo'ya Tyler'ın Bruiser'a tuzak kurduğunu söyleyebilirdim.

Nehrin ortasına geldiğimde cep telefonumu cebimden çıkardım ve bariyerin üzerinden fırlattım. Soğuk bir mizahla, telefonun adının "kullan-at" olduğunu düşündüm. Yeni bir tane almanın zamanı geldi.

* * * *

Leo'nun klanının evine doğru hızla New Orleans'ın meşhur trafiği hafifti, günün ıslak sıcağında terliyor, çoğu su olan havayı solumaya çalışıyordum. Dün geceki yağmur zaten buharlaşmış olan atmosfere karışmıştı ve ben her nefes alışımda boğuluyormuş gibi hissediyordum, Rick için endişelendiğim kadar yüksek nem yüzünden de.

Nehrin batı yakasında, Best's adında küçük bir yol kenarı standında durdum, el yazısıyla yazılmış tabelalarda BEST BOUDIN BALLS 4 U, BEST BOUDIN IN LA., BEST C-FOOD, BEST BOILED P-NUTS ve BEST GUMBO yazıyordu. Burası Katrina fırtınası enkazıyla yapııştırılmış ve çivilenmiş gibi görünüyordu, her tahta yıpranmış, şakulünden çıkmış, eğri, kırık ve çarpıktı. Ama aslında prefabrik bir binanın üzerine çakılmışlardı.

işletmeyi olduğundan daha yaşlı göstermek için. Best's'in içi temiz ve düzenliydi, beyaz boyayla pırıl pırıldı ve kızarmış ve buğulanmış kokulardan oluşan bir nirvanaydı. Bir paket boudin topu aldım -boudin, domuz bağırsağından daha nazik bir kelime olan domuz kılıflarına doldurulmuş et, çoğunlukla domuz eti, özel baharatlar ve pirinçtir. Boudin kılıflardan çıkarılır, beyzbol topu büyüklüğünde porsiyonlar halinde şekillendirilir ve domuz yağında kızartılır. İnsanlar için kalp krizi tarzı yiyecek, Canavar için rahatlatıcı yiyecek.

Leo'ya gitmek için sabırsızlanıyordum ama kilise için evden çıkmadan önce yemek yeme zahmetine girmemiştim. Oruç ya da suçluluk duygusu, hangisi olduğundan emin değilim, ama oteldeki kurtlarda mevcut tüm kalorilerimi tüketmiştim. Titremeye başlamıştım. Bitsa'nın üzerine binerek, cephaneliğine bakan meraklı ve endişeli küçük kalabalığı görmezden gelerek hızlıca altı top yedim ve bana temel besin gruplarını veren iki litrelik bir kolayı hüpürdeterek içtim: yağ, protein ve karbonhidrat, kafein/şeker ile birlikte sunuldu. Son altı Cajun köftesini Bitsa'nın heybesine koydum, temizlemek için yağlı torbanın içinde gelen tek tek sarılmış küçük mendili kullandım ve saate baktım. Saat neredeyse üçtü. Gün, hissettirdiğinden çok daha yavaş ilerliyordu.

Bitsa'yı tekmeleyerek çalıştırdım ve motosikleti kabuklarla kaplı çıkardım, Leo'ya doğru bir kez daha dönerken küçük beyaz kabukları C şeklinde uzun bir çukurun içine döndürdüm. Hiçbir planım yoktu. Pantolonumun koltuğuna göre uçuyordum. Hayatımın hikayesi. Kesin olarak bildiğim tek şey Bitsa'yı klan evinin rüzgârına karşı park edeceğim ve keşif yapmak için yürüyerek ilerleyeceğimdi.

En olası senaryo kurtların gitmiş olmasıydı, bu durumda hangi yöne gittiklerini bulmaya çalışacaktım. Orta vaka senaryosu, muhtemelen uzaktaki ağaç hattından kurt formunda eklemi araştırmak için geride bırakılan nöbetçi kurtları - bekçi köpeklerini - bulurdum. Onlardan birini alırdım. Ve Rick'in nerede olduğunu söyletirdim. Sonra Derek Lee ve denizcilerini, ben Rick'i serbest bırakırken infazcı ve destek olarak görev yapmaları için çağırırdım. En kötü ihtimalle kurtlar hâlâ orada olurdu, bu durumda da Rick'i kurtarıırken Derek Lee ve denizcilerini infazcı ve destek olarak çağırırdım. Ama bu son çok daha kanlı olurdu. Ve çok daha tehlikeli.

Leo'nun evinden iki mil uzaktaydım, saman tarlaları, çam ormanı ve çalılıkların her iki taraftaki nadasa bırakılmış tarlaları solladığı ıssız bir tali yolda ilerliyordum ki Bitsa'nın krom rengi fren lambaları gözüme ilişti. Az önce geçtiğim bir araba yavaşlamıştı. Yolun ortasında sert, hızlı, üç noktalı bir dönüş başladı. Bir virajı döndüm ve omzumun üzerinden izleyerek hızımı azalttım. Araba bana yetişemeyince elimi sıktım, hızımı artırdım ve virajı dönmeyi bitirdim.

Şekilleri ilk ben gördüm, bir kamyonetten sıçrayıp yarım daire şeklinde yayıldılar. Bazıları alçak ve yatay kurt şeklindeydi. Bazıları daha uzun ve dikey adam şeklinde. İşte o zaman kokuyu hissettim. *Kurtadamlar*.

BÖLÜM 21

Öldüren Dişler Yırtıp Geçti... ve Beni Boğazımdan Tuttu

Birbiriyle örtüşen olasılıkları bir araya getirerek birkaç şeyi anında anladım. Kurtların üzerinde Rick'in kokusu yoktu. Tuzağa düşürülmüştüm. Oteldeki kurtlar serbest kalmış ve arkadaşlarını çağırmışlardı. Ya da ben otel odalarına girdiğimde fark edilmemiş bir kurt beni izliyordu. Bir nöbetçi hissetmemiştim ama bir tane olabilirdi. Ya da belki de yardımsever katip ben ayrılırken bir arama yapmıştı. Her neyse, beni izliyorlardı. Ve bu işten dayak yemeden kurtulamayacaktım.

Altıya birdi; iki insan, dört iri kurt ve ikinci dalga için bu gelen bir araba dolusu insan. Kurtların dişleri ve pençeleri olmasına rağmen insanlar en ölümcül olanlarıydı. İnsanların silahları vardı; kamyon kapılarının arkasına saklandılar.

Bu grubu atlatmak zorundaydım. Çabuk. Bitsa'yı iki kurt saldırganın arasına nişan aldım. M4'ü sol elle, beceriksizce çektim. Sağ elimi gaz pedalına koymam gerekiyordu. Emniyeti kapattım ve dipçiği ön koluma dayadım. Taktik tüfeği atışa hazırlamama gerek yoktu. Hazır olmak için üretilmişti. Tüfeği soldaki kurda doğrulttum. Tahminen kırk metre uzaktaydı. Motoru çalıştırdım. Ateş edecek kadar yaklaşıp mesafeyi açtım. "Geber, köpek," diye mırıldandım. Ve tetiğe bastım.

Ateşleme sarsıntısı kask tarafından bastırıldı. Silah şakladı. Elle doldurulmuş mermi kurdun sağ ön bacağının altındaki kaburgalarına isabet etti. Gümüş flâketler içeride patladı, bir kan ve irin spreyi halinde dışarı fırladı. Doğrudan bir vuruş değildi ama yeterince iyiydi. Silahı yanındaki kurda doğrulttum, artık çok daha yakındı. Namluyu sağ koluma dayadım. Tetiği çektim. Ortağı boynundan ikinci kurşunu aldığı anda, ilk köpek çocuk hâlâ dönüyor ve düşüyordu. Yapması zor değildi. Öldürmek zor değil. Yine de daha sonra bununla yaşamak zor. Yaşamak her zaman öldürmekten daha zor olmuştur. Hem de çok daha zor.

Tehdit seviyesi ikiye düştü. Motoru beri ilk nefesimi aldım, yanmış barut ve kanın tadını aldım, havada sıcaktı. Sırada bir kurt adam vardı. Sadece bir metre. Araba kapısının altından görünen bacağına kolay bir atış. Yere düştü, ağzı açıktı, çığlık atıyordu; silahı havada dönüyordu.

Onların üzerindeydim. Yarım daire şeklindeki saldırganlarla aynı hizadaydım. M4'ü, tekerlek boşluğunun arkasına saklanmış bir insan gibi döndürmeye çalıştım. Ama nişan alıp ateş edemeyecek kadar hızlı hareket ediyordum. Silah patladı, tekmeledi ve bir mülle ıskaladım. Ve vurulduğumda sol tarafıma gelen yumruğu hissettim. Canavar sistemime adrenalin pompaladı.

Soldan bir gölge belirdi.

M4'ü ateşleme pozisyonuna getirmeye çalıştım. Sol kolum çalışmıyordu.

Gölge bana doğru düştü. Karanlık bir beden. Pençeler dışarı. Motordan duyduğum hırıltı

ve ateşleme sarsıntıları. Ben tepki veremeden vurdu. Pençeleri kaskıma sürtünüyordu. Çeneleri enseme okşadı. Sıcak, kokuşmuş nefes.

Vücudu omzuma çarptı. Beni bisikletin selesinde döndürdü. Tüfeği ona doğru savurdum ama ellerim tetiği çekecek kadar iyi çalışmıyordu. Sağ ayağım ayaklıktan kaydı. Kaskım pençeler tarafından yana doğru çekildi ve bükülme torkuna . Sonra kurdun sıçrayışının eksenini onu geride bıraktı.

Başka bir kurt ön tekerleğe çarptı. Pençesi tekerlek tellerinin arasında kayboldu. Çığlık attı. Kan sıçradı. Tekmeleyerek vücudunu ittim ve kendimi öne doğru . Kendi ağırlığı onu bisikletten çekti. Bitsa sanki kendi kendine toparlandı ve kükreyerek ilerledi. Beni sadece hız kurtardı.

Onları geçmiştim. Ama yaralanmıştım. İkinci insanı, tetikçiyi ıskalamıştım. Bacağımdan kan akıyordu. Hızla. Ve nefesimi tutamıyordum. M4'ü silkerek kucağımda daha iyi bir pozisyona getirdim ve bisikletin üzerine eğilerek kükreyerek yola çıktım. Bir köpek yavrusunun takip edebileceği bir kan izi bıraktığımı . Yardım almak için Leo'nun evine gitmeliydim. Kalbim çok hızlı ve çok sert atıyordu. Acı yayılıyor, ipeksi bir ağ gibi etrafımı sarıyor, görünmeyen bir örümcek ipleri daha sıkı çekiyordu. Bunu başaramayacaktım. Gidecek çok yolum vardı.

Vardiya, diye homurdandı Beast. *Şimdi*.

Gazı bıraktım ve motosikletin yavaşlamasına izin verdim, sol elim M4'ü zar zor tutuyordu, fren veya debriyajı idare edemiyordum. Bitsa tekledi, hız kaybı için yanlış vitesti. Yoldan çıkıp çalılıklar arasındaki aşırı büyümüş bir patıkaya, kullanılmayan bir çiftlik tarlası girişine ya da avlanma yoluna saptım ve tümseklerin üzerinden geçtim. Yoldan 30 metre uzakta Bitsa öldü. İki ayağımla yere bastım ve onu aşağı indirdim. Ve dünya eğildi. Döndü. Yere düştüm. Yüzüm toprağa gömüldü. Acı dolu homurtumu duydum. Gün ışığı teleskopla aşağıya inmeye başladı. Çivili ot yığınlarının arasında, etiketi gri bir küreye dönüşmüş kırık bir bira şişesinin sadece bir parçasını görebiliyordum. Kalbimin teklediğini hissettim.

Canavar kükredi. Görüşümü dolduran çığlığı kafamın içinde yankılanırken, öldürücü dişleri gri yeri yırttı ve beni boğazımdan yakaladı.

* * * *

Nefes nefese kaldım. Küçük nefes pufı. Kalbimle birlikte atan acı-ağrı-ağrı. Başımı eğdim ve kaskımın yere düşmesine izin verdim. Kulaklarımı duymak için döndürdüm, her ikisini de döndürerek kurtları aradım. Sürü avcıları. Sadece sessizlik. Araba yok. Yumuşak ayaklar yaklaşmıyor. Daha önce bir kez sürü avcılarıyla savaşmışım, açlık zamanlarında. Birçoğunu öldürdüm. Ama avlanma bölgesini kaybettim. İnsanlar ve sürü tüm avları öldürdü. Ateşe verilen dağlar geri kalanları öldürdü. Sürüyle tekrar savaşmak istemedim.

Esintiyi kokladım. Bir sürü fare kokusu aldım. Başiboş kedi. Yerde sarı ceket yuvasının kokusu, yakınlarda vızıltı sesi. Büyük dişler gibi acı veren iğneler. At ve inek gübresi. Tavuk kokusu. Yakın. Ama sürü yok. Sürünün yas tutacak ölüleri vardı. Şimdilik güvendeydi.

Etrafına bakındı. Nefes nefese kaldı. Jane'in kanı ve Jane'in kıyafetleri içinde yatıyordu, postu yapış yapıştı. Vardiya için Bitsa'nın içinde yiyeceğe ihtiyacı vardı. Ama Bitsa yan taraftaydı, yiyecek alttaydı. Aptal Jane. Pençelerimi botlardan çektim, pençelerim ve pençelerim ölü inek derisini itiyordu. Ayakta durdum, arka pençelerim daha fazla inek derisinin içinde, ön pençelerim Jane ceketinin içindeydi. Jane'in silahları ve Jane'in çelik pençeleri ineğe dolandı. Kendimi aptal insan kıyafetlerinden çıkardım. Kurşunun yandan yere düştüğünü gördüm ve pençeledim. *Çirkin adam silahları*. Postunu sallayıp kurtardı. Tekrar salladım, güneş ışığında duruyordum, Jane'den kan ve altın kolyesi dışında kurtulmuştum. Boynuma çarptı.

Hâlâ kurt yok. Silahları kokladım, başımı yere eğip büyük av tüfeğini inceledim. Jane'in favorisi. Vampir katili. Şimdi de kurt katili. Dişleri ve pençeleri öldürmekten daha iyi. Ateşlenmiş silahı koklayarak tiksindim. Kokuyor. Ama yine de daha iyi. Canavar asla bir günde üç kurt öldürmemişti. Jane iyi bir avcıydı.

Silahın öldürücü ağzından uzakta, dişlerimle dipçiğe kenetlendim. İnsanların göremeyeceği bir yere, çalılıkların içine çektim. Geri kalan silahları da çektim. Ve Jane'in bıçaklarla dolu kıyafetlerini, Jane'in pençelerini. Jane'in bisikletini bıraktı. Ölü inekten daha büyük. Saklamak çok zor. Başımı havaya kaldırdım, kokladım. Yavaş bir daire çizdim. Yakındaki suyun kokusu, durgun ve dolu, avlanamayacak kadar küçük. Yavaş rüzgarda hayvan ve çiftlik kokusu. Tavuklar. Bir sürü tavuk. Tavukları düşününce ağzından salyalar aktı. Beyaz tüylerin tadı kötüydü ama altındaki etin tadı güzeldi. Kanın tadı güzeldi. Açlık, öldürücü pençeler gibi karnına yapıştı. Susuzluk karnımda bir yılan gibi kıvranıyordu. Çalılıkların arasına girdim, kokulara doğru ilerledim. Güzel kokulara.

Su buldum. Suyu höpürdetti, kurbağalar, kıpır kıpır şeyler, susuzluktan kıvranan yılanları boğdu. Küçük havuzun yanına çöktü ve Jane'in kuruyan kanıyla yapış yapış olmuş postunu tımar etti. Ama karnı ağrıyordu.

Jane'den Beast'e ya da Beast'ten Jane'e geçmek her zaman zor olmuştur. Ölerken daha da zordu. Güneş doğarken ve ay uyurken, ölüm yakın olmadığı sürece şekil değiştirmek imkansızdı. Canavar ölerken, ölüm gece ya da gündüz fark etmeksizin şekil değiştirme gücü verirdi. Jane anlamıştı. Skinwalker büyüsü. Kendi türünün büyüsü.

Ama değişmek acı veriyordu. Karın, *açlık* denen yırtıcının pençelerinde büküldü. Post unutuldu, yükseldi ve yiyecek kokusunu takip etti.

Ağaçlar sıklaştı ve dallar gökyüzünde birbirine dolandı. Daha hızlı ilerledim, alçak dallı bir ağaç buldum ve sıçrayıp yükseğe tırmandım. Pençelerimle uzandım. Kalın kuyruk denge için dönüyordu. Ağaç kabuğunu yakaladım ve ağacı ittim/çektim, kabuğu parçaladım. Çam burnumu doldurdu. Gee gibi. Kuş Gee. Uzuvlara ulaştı ve üzerinde dengesini buldu. Aşağı baktı. Etrafa. Çiftliği buldu. Tavuk çiftliği. *Jane hala uyuyor. Tavuklar benim*.

* * * *

Ben/Canavar kadar sayabiliyordum. Uzun kümeste beşten fazla vardı. Bahçede iki insan ve iki köpek. Sokakta bir sürü tavukla dolu büyük bir kamyon. İnsan adamlar tavuk kafeslerini evden kamyonu taşıyordu. Ses ve kokular bir arada, güzel tavuk kokuları ve pis insan kokuları ve kamyon egzozu nefesi ve yüksek ses,

çirkin sesler ve iyi tavuk sesleri. Köpekler havlıyordu. Biri kuyruğunu kovalayarak daireler çiziyordu. Aptal köpek.

Rüzgar kokumu sakladı, uzaklaştırdı. İz bırakmamak için çalıların arasına çömelmişim, tavuklarla dolu bir kümesin yanında, kımıldamadan, postum beni saklıyordu. Bekliyordum. Adam kafesleri indirdi. Beşten fazla tavuk , zayıf ve hastalıklı görünüyorlardı, büyük bedenleri zayıf bacakları üzerinde sallanıyordu. Acı sesleri çıkarıyorlardı. İnsan avının kaçmasına izin verdi. Aptal insanlar.

Üç tavuk Canavar'a doğru koştu. Çalıların arasından fırladım ve tavuğu yakaladım, öldürücü dişler boynuma dolandı, çenelerim çatırdadı. Et ve kan tadı/kokusu, ağızda sıcak. Tavuğu düşürdüm ve ikinci tavuğun boynunu kırdım. İkisini de yakaladım. Koştum.

Çalılıklara geri döndü. Koşarak uzaklaştı. Pençeler hayvan yolunda. Köpekler havladı ve peşinden koştu. İnsanlar bağırdı. Ağaçlara ulaştım ve yüksek dallara tırmandım. Hızlı, pençelerim güçlü. Sıçradım, kuyruğumu salladımdengeli inişe yardım ettim, dallara yiyecek yerleştirdim ve yere sıçradım. Saklandım. Köpekler peşimden koştu. İki köpek. Biri büyük, dişleri büyük. Biri küçük, çürük dişli. Yarışarak geçtiler. Burunları yere değdi. Geri geldiler. Daire çizdi, daire çizdi. Hiç yukarı bakmadılar. Aptal köpekler.

Kokuşmuş çürük dişli küçük köpek durdu. Titredi. Burnu yerden kalktı. Burnu bana dönüktü. Hırladım. Sıçradım, arka ayaklarımla ittim. Pençelerim yarı kınında, dişlerim görünüyordu. Köpeğe saldırdı. Patisiyle yanına vurdu ve uçuşunu gördü. Ağaca çarptı. Çığlık attım ve büyük köpeğe vurdum. Havladı. . Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Zafer çığlığı attım. Ağacın altındaki köpeğe doğru koştum. Ölmemişti. Yarı kılıflı pençeler öldürmedi.

Ona vurdum. Kan yok. Nefes alıyordu. Yakınına eğildim ve kokusunu öğrenerek huffladım. Vücudunu yaladım, sert ve hırıltılı dilim köpek postunu çekiyordu. Doğumdan sonra yavaş hareket eden yavru gibi yüzünü ve gözlerini yaladım. Kıpırdadı, inledi. Jane'i mutlu edecek kadar iyiydi. Jane köpekleri severdi. Aptal sürü avcıları.

* * * *

Ağaçların arasında, uzaklarda, tavukları yedim. Et, kemik ve sinirler. Tüyler kanla kayganlaşmıştı. Gagaları sivri, küçük kemikler gibi çıtır çıtır. Ayaklar çıtır çıtır, tüm kemik ve deri. Tavuk gitti. Burnunu yaladım. Ağzına yapışmış tüyler buldu. Kurumuş Jane kanını ve taze lezzetli tavuk kanını temizlemek için yerleşti. Güneşin altında, ağacın tepesinde kestirdi. Jane'den kurtuldu.

Uyandım ve ormanı dinledim. Kuş, hindi, armadillo, keseli sıçan, sıçanlar, tavşanlar. Şahin avını izledim, tepede süzülüp avına doğru dalışını. Güneşin gökyüzünün sonuna doğru düşüşünü izledim.

Jane'in son kanını da temizleyerek kendini tekrar tımar etti.

Jane dilimde kanının tadıyla uyandı, zihni yavaştı. *Kahretsin. O da neydi öyle?*

Kurtadamlar. Tiksintiyle bağırdım. Beyaz tüy dudaklarımdan uçtu ve havada süzüldü. *Sürü avcıları. Jane üç tane öldürdü. İyi avcıydı.*

Ama neden? Jane alfa olmaya çalışarak ayağa kalktı. Kurtadamlar burada... Gün batımından önce. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Leo'nun evinden geliyorlardı! Onu çoktan vurdular. Belki saatler önce. Kurtların üzerinde Rick'in kokusunu almadım. Rick'in kokusunu aldın mı? Leo'nun evine gitmeliyiz!

Rick kokusu yok. Uzun bir yürüyüş. Sıcak bir gün. Kalktım ve daldan dala yere düştüm. Su birikintisine geri döndüm. İçtim. Yavaş yavaş. Ben Alfa'yım. Jane değil.

Jane sessizliğe büründü, öfkesini bir pençe gibi beynine . *Güzel lütfen?*

Kestim. *Uzun bir yürüyüş. Sıcak bir gün. Ve Leo'nun inine doğru yürümeye başladım. Yavaş yavaş.*

* * * *

Jane canavar gözleriyle Leo'nun klan evine baktı. Ahır, evi, evin etrafındaki araziye izledi. Atlar tarlanın ortasında dar bir daire şeklinde duruyordu. Av hayvanları, tepiniyor, homurdanıyorlardı. Titreyen yeleler. Havada korku kokusu. Kurtların kokusu güçlü ama yeni değil. Taze değil.

Jane, "Neden hiç insan yok?" diye düşündü. *Buraya son geldiğimde bahçede ve ahırda on kişi görmüş olmalıyım. En azından şerif yardımcısı burada.*

Şerif yardımcısı verandada durmuş, elinde sopa, açık kapıdan içeri bakıyordu. Uzun bir süre sonra döndü ve arabasına gitti. Yumruklama hareketi yaptı ve cep telefonunu kulağına dayadı. "Roul. Evet. Anlıyorum. Onu etkisiz hale getirdiğini mi düşünüyorsun? Onu bu şekilde tutabilir misin? Kahretsin dostum, ay doğana kadar harekete geçmememiz gerekiyordu. Güneş, durağanlık büyüsünü bozar. Hava kararmadan önce çıkarsa, geri dönebiliriz. Tamam. Tamam." Şerif yardımcısı telefonun düğmesine bastı ve arabaya bindi. Motoru çalıştırdı, kedi gibi hırladı ve yavaşça uzaklaştı, lastikler küçük kayaların ve deniz kabuklarının üzerinde yuvarlandı. Araba yaklaştığında kurt adam kokusu aldı.

Şerif yardımcısı kurt adamdı.

Evet, diye düşündü Jane, şaşırmıştı. Onu motorcu barından tanıyorum. Ve akıllıca, Sloan'a Leo'ya bir şerif yardımcısı göndermesini söyledim. Kurtlar içlerinden birini polis olarak içeri aldıysa, Leo'nun bölgesine bu dönüşü uzun zamandır planlıyorlardı, belki de sadece fırsat kolluyorlardı. Kafasının içinde sessizliğe büründü. Endişeliydi.

Ofladım ve çenemi pençelerimin üzerine koyarak uzun otların arasından baktım. Havada kan kokusu vardı, garip bir kan. Sıcak taşa düşmüş kan gibi, vampir kanı ve sürü kanı karışımı. Kavrulmuş ve yanmış. Ve büyü kokusu. Hepsini açık ön kapıdan geliyordu.

Omuzlarımı kamburlaştırdım ve patilerimi otların arasında ileriye doğru sürttüm. Karnımı yerden kaldırdım ve eve doğru çömeldim, çiçeklerin arasından geçtim, parçalanmış ağaç kabuklarının üzerinden geçtim, yavaşça hareket ettim, takip eder gibi, ama üzerine atlayacak bir av yoktu. Leo'nun evine ve kan kokusuna doğru ilerliyordum.

Ön merdivenlerin dibinde büyü ve kan kokusu güçlendi, kokular havaya karıştı

Leo'nun evinin açık kapısından. *Büyük kediler avlarını gün ışığında avlamazlar. Alacakaranlık avcısı. Gece avcısı. Şafak avcısı. En iyisi hamile ayın altında, dolunayda ve parlak yerde. Gündüz avcısı değil. Evin görmek için basamakları tırmanır.* Ama patisini kaldırdı ve alt basamağa koydu. Pawpawpaw basamakları hızla çıktı, pençelerinin altında şerif yardımcısı kurt kokusu vardı. Basamaklardan çalılara atlamaya hazırdı. Ama gerek yoktu. Kimse kımıldamadı. Ev sessizdi. Kan ve büyü kokusu giderek güçleniyordu.

Cadı büyü, diye düşündü Jane. Ki bu hiç mantıklı değil. Cadılar ve vampirler, müzakereler düşündüğünden çok daha ilerlemediği sürece birlikte çalışmazlar. Ama vampirlerle ilgili hiçbir şey mantıklı değil. İçeriye bakayım.

Ön kapıya doğru yürüdüm. İçeri baktım. Beyaz mermer zemin kana bulanmıştı. Genç bir kadın taşın üzerinde yatıyordu, gözleri kocaman açılmış, bir elini yukarı kaldırmıştı. Kan taze, ıslak ve yeni görünüyordu. Çok kan vardı. Kadın nefes almıyordu. Kalbi . Ama ölü ve morarmış görünmüyordu.

Henüz değil, diye düşündü Jane. Nettie. Bir keresinde bana kahvaltı hazırlamıştı. Tyler'ın odasını ararken bana yardım etmişti. Yirmi beş yaşında olamaz.

Kandan uzak durmaya dikkat ederek avcı çömelişiyle eve doğru ilerledim, kuyruğumun güdük ucu Jane'in endişesiyle sarsıldı. Canavar formunda bir adamın evinde olmanın korkusuyla. Taştaki yırtıcı kuşun yanından geçtim. *Leo'nun hanedan aleti, diye düşündü Jane, kuşu incelerken. Bu şeyin bir Anzu olup olmadığını bilmiyorum. Ama bir Anka kuşu değil. Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim?*

Fuayedde, oturma odasında daha fazla ceset bulundu, ölü görünüyorlardı, nefes almıyorlardı. Çoğu ısırık izlerinden kanıyordu. Canlı değiller. Ama ölü de değil. Korkmuşlardı. Küçük gruplar halinde ayakta duruyor ya da oturuyorlardı, hiçbir şeye bakmıyorlardı, sanki koyun gibi odaya sürülmüşlerdi.

Hizmetçiler, infaz memurları, bahçıvanlar, damatlar, uşak ve aşçı, diye düşündü Jane. Her yerde durağanlık büyülerini. Kurtadamlar saldırmış, birçoğunu ısırılmış ve hepsinin üzerine durağanlık büyüsü yapmışlardı. Bir cadıdan aldıkları büyüler. Ama şerif yardımcısı büyüünün gün ışığında bozulduğunu söyledi. Ama... Ne istiyorlar?

Şehrin alfasını ele geçirmek için diye düşündüm. Leo'nun düşmanlarıyla çalışmak.

Evet. Tamam. Güç oyunu. Leo'nun kan hizmetkarlarını neden ısırıklarını anladım. Onları çevir ve destek sistemini elinden al. Ama neden Nettie'yi öldürdüler?

Kız kaçtı mı? Yırtıcılar kovalardı; kovalama içgüdü. Kız dövuştü mü? Yırtıcılar bastırır. Öldürmek kaza olabilir. Ya da kurt-kaltak, kıskanç. Jane ile Ricky Bo gibi. Sesinde sinsi bir ton duyduğum, kahkahalarla kesildi.

Kıskanmıyorum.

Burnumdan sümkürdüm ve odanın içinde, durağanlık büyüsünün etrafında, kandan kaçınmaya dikkat ederek ilerledim.

damlacıklar. Bir şeyin parıldadığı bir köşeye. Metal. Gümüşü. Jane'in zincir zırhlı boğaz tasmaı. Yırtıcı hayvanın öldürücü dişleri tarafından parçalanmış.

Jane düşünerek baktı. *Birilerinin tüm bir parçası olduğumu düşünmesini istediler.*

Sürü avcıları Leo'nun senin düşman olduğunu düşünmesini planladı. Leo'nun senin ona karşı olduğunu düşünmesini sağlamak. Jane şaşırdı. Yine homurdandım. Bazen Jane aptal.

Al şunu. Ve buradan gidelim.

Kolyeyi ağzıma aldım ve kuyruğumu sallayarak döndüm. Odadan çıkmaya başladım. Klik sesi duydum. Donup kaldım, karnım yere düştü. İşe yaramaz bir hareketti. Arkasına saklanacak uzun otlar yoktu. Göbek sürünerek sese, kapıya doğru gitti, Jane'in evindeki dolap kapısı gibi. Kapı kırılarak açıldı. İçeriden tıkırtı geldi.

Belki daha fazla tavuk. Belki tavşanlar! İçeriden tıkırtılar geliyor. Sağ pençesindeki açtı ve kapıyı yakaladı, gümüş tasma çenesinden sarkıyordu. Metalin yumuşak gıcirtısıyla iterek açtı.

Güzel! Jane beyninin önüne geçerek alfa rolünü üstlendiğini düşündü. *Leo'nun güvenlik sistemi.*

Arka ayaklarımın üzerinde durdum ve ön patilerimi masanın üzerine koydum. Işıklar yanıp söndü. Resimli ışık kutusu Leo'yu gösterdi, görüntüsü bulanık ve kırmızımsı, akan kan gibi. Uyanıktı ve bir yataкта oturuyordu, kolunu vücuduna yakın tutuyordu. Kıyafetlerinde kan kuruyordu, çok fazla, hayat çalan kan. Leo'nun yatağının üzerindeki büyü kırmızıydı. Jane'in Molly'sindeki gibi bir cadı büyüü. *Dikenli çit.*

Zaman damgası ilerliyor. Bu gerçek zamanlı, diye düşündü Jane. Leo ininde, uyanık, yaralı ve kanyor. Bir diken büyüü çitin arkasında. Köşedeki de ne? Yumruklu bir insan elinin parçası gibi görünüyordu. Saldırgan da onunla birlikte orada, bir durağanlık büyüüne yakalanmış. Bu hiç mantıklı değil çünkü yolda beni geçtiler ve pusu kurdular.

Sanki Jane'in düşüncelerini duyabiliyormuş gibi Leo monitör kamerasına döndü ve gözleri av gibi acıyla halkalanmış bir şekilde baktı. Jane'i düşündüm, *Koruyucu büyü, onun ininde. Bunu ona Evangelina mı verdi?* Kedi gözleri Leo'nun ayaklarının dibinde, *dikenli çitin içinde* duran küçük nesneye takıldı. *Stake. Düşman saldırdı.*

Ve gümüş uçlu. Lanet olsun. Benimkilerden biri, Booger's Scoot'ta kaybetmişim. Leo'nun yardıma ihtiyacı var ama kedi formundayken yardım çağıraramam. Gün batımına kadar yer değiştiremem ve gün batımından önce büyüleri bozma riskini alamayız yoksa Leo kalkıp ölebilir. Tekrar. Lanet olsun. Bu berbat.

Canavar alfa. Bütün gün. Gün ışığında. Döndüm ve evden bahçeye, güneşin ısıttığı zeminden geçerek ahıra girdim. Kurt kokusu her yerdeydi, kalın bir halı gibi. Ahıra girdim ve Jane'in tasmaını ahır kapısının yanındaki gölgeye bıraktım. Ahırdaki at suyundan içtim.

Ağızdaki metal tadını giderir. Her yerde hamile dişi at kokusu, suda, ahırın zeminindeki samanda, eski idrar ve gübre güçlü. Toz ve at kokusunu burnumdan atmak için hapşırdım. *Hamile attan çok et olur. Kurtlar tarafından çalınan geyiklerin yerine kışlık yiyecek.*

Hayır! Hayır! Jane düşündü. At yok!

Tavanda bir delik buldum. Uyumak için bir mağara. Duvardan yukarı sıçradım, pençelerimi parmaklıklara, pencere pervazına dayadım, deliğe doğru ittim, ön pençelerim tırmalayarak vücudumu içeri çekti. Birkaç dakika sonra samanlığın karanlığındaydı ve saman yığınının üzerinde yatıyordu. Yine acıkmış. Kıpırdamadan yatıp fareleri dinledi. Avlanmak için çok küçüktü. Sadece bir ağız dolusu çıtırtı. Ahırın karşısında dişi kedi tıslayarak uyarıda bulundu, öldürücü dişlerini göstererek koruyacağını söyledi. Yavru kedi ve süt kokusu nedenini gösterdi. Esnedim ve başımı uzattım.

Sıcak iyi geldi. Gözlerimi kapadım ve uyudum.

* * * *

Çok geçmeden uyandım. Alacakaranlık yakındı. Gökyüzünde meyve kabuğu gibi bir ışık. Acıkmıştım. Aşağıdaki atlar dışında ahır hâlâ sessizdi, ürkek ürkek dolaşıyorlardı. Ahırlarında kurtların ve büyük kedi yırtıcılarının kokusu vardı. *Atları öldürüp yiyebilirdim.*

Hayır! Hayır! Jane düşündü.

Küçük at. Bebek at.

Hayır! Hey... Bekle. Bir at yiyebilirsin. Şaka yapıyorsun.

Eğlenerek ahırın sonuna doğru yürüdüm. Saman kapısı kilitliydi. Pençelerimi açtım ve tek pençemle mandalı yakaladım. Bırak düşsün. *Canavar akıllıdır. İyi bir avcı.*

Kapıyı iterek açtım. Ağaçların arasındaki hareket gözümü aldı. Siyah şekil. Siyah paltosunun altından lekeler görünüyordu. *Kemnebi.* Siyah leopar devrilmiş bir ağacın üzerinden sıçradı, uzun, ince kuyruğu güdük Canavar kuyruğundan farklı olarak ev kedisinin kuyruğu gibi hareket ediyordu. Bacakları kısa, vücudu uzundu.

Zarif. Tatlı, zarif. O çok güzel, diye düşündü Jane. Neredeyse kadar güzel.

Övündüm, sesim aşağıdaki atların hareketleri arasında neredeyse kayboluyordu. Ama leopar kulaklarını oynattı, başını döndürdü. Karanlığın içinde bizi buldu. Gözleri Canavar'inkinden daha yeşil, kafatası daha büyük, burnu aşağı doğru eğikti.

Döndü ve devrilmiş ağaca doğru atladı. Çömeldi. Kuyruğunu sallayarak bize baktı. Ve kükredi. Leopar kükremesi, orman kedisi kükremesi, boğuk bir ses. Çağrısıyla hava titreşirken canavarın postu yükseldi. Atlar aşağıda homurdanarak ve tepinerek dolaşıyordu. Biri borusunu öttürdü. At duvarı tekmeleyince ahır sarsıldı. Ve Kem ağaçtan uzaklaştı, vücudu dönüyordu,

dönüyor, kemerinin ortasında dönüyor. Yere düştüğünde çalılar onu yakaladı. On beş metre aşağıdaki yere baktım. Ve aşağıya indim. Bitsa'ya geri döndüm. Jane artık alfa olabiliirdi. Bir dahaki sefere büyük kedi gündüz alfa olduğunda, dağlarda, gürültülü derenin yakınında olmak istedim. Güneşin ısıttığı kayaların üzerinde uyumak. Geyik avlamak ve yemek. Tavuktan daha iyi.

* * * *

Kurumuş kanımın içinde toprakta yatarken buldum kendimi. Açlıktan ölüyordum, çıplaktım ve endişeliydim. ve yeni yara izleri olup olmadığını kontrol etmek için kendimi inceledim. Ve evet, yeni bir tane vardı. Kurşun yarası sol kolumun altında kızgın görünümlü, yuvarlak, buruşuk, kırmızı bir delikti. Kurşun altıncı ve yedinci kaburgalarımın arasından girmiş ve sol akciğeri delmişti. Ve beni bu kadar hızlı yere düşürmek için ana damarlardan birini kesmişti. Yeni yara izi, göğsümdeki diğer kurşun izinden bir el parmağı kadar uzaktaydı, muhtemelen on iki yaşındayken Canavar'ın kedi formundan insan formuna geçmeme neden olmuştu. Kısa bir süre sonra ormanın dışına çıkmış ve Canavar formumu tekrar bulmadan önce uzun bir süre insan olarak yaşamıştım.

Hayati tehlike arz eden yaralanmalar dışında fazla yara izim yoktu ve bunların çoğu Canavar'dan insana geçtikçe zamanla azaldı. Ancak boğazım, kollarım ve göğsüm bu iş yüzünden yara izleriyle doluydu. Vampirler için çalışmak tehlikeli bir iş olduğunu kanıtlıyordu.

Kıyafetlerimi çalılarının arasından çıkardım ve salladım. İç çamaşırlarım Beast'in pençelerinden biri tarafından mahvedilmişti. Sütyenimde bir kurşun deliği vardı ve kurumuş kanla o kadar kaplanmıştı ki salladığımda dökülüyordu. İpek uzun donum kanla kabuk bağlamıştı. Tecrübelerime dayanarak lekeleri asla çıkaramayacağımı . Kendimi onları giymeye zorlayamıyordum. Karıncalar deri pantolonumun içine girmiş, topaklanmış ve pıhtılaşmış kanı sarmışlardı ve ayrılmak istemiyorlardı. Pantolonu ters çevirdim ve bir ağaca vurdum. Aynı şekilde deri ceketimin de sol kolunun altında bir kurşun deliği vardı ve dirseğindeki kurt dişi yırtığını tamamlıyordu. Tüm deri kıyafetlerin elden geçmesi gerekiyordu. Giysilerim böceklerden arınır arınmaz komando tarzında giyindim. Hâlâ heybede duran kilise eteğini giymeyi düşündüm ama kış delici botlar ve kanlı ceketle birlikte daha iyi görünmeyecek ya da işe yaramayacaktı.

Giyinirken, Leo'nun evindeki tuhaf durumla ilgili neden kimsenin haber vermediğini merak ettim. Durağanlık büyüsü tüm kan hizmetkârlarını ve köleleri geçirecek kadar güçlü müydü? Belki de bir uzak tutma büyüsüyle birleşmişti. Böyle bir büyünün ne kadara mal olabileceğini merak ettim. Ama daha çok acıkmıştım. Açlıktan ölüyordum. Ve boudin toplarını ve fıstıklı barı hatırladım -çünkü çikolata eriyebilirdi; cipsleri ateş yakmak için, ihtiyacım değil; ve heybelerdeki şişe suyu. Her şeyi yedim ve tüm suyu içtim, rahatladım ve GPS'li cep telefonumu çıkardım. Bruiser'ı aradım ve ilk çalışta açtı.

"Neden aramalarıma geri dönmedin!" diye bağırdı. Dişlerinin gıcırdadığını neredeyse görebiliyordum.

Pusuya düşürülmekle, vurulmakla, bir dağ aslanına dönüşmekle ve kestirmekle meşgul olmak kulağa pek akıllıca gelmiyor. Ve eğer Bruiser'ın aracın GPS takibine erişimi varsa

Sinyali kaybettiğimi söylersem yalan söylediğimi anlar. "Leo'nun evine giderken birkaç kurt adam tarafından pusuya düşürüldüm ve vuruldum. Tüylü küçük havlayanlar berbat nişancılar. Tek yaptıkları kaburgalarımın bir çentik atmak oldu. Buraya gel ve bana kıyafet getir, olur mu? Kot pantolon, tişört, iç çamaşırı."

Bruiser hafifçe küfretti ve ses tonundaki öfke azaldı. "Az önce *vurulduğunu* söylememiş olsaydın, iç çamaşırı çekmecenin karıştırmak kulağa ilginç gelebilirdi."

"değil. daha kötü görünüyor." Bu bir yalandı, gerçi şu anda iyi görünüyordum; vurulmak beni neredeyse öldürmüyordu. "Her neyse, kaçtım ve ormandan içeri girdim." Ona klanın evindeki olay hakkında hızlıca bilgi verdim. "Buradan çıkmalısın, çünkü polisleri aramamız gerekecek."

"Yakında hava kararacak. Leo ve Tyler bunu halledebilir," dedi. Sözlerinde belli belirsiz burukluk duyabiliyordum. Neden eski patronuna ve onun yerine geçen kişiye yardım etsin ki?

"Güvenlik monitörüne göre Leo yaralı ve Tyler"- içeride toplanan insanları düşündüm-"orada değil. Sanırım tüm bu sorunlara o da dahil. Sorumlu dahil. Ve seni cinayetle suçlamaktan sorumlu." "Lanet olsun," diye

küfretti. "Bir saat içinde avukatımızla birlikte orada olacağım."

"Bana biraz yiyecek getir. Yarım düzine hamburger. Ben açım." "Yarım-"

"Ve hızlı ol." SON düğmesine bastım ve hücreyi bir kenara koydum. MOC'nin baş kan hizmetkârına emirler yağdırmanın çok tatmin edici bir yanı vardı. Leo'nun evinde toplanan kan hizmetkârlarının üzerindeki ısırik izlerini hatırlayarak Gee'yi aradım; telesekreterine bir mesaj bıraktım. "Kurtları ve vampirleri bir araya getirmeye çalıştığını biliyorum. Ama kurtlar bugün Leo'nun evine saldırdı. Leo yaralı. Mercy Blade'e ihtiyacı olabilir." Hücreyi . Gee'nin beni saklama büyüsunü bozmaya çalışırken onu yanlışlıkla bıçakladıktan sonra telefonlarıma cevap verip vermeyeceğini bilmiyordum ama denemeye değirdi.

Bitsa'yı aldım. Kurşun / pençe / diş temelli çekişmelerden biraz daha kötü görünüyordu. Boyası yara bere içindeydi ve bir jant teli bükülmüş ve kurt adam kanıyla kaplanmıştı ama dağlara geri döndüğümde Bitsa'nın Charlotte, Kuzey Carolina'daki üreticisine küçük bir yan geziyle bunu düzelttirebilirdim. Şimdilik yola çıkmaya elverişliydi ve önemli olan da buydu.

Alacakaranlıkta Leo'nun yerine doğru ilerledim. Oraya vardığımda, akşam güvenlik ışıkları yanmış olsa da, mekân hâlâ durağanlık büyüsunün etkisiyle kapalıydı.

Alacakaranlıkta, Bitsa'yı park ettiğim ve gölgelerde Bruiser'ı beklediğim açelyalara doğru atımı sürdüm.

BÖLÜM 22

Benim İş Kolumda Kuru Temizleme Faturaları Çok Yüksek

Bruiser yalnız gelmedi. Arabada Evangelina da vardı ve arkadan gelen ikinci bir arabada da iki kişi vardı, farlar araba yoluna ve çevre düzenlemesine parlak ışınlar saçıyordu. Park ettiler ve dördü de kapıları çarparak indi. İki avukat takım elbise giymiş, kravat takmış ve ayakkabılarını cilalamıştı. Bruiser ve Evangelina kot pantolon, bot ve beyaz tişört giymişlerdi, sanki Bobbsey İkizleri gibi görünmeyi *planlamışlardı*. İçlerinde yeşil ve sivri bir şey kıvrılıyordu.

Kanlı giysilerimi farların parıltısından uzak tutarak onlarla merdivenlerin dibinde buluştum, gölgelerimiz çalılıkteki spot ışıklarının bize nasıl vurduğuna bağlı olarak her yöne gidiyordu. Bruiser'dan hamburger dolu poşeti ve kıyafetlerimin olduğu çantayı alarak, ön kapıya tırmanırken yiyecek poşetini açtım. Koku yağlı ve harikaydı ve hemen ilk hamburgeri mideye indirdim, Bruiser açık ön kapıdan içeri eğilip ışığı yakarken bir kenarda durup çiğniyordum. Durağanlık büyülerini elektriğin çalışmasını her zaman durdurmuyor. Bildiğim iyi oldu.

Bruiser başını salladı. Evangelina Nettie'ye başını salladı ve "Durağanlık büyüsü altında," dedi. Vay be. Ama bunu kendime sakladım. Bir şeyler patlamadan her şeyi ortadan kaldıracak olan cadıyı kızdırmaya gerek yoktu. Büyüyü farklı açılardan görerek odayı inceledi. "Birinci katın tamamı bir dizi büyünün altında ve küvetteki sabun köpüğü gibi üst üste biniyorlar. Bu ucuz bir girişim değildi. İncelemem için bana bir dakika verin."

"Bekle," dedim, Evangelina'ya odaklanarak ve çiğnemeyi bitirmedeğim lokmayı yutarak. Yarıda kaldı ama etrafından konuştum. "Leo *dikenli bir çitin* altında, gümüş uçlu bir kazık, benimkilerden biri, yanında yerde ve kanıyor." Benimkilerden biri olduğunu söylediğimde Bruiser bana doğru hafif bir açıyla döndü, bu da sağ kolunu serbest bıraktı ve vücudunu saldırgan bir vuruş için konumlandırdı. Bu bilinçsiz bir hareketti ama Leo'yu savunmak için şiddete hazır olduğunu gösteriyordu. Bu da beni yerime koydu ve sadakatinin nerede yattığını her şey gibi söyledi. Benimle isteyebilirdi ama beni ya da ihtiyaçlarımı asla Leo'nun önüne koymazdı. Ona kazığın kaybolduğunu söyleyebilirdim ama neden zahmet etsin ki? Bunu kendi başına çözmeliydi. Buna verdiğim tepkiyi, çok yakından bakmak istemediğim diğer şeylerle birlikte derinlere ittim. "Güvenlik ekranının kenarında bir el görünüyor."

"İçeri mi girdiniz?" dedi avukatlardan biri. "Ya büyüyü başlatmış olsaydınız?"

Hiçbir insanın yapamayacağı şekilde büyünün kenarlarını görebiliyordum ama bunu söyleyecek değildim. Hafif bir göz devirmesi yaptım. "Ama gitmedim, değil mi? Ve iyi ki gitmişim çünkü güvenlik monitöründe Leo'nun kanlar içinde ve tehlikede olduğunu gördüm. Saldırganının sadece birkaç santim ötede bir durağanlık büyüsüne yakalandığına dair bir his var içimde. Eğer büyülerini aynı anda bozarsanız ve *çit* de düşerse, Leo ne kadar zayıf olursa olsun biz onu durdurmadan Leo'yu öldürebilir. Ve Leo'nun kan hizmetkarlarına ve kan kölelerine iyice baktım. Bazıları yaralı. Bazıları var gibi görünüyor

Kurt ısırıkları. Büyüler patladığında sağlık görevlileri ve uygun acil ekipmanlarımız hazır olursa yaralıları tedavi edebiliriz. Hatta belki Nettie'yi bile kurtarabiliriz."

"Leo bu konuyla ilgili konuşana kadar polisi aramanızı tavsiye etmiyorum," dedi avukatlardan biri, yüzü verandanın ışıklarıyla gölgelenmişti.

"Benim yöntemimle onu kurtarabilecekken büyülerini bırakırsan ve Nettie ölürse, yasal ve ahlaki sorumluluğu kabul etmeye hazır mısın?" diye sordum. "Çünkü eğer biri ölürse, gözümü kırpmadan senin adını veririm, dostum."

"Patrick Sprouse, Jane Yellowrock ile tanış." Bruiser'ın alaycı ses tonunu hayal ettiğimden emindim.

İkimiz de bu girişe cevap vermedik ama avukatın gözleri kanlı giysilerimin üzerinde gezindi. "Kızın ölmesine izin vermemizi önermiyordum. Ancak, Leo yaralı mı? Ve siz de kan içindesiniz. Hem de çok fazla kanla."

"Benim işimde kuru temizleme faturaları çok kabarık," dedim, alaycı bir tavırla. Ama beni gerçekte neyle biliyordum. "Bunu ben ayarlamadım ve Leo'ya ininde ben saldırmadım. Bu tuzağı kuran kurtadamlar şanslı bir atış yaptı."

Bruiser bana o yarım gülümsemesiyle baktı ama kıyafetlerimdeki kan miktarını görünce endişelendiğini . Patrick göğsünü gererek, "Benim ilk sorumluluğum Bay Pellissier'e karşıdır. Eğer kız-"

"Senin için Bayan Yellowrock, avukat çocuk. Ve orada ölmek üzere *olan kızın* bir adı var. Adı Nettie. Şimdi yardım çağır. Polisleri ve sağlık görevlilerini çağırmanın tek nedeni, burada olayla ilgilenecek birilerinin olduğundan emin olmaktır."

Bruiser sanki bir kazanmış gibi güldü. "Daha az ağır yaralıları iyileştirmek için Leo'nun soyundan bazılarını çağıracağım ve Nettie ile Leo'yu iyileştirmek için şifacıları ve Sabina'yı getireceğim. Ama biri ölmediği sürece, kolluk kuvvetleriyle temasa geçmek için bir neden yok."

Avukat başını salladı, gözleri Bruiser'ın üzerindeydi. " fikirdeyim. Kimi önerirsiniz?" Bruiser bana döndü. "İni tarif et."

Ne sorduğunu anladım. Leo, Şehrin Efendisi olarak birkaç ine sahipti. "Soluk gri duvarlar, som gümüş ya da cilalı kalaylı poster gibi görünen bir yatak, beyaz çarşaf, kanının olduğu yer hariç, ki o da neredeyse her yerdedir."

"O zaman burada. Bu kolaylaştırır." Bruiser üç vampirin adını verdi ve Sabina'yı almaya kendisinin gideceğini söyledi. Leo'yu iyileştirecek kişinin rahibe olması gerektiğini biliyordum. Sadece çok yaşlı olanlardan biri gümüşle zehirlenmiş bir vampirin yaralarını iyileştirebilirdi. "İletişim bilgileri sizde var mı?" Bruiser avukatlara sordu.

"Evet." Belki de tanıştırmaya layık olmayan diğer avukat cep telefonunu çıkardı

ve numaraları tuşlamaya başladı. Vampirleri aradığından emin olmak için yeterince uzun süre dinledim ve Bruiser'a döndüm. Teşekkür etmedim. Doğru şeyi yaptığın için teşekkür etmezsin. Ama ikinci hamburgerimi bitirip bir tane daha açarken ona hafifçe başımı salladım. Fast food poşetine baktı ve başını salladı. O ve cadı üst basamakta yan yana oturdular. Avukatlar arabalarına geri döndüler, vampirleri ararken sesleri homurdanıyordu, benim hakkımda homurdanıyorlardı, bu da beni gülümsetti.

Bruiser başını bana doğru çevirdi. "Nasıl arkadaş edineceğini ve insanları nasıl etkileyeceğini biliyorsun, Jane Yellowrock. Bunu sana daha önce de söylemiştim ama bazı iğneler tekrarlanmaya değer."

"Öyle mi? O zaman seni bir kez daha etkilememe izin ver. Tyler'ı bulup getirmeleri için sana birkaç kişi gönder. Boğazına kadar bu işin içinde ve hızla batıyor."

"Bunu kanıtlayabilir misin?"

"Öyle düşünüyorum, evet. Leo'yu ikna edecek kadar iyi. Ben de NOPD'yi bilgilendirdim bile."

Bruiser bir an için bunu düşündü, belki de kiralık yardımcının Leo'yu ve kendisini polislerden önce bilgilendirmesi gerektiğini düşündü. Ama başını kısa bir süre eğdi, yüzünde rahatlama, teşekkür ve engellenmiş bir *ihtiyaç* gibi görünen bir ifade vardı. "Sabina'yı almak için yolda ararım ve onun için bir ekip gönderirim."

"Onu bu kadar hızlı bulabilir misin?"

"Tyler'telefonu yanındaysa, evet," dedi ve ayağa kalkarak aşağıda park etmiş olan arabasına doğru merdivenlerden aşağı indi.

Cep telefonumu ve içindeki GPS takip cihazını düşündüm. "Bir şey daha var," dedim. Bruiser durakladı. "Leo'ya saldıran kurtlar Rick LaFleur'u yakaladı ve o da yaralandı. Eğer yapabilirsem-"

"Kurtların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir şey duyarsam size haber veririm. Polisi aramadan önce."

Evet, kiralık yardımcıya haddi ama bir iyilik isterken bundan şikâyet edecek değildim. "Teşekkürler."

Arabaların hepsi uzaklaştı, beni hamburger ve temiz kıyafetlerle dolu bir çantayla gölgede yalnız bıraktılar. Çantanın ağzını kapattım ve üstümü değiştirmek için ahıra geri döndüm. Leo'nun dişli uşakları geliyorsa kanlı halimin reklamını yapmaya gerek yoktu. Eski kan aklı başında bir vampiri asla etmez, ölüm gibi kokar, buzdolabında bozulmuş yemek artıkları gibi, ama içlerindeki yırtıcı hayvan yaralarımın daha yakından bakmak isteyebilirdi. Kendimi savunmam için onlara bir sebep vermeye gerek yok.

Ahıra yaklaştığımda, rüzgar eski kan kokusunu önüme taşıdı ve ahır, her boydan ve her renkten ahır kedileri ciyaklayan ve toynaklarını çırpın bir izdiham içinde boşaldı.

açıklama toplandı, bazıları ayak bileklerime dolandı ve daha iyi için durak kapılarının üzerine atladı. Onları çeken şeyin *ben olduğuma* dair hiçbir yanılsama içinde değildim. Kan ve hamburger torbasıydı.

İçeride soyundum ve kendimi kokladım. Tüm kanım ve tavuk kanı Canavar tarafından üzerimden temizlenmiş ya da yer değiştirdiğimde dökülmüş olsa da, kıyafetleri giymek beni kokutmuştu. Tımar alanında bir hortum ve gider buldum ve yıkandım, soğuk su beni şok etti. Kuyu suyu olmalı, çünkü benim duş suyum hiç bu kadar soğuk olmamıştı. Neredeyse dağ suyu kadar soğuktu. Durulanırken hortumdan su içtim, su aldıkça dokularımın sünger gibi şiştiğini hissettim.

Temizlendiğimde, bir yığın halinde katlanmış olarak bulduğum iki havluyla kurulandım. Temiz ama pütürlüydüler, deterjan ve çok az da olsa at kokuyorlardı ki bu benim eski kan sonra hoş bir kokuydu. Temiz kıyafetlerimi giydim, kot pantolon ve tişört. Kedilere "Benim," dedim, onları yemek çantamdan uzaklaştırdım ve Beast'in bir şeyleri sahiplenişinin yankısını duydum. Ya da insanları.

Ayaklarıma çoraplarımı ve kış ayakkabımı geçirdim ve sert, kanlı derileri küçük spor çantasına doldurdum. Bir fırça isterdim ama saçlarımı örüp kazık saplamadan önce kalça uzunluğundaki kütleyi parmaklarımla yetindim. Giyinik haldeyken kendimi daha güvende hissediyordum, her ne kadar giysilerin gerçekte ne kadar az koruyucu olduğunu herkesten iyi bilsem de.

Son olarak, Beast'in Leo'nun evinde bulup sakladığı parçalanmış gümüş tasmayı buldum. "Kahretsin," diye mırıldandım ve eve geri dönerken onu ışığa doğru çevirdim. Beni birçok vampir dişi saldırısından korumuş ve hiç yıpranmamıştı. Güçlü çenelerle desteklenen kurt dişleri onu mahvetmişti. Desen ve bazı gümüş halkalar kurtarılabilirdi ama ucuza mal olmayacaktı.

Bitsa'ya döndüğümde, giysileri ve silahların çoğunu heybelere yerleştirdim ve av tüfeğini yeniden doldurdum. Tüfeği motosiklete bağladım, polisler çağırırsa onları saklamak zorunda kalacağımı biliyordum. M4 yeni ateşlenmiş gibi kokuyordu ve gölüne dönmüş bir yerde ateşlenmiş bir silah ve kanlı giysiler bulundurmak için iyi bir neden yoktu. Şimdilik, vampir katillerini her bir kalçama ve uyluğuma, kanlı olmayan tek kılıfı da sol kolumun altına bağladım. Kayış, son yaralarımın hassas derisine rahatsız edici bir şekilde sürtünüyordu.

Bu şartlar altında geldiğince başarılı bir şekilde evin ön merdivenlerine oturdum ve son hamburgeri kemirdim, ahırdan beni takip eden kedilere peynir parçaları ve et parçaları attım. Bruiser ve topuklarına yapışmış gibi görünen Evangelina geri döndüğünde, Sabina arka koltukta, hâlâ etrafımda dolanıyorlardı. Birbiri ardına üç araba daha yanaştı, her birinde bir insan kanlı hizmetçi/koruma/şoför ve bir vampir vardı. Bouvier Klanı'nın liderlerinden Innara'yı ve Leo'nun savaşçı soyundan gelen Koun ve Hildebert'i tanıdım ve vampirlerin hiçbirinin tüm bunları başlatan vampir/varlık pijama partisinde gerçekleşen komplo fısıltılarının bir parçası olmadıklarını fark ettim. Bruiser iyi seçim yapmıştı.

Onlar kapıları çarparak arabalarından ayrılırken, vampirlerin boş zamanlarında, beni öldürmeye çalışmadıkları ya da siyah kravatlı bir etkinliğe katılmadıkları zamanlarda ne giydiklerini gördüm. Kot pantolon giyiyorlardı.

erkekler için pamuklu pantolon ve Innara için ipek atlet. Sabina tipik rahibe kıyafetlerini giymişti. Muhtemelen başka bir şeyi yoktu. Korumalar, her birinin taşıdığı silahları gizlemek için kot pantolon ve ceket giymişlerdi. Birbirimize baktık, tehlike seviyelerini değerlendirdik ve tepki vermek zorunda olmadığımıza karar verdik. Onları onaylamak için başımı salladım ve her birinden bir tane karşılık aldım, güvenlik personeli selamları, tamamen iş.

Sabina'ya küçük bir baş selamı verdim, onun statüsünü onaylamak için muhtemelen yapmam gereken bir şey daha olduğunu biliyordum ama ne olabileceğini bilmiyordum. Ne de olsa o *benim* rahibem değildi. Vampirler açık ön kapının etrafında toplandılar ve nefes aldılar, burun delikleri koku aldıkça genişleyip daralıyordu, garip, neredeyse koreografik bir vücut hareketi, nefes almayanlarda gözlemlemek tuhaftı.

"Kurtlar," dedi Hildebert, dudakları bir hırıltıya dönüşerek. Dişleri aşağı doğru indi. Gerildim, kendimi vampirleşmiş bir öfkeye hazırladım, ama gözbebekleri büyümedi, sklerası kırmızıya boyanmadı. Kızgındı ama kontrolü elindeydi. Şimdilik.

"Gitti," dedi Innara. Eğildi ve başını eğdi, vücudunu bir insan için son derece rahatsız edici olabilecek bir şekilde katladı. Bir kertenkele gibi ürkütücü görünüyordu, parmaklarını iki yana açmış ve vücudunun üst kısmını bir o yana bir bu yana sallıyordu. Koku izlerini takip ederek kısa koklama nefesleri aldı. "Bir süredir. On ya da daha fazla saydım. Biri kadındı. Heyecan seviyesi çok yüksek. Hâlâ kızgın ve kokuyor"-Innara nefes nefese kokladı-"hasta."

Diğerleri havayı çekerken başlarıyla onayladılar. "Toplam on iki," dedi Koun. "Havada keskin ve parlak bir büyü kokusu var. Ama diğer koku ne?"

"Bir tür kedi," dedi Hildebert.

"Buraya geldiğimde Kemnebi'yi gördüm," dedim, onları benimle ilgili düşüncelerden uzaklaştırmak için, "ağaç hattında saklanıyor, izliyordu. Bir de ahır kedileri var. Belki onlardan biri, bilirsin, içeri girmiştir."

"Evet," dedi Innara. Kirpiklerinin altından bana baktı, değerlendirici ve şüpheliydi. Bu da beni hiç mutlu etmedi. "Belki de."

Vampirler karınlarını doyurur doyurmaz, eski -ve kesinlikle yakında yeniden olacak olan- baş kan hizmetkârı hemen içeride ne görmeyi bekleyebileceklerini açıkladı. Sözlerini şöyle bitirdi: "Alejandro ve Estavan'ı Bethany için gönderdim ama onu bize yardım etmeye ikna etmeleri biraz zaman alabilir ve Evangelina, başka bir felaketi tetikleme ihtimaline karşı, durağanlık büyülerinin etkisinin geçmesini bekleyebileceğimizi düşünmüyor.

"Yaralarını göremiyoruz ama Nettie'nin kaybettiği kan miktarına bakılırsa ölmek üzere. Durağanlık büyü düştüğünde Koun'un onun yanında olmasını öneriyorum, çünkü savaş alanı yaralarını tedavi etme konusunda en deneyimli kişi o. Onu kurtarmak için getirilmesi gerekiyorsa, bir genç için hazırlıklı mısınız?"

Koun kocaman omuzlarını silktilti. "onu ben alırım. Evrakları ve sözleşmeleri o mu ?"

"Evet," dedi Bruiser ve ben hemen bir kan hizmetkârı özentisinin iş sırasında yaralanma ihtimaline karşı imzaladığı evraklara bakmak istedim. İşçi tazminatı hakkında konuşun. "Sabina," dedi, "Leo'nun ininde benimle olman gerekecek."

Kulaklarım dikildi. Leo'nun inini görmek istiyordum. Ama aynı zamanda Koun'un Nettie'yi iyileştirmek için ne yaptığını da görmek istiyordum. Keşke her ruh için bir bedenim olsaydı aynı anda iki yerde birden olabilseydim. Canavar içten içe eğlenerek homurdandı.

"Hildebert, Jane'e göre kurtlar resmi odada toplanan hizmetkârlardan bazılarını ısırmış. Önce daha ciddi yaralanmalarla ilgilenmemiz gerekecek. Sonra, herkesin durumu stabil olduğunda, Bethany ve Sabina'nın onlara yardım edip edemeyeceğine bakacağız. Belki de çoğunun arı bulaşmasından etkilenmesini önleyebiliriz."

Hildebert gırtlaktan bir şeyler söyledi ama küfür evrensel bir dildir. Ne istediğini

anladım. "Gee'yi aradım. Mesajı zamanında alırsa onları ısırtıklardan iyileştirebilir."

Bruiser bana tuhaf tuhaf baktı ve bunu bilmediği hissine kapıldım. "Jane, sen Sabina ve benimle olacaksın. Evangelina büyüü bıraktığında sen Leo'nun rakibiyle ilgileneceksin. Sabina da Leo'ya yardım edecek."

"Ya sen?" Ben sordum.

"Leo stabil olduğunda bunu çözeceğim." Bruiser dikkatini Evangelina'ya çevirdi. "Staz büyülerini patlatmadan bizi yerimize yerleştirebilir misin?"

"Jane seni ve rahibeyi içeri götürebilir. Ben adamları içeri alacağım."

Bruiser bana sordu, "Güvenlik konsolunun etrafında bir durağanlık büyüü var mı? Durum monitörünü ve birkaç ayarlama yapmam gerekiyor."

"Hayır," dedim huysuz bir sesle. "Sadece izimi takip et. Eğer bir şeyden kaçır gibi sağa ya da sola hareket edersem, hiçbir şey göremiyor bile sakın sapma. Büyü, sıçrayan her kan parçasını kaplıyor ve çok fazla kan var." Bruiser ve Sabina arkamdan yaklaşırken eşikten geçtim ve Anzu hanedan aleti üzerinden güvenlik dolabına doğru ilerledim. "Buradan itibaren herhangi bir büyü göremiyorum."

Bruiser konsolun kapısını açtı ve bir dakika sonra, "Harika. Kimse şifreleri değiştirmemiş." Bazı tuşları tıkırdattı ve bir dizi ekranı taradı. "Haklıydın Jane. Tyler'ın şifresi listede. İçeri girmelerine izin vermiş." Bruiser dar alandan geri çekildi ve koridoru işaret etti.

Leo'nun devasa savaşçıların önünde durmuş olan Evangelina'ya, "Merdivenlerden ineceğiz ve yerimizi aldığımızda seni arayacağım," dedi.

Aşağıya inen merdivenler *olduğunu* bilmiyordum ama buranın yapay bir tepe üzerine inşa edildiğı düşünülürse, mantıklı geliyordu. Onları takip ettim, Sabina'nın etekleri hareket ettikçe sallanıyordu. Daha önce bir kez fark etmiştim, ayakları hiç ses çıkarmıyordu ama kolalı etekleri çıkarıyordu. Garipti ama bütün vampirler ürkütücüydü. Yürüdükçe eski kan kokusu ondan geri geliyor, yağlı hamburger ve boudin topları midemi bulandırıyor.

Mutfağın her yerinde kanlı izler ve lekeler vardı, çoğu bir teslimat kapısından dışarı çıkıyordu. Merdivenler mutfağın arkasında, gömme buzdolabı ile kasap dükkânı büyüklüğünde bir kesme tahtası arasındaki dar bir köşedeydi. Duvar dışında orada bir şey olduğunu gösteren tek işaret küçük bir giriş tuş takımıydı. Bruiser yedi tuşa bastı, açık elini duvara koydu ve itti. Duvar sessizce içeri doğru açıldı, çürüyen kanın kokusu dışarı yayıldı ve karanlık bir koridor ortaya çıktı. Bruiser içeri adım attığında, tepedeki ışık , bir hareket dedektörü çalışıyordu ve dik inen, geri dönüşlü bir merdiven, bir tarafta metal bir tırabzan ve diğer tarafta kaygan boyalı duvar ortaya çıktı.

Leo evinin altındaki tepeciğın iç alanını kullanmıştı; höyüğün ortası oyulmuş ve güçlendirilmişti. Üç güvenlik kamerası ve lazer hareket dedektörleri gördüm. Bunların ona bir yararı olduğundan değil ama *her türlü* olasılığa karşı bir güvenlik planı tasarlamak zordu. Kurt adam saldırısının tasarımcıların aklının ucundan bile geçmediğini düşündüm.

Aşağı inmeye başladık, Bruiser'ın ve benim botlarımız parlak duvarlarda yankılanıyordu. Kurt ve Leo kokan kan, merdivenlerin her yerine damlamış, pençe ve çizme izleriyle bulaşmış, hepsi kurumuştı.

Leo'nun inine açılan kapı en alttaydı ve Bruiser burada başka bir tuş takımına daha fazla sayı girdi. Kapı bir hava akımıyla açıldı, çürümüş kan ve ıslak köpek kokusu donuk kırmızı bir ışıkla birlikte odayı ortaya çıkardı. Leo'nun ana üssü olan in, bir oturma alanı ve kral boy, dört direkli, kalaylı, kıvrımlı ve fleur-de-lis başlıklı bir yataktan oluşan küçük bir daireydi. Ve bol miktarda kan. Çarşaf ve yastık kılıfları sıırıksılandı. Alttaki halılar da kanla ıslanmıştı. Ve Leo tüm bunların ortasında, yatağın üzerinde yarı yatar vaziyetteydi, onu ilk gördüğümdeki pozisyonu değişmişti. Çıplak sağ ayağı halının üzerinde, sol ayağı şiltenin üzerindeydi ve üzerinde siyah bir pantolon ve bir zamanlar beyaz olan gömleğiyle kanlı yastıklardan oluşan bir tepeciğe yaslanmıştı. Yüzü ve vücudu , teni o kadar beyazdı ki ölümden mumsu bir mankene benziyordu. Gözleri kapalıydı. Ve göğsü hareketsiz, nefessizdi, o vampir ölümsüzlük-ölüm şeyiyle.

Gümüş uçlu kazığım ayaklarının dibindeydi, kanlı ve iyi kullanılmıştı.

Yatağı çevreleyen *dikenlerden oluşan çit*, her şeyin üzerine kırmızımsı bir ışık saçarak Leo' sahip olduğu tek rengi veriyor, kanın daha da canlı ve ölümcül görünmesini sağlıyordu. Ancak kaya bahçemi koruyan büyüün aksine, bu büyü halıları ya da duvarları yakmamış ve tavana yakın bir yerde durmuştu. Ve görünüşe bakılırsa, sadece bir koruma sağlamaktan başka bir amacı daha vardı.

Birincinin kanıyla aktifleşen son çare sürgü deliği. Bu bir tuzaktı. Yakalandı
Girrard DiMercy yerden bir ayak yüksekte duruyordu.

BÖLÜM 23

"Rock and Roll, Legs"

Gee, bir örümcek ağının tellerine takılmış pervane gibi büyüünün içine hapsedilmiş, vücudu zeminin üzerinde asılı kalmış, dövüş pozisyonuna geçmişti. İçeri girdiğimizde gözlerini bize doğru çevirdi. Bu ve bir fırtına tanrısının yapması gerektiğini varsayarak nefes almak, yapabildiği tek hareketlerdi. Kılıçları kanlı halıların üzerinde duruyordu, kenarları kurumuş kanla kaplıydı. Ama kılıçlar Leo'dan uzağa bakıyordu ve Gee'nin sırtı kanlı yatağa dönüktü. Yine de kazık *çitin* Leo'nun tarafındaydı. "Ya Leo'yu saldırıdan koruyordu," dedim, "ya da *çit* ortaya çıktığında kaçıyordu." Hangisi olduğunu sadece Leo söyleyebilirdi.

Sabina başını yavaşça salladı, mantosu hışırdıyordu. "Küçük Leo, sen ne yaptın? Dünyada seni iyileştirmeye yetecek kadar kan var mı?" Kulağa hiç de iyi gelmiyordu. Bruiser'a baktı ve yorumunu ona yöneltti. "Efendin ölmek üzere. Büyü ona kanımı verebilirim ama onu geri getiremem. Çok fazla kana ihtiyacı olacak. Hem de çok."

Gee'nin etrafından dolaştım, onu her açıdan gözlemledim, başka silahlar aradım; görebildiğim kadarıyla hiçbir yoktu. Ama bir kolunda eski ve yarı iyileşmiş kötü bir yara vardı. Evimin önünde otururken ona bu yarayı vermiş olabileceğime dair bir his vardı içimde. Silahlarım gümüş kurşunla dolu olduğundan ve gümüş bir Anzu'yu öldürmeyeceğinden, iki çelik kenarlı vampir öldürücü çektim ve dengemi kurdum. Bekliyorum.

Bruiser bir duvar telefonunun yanına gitti, eski moda bir telefonda ve kablosu birbirine dolanmıştı. Hücrelerimiz yeraltında işe yaramazdı. Dahili telefondaki gibi iki rakam tuşladı ve "Evie, aşağıda hazırız. Büyüden kurtulur kurtulmaz ve sağlıklı oldukları bildirilir bildirilmez on kan hizmetkârını aşağı gönder. Leo ağır yaralı. Evet." Telefonu kulağına götürdü, Sabina'ya başıyla selam verdi ve sonra bana baktı. "Direnirse Gee'yi öldürün." Telefona "Git" dedi. Ve kapattı.

Bir an sonra her şey yıkıldı. *Çit* düştü, kırmızı ışık beyaz bir ışık patlamasıyla yok oldu. Sabina öne, yatağa ve Leo'ya doğru düştü. Ve Gee yere düştü.

Kırık bir kukla gibi kanlı halılara çarptı, havası dışarı çıktı, üzerine indiğimde bir homurtuyla sona erdi, bir dizim karnındaydı, son zamanlarda çok sık indiğim bir pozisyondu. Orada nefes nefese yatıyordu, bıçağım boğazındaydı, gözleri benimkilerdeydi. İçinde dövüştüğüne dair hiçbir iz yoktu. Görebildiğim kadarıyla silah da yoktu.

"Lordumu ben yaralamadım," diye nefes nefese kaldı. "Onu kurtlardan korumaya çalıştım." Dikkatlice kokladım, farklı kokuları farklı kökenlerine göre ayrıştırdım. Leo'nun kan kokusunun altında Roul'un, başka bir kurt adamın ve orospunun kokusunu alıyordum. Ve belli belirsiz Rick'in kokusunu aldım. O buradaydı ya da onun kanını taşıyan biri buradaydı.

Yatağa hızlıca bir göz attım. Sabina yatağın üzerinde oturuyordu, bir eli hafifçe

Leo' sırtının alt kısmında, biri ensesinde, onu küçük bir çocuk gibi tutuyordu. Dudakları boynundaydı, sertçe emiyordu, gözleri kapalıydı ve yüzü sanki büyük bir çabayla bükülmüştü. Tuhaf bir şekilde, bir çocuğun pipetle kalın bir milkshake emmeye izlemeye benziyordu ve gülmek istedim, ta ki yeterince iyi ve bir tane alacak kadar şiddetli olursa ona kanlı bir yemek sağlamak için kimin kullanışlı olduğunu hatırlayana kadar. Mizah anlayışım bir gün beni öldürecekti.

"Bırakın yanına gideyim," dedi Gee. "Onu iyileştirebilirim."

"Leo bize burada ne olduğunu anlatana kadar olmaz," dedi Bruiser, sesi gergin, bakışları Leo ve Sabina'ya yapışmıştı. Yatağa baktım, Sabina'nın eteklerinin kırmızıya boyandığını, beyaz keten kumaşın şiltedeki pıhtılaşmamış kanı emdiğini gördüm.

Leo Sabina'dan çekildi, dişleri hâlâ aşağıya doğru , gözleri vampir gibiydi. "Kahretsin," diye mırıldandım. Üst kattaki kan hizmetkârı süvariler neredeydi?

Ama Leo, "Girrad, *mon ami*," dedi ve sadece lise İspanyolcamla anlayamadığım bir sürü Fransızca geveledi. Ayağa kalkamayacak kadar zayıf olan Leo elini uzattı.

"Bırak Gee ," dedi Bruiser. "Leo, Gee'nin hayatını kurtardığını ve bunu yapmak için bir kurt adamı öldürdüğünü söylüyor."

Yerdeki ve yataktaki kana baktım. Miktar şimdi anlam kazanmıştı. Yavaşça ayağa kalktım ve geri çekildim ama bıçakları kaldırmadım. Henüz kaldırmadım.

Gee ayaklarına ve odanın diğer ucuna, Leo'ya doğru akıyor gibiydi. Sabina geri adım attı, vampir tükürüğü kan damarlarını ve eti daraltıkça şahdamarının üzerindeki delikler kapanıyordu. Leo onu emerek kurutmak için çok çalışmış olsa da Sabina'nın durumu hiç de kötü görünmüyordu. Her zaman yaptığım gibi, kimden içtiğini merak etmek zorundaydım. Ne soyu ne de kan hizmetkârları vardı. Dış klandan hiçbirinin yoktu. Ama bu başka bir günün gizemiydi.

* * * *

Gece yarısına doğru üst kattaki tüm kan , şifacılar ve Gee sayesinde kimse ölmemişti. Düşük seviyeli kan hizmetkârları ve köleler Leo'nun ininden halıları ve yatağı merdivenlerden yukarı taşıyor, çarşafı yakılmak üzere plastik torbalara dolduruyorlardı. Daha yüksek seviyedeki kan hizmetkârları merdivenlerden iniyor ve dakikalar sonra dizleri titreyerek ve bitkin bir halde geri dönüyorlardı. Ben de herkesi ve her şeyi izliyordum, Gee yanımdaydı. "Ve bir kez daha, büyük sorunları önlemeye yardımcı olmak için tam zamanında olay yerindeydin," diye mırıldandım Gee'ye. "Beni bilgilendirir misin?"

Merhamet Kılıcı omuz silkti, Gal-Fransız tarzı bir omuz silkmeydi, tüm zarafeti ve inceliğiyle. "Kurtlar Şehrin Efendisi'ne saldırdığında, klanın evini güvende tutmak için gözetliyordum. Şafaktan hemen önceydi ve ben"-elini göğsüne koydu-"planlarını bozdum. Cadının *dikenli çitine* hapsolmuş varlığım ve küçük büyülerim, siz gelene kadar lordum Leo'yu hayatta tuttu."

Bir kez başımı salladım, dikkatim dağılmıştı, kenara itilmiştim. Şerif ve yardımcısı Leo'nun ofisinde Jodi Richoux ve vali yardımcısıyla birlikte oturuyorlardı. Evet, şerif yardımcısını ispiyonlamıştım. Arkadaşlarının ne yaptığını biliyordu ve uzak duramadı. Ayrıca Sloan Rosen tarafından gönderilen, klanın evine uğrayıp şeyler kontrol etmesi çağrısını da kabul etmişti. Bahisçiler, suçunu kabul edip kurtların nerede saklandığını söylemezse şerif yardımcısının kovulup tutuklanacağına dair bahse girmişlerdi. Bu pek olası görünmüyordu. Gecenin olayları Jodi'nin bir yargıca Tyler Sullivan'ın klan evindeki odası için arama emri imzalatmasıyla aynı zamana denk gelmişti. Sadece odası, başka bir şey yok. Hiçbir Louisiana yargıcı Şehrin Efendisi'ni kızdırmaması gerektiğini bilirdi.

Jodi mermileri ve silahı ona söylediğim bulmuştu ve Tyler Sullivan için tutuklama emri çıkarılmıştı. Leo'ya aralarındaki yılandan bahseden kişiyi kıskanmıyordum.

Klanın evinin ana odasında Leo'ya sadık vampirler ve efendilerine sadık kan hizmetkârları toplanmıştı. Katie Leo'nun yanındaydı, ona iyileşmesini tamamlayacak kadar güçlü ve varisi olmasını garantileyecek kadar zamanında bir besleme yapıyordu. Dış kafalılar ve yürüyen kan-adamlar bu konu hakkında konuşuyorlardı. Ve sanırım bu heyecan vericiydi, eğer sivri dişli politikasını yaşıyor ve soluyorsanız - vampirlerin yaşadığından ya da soluduğundan değil.

Şimdilik vampirlerden, cadılardan, antik Sümer tanrılarından ve hatta çeşmelerde yüzmeyi seven küçük yeşil adamlardan bıkmıştım. Sadece Rick'i canlı ve iyi bir şekilde istiyordum. Onu eve, dağlarımıza, güvende olabileceğimiz yere götürmek istiyordum. Canavar'ın avlanma bölgesine.

Ama dilekler zaman kaybıydı. Kira kontratımı bozmuştum ve New Orleans yaşayacak bir yerim yoktu. Şimdilik, bulup kurtarmam gereken aldatan bir erkek arkadaşım vardı. Eğer çok geç olmasaydı.

Ne yazık ki nereden başlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

* * * *

Gece ikiye doğru Bruiser beni ön basamaklarda, dış ışıkların gölgesinde oturmuş, son hamburger kırıntılarını ahır kedilerine yedirirken buldu. Uyku ve depresyonla eşit ölçüde savaşıyordum ve yanıma oturduğunda ona doğru bakmadım. Aramızda sessizlik uzanıyordu.

Yüzeysel olarak kokladım, taze ve ince kanının kokusunu ve Leo'nun koku imzasını algıladım, eser kimyasallar bana MOC'nin tehlikede olmadığını söylüyordu. Toksik stres bileşiklerinin düşük seviyelerde olması Leo'nun iyi olduğu anlamına geliyordu ve Bruiser'in yanımda hayatta olması Leo'nun kaza geçirip yanmadığını kanıtlıyordu ki bu da iyi bir şeydi. Haydut Avcısı olarak isim Leo'yu kazığa oturtmak olacaktı.

"Yeni primo sen misin?" Sonunda sordum. "Ya da belki yeniden primo?"

Bruiser bir şekilde kıkırdadı. "Sanırım öyleyim."

"Güzel. Parti kasetlerine tekrar bakmak için vampir karargâhına dönmem gerekiyor. Başa dönmem gerek."

"Neden?"

"Rick hâlâ öz-" Durdum, gözlerimi dolduran ve boğazımı sıkıan yaşların arasından nefes aldım. "Her şey partiyle başladı. Aramaya başlamak için en iyi yer orası."

Bruiser cep telefonunu açtı ve bir numarayı hızlıca çevirdi. Otuz saniye sonra, hiç girmedığım odalar da dahil olmak üzere vampir karargahındaki her şeye tam erişimim vardı. Evet, ben! Öyleyse neden Bruiser'a söyleyerek her şeyi riske atayım? Söylememeliydim. Ayağa kalktım, açelyaların arasından Bitsa'ya doğru ilerledim. Durdum. Yere baktım, karanlıkta saklandım. Bruiser'ın solucan kutusunun tepesini patlatacaktım. Ve bunun eninde sonunda bana pahalıya patlayacağını biliyordum. "Evangelina'nın sana büyü yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Bruiser ben konuştuğumda ayağa kalkmıştı ama daha yavaştı ve ben konuştuğumda durdu, yarı çömeldi. "Evie..." Bana doğru bir adım attı ve soruyu değiştirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Bunu görebiliyorum. Son zamanlarda etrafında pembemsi bir büyü bulutu var. Ve şimdi sende de var. Bize bulaştı" -durakladım, allığımı örtmek için karanlıktan memnundum-"duşta. Dikkatli ol, Bruiser. *Evie*'ye bir şeyler oluyor."

Bitsa'yı çalıştırdım ve çıktım. Ancak caddeye geldiğimde durdum, kaskımı çıkardım ve eşyalarımı yeniden düzenledim. Sonra yorgun ve kalp kırıklığı içinde bisikleti çalıştırdım ve şehre geri döndüm.

* * * *

"Peki bunu ne zaman keşfettiniz?" Wrassler'a sordum.

"Ben değil. Biz bulmadık. Polisler onu kedinin öldüğü gecenin, ofisi dağıtırken buldular. Bildiğimiz kadarıyla, o zamana kadar burada olduğunu sadece Leo biliyordu. O da söylemedi."

Wrassler ve ben Leo'nun ana ofis kapısından girmiş, olay yeri bandını yırtmıştık. Evet, bu polislerin işini ama bu gerçekten umurumda değildi. Kimsenin bana söylemediği, cinayeti çözmeme ve Rick'i kurtarmama yardımcı olabilecek şeyler umurumdaydı. Wrassler'la başım dönene kadar her şeyi konuşmuştuk ama artık her şey bir araya gelmeye başlamıştı. Polisler Leo'nun ofisinde ikinci bir gizli giriş bulmuşlardı.

İlk gizli geçide iyice bakabilmişim. Korku filmlerinden fırlamış gibiydi, ama ışıklar ya da korkutucu müzik yoktu: dar, ışıklı bir geçide inen bir merdiven.

odalar arasındaki daha az koridor dış duvara kadar. Orada, bir kol kaldırma bir geçit açıyordu, eğer yeterince süper hızlıysa bir çıkış. Geçit kedi, kurt adam, vampir, ölü balık ve polis kokuyordu. Ve Rick'in kanı, olay yeri konileriyle işaretlenmiş kurumuş damlalar. Jodi'yle iyi geçinmiş olsaydım bana kan olduğunu söyleyebilirdi ve Rick'in başının belada olduğunu erkenden anlayabilirdim, ama yerel polislerle daha iyi arkadaş olamayacak kadar meşguldüm.

Kokuların karışımı kafa karıştırıcıydı; kurtlar, kediler ve vampirler tek bir gizli yerdeydi. Görünüşe göre benim dışımda herkes geçidi biliyordu.

Şimdi, en yeni sürprizin önünde duruyorduk-Leo'nun ofisinin *ikinci* gizli girişi. Bu geçit, polisler suç mahallindeki kanla kaplı halıları ve duvar asmalarını sökmeye başladıklarında bulunmuştu. Ofise şöminenin arkasından giriliyordu; bir metre yüksekliğinde ve yirmi santim genişliğindeki geçit, kendi gizli girişi olan özel bir asansöre sahip bir sonraki odaya açılıyordu. Küçük pirinç kafesin vampir karargâhının her katındaki gizli geçitlere erişimi vardı, buna kurtların beklediği balo salonunun üstündeki kubbelere giden sürünme boşluğu da dâhildi. Asansör sadece ölü balık, kan ve Rick'in kanı kokuyordu. Tüm kan eski ve kuruydu, Safia'nın öldürüldüğü gece kaybolduğunu tahmin ediyordum. Ama balık kokusu... "Grindylow'un kullandığı odayı görmem gerek," dedim, kan kokusuna ya da bunun ne anlama gelebileceğine tepki vermeme izin vermeyerek.

"Bana uyar. Küçük enayi onu mahvetti. Ve şimdi gitti. Günlerdir kimse onu görmedi."

* * * *

Güvenliği ziyaret etmek için ayrılan oda çöplükten çok daha fazlasıydı. Islaktı, küf kokuyordu, yırtılmış ve parçalanmıştı. Grindy, halıyı ıslatana kadar küvetin taşmasına izin vermiş, her kumaş parçasını parçalamış ve artıkları ıslatmıştı, belki de kendine bir grindy in, ev gibi ıslak bir yer yapmaya çalışıyordu. Günler sonra, Louisiana'nın nemli ikliminde, ziyaretçinin statüsü nedeniyle kimse tarafından dokunulmamış, küf oluşmuştu.

Diz çöktüm ve grindy'nin pençe izlerini inceledim. Yırtıkların kenarları düzdü, pürüzlü değildi, bu da jilet gibi keskin pençelere işaret ediyordu. Bir topum ve çok daha iyi bir zırhım olsa bile bu küçük enayiyi savaştırmak istemezdim. Tembel hayvanlar gibi üç pençeliydiler, ortadaki diğer ikisinden daha uzundu. Tıpkı Safiye'nin boğazındaki yara gibi, ki bu çok garipti.

Neden onu Afrika'da değil de burada öldürdün?

Rick'le tanışana kadar iyi bir kız olduğu için mi?

Grindy'nin kokusu kesinlikle balığa benziyordu ama Beast'in daha önce karşılaştığı balıklardan değildi. Safiye'nin cesedinin başında dururken kokuların tazı hafızasını canlandırdım. Balığı hatırladım. Onun akşam yemeği olduğunu düşünmüştüm. Kanıt olmadan karar vermek aptallıktı.

Anlayabildiğim kadarıyla, balık ve küf kokusunun altında, Rick grindylow'un odalarına girmemişti. Kapıyı kapattım ve ellerim kot pantolonumun ceplerinde, gizli asansöre doğru yürüdüm. "Tamam, kulağa nasıl geliyor?" Koridoru dolduran Wrassler'a

Arkamda. "Rick, Leo ve Vampir Konseyi'yle yapılan ilk gizli görüşmeler sırasında Soniat Otel'i'ne komi ya da öyle bir şey olarak gizli bir şekilde sızdı. Safia polisle tanıştı. Sıkılmıştı. Güzel bir çocukla ilgileniyordu."

Wrassler anlattıklarına ekledi. "Bir şekilde bu pasajı biliyor. Büyük partinin yapılacağı gece, onu karargâha götürüp biraz oynasmayı ayarlıyor."

"Hanky-panky." Sözlerime verdiğim tepkiyi bastırdım. Bu bir *işti*. Kalbimin kırılması değil. "Tamam. İçeride, onunla birlikte, koridordan geliyor. Rick bir şekilde yaralanmış," gerçi kötü bir şekilde değil, çünkü Safia'nın kan kaybından dolayı onun kan kokusunu almamıştım. "Tyler olmaması gereken ofise giriyor ve onları birlikte yakalıyor. Safia, Leo ve Bruiser'ı suçlamak için Tyler tarafından vurulur. Tyler kaçır. Safia değişmeye başlar. Sonra Grindy korumak için burada olduğu kişiyi öldürür. Bu hiç mantıklı değil."

Wrassler, "Tabii polisi çevirmeye çalışmadıysa," dedi.

Ve son parça da yerine oturdu. Kemnebi grindylowların *evcil hayvan olduğunu* söylemişti. *zaman...* Ama *evcil* hayvan derken tereddüt etmişti. Sanki bu tanım onun ilk tercihi değilmiş gibi. Acı midemi kavradı, yaktı. "Her şey mantıklı, tüm düğümleriyle dokunmuş bir eşarp gibi, ama sadece iki parça ip." dedim.

"Girly benzetmesi."

Şaşırmış bir şekilde kekeleyerek güldüm ama kahkaha kafamı dağıttı. "Isır beni. Dize bir: Tyler, Bruiser ve Leo'dan bir şey için intikam almak istiyor -ne olduğunu bilmiyorum, o yüzden sorma. 1960'larda Fransa'ya bir iş için gelmiş, belki de Marchand'larla ya da Rochefort klanıyla uzun süredir devam eden bir işi varmış, çünkü onlar için güvenlik görevlisi olarak çalışıyormuş. Ama her ne sebeple olursa olsun, planından vazgeçmek zorunda kalmış. Yıllardır bunu bitirmek için bir şans bekliyordu. Tyler düğün partisiyle birlikte geri gelir, planına yeniden başlar, Bruiser ve Leo'yu katil olarak göstermek için Safia'yı vurur. Tyler kaçır, kıyafet değiştirir, balo salonunda kavganın ortasında yeniden ortaya çıkar. Gittiğini asla fark etmeyiz.

"İkinci dize," dedim, "tamamen grindy ile ilgili. Kemnebi, grindylows'un 'evcil hayvan olduğunu' söyledi. Çoğu zaman. Ara sıra muhafızlar. Daha seyrek olarak da yasaların uygulayıcıları. Ama ya onlar önce yasaların, sonra da evcil hayvanların uygulayıcılarıysa? Ve eğer Safia birini ısırırsa..." *Rick gibi*. Çizmeli ayaklarımın altındaki halıya sertçe baktım. "Şunu söyle... Safia Rick'i dönüştürmeye çalıştı. Grindy onu Leo'nun ofisine kadar takip etti, parti gecesi onu oraya getiriyordu. Grindy, Tyler, Safia ve Rick arasındaki mücadeleyi yarıda kesti. Tyler Safia'yı vurur ve kaçır, Safia vurulduktan sonra değişmeye çalışır. Grindy de yasaları çiğnediği için onu öldürür. Grindy, kanaması olan Rick'i yakalar, belki de ısırılmıştır. Belki de Rick'i zapt etmek için canını yakması gerekiyordur. Grindy onu gizli geçitten asansöre götürür. Onu saklıyor... Ne? Kaçıyor mu? Kurtadamlar onu bulana kadar mı?"

"Hâlâ boşluklar var ama dışı kurtlar birbirini tanıyorsa, bu yarım kalmış işleri tamamlayabilir."

Kafam karışmış olmalı ki Wrassler, "Eğer kızlar Kemnebi'nin arkasından dedikodu falan yapıyorlarsa, Rick'i cinsel anlamda paylaşıyorlarsa, o zaman kızlar arasında Rick'i de içeren bir bağ var," dedi.

Canavar'ın avlanma alanını, kara kedinin kurtların beslenmesini izlediği uzvu hatırladım.

"Birbirlerini tanıyorlardı," dedi. "Ve, tamam, belki de kurtları dünya çapındaki katlara getirmek için komplo kuruyorlardı. Ama belki de yatıya kalıyorlardı ve s'mores yiyorlardı. Ve kurt sürtük Rick'i en iyi kedi-kız arkadaşından çaldı."

Bu düşünce canımı yaktı ama onu uzaklaştırdım. Rick'i kurtardıktan sonra canımı yakabilirdim.

Teorimiz mantıktan çok bir inanç sıçramasıydı ama . "Kedilerin yerleşkeye girdiği andan başlayarak güvenlik kayıtlarını gözden geçirelim. Belki bir şeyler buluruz."

Wrassler ev telefonunu aldı, bir numara çevirdi, talimatları verdi ve . "Hadi, Legs. Bir film randevumuz var."

* * * *

Şafak sökmek üzereyken, Wrassler ve ben kafeinle öyle doluyduk ve erken bir kahvaltıyla tıka basa doymuştuk ki, aşırı yüklenmeden dolayı titriyorduk. Ama elimizde kanıtımız vardı - iki kadının Leo'nun ofisinin gizli kapısının dışında sokakta buluşup birlikte içeri girdiklerini gösteren bir video. Bu açıkça planlanmış bir buluşmaydı, birbirini tanıyan iki kişi arasında. "İki numaralı görüntüyü tekrar oynat." Fahişe kadının kurtları içeri almasını ve daha sonraki görüntülerde Rick'in ikinci gün şafak söktükten sonra İtfaiye Aracı'nın omzunda kanlar içinde gizli kapıdan çıkarılmasını izledim, fahişe kadın onu hızlanmaya teşvik ediyordu, elleri sırtında, sürüsü arkasında. "Leo bize geçitlerden bahsetseydi Rick'i günler önce bulmuş olurduk," dedim acımı duyarak. "Kurtlar da tıpkı polisler gibi görüşmelerin biliyordu. Görünüşe göre şehirde bunu bilmeyen tek kişi bendim," dedim.

"Bilmiyordum," dedi Wrassler. Ama nedense bunun bir olmadığı. Devam etti. "Dişi kurtlar belki otelde tanıştılar, birbirlerinden hoşlandılar, kız kıza vakit geçirmeyi planladılar, belki de dediğim gibi Safia kurtların müzakerelerin bir parçası olmayı hak ettiğini düşündü. Bunu asla bilemeyebiliriz."

"Kurt kaltak içeri girdi, adamlarını daha sonra içeri aldı - düşündüğümüz gibi duvarın üzerinden değil - tuzak kurmak için gizli geçitleri kullandı. Ve her şey bir anda cehenneme döndü," dedim, kelimeler ağzımda kül gibi kalmıştı. "Safia öldü. Rick kurt kaltakla birlikte oldu." Acıdı.

Muhtemelen iki farklı tür tarafından ısırıldı.

"Karmaşık ama işe yarıyor, özellikle de polis kurtların da şehirde olduğunu biliyorsa ve her iki dişiyle de sohbet ediyorsa. Eğer parti görüntülerine odaklanmasaydık ve

Arama kriterlerini çift yönlü olarak on iki saat genişletmiş olsaydık, günler önce bir araya getirmiş olurduk," dedi, sesi hoşnutsuz geliyordu.

Telefonumu çıkardım ve Sloan Rosen'ı aradım. Cevap verdiğinde, "Bir sorum var. Rick'i kurt kaltakla Safia mı tanıştırdı? *Ortadan kaybolmadan önce?*" Bir önsezi üzerinde çalıştığımı anlatmak için son kelimeye vurgu yaptım.

Uzun bir süre sonra Sloan "Evet." dedi. Ve bağlantıyı sonlandırdı.

NOPD'deki dostlarımdan alabileceğim tek şeyin bu olduğunu düşündüm. Kısa ve tatlı bir şekilde küfrettim ve gözyaşlarımı yuttum.

"Deste yığılmış, Legs. Seni suçlamıyorum-Bekle. Dur," dedi. "Kim o? Şuradaki adam mı?" Wrassler görüntüyü kısa boylu bir adamın gölgeli formunda dondurdu. Tanıdık, zayıf, her yönden sıradan görünümlü.

Ama ben onu tanıdım. Heyecan şimşek gibi çaktı içimde. "Vay, vay, vay. Bu Booger, Booger's Scoot'tan. Yaşlı Booger'ın kurtların iniyle ilgili ne bildiğini merak ediyorum. Sen daha fazla görüntü izle. Bak bakalım kimin nerede ve ne zaman olduğuna dair zaman çizelgemizi güncelleyebilecek misin? Doğru düşündüğümüzden emin ol. Hiçbir yerde hata yapmadığımızdan emin ol. Sonra bir montaj yap ve Jodi Richoux'a doğrusal bir zaman çizelgesi ve görüntüleri gönder. Ona Leo'nun övgüleriyle birlikte olduğunu söyleyin."

"Senin değil mi?"

Omuz silktim. Jodi beni olayların dışında tutmuştu ve şimdi Rick ölmüş olabilirdi. Umarım kanıtların içinde boğulmuştur. Gri şafakta binadan çıktım ve Booger'ın Scoot'una için Bitsa'ya güç verdim, Booger'ın Rick hakkında bana biraz bilgi vermeye *ikna* edilebileceğini umuyordum.

* * * *

Loş ışıkta motorcu barının yanından geçtim. Keşif yapıyordum. Ve wereleri keşfettim. Çok kolay oldu.

Yaralarını sarmak için buraya geri gelmişlerdi. Orospu ayaktaydı, çitlerle çevrili alanda, çırılçıplak, açık hava duşunun altında duruyordu, yüzü spreye dönüktü, derinlemesine bronzlaştığını düşündüğüm vücudu inci gibi ışıktaki parlıyordu, bu da onun melez olduğunu kanıtlıyordu, pek çok melez insanın sahip olduğu o harika café au lait tonu. Siyah saçları omuzlarının altına düşüyor, vücudunu ıslak bir tül gibi sarıyordu. Taze ter ve yeni seks kokusu rüzgârda bana doğru süzülüyordu, hastalık ve eski kan kokusu ve... Ellerim gidonu sıkıca kavradı. Ve *Rick*'in kokusunu aldım.

O yaşıyordu. Şiddetli neşe ve öfke çarptı. Beni öldürücü pençeleriyle yakaladı. Adrenalinin sistemimi doldurmasıyla sıcak terler döktüm. Gecenin terini yıkayan kadının vücudundan onun kokusunu alabiliyordum. *Benim*, diye tısladı Canavar.

Kadın döndü, su vücudundan aşağı süzülüyordu. Ve sonunda yüzünü engelsiz bir şekilde . "Magnolia Sweets," diye fısıldadım kaskımın ön kapağının içinden. Terrance'ın annesi. Leo'nun eski baş hizmetkârı, ortadan kaybolduğunda oğlu Fransa'nın güneyindeki Rochefort klanına gönderilmişti. Fransa, Tyler Sullivan'ın Rochefort klanının kan hizmetkârı olan Amitee Marchand'ın güvenlik ekibinin bir parçası olarak geldiği yerd. Eski kan hizmetkârı sadakatleri derindi. Leo'ya karşı uzun ve sert planlar yapacak ve bulabildiği her türlü insanı ve kaynağı kullanacak kadar derindi. Annesini, mevkisini, gücünü ve klanını bir günde kaybeden Tyler gibi.

Son parça zihnimde neredeyse duyulabilir bir klik sesiyle yerine oturdu. Fotoğraftaki tanıdık görümlü çocuğu . Tyler Sullivan, Terrance Sweets'ti. Tyler yıllardır Leo ve Bruiser'dan kendisinin ve öldüğünü sandığı annesinin intikamını çalışıyordu. Her şeyin yarısının arkasında Tyler vardı; diğer yarısından ise delirmiş Magnolia ve Safia sorumluydu. Hiçbir şeyin mantıklı olmamasına şaşmamalıydı. Bu iki uçlu bir saldırıydı -ya da dediğim gibi, bir goblen dokuyan iki iplik.

Bir adam çadırdan çıkıp sabahın ilk ışıklarına doğru ilerledi ve şafak vakti gökyüzüne baktı. Bol pamuklu bir pantolon giymişti ve çıplak göğsünde bir silah kılıfı vardı. "Şeytanın adını söyle ve o ortaya çıksın," diye mırıldandım kendi kendime. "Görünüşe göre Tyler ve sevgili anneciği yeniden bir araya gelmişler."

Bitsa'ya doğru kükreyerek gitmek istedim. Saldırmak ve Rick'i serbest bırakmak istiyordum ama onlar çok kalabalıktı, ben ise yetersizdim. Beni burada daha önce bir kez yenmişlerdi ve başarısızlığın acısı hâlâ çok güçlüydü. Rick'i dışarı çıkarmak istiyorsam daha akıllı davranmalıydım. Çok daha akıllı.

Görüş alanımdan çıktım. Kilometreler sonra, eski, yıpranmış, kuş lekeli anıtlarla dolu küçük bir mezarlıkta durdum. Bitsa'yı park ettim, ayaklığını kurdum. Zihnimi hiçbir şey hissetmemeye, hiçbir şey düşünmemeye zorladım. Bitsa'nın heybesinden bir litre su içtim. Öldürme öfkesinden kurtulmak için kendimle konuştum. Sakin olmam gerekiyordu. Zekice. *Benim*, diye tısladı Canavar, geri çekilebilir pençeleriyle ruhumu deşiyordu.

Üç numara çevirdim: İlki Leo'nun baş hizmetkârından destek ve Reach'in hizmetleri için yeterli bir tazminat talebiydi. Talep edildi, çünkü ne de tüm bunlar Leo'nun pisliğiydi. Ödeme . İkincisi, Derek Lee ve askerlerinden gelen destek çağrısıydı. O da kabul edildi, artık para sorun değildi. Üçüncüsü Gee'ye.

Telesekreterine bildiğim en resmi şekilde, "Girard DiMercy, Mercy Blade'den New Orleans Şehri'nin Efendisi Leo Pellissier'e. Tanıştığımız gün hayatımı kurtardığın için sana bunu borçluyum. O kaltağın kim olduğunu biliyorum. Yıllar önce onu neden kurtardığını biliyorum. Son vampir savaşında kurtlar tarafından ısırıldı ama diğer birçok dişinin aksine hayatta kaldı. Peki Anzu ne hissediyor? Artemis'in Laneti'nden sorumlu mu? Bir tür yersiz suçluluk mu?

"Her ne ise, Magnolia Sweets, yetişkin oğlu ve kurtadamları bir insan polis memurunu rehin tutuyor. Sürüsünün de yardımıyla onu kanunlara karşı kışkırtmaya çalışıyor ve kendi kanunlarına göre merhamet gösterilemez. Onlarla ilk savaştığımız yerdeki yerleşkeye paramiliter destekle gidiyorum." Gözlerimi kapattım ve nefes . Hava yakıyor ve yırtıyordu ve gözlerim ağrıyordu. "Ve eğer Rick'i ölü bulursam, hepsini kendim öldüreceğim."

Kelimeler dilimde tuhaf bir his uyandırdı, kaba ve çiğ, sanki içimdeki tüm yaşamı emmişlerdi. İntikamın metalik tınısı. Başka bir kelime söyleyemeden aramayı sonlandırdım. Vücuduma bir litre su daha boşalttım, kana kana içtim. Dokularım suyu emdi, sanki içimde savaşılan öfke ve utanç ruhumu kurutmuştu. "İntikam benimdir; karşılığını vereceğim, diyor Rab," diye fısıldadım, Kutsal Kitap't aşına olduğum sözler. "Ama bu sefer değil, Tanrım. Şansını kullandın."

Şişemi yükselen güneşe doğru kaldırdım ve toprağa birkaç damla su döktüm. Bir adak. Güneye döndüm, birkaç damla daha döktüm. Batıya ve sonra kuzeye, toprağı meshettim. Kan olmasını dileyerek eski Cherokee yöntemlerine sundum.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı, ısırgan otu gibi yaktı. Bir kez hıçkırdım, inandığım her şey eski, küllenmiş acı gibi. Canavar'ın gücünden yararlandım. Pençelerini bana batırdı, sakinliğini ve sinsi sabrını paylaştı. Postu kabaydı ve derimin hemen altında dikenliydi, hazır bir şekilde kalkmıştı. Pençeleri ruhumdan kan çekti.

Avlanıyoruz, diye hırladı. *Canavarın ben/biz'i.*

Sakinleştim, onun kararlılığı içimde bir narkotik gibi. "Avlanacağız," diye kabul ettim. Vampir karargâhını aradım ve Wrassler'a Kemnebi'yi uyandırıp neler olduğunu ve ne yapmak üzere olduğumuzu anlatmasını söyledim. Rick öldüyse intikam almak istiyordum, evet ama belki bu yasal da olabilirdi.

Yarım saat sonra geri aradılar. IAW bir avı onaylamış ve insan ya da kurt formunda getirdiğimiz her bir arı kafası için ödül koymuştu. Jodi Richoux aradı ve polislere koordinatların verilmesini talep ederek, arı avı hakkında beni azarladı. Yüzüne kapattım. Bu da eminim onu , çünkü vazgeçmeden önce dört kez geri aradı.

Ve sonra, savaş öncesi adrenalin her kalp atışında kan dolaşıma karışırken, ellerim her bıçağın yerleşimini kontrol etti, ateş eden her silahı inceledi, cephanemin ve ekstra şarjörlerin sabitlendiğinden ama kolayca çekilebildiğinden emin oldu. Ben M4'ü incelerken Gee beni geri aradı. Süslü cep telefonu ekranındaki numarasına baktım. Sabah sıcaklığında buz kesen parmaklarımla telefonu açtım. "Gee."

"Onu bunca yıldır neden koruduğumu anlıyor musun?"

"Leo onu severdi. Leo kurtlardan nefret ederdi. Vampir savaşında ısırılmıştı. Onu lanetten korumaya çalıştın ama ilk dolunayda tüyleri diken diken oldu. O da toparlanıp gitti.

Artemis'in laneti yüzünden, öldüğünde yanında olmak için onunla gittiniz. Sadece Leo'nun Maggie'si ölmedi. Yaşayan birkaç dışiden biriydi, eğer sürekli kızgın ve deli olmayı yaşamak olarak adlandırabilirseniz. Ve sadakatiniz bölünmüş olsa da ona yakın kaldınız."

"Laneti biliyor musun?" Sesi bir fısıltı gibiydi.

Cep telefonundan yaşadığı şoku neredeyse hissedebiliyordum ve acıma, anlayış, şefkat gibi tepkilerimi bastırdım. Bugün içimde bu duygulara yer yoktu. "Sabina bana hikâyeyi anlattı," dedim. "Magnolia'yı buraya kadar takip etmişsin, ancak Roul'un tekrar kurtların resmi bir parçası olma planlarının ve Tyler'ın intikamının içine çekilmek için. Söyle bana, seni küçük tüylü sürüngen. Tyler annesinin hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır. Partiden sonra onunla tanışana kadar tanışmadı. Gördüğünüz dijital görüntüler bir insanın çiftleşme ritüeli değildi, Tyler'ın annesini tanımasıydı. Ama onun yaşadığını öğrenmek yardımcı olmadı. Onun ne olduğunu, nasıl yaşadığını görüyor ve Leo'yu suçluyor. Onun deliliği oğlu için durumu daha da kötüleştirdi, daha iyi değil. Nefret zor ölür."

"Isırıldığında beni arı zehirinden kurtarmıştın. Maggie neden kurtarmasın?"

"Denedim. Bana sırrını açtığında artık çok geçti. Çok fazla bulaşma vardı. Tek yapabildiğim etkiyi en aza indirmektir. Ve böylece o... yaşadı. Maggie, benim Tatlı Manolyam, aslında uzun yıllardır ölü olmasına rağmen."

"Bugün kurtları öldürmeye yardım etmeye mi geliyorsunuz? Yoksa bize karşı savaşmaya mı?"

"İkisi de değil. Leo'ya döndüm. Ona gerçeği söyleyeceğim. Onunla barışacağım ve kanı yeniden tatlanacak, onun ve Mithran'larının. Artık acı çekmeyecekler ve Merhamet Kılıcı bir kez daha onlarla birlikte olacak.

"Benim için Magnolia'nın acısına son vereceksin, tıpkı hayatta kalamayacak kadar zarar görmüş yaralı bir kurt gibi. Sen... lanetlenmişler için Merhamet Kılıcı olacaksın. Ve ben de sana borçlu olacağım."

"O zaman Rick'i getirdiğimde onu sana getireceğim."

"Elimden geleni yapacağım, küçük tanrıça." Telefon görüşmesi sona erdi. Ben de sıcakta Bitsa'da oturmuş, yorgunluktan gözlerimden yaşlar akarken, en önemli yasayı çiğnemenin cezasının kendi halklarının adalet sistemine göre infaz edildiğini görmek için destek bekliyordum. Ve Rick LaFleur'u kurtarmak için. Eğer yapabilirsem. Rick ve kızıl saçlı kadının fotoğraflarını düşündüm. Akli başında bir anında Rick'i baştan çıkaran peruklu Maggie Sweets'ti. Belki de çoktan enfekte olmuştu ve kendisi gibi düşünmüyordu. Rick, gizli görevde, cazibesini kullanarak dişilerin peşine düşüyordu. Gözyaşlarımı kırıştırdım.

Birkaç dakika sonra Derek Lee ve paralı askerlerden oluşan küçük ordusu panelvan minibüslerini frenledi. Yan panelin kapısı açıldı ve Derek karanlık bana sırtıttı. Teçhizatlarına şöyle bir attım ve planladığım küçük savaşı kazanmak için yeterli teçhizata sahip olduklarına karar verdim. Derek, "Oturun." dedi.

Durum raporu kısaydı. "On iki metrelik tel örgü, sadece iki çıkış var, biri ön tarafta, diğeri de barın içinde. Sayımım doğruysa on ıla on beş kurtadam hâlâ hayatta, muhtemelen insan formunda, muhtemelen akşamdan kalma ve muhtemelen hâlâ uykuda, çadırlarda ve küçük bir kulübede."

Derek bana bir bloknot verdi ve ben de bölgeyi çizdim. "Ödül kelle başına on bin dolar. Tam anlamıyla. PAW kelleleri istiyor. Rick LaFleur, gizli bir polis, onlarla birlikte ama arı zehiri bulaşmış olabilir, kendisi gibi düşünemiyor. Onu canlı istiyoruz. Çocuk yok, evcil hayvan yok, ikincil hasara izin yok."

"İyi bir keşif değil, Legs," dedi Angel'ın Baştankara'sı.

"Daha yakına kokumu alırlardı."

"İşte bu," dedi Vodka Sunrise. "Kurtların burunları tazılardan daha iyi olmalı." Bu noktayı tartışmak istedim ama aptalca görünüyordu.

Derek taslağı çocuklara uzattı. "Rock and roll, Legs." Panel kapandı.

BÖLÜM 24

Bir hedef seçin. Nişan al. Ateş et.

Votka'cılar bir mil ötede park ettiler ve -harekatı koordine etmek için küçük bir cihaz olan iletişim ekipmanını çalıştıran şoför V. Chi Chi hariç- askerler ağaçların arasına süzıldüler. Kaskımı içi boş bir gümbürtüyle minibüse ve örgülerimi salladım. Onları tek bir sıra halinde düğümledim. Ateş etmek için tasarlanmış parmaksız eldivenlerimi giydim. Onların yerleşkeye girmesini sağlayan şaşırtmaca ben olacaktım. "Semper fi," dedi Chi Chi bana. Kıkırdadım ve ses bir hırıltı gibi çıktı. Ondan sonra konuşmadı ama beni izleyebilmek için koltuğunda kaydı. Akıllı adam.

Belirlenen saatte Chi Chi bana parmağıyla işaret etti. Motosikleti çalıştırdım ve ayaklarımı yere basarak oturdum. Motoru birkaç kez döndürdüm, onun hırıltısı ile Canavar'ın çığlığının birleşip kan akışıma karışmasına izin verdim. Gün ışığı keskinleşti, keskinleşti. Isınan toprağın kokusu güçlendi, karmaşıklaştı. Chi Chi, "Başla." dedi. Ben de motoru çalıştırdım. İleri fırladım. Baş aşağı, rüzgara doğru. Booger's Scoot'a doğru kükredim.

Canavar'ı daha sert, daha güçlü bir şekilde gözlerime, kan dolaşıma, reflekslerime çektim. Kalbim kafamın içinde savaş davulları gibi atıyordu. Savaşa koşuyordum.

Booger'ın yeri sabah güneşinde parlayarak göründü. Bisikletler ön tarafa ve çitlerle çevrili yerleşkenin içine park edilmişti. Otoparkta vites küçülttüm ve ani bir dönüşle kayarak durdum. Beyaz kabuklar uçtu, güneşi yakaladı. Havada . Zaman yavaşladı, dünyanın geri kalanı üzerinde jelatinimsi, kalın bir kısıtlama, karanlık bir şimşek gibi içinden geçtiğim prangalar.

Bitsa'yı düşürdüm. M4'ü ve fırlatmak için gümüş rengi bir bıçağı aldım. Ön kapıya doğru yürüdüm. Tekmeledim. Kapı çarparak açıldı. Parçalanmış tahtalar havada , asılı kaldı, kapı duvara çarptı. İçeride zincir duvarlar indirilmeye başlanmıştı bile. İnsanlar çığlık atıyor ve fareler gibi köşelere kaçışıyordu. *Puma concolor*'un meydan okumasını haykırdım.

Ve Rick'in kanının kokusunu aldım. Gözlerim kokuyu takip ederek bir masada oturan ve ayakta durmaya çalışan bir kurt adama ulaştı. Büyük bir silah çekiyordu. 44'lük bir Magnum. Bıçağı fırlattım. Bir kez yavaşça döndü. Göğsünün ortasına isabet etti. Göğüs kemiğinin hemen altına. H&K'yı çektim, tavana doğru kaldırdım ve ateş ettim.

Ondan sonra barın içinde ilerleyip şarjörü boşaltırken her şey ölüm ve kanla doluydu. Gürültülü dikkat dağıtıcımı yapıyordum. Dışarıda, yerleşkede, güneş ışığı çok parlak, çok göz kamaştırıcıydı. Votka oğlanları çoktan çitin içine girmişlerdi, kurt avı ve infaz askeri bir hassasiyetle, metodik, kesin ve düzenli bir şekilde gerçekleştiriliyordu. Her birini görüyordum, neredeyse genel bir bakış. Siper alın. Bir hedef seçin. Nişan al. Ateş edin. Siper alın. Bir hedef seç. Nişan al. Ateş et. Ateş et, kurtları ve kurt adamları indir. Ağzım açık, Rick'in kokusunu aldım.

Booger'ın kurda dönüşmeye çalışırken düştüğünü gördüm. Denerken öldü. Roul düştü, güzel saçları uçuşuyordu. Tyler'ın gördüm, küçük makineli tabancasını ateşliyordu, çıplak vücudunda delikler açılmıştı.

Göğüs. Sarsıcı sesler sağır ediciydi.

Burnumu takip ettim. Çimlerin arasında. Çimenli bahçenin ortasındaki kulübeye.

Kapıya ulaştığımda Derek sol tarafımdaydı. Ayağım kapıya o kadar sert çarptı ki kapı parçalandı, keskin parçalar uçtu. Önce o içeri girdi ve "Temiz!" diye bağırdı.

Rick bir karyolada , bağlı ve ağzı tıkalıydı. Çıplaktı. Kanlı. Yarı ölü. Sürtük de onun yanında, yerde yatıyordu. Boğazı üç pençe iziyle yeni parçalanmıştı. Kan ve dışkı kokusunun altındaki hafif balık kokusunu alabiliyordum. Balık kokulu bataklık suyu başucunda birikmiş, kana karışmıştı. Ona ilk ulaşan grindy olmuştu. Grindy, Rick'i ısırdığı için önce metresi Safia'yı, şimdi de aynı suçtan Safia'nın arkadaşını öldürmüştü. Su ve kanla ıslanmış insan olmayan ayak izleri kırık bir pencereden dışarı çıkıyordu. Umursamayacak kadar şok olmuşum. Derek Magnolia'nın kafasını tutarken Rick'in üzerine diz çöktüm, sırtımı odaya döndüm.

Bir bıçak çektim ve Rick'in bağlarını kestim. Onu kaldırdım, boğuk nefesi boynumda sıcaktı. Ve onu bir bebek gibi kulübeden dışarı taşıdım.

Minibüs kükreyerek çitlerin arasından geçti ve zincir bağlantıların bir bölümünü yerinden söktü. Çocuklardan biri benim dikkatimi dağıttığım sırada yeterince kesmişti, bu yüzden zor bir başarı olmayacaktı. Minibüs fren yaparak durdu ve yan kapı açıldı. İçeri tırmandım, Derek de yanımdaydı. Sürgülü kapıyı kapattı. Yere oturdum. Rick'i tutuyordum. "Git," dedim. Bu kelime kulağa hiç de insani gelmiyordu.

Derek homurdandı, "Pellissier klanı eve." Tam benzin kokusunu alıp ön camdan bir ateş fişkırdığını gördüğümde minibüs hareket etti. Votka'cılar her yeri yakıyordu. Kurtların cesetlerinin bataklığın derinliklerinde bir yerlerde kaybolacağını biliyordum.

Korkunç bir şekilde yere çarparak sokağa geri döndük. Rick inledi, yana döndü ve kustu. Her tarafı ısırkı izleri, kesikler ve kesiklerle kaplıydı, derisi yeşil ve sarıydı, eski ve yeni çürüklerle morarmıştı. Kendi pisliği, seks, kurt ve hastalık kokuyordu. Ateşler içinde yanıyordu.

Derek bir galon su açtı ve Rick'in üzerine döktü, kanı ve pisliği üzerime sıçrayıp yere döküldü. Her nasılsa Rick'le birlikte bir çarşaf kapmışım ve onu yavaşça altından çekip gövdesini sildim. Derek üzerine bir galon su daha dökerek onu temizledi, bu standart bir savaş alanı sıhhiyecisi görevi gibi görünmüyordu.

Sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi Derek, "Vampir karargâhını aradım. Kara leopara ona nasıl davranılacağını sordum. Üzerinden mümkün olduğunca çok kan ve tükürük alın dedi." Sessiz, ekonomik ve pratik hareketlerle ilaçlı bandaj paketlerini yırttı ve en kötü yaraların üzerine yapıştırdı, bandajlar kendiliğinden yapışıyordu. Rick'in boğazına dört tane sarıldı. Daha fazlası omuzlarına. Ve kasıklarına. Rick'i ters çevirdi ve birazını sırtına uyguladı, Rick'in sol böbreğinin üzerindeki derin yaraya özel bir özen gösterdi. Derek'in hazır bandajları hızla tükendi ve doğaçlama yapmaya başladı. Açılmış gazlı bez paketleri, bantlar,

antibiyotik merhem, sargı bezi ve daha fazlasını uyguladım. Rick'in acıdan nefesinin kesildiğini ve ciğerlerinin derinliklerinden gelen hırıltıyı duyarak Rick'i döndürmeye ve uzuvlarını hareket ettirmeye yardım ettim.

Nefesim sıcak ve sıkıydı. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Ama çalıştıkça, Canavar ve savaş kimyasalları sistemimden süzülüp gidiyordu. Rick'in yüzüne dokundum, sakalı parmak uçlarımin altında düzensiz ve ıslaktı. Gözleri kapkaraydı, biri şişmişti. Çenesinin bir tarafı şişmişti. Omzundaki dağ aslanı ve vaşak dövmeleleri çiğnenmiş gibi parçalanmıştı ve kıyma gibi görünüyordu, yine de dövmedeki kan damlacıklarını ve her iki büyük kedi gözünü seçebiliyordum, sanat eserinin kehribar rengi neredeyse kanlı karmaşa içinde parlıyor gibiydi.

Kanamanın en kötüsü durdurulduğunda ve yaraların en kötüsü kapatıldığında, Derek bana bir şişe su uzattı. "Al bakalım. Bak bakalım içmesini sağlayabilecek misin?"

Rick'in yerini nazıkçe değiştirdim ve başını kaldırdım. Vücudu bana dokunduğu yerde yanıyordu, ateşi tehlikeli derecede yüksekti. Şişeyi dudaklarına götürdüm ve biraz damlattım. Çatlamış ve şişmişlerdi, yarılmış ve morarmışlardı. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Boğazımdaki acıdan nefes almakta zorlanıyordum.

Yutkundu. Tekrar yuttu. Ve şişeyi yaklaştırmak için elini kaldırdı. Ağzıyla şişeye yapıştı ve sert ve hızlı bir şekilde içti. Emerek kuruttu. Derek şişeyi bir başkasıyla değiştirdi. Rick onu da içti ve sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi iç geçirdi.

Sağlam olan tek gözünü açtı. Göz kırptı. Bana odaklandı. Yüzünde herhangi bir duygu okuyamayacağım kadar dövülmüştü. Ta ki gülümseyene kadar. "Jane. Jane Yellowrock," diye fısıldadı. "Seni hayal ettim." Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Ve gözlerini kapattı.

Yanımda Derek tansiyon aleti takıyor ve Rick'in hayati değerlerini kontrol ediyordu. Rick'i kendime yaklaştırdım ve başımı ona doğru eğdim. "Ben de rüyamda seni ," diye kulağına fısıldadım. Gülümsemesi genişledi. Sadece bir ima. Ama ben gördüm.

Birkaç dakika sonra durduk ve Derek minibüsün kapısını açtı. Rick kollarımdaydı, minibüsten indim ve onu Pellissier klanının evinin ön merdivenlerinden yukarı taşıdım. İçeride, Anzu mozağının üzerinde duran Gee'ydi. Gee Rick'i kollarının arasına aldı ve yere oturdu. Mavi büyüler Rick'in üzerine yayıldı ve onun çıplak, çürük ve kırık bedenini morumsu, pembe kıvılcımlarla dolu çivit mavisi bir sisin içinde sakladı.

Bruiser beni dirseğimden tuttu ve evin içinde sessiz, ayak seslerimizin tek ses olduğu beyaz mermer banyoya doğru yönlendirdi. Silahlarımı çıkardı, cılalı taşa altın benekleri görünen mermer tezgahın üzerine dikkatlice yerleştirdi. Derilerimi çıkardı, beni bir bebek gibi soydu. Savaş botlarıminin bağcıklarını çözerken beni kör eden ve onun başına damlayan gözyaşlarını göremesem de ona izin verdim. Çırılçıplak kaldığımda beni buharlı düşün altına itti. Ve beni orada bıraktı. Ağladım. Ve çığlık attım. Ve kükredim. Ve yumruklarımla duvarları dövdüm.

Sonunda kendimi tuvaletin üzerinde buldum ve içim dışım boşalana, temizlenene kadar öğürdüm.

EPİLOG

İki hafta geçmişti ve ben hâlâ katliamı aklımdan, hafızamdan, kâbuslarımdan çıkaramamıştım. Katliamın kokusuna, çığlıklara, küfürlere, kulak zarımı patlatan sarsıntılara alıştığımı sanmıştım. Kendi korku terimin kokusuna. Ölülerin kokusu.

. Booger's Scoot'taki o sabahla ilgili hiçbir şey geçmiş deneyimlerime uymuyordu. Haydut vampirleri avlamak ve öldürmek için kullandığım her zamanki kovala-aşağı indir ve al yöntemimin aksine, bu bir katliamdı.

Çitlerle çevrili yerleşkede çoğu insan formunda on iki kurt adam vardı. Beş dakika içinde hepsi ölmüştü. Belki de sadece iki dakika sürmüştü. Saate bakmamıştım. Savaş devam ederken, sanki sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Ve sadece bir an. Panelvana bindiğimiz andan itibaren zaman kırılmaya ve normale dönmek için yolunu bulmaya çalışırken tökezlemeye başlamıştı. Hâlâ kâbuslar görüyordum; savaşla ilgili değil ama minibüste Rick'in yaralarını sararken geçirdiğim zamanla ilgili. Onu tutarken. Uyandığımda ağlıyordum; onun ateşli tenini, sakalını hissetmek hafızamda taze ve yoğundu.

Onu hastaneye götürebilirdim ve belki de götürmeliydim ama bir doktor ne yapabilirdi ki? Semptomlarını tedavi edebilirdi, kan dolaşımındaki bulaşıcılığı değil. Dünya onun kurtadamlar tarafından ısırıldığını bilirdi. Defalarca. Eğer kürklü olsaydı, doktorlar ve bilim insanları için bir ödül olurdu. Hayatı bir daha asla kendisine ait olmayacaktı.

Rick'i orada bıraktım, Gee fuayedeki mermer zeminde yanına kıvrılmış, Anzu mozaığının üzerinde yatıyordu. Derek beni eve bıraktı, üzerimde Bruiser'ın eşofman altı ve kapüşonlu tişörtü vardı, onun kokusu burun deliklerimde Rick'hastalık kokusunun yerini almaya çalışıyordu. Votka'cılar o günün ilerleyen saatlerinde Bitsa'yı eve getirdiler ve onu minibüse bindirirken kendilerini yakan cadı kilitlerine küfrettiler.

İki dava üzerinde çalıştığıma dair inancım hem doğru hem de yanlıştı, ancak her ikisini de çözmeyi başarmıştım. Her şey birbirine bağlıydı, Tyler ve Maggie Sweets ve onu korkunç olay, diğer her şeyin etrafında döndüğü bir direk gibi merkezdeydi.

* * * *

Ertesi sabah Rick'i Leo'nun evinde ziyaret etmeye çalıştım ama beni görmeyi reddetti. Bruiser'a uzak durması için haber yollamıştı. Ben de Bruiser'ın gözlerindeki acıma ifadesinden nefret ederek oradan ayrıldım.

O haftanın ilerleyen günlerinde Bruiser arayıp Rick'in gittiğini söyledi. Bruiser aradı. Rick değil. Ondandır hiçbir şey duymadım, ne bir kelime, ne bir mesaj, ne de bir e-posta. Dolunayın ilk gecesi olan dün geceden sonra bile... Bulaşıcı bir hastalığı olsaydı vardiyasını değiştirmesi gerekirdi. Bruiser bana Rick'in katlandığı şeylerden bazılarını anlattı, Anzu onu arı zehirinden iyileştirmeye çalışırken Merhamet Kılıcı Gee DiMercy'den öğrendiği şeyleri.

Rick kurtların ellerinde, dişlerinde ve pençelerinde cehennemi yaşadı. Beni görmek istememesine neden olan şeyler yaşadı. Suçluluk. Utanç. Travma sonrası stres. Saf cehennem.

Yani... *Kahretsin*. Ben gidiyordum.

Belki bir adam için koca bir şehri ve çok kârlı bir işi terk etmek kızca bir davranıştı ama planım buydu. Bruiser ve Leo'ya henüz söylememiştim. Sadece birkaç hafta alacağımı, dinlenmek ve eve dönen Evangelina'daki değişiklikler konusunda haklı olarak endişelenen ve benden almak isteyen Everheart kardeşleri ziyaret etmek için dağlara döneceğimi düşünüyorlardı. Geri dönmediğimde vampirler bunu anlayacaktı. Ya da Deon'u eşyalarımı eve göndermesi için aradığımda; kutulanmıştı ve gitmeye hazırdı, Maggie'nin hiç açmaya zahmet etmediğim eşya sandığıyla birlikte dolabımın zemininde duruyordu. Ne anlamı vardı ki? O ölmüştü.

Tyler da ölmüştü. Jodi ve NOPD, Booger's Scoot'taki katliamdan memnun değillerdi ama Kongre, kurtların yasalar önünde eşit haklara sahip insanlar mı yoksa hayvanlar mı olduğu ve yerel hayvan kontrol memurlarının kontrolü altında olup olmadıkları konusunda bir karara varana kadar bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Savaş, vampirler ve ABD hükümeti arasındaki çekişmeli yasal tartışmayı körüklemişti, ancak NOPD'nin sorunu hiçbir cesedin bulunamamış olmasıydı. Kimse kimsenin öldüğünü bile kanıtlayamıyordu. Çıkamaz. Şimdilik. Kimse bir şey görmemiş, duymamış ya da bilmiyordu. Derek'in adamları temizdi.

Hiçbir köprüyü yakmamıştım. Henüz yakmadım. Şimdilik New Orleans'tan ayrılıyordum. Bir yanda Mercy Blade'i, diğer yanda başlıca kan hizmetkârı ile çok sık görünen nazik ve kibar Leo'dan uzaklaşıyordum.

Yan kapıyı kilitledim. Süslü anahtarı cebime attım. Bitsa'ya yürüdüm, bedava evimin önüne park ettim, Lucchese Western botlarım asfaltta çıtırdıyordu. Dolunayın ışığı motosikletin kromunu ve sanat eserlerini parlatıyor, seleden benzin deposuna, ön tekerleğe doğru uzanan puma pençeleri gece yarısının loş ışığında göze çarpıyordu. Çanta ve bağlanmış olsa bile motosiklet çok iyi görünüyordu. Kurt saldırısından zarar olsa bile. Angie Baby'nin yeni bebeğinin nakliye kutusunda güvenli bir şekilde motosiklete bağlandığını ve otoyola düşmeyeceğini kontrol ettim.

Bitsa'nın üzerine bindim ve ayağa kalktım, onu tekmelemeye hazırdım. Sesi duydum. Bir bisikletin motoru, yüksek devirde. Bu tarafa doğru geliyordu. Donup kaldım. Dinliyordum. Ve yavaşça, çok yavaşça, bacağımı bisikletin üzerinden geri salladım. Kaskımı çıkardım. Ve orada durdum, rüzgar yüzümdeydi. Bekliyordum.

Motosiklet vites küçülttü, yarım blok ötedeki sokağıma dönüş yaptı. Kırmızı Kow motor sokağın ortasında durdu. Rick ayaklarını yere koyup kendini destekledi, kafası ve yüzü kask ve yüz siperiyle gizlenmişti. Uzun bir süre beni izledi.

Ve sonra kokusu bana ulaştı. Ve Canavar'ım sert ve hızlı bir şekilde yükselip beni hareketsiz tuttu.

Derimin altındaki post öylesine sertti ki, sanki durduğum yerde kayacakmışım gibi etim ağrıyor ve yanıyordu. Leo'nun asansöründe Rick'in kan lekesini hatırladım. Erken yaralanmış, saklanmış ve kurtlar tarafından dışarı çıkarılmıştı. Ama Grindy'nin ilk öldürdüğü Safia'ydı. Sevgilisinin arkasından kurtlarla işbirliği yapan Safia. Magnolia Sweets ona ulaşmadan çok önce Rick'le yatan ve Rick'i ısırarak Safia. Yasaları ilk çiğneyen Safia'ydı. Ve yasaları çiğnediği için de ölmüştü. Kurtlar ölmüştü.

Rick'e de bu hastalık bulaşmıştı.

Büyük kedi, diye düşündü Beast. Siyah leopar kokusu alıyorum/alıyoruz. Büyük kedi.

YAZAR HAKKINDA

Faith Hunter Louisiana'da doğdu ve Güney'in her yerinde büyüdü. Beşinci sınıfta okumaya aşık oldu ve en çok bilim kurgu, fantezi ve gotik gizemi sevdi. Yazar olmaya lisede bir öğretmeni ona yetenekli olduğunu söylediğinde karar verdi. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor, tam zamanlı olarak bir laboratuvarında çalışıyor (faydaları için), ev tutmaya çalışıyor ve seyahat, mücevher yapımı, kano, yazma ve yazarlara tutkusu olan bir işkolik. O ve kocası karavanla gezmeyi ve Güneydoğu'nun dört bir yanındaki beyaz su nehirlerine seyahat etmeyi seviyor. Kitaplarının bir listesi de dahil olmak üzere daha fazlası için www.faithhunter.net adresine bakın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.